

Giới thiệu Xuyên Không: Vé Du Hành Lỗi Thời Không

Xuyên Không: Vé Du Hành Lỗi Thời Không là truyện xuyên không đầy thú vị khi kể về cuộc sống tình yêu cũng như những hồi ký trong quá khứ của cô nàng xinh đẹp. Cô vốn là một sát thủ cực kỳ tài năng của tổ chức sát thủ, nhưng vì một biến cố mà khiến cô bị cuốn vào lỗ hồng không gian xoá sạch số mệnh của cô và vô tình đã mở ra một số phận mới. Số mệnh là nữ sát thủ tàn ác đã không còn, nhưng số mệnh mới lại gặp nhiều sóng gió không kém.

Vòng quay của quỹ đạo bị lệch hướng nhưng không hề ai hay biết, sự hi hữu ấy đã gắn kết hai con người lại với nhau, là nguyên nhân dẫn đến sự vô đầu biết là ngộ cụt, là nguyện ý cùng nhau phiêu bạt cho tới cuối đời suốt kiếp. Nhưng liệu tình yêu vượt thời gian đó có được ai xúc động tin rằng họ sẽ thực sự mãi mãi bên nhau?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Vé Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chấm dứt

Hút thuốc xì gà trong tay, nhả khói thoả mãn một lúc lão ta mới nói: “Đúng vậy, vậy ngươi có thể thực hiện không? Ngươi nên biết là ngươi không có lựa chọn, nếu ngươi hoàn thành tốt việc này ta sẽ hậu đãi ngươi thật hậu hĩnh, và cấp một vị trí bên ta với quyền trọng mới. Nhưng, nếu ngược lại... ngươi sẽ không tương tượng được nó như thế nào đâu. Ta hi vọng ngươi biết dụng gì tốt cho mình.”

Kỳ Lân giật mình người sợ hãi, đây mới chính là bộ dáng tàn ác chân thật của lão ta. Để gì lão chưa hẳn con đường sống, là hẳn sai lầm khi nhằm tương giới hắc đạo này còn lưu chút tình nghĩa.

“Tuân lệnh chủ nhân.” Dù còn sợ hãi đang lẩn át lấy thân nhiệt hẳn nhưng việc chôn chạy vẫn biết không thể thực hiện. Hẳn thừa biết dù nhận lệnh hay không thì cái kết của hẳn vẫn là chết.

Rạng danh sát thủ bảng A bất cứ ai nghe một lần cũng khó tránh con ác mộng, làm sao hẳn có thể đối đầu khi mà tinh thần chiến đấu là chỗ vững vàng mà ngay lúc này hẳn lại bị tê liệt thần kinh. Dưới tay của Băng Miêu, cái chết thật sự rất khó coi, bởi cho đến nay số người cô ta giết hầu hết đều rã xác ghê rợn, mỗi màn cảnh chứng kiến đều có sự trang trí đặc sắc, nào là bộ phận tứ phương rải rác thậm chí kinh hoàng hơn loài thể nguyên dạng nhưng chỉ phần bụng khoét sâu trống rỗng, thật dị hợm và kinh dị...

Nghĩ nhớ lại thôi đã khiến Kỳ Lân phải sốt vó lạnh run, dù hẳn là nam nhi nhưng khi nhìn thấy cũng khó trách nôn mửa như mấy bà bầu. Nhưng thà chết trong thi hành nhiệm vụ còn chút danh hi sinh, còn hơn là chết trong túi nhục là một sát thủ đều có sự kiêu ngạo tuyệt không chấp nhận sự nhục nhã từ sự yếu ớt của bản thân.

Riêng lúc này Kỳ Lân khẩn thiết cầu nguyện cho xác hẳn khi xuống âm vương còn có thể nhìn nhận mà cho hẳn đầu thai.

-----000-----

Trong một toà nhà hoành tráng, dưới sâu tầng hầm là một nơi mật tối hết sức kín mật và lạnh lẽo...

“Miêu nhi, ta nghĩ sau sự việc phá ổ của con hôm nay chắc hẳn ta sẽ không để con yên ổn đâu.” Giọng nói ôn tồn từ người nữ mặc y phục màu trắng, nếp nhăn không che giấu hiện rõ ở vầng trán cao, phía đuôi mắt sạm da thể hiện tuổi tác hơn nửa đời của bà.

Đó là Tinh San tiền sĩ nổi tiếng với nhiều lĩnh vực sáng chế, từ máy móc cho đến y thuốc. Không ai được bà chấp nhận là đệ tử nhưng duy nhất chỉ một người lĩnh hộ được, và tiềm năng hơn tiền bộ gấp bội hơn bà chính sát thủ Hàn Băng Miêu.

Trên bàn máy tính đầy dữ liệu mật mã lưu số dài dòng khó hiểu nhưng bóng dáng nhỏ nhắn của một cô gái đang làm việc hăng say, tay gõ liên tục dưới phím không màng đến lời nói của Tinh San mà chăm chú vào dãy màn hình.

Một lúc sau cô quay người lại nhìn người đối diện: “Ta cũng đang chờ và dường như sắp đạt được rồi. Chẳng phải năm năm qua chúng ta cố gắng cũng chỉ chờ đến ngày này sao.”

Từ ngữ nhẹ nhàng nhưng giọng nói vô cùng lạnh nhạt, ánh mắt màu nâu nhạt chớp mắt nhẹ đủ khiến tâm ai cũng phải lay động xao xuyến, mũi cao và chớp mũi nhỏ nhắn cộng sinh với làn môi phớt hồng tự nhiên nhìn vào một lần lại muốn nhìn thêm lần nữa. Mái tóc dài ngang thắt lưng, cô không sửa soạn cầu kì chỉ thả lỏng nhẹ nhàng lại làm tôn lên nét thanh thoát giản dị.

“Đúng vậy, nhưng Miêu nhi... Nữ nhân như ta nhìn vào con cũng không khỏi xuýt xoa mà ghen tị đó nha. Ông trời sao ưu ái con đến vậy. Thật bất công!” - Tinh San chau mày giả vờ ầm ức nói.

Miêu Miêu không nói gì, cô khẽ nhướn mi rồi lắc đầu. Chợt nhớ ra điều gì, cô mặc trên mình áo trắng, lướt nhanh qua phòng giám sát. Trong phòng chứa đầy đủ thật nhiều máy móc, camera đủ loại được gắn quan sát mọi góc. Nếu không phải là người thiết lập ra gian phòng này thì chỉ bước vào thôi đã muốn té xỉu trước kiểu bày trí rồi, kể cả mặt lưới ở đây đều được kiểm tra bằng mật mã tiên tiến.

Cô đến quan sát camera, đảo mắt nhìn dãy màn hình hù lạnh: “Đêm nay sẽ kết thúc thôi.” Bỗng dưng một cảm giác lạnh lẽo bao trùm lấy căn phòng, cô không khỏi rùng mình, bất chợt trên bả vai cô lại truyền đến sự nhức nhối khó tả, thân thể dường như muốn cắt rời đau đớn.

Miêu Miêu nghiêng răng thờ dộc: “Không được. Nhất định ta cần qua đêm nay...”

Chợt nhớ đến những ngày hôm nay cô thường có triệu chứng bất thường như thế này, cảm giác thân thể cứ lạnh lạnh bất an, mỗi đêm cũng vì những giấc mơ kì lạ mà chẳng thể an giấc, một dự cảm thôi thúc đầu óc cứ mập mờ xung quanh. Cô nhăn mày lấy tay siết chặt lấy bả vai, cơn đau này biết đến khi nào mới chịu buông tha? Trong người khó chịu như cơn lửa thiêu đốt, mồ hôi nhễ nhại thấm ướt cả bả lưng.

Cô lắc đầu cho qua: “Chỉ một lúc nữa thôi, mọi thứ sẽ được chấm dứt...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Quỹ đạo lệch hướng

“Miêu nhi, người của Thuyết Bách đã đến chỗ điểm rồi. Chúng ta nên... ời không...” Tình San từ lúc nào đã đứng ngoài cửa nói vào. Nhìn thấy Miêu Miêu ngồi xộc xuống đất bần thần, sắc mặt bà trở nên tái xanh lo lắng. Tuy Tình San biết rõ cơn đau cũ lại tái phát nhưng đây đã là trận kết thúc cuối cùng càng không thể để trễ nệ...

Vội bước tới đưa tay xoa lấy vai cô đưa viên thuốc nhỏ vào miệng, cảm thấy Miêu Miêu đã không còn đỡ mồ hôi lạnh, bà mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn bộ dáng nhỏ nhắn này ai ngờ lại chính là sát thủ hàng đầu, danh xưng nổi đến mấy hắc bang phải e dè khi nhắc đến. Biết là biết như vậy nhưng trong lòng bà vẫn thấp thỏm bồn chồn không yên.

Miêu Miêu đưa tay vuốt lau mồ hôi đổ lạnh trên trán, cô ngược nhìn Tình San rồi giật đầu nói cảm ơn. Tình San là sư phụ của cô đã bấy lâu nay, tâm tình người đối với cô không khác gì người thân trong gia đình, cô nhìn phía đuôi mắt bà dường như cũng đã xuất hiện thêm vài nếp nhăn theo từng ngày, trong lòng trời dấy nổi xúc động xót xa.

Bỗng dưng Miêu Miêu cảm thấy sự mát mắt như cận kề không gian đột ngột như tối sầm trước mắt, cô lắc đầu xua đi thì Tình San một bên vội nói sốt sắng: “Miêu nhi, ta nghĩ con nên không đi.”

Miêu Miêu không nói gì, đáy mắt không lưu chuyển càng lạnh lùng. Trước khi rời khỏi, cô không quên nói: “Chẳng lẽ người quên ta là ai rồi sao? Một khi đã quyết định thì sẽ không rút lại, cũng như một sát thủ sẽ không cho phép mình được sợ hãi mà trốn chạy. Tình San sư phụ, thời gian qua đã làm phiền người.”

Nghe thấy, trong đầu bà đầy suy nghĩ chấp chứa ánh mắt khó hiểu nhìn theo bóng dáng đã đi khuất. Dự cảm có điều không tốt lành, bà cắn môi sốt ruột: “Liệu con bé sẽ an toàn chứ?”

.

“Hàn Băng Miêu, rốt cuộc thì ta cũng gặp nhau nhỉ?” Lời nói vừa rồi là từ tên sát thủ trong bang lão Thuyết Bách - Kỳ Lân. Quả là hán gặp cô không lạnh cũng run, lạnh là vì sát khí quanh người thật khó thở, run là vì trước sắc đẹp uy mị của cô.

Ít ai có thể nhìn được dung nhan thật của một bậc sát thủ, bởi khi thi hành nhiệm vụ nào đó sát thủ kị nhất là không để lộ thân thể và khéo để dễ dàng thực hiện thì phải cải trang. Lần này nhìn hán nhìn tận mắt như vậy, chết cũng không đáng.

“Nhiều lời.” Miêu Miêu nhếch cười khinh.

Kỳ Lân cảm giác như bị coi thường, tay bắt giác siết chặt tức giận. Động tác không nhân nhượng liền nhanh chân phi đến chỗ cô ra tay trước.

Cô né người tránh đường chỉ mạng, chân đứng trụ kéo dài ra phía sau. Thuyết Bách nghĩ rằng với thủ thuật của tên sát thủ này sẽ diệt được cô sao? Hạ thấp nhau quá rồi đó Thuyết Bách à!

Quy luật trong sát thủ dù là chiến sinh quyết tử nhưng là một bậc sát thủ thi hành nhiệm vụ, dù là chết trước mắt nhưng không hề động sinh tới bất cứ tổ chức nào hay đem theo người, vì đó là luật và cũng là danh dự của sát thủ. Để chiến đấu chính là khẳng định năng lực của họ nên giờ phút này Kỳ Lân có thất thế cũng không ai ra đỡ giúp hán.

Bạn cũng sẽ thích

Cám Ôn Anh Đã Yêu Em bởi [jasminvio](#)

Cám Ôn Anh Đã Yêu Em

Bởi jasminvio

199 14

He Wants Revenge bởi xThePineappleGirIx

He Wants Revenge

Bởi xThePineappleGirIx

1.9M 76.7K

High School Hit List | wattys2016 bởi autheras

High School Hit List | wattys2016

Bởi autheras

1.1M 70.9K

CỔ ĐẠ! TA ĐẾN ĐÂY! [Hoàn] bởi tieubaohamham

CỔ ĐẠ! TA ĐẾN ĐÂY! [Hoàn]

Bởi tieubaohamham

113K 1.4K

I'm Back Bitches bởi eatsleepswinrepeat_

I'm Back Bitches

Bởi eatsleepswinrepeat_

2.1M 69.5K

Begin Again | #Wattys2016 bởi shevvie

Begin Again | #Wattys2016

Bởi shevvie

3.4M 186K

The Lonely King | ✓ (#Wattys2016) bởi shevvie

The Lonely King | ✓ (#Wattys2016)

Bởi shevvie

8.9M 355K

Miêu Miêu bắt đầu cảm thấy nhàm chán, tay nhanh nhẹn rút khẩu súng vác bên hông, vừa định giờ súng bắn thì Kỳ Lân đã kìm chặt cổ tay cô không cho động thủ. Không bắt ngờ trước chặn đánh của hắn, đòn đánh của cô đâu dễ để người khác tóm gọn, nếu vậy thì bằng danh Sát thủ quốc tế e rằng cũng nên đem chó gặm là vừa.

Kỳ Lân toát mồ hôi lạnh, thất thần nhìn nụ cười mỉ hoặc của cô, phút chốc có dự cảm không lành nhưng đáng tiếc đầu súng đã nhắm ngay bụng hắn mà bắn.

“Đùng Đùng!”

“Rầm...”

Kỳ Lân trơ mắt ngã quỵ xuống đất, hơi thở của hắn dần trở nên yếu ớt, thì ra tay còn lại của cô ta từ đầu đã cầm thêm một cây súng mới, hắn không tin được.

Thủ thuật quá nhanh. Quá nguy hiểm

Không hổ danh là sát thủ bậc A.

Kỳ Lân quả thật đã chết, nhưng giờ hân chỉ mới chết ở cái xác không thể cử động, hơi thở hân vẫn đang duy trì yếu ớt. Hân đoán trước kết quả này nhưng cũng không thể tránh khỏi.

Lạ là Kỳ Lân không nuôi tiếc, dù gì cũng chết dưới tay cô ta dưới vẻ đẹp mê người ấy, hân chết cũng cam. Kỳ Lân bắt đầu hấp hối kịch liệt, hân khó hiểu vì sao cô ta ra đòn nhanh có thể giết hân chết tức khắc nhưng hân có thể duy trì thở thêm vài phút?

Cô ta phá lệ vì cái gì?

Giương hai mắt cổ mở trơ tráo nhưng đáng tiếc chưa đầy một giây cặp mắt đã bị ghim sâu vào hai phát súng vào hốc mắt.

“Thêm kịch tính thôi.”

Cô thật quyền rũ dưới bóng trắng mờ ảo nhưng một tia cảm xúc lay động cũng không có. Lạnh lùng nhìn kẻ chết gục trước mặt mình, cô nhếch miệng cười khiêu khích: “Ta biết trò chơi không dễ dàng gì nhanh kết thúc, nhanh ra đi trước khi ta hết hứng tham gia.”

Miêu Miêu hiểu rõ, gián điệp của Thuyết Bách chắc chắn vẫn luôn theo dõi tên này, kẻ đối đầu hôm nay dù thắng hay thua tên xấu số này tuyệt không có đường lựa chọn. Quyết định chạm mặt với cô hà tất hân chịu buông tha dễ dàng sao? Câu chuyện sẽ rất nực cười cho Thuyết Bách nếu bỏ qua con mồi béo bở như cô, kẻ luôn nhắm tay phá ổ làm ăn của hân ta.

Cô nhếch mép thích thú, một mũi tên trúng hai con nhạn sao? Quả nhiên là Thuyết Bách xảo quyết...

“Xoạt.” Ngay sau đó nhiều tên sát thủ áo đen bay xuống bao vây lấy cô, tập kích chờ đợi từ phía ngoài, trên tay bọn người đều có vũ khí trang bị lợi hại.

Thuyết Bách chu toàn cho thuộc hạ hân quá rồi.

Giữa đôi bên đều là sát thủ chuyên nghiệp nhưng lợi thế lại không hề cân bằng nhau, một phe chỉ có một còn kia còn lại đếm không nổi là bao nhiêu tên hết thảy.

Chênh lệch quá nhiều...

Đối đầu với những kẻ thường thì phe Thuyết Bách e rằng không cần huy động phân phó lực lượng nhiều thế này, thanh toán xã hội đen với nhau bọn người này trải qua như cơm bữa. Nhưng kì này người bọn hân tiêu diệt là Hân Băng Miêu. Quả là không gì bùng cơm sẵn ra ăn, nếu bọn hân thắng lợi trận này danh xưng theo đó cũng vang dội khắp hắc bang bốn vùng, nhưng nếu thua thì cũng là lẽ thường tình.

Những tên sát thủ ấy cũng lâm vào cảnh “Tối cũng không được mà rút cũng không xong.”

Nhưng với trận chiến giữa sát thủ như thế này, lại còn đang nhận lệnh tổ chức cần tiêu diệt, chẳng lẽ lại bỏ chạy ngang xương? Như thế chẳng xứng danh Đội Hâm sát thủ, tỉ lệ chọn để chọn ra cho Đội hâm 1/1000 qua nhiều cuộc tử chiến đối đầu tàn khốc, bọn họ chọn ra 50 người máu lạnh và sống sót sau cùng để quy nạp thành.

Tất nhiên cái giá ngã ra để tuyển đội này không nhỏ chút nào.

Miêu Miêu nhếch cười lạnh: “Muốn cá cược mạng đối mạng với ta sao? Rất sẵn lòng!”

“Giết.” Một tên trong đó hùng hổ ra lệnh.

Trận chiến diễn ra quyết liệt từng đòn đánh của Miêu Miêu lẹ mắt đánh trả, một mình cô đối đầu cả tá tay người như vậy lại chẳng hề có ý nhường nhịn, rõ là đêm nay là trận sinh tử của chính cô rồi. Vừa đánh vừa né tay cầm lấy nòng súng liên tục bóp cò bắn trả.

Miêu Miêu thủ thuật cao tay liền nhanh có thể hạ gục được nhiều tên gục ngã, đám hắc y còn lại tái xanh mặt, nhưng chiêu đánh vẫn liên tục tăng cước. Kẻ cầm kiếm, kẻ cầm đao thêm kẻ cầm súng bao vây, Miêu Miêu dù bằng thủ rên cao cấp đến mấy cũng khó chống đỡ được lũ da trâu này, đạn được đạn súng cũng gần cạn, điều cô tức giận chính là thời gian sẽ không còn kịp bỗng dưng cơn đau nhức lại đột ngột truyền đến liên hồi...

Nhưng giữa lúc đang đòn quyết định, Miêu Miêu chợt khựng lại vì có cảm giác không tốt, ngay lập tức tên sát thủ thấy cô mắt tập trung liền tấn công phóng thương vào tay cô. Đối với những ngày thường thì đây là không là vấn đề nhưng quả thật lần này cô cảm thấy choáng váng kì lạ và chẳng mấy chốc thân ảnh liền gục xuống bất tỉnh.

Vừa lúc đó từ giữa không trung đột ngột xuất hiện một lốc xoáy đen chen ngang giữa trời, sức mạnh uy hiếp làm xáo trộn tất cả, cơn lốc mạnh khủng khiếp cuốn quét đi tất cả ngay đó. Các tên sát thủ còn lại cũng không thể sống sót bị quật ngã không kịp trở tay...

Sau vài phút tất cả là tàn tro bụi, những ngày sau thông tin hắc bang quy mô đồ sộ liền bị sụp đổ khai ra ánh sáng, Thuyết Bách ngay sau đó cũng bị áp giải bởi cục Giám Trinh Sát quốc tế mang đi, mọi lý do bào chữa đều có chứng cứ rành rành không thể chối cãi, từng hồ sơ mạng hợp đồng giữa các hắc đạo đều được lưu rõ, Thuyết Bách cứng đầu nhưng không còn lời để ngụy biện.

Tình San đã ra tay lật đổ bởi bà chính là người nắm giữ điều hành cục Giám Tổ Trinh này, suốt bao năm qua bà đã bỏ cả tuổi thanh xuân mà vui vào vụ

án truy bắt Thuyết Bách. Nay thắng lợi về tay, bạch đạo xem như đã loại bỏ được mối nguy...

Suốt mấy ngày qua huy động an bình của mình mà điều tra rõ việc mất tích mới đây, hiện trường đã nhanh chóng được dọn dẹp như chưa từng có con bão nào đi qua. Trước đó bà đã cho người chụp hình lưu từng vết đáng nghi sót lại. Chung quy vẫn là không chút manh mối nào cho là có kẻ bắt cóc, cứ như là một con bão kéo đến rồi lại biến mất nhanh chóng. Sự việc diễn ra quá nhanh khiến những người ở gần đó cũng không biết diễn tả cảnh như thế nào, Tình San kích động run rẩy, nghĩ đến Miêu Miêu biến mất không một dấu vết để lại càng khiến bà khó tin không tưởng. Bởi dù có xảy ra chuyện thế nào, hay gặp cóm phá đường dây đi nữa Miêu Miêu cũng sẽ tìm cách để lại chút manh mối cho Tình San lần tìm.

Nhưng lần này tuyệt đối bị quét sạch kì lạ, trong đêm xảy ra Tình San khi biết chuyện, liền đưa người đến cứu nguy, rồi thay khi đến nơi đã là bãi xác nằm trước mắt, lần lượt phái người truy tìm dạng Miêu Miêu khắp nơi nhưng kết quả chỉ là cái lác đầu vô vọng..

“Chết tiệt, rốt cuộc con bé đang ở đâu?” Tình San nắm tay siết chặt, móng tay như muốn cắm sâu vào da thịt muốn bật máu, gân xanh ần nổi trên nước da xanh xao tiêu tụy. Kể từ ngày đó, bà đã không chớp mắt ngày nào, mảy mò bên đây dữ liệu trên máy lúc trước. Miêu Miêu sử dụng, bà có chút hi vọng trên vật còn sót này, mặc là có không dấu vết để lại nhưng để đặt niềm tin tìm kiếm vẫn không xem là thừa được.

Lia chuột mở lần lượt file Tình San biết mật khẩu nên nhanh chóng lướt mắt qua dễ dàng, chợt người mắt đánh lại thất thần, tay cầm chuột cũng siết chặt run rẩy. Ngã người ra phía ghế dựa, nhắm mắt định thần một hồi vừa mở mắt chạm vào dòng chữ trước màn hình nhấp nháy Đó là lời nhắn gửi lại của Miêu Miêu, phía đuôi mắt đột ngột trào chất lỏng chảy dọc xuống gò má đã gầy bớt. Khoé môi nhếch lên nhưng rõ là có thể thấy đó là nụ cười, nỗi xúc động đau thương chực dâng lên ảm áp trong lòng, tay khẽ run bần thần mà chạm gần lấy màn hình vẫn còn hiện dòng thư...

“Sư phụ, ngay khi người đọc dòng chữ này hẳn là con đã không có ở đó nữa. Tin nhắn này là lời đề con gửi lại cho khoảng thời gian con nợ người. Tình San, cảm ơn người đã cứu mạng con kể từ ngày đó, giúp con thoát khỏi địa ngục của trần gian, cứu rỗi và bao bọc lấy cái xác vô dụng này. Cảm ơn sư phụ vì tất cả! Nhưng tiếc là thời gian con ở bên cạnh người không được bao lâu nữa, thật xin lỗi! Ngoài kia bọn hắc đạo còn rất nhiều, nếu chúng ta không hành động bắt giữ bọn cặn bã đó thì trên đời này rất nhiều người sẽ bị oan ức vì chúng. Ta phải giành lại công bằng, phôi bày tội ác tày trời đó mà đem ra pháp luật trừng phạt. Con rất tin tưởng ở người, sư phụ! Chính vì vậy dù lúc này không có con ở đó, người đừng đau thương mà quên đi chính sự. Sư phụ, về sau xin người hãy bao trọng...”

Tình San rời mắt khỏi màn hình, đuôi mắt hằn vết sạm đông lại chút chất lỏng còn đọng lại. Vừa lúc đó, bảng nhắn nháp máy cũng thông báo sẽ huỷ trong 10 giây đếm ngược.

Tình San thở hắt ra, đứa trẻ này vẫn không chút lưu tình để bà có thể lưu giữ thứ gì lại, môi mím lại như đang kìm nén. Ánh mắt thâm thuy vẫn không rời khỏi màn hình, đợi khi bảng nhắn biến mất bà mới gạt đầu, giọng nói pha thương cảm nói: “Con bé ngọc này... thật biết cách làm người ta đau lòng mà.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Vé Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Bái sư

Thời đại Lạc Thiên quốc

“Lão gia, ông xem phải có người nằm ở kia không? “ Một cụ già đang đi bỗng khựng lại neho mắt nhìn vật đang nằm phía trước, vừa tò mò lôi kéo người bên cạnh theo sau.

“Xâm ngôn. Làm gì mà có ai rảnh hơi chui vào rừng mà nằm cơ chứ.” Cụ ông nghe thấy lập tức bắt bỏ phủ nhận nhưng rõ là lão ta cũng mơ hồ nhìn thấy có vật lạ đằng kia, thấy lão bà khẳng khẳng muốn đến đó nên ông cũng lẻo đẻo bước tới gần.

“Ô hô đại mỹ nhân!” Lão ta suýt xoa nhìn nữ tử trước mặt, theo bản năng liền đưa tay đến mũi người đó xem còn thở không, cuối cùng lão gật cười nói: “Quả nhiên, người mà chết thì thật phí phạm”

Lão bà ở bên cạnh quan sát hành động của ông, không hài lòng nói: “Ông dám thú thêm phụ nhân ta liền cắt đứt của quý của lão.”

Giọng nói đầy uy hiếp khiến lão cũng phải tái mặt đi mấy phần, thì ra lão nương lại nghĩ ông muốn trêu hoa cướp về. Hết lác đầu cười khò lão đưa tay vuốt lưng vỗ dành con giận của bà, có lẽ ông hành động hơi hấp tấp nên làm lão bà đây khó chịu.

“Lão nương à, thật là uỷ khuất cho ta mất, ta chỉ đang xem người đã chết hay chưa thôi mà.” Lão trầm giọng nói, dáng vẻ nghiêm túc khác với điệu bộ bốn cợt vừa rồi: “Qua mạch đập ta đoán chắc người này có công lực khá mạnh, kể cả vết chai dằn ngay da tay chứng tỏ nàng ta cũng có võ thuật trong người...”

Nghe thế, bà liền đảo mắt đánh giá rồi cầm tay bắt mạch, bà ngạc nhiên: “Ông nói không sai, nhưng mà y phục nàng ta đang mặc, có vẻ rất khác với chúng ta...”

“Đúng vậy, ngay cả nét người và bộ dáng đều không giống ở đây một chút nào. Nữ nhân này thật kỳ lạ...”

“Chết rồi, nàng ta bị thương.” Trong lúc vô tình chạm sau gáy nàng, một bệt máu dính ngay bàn tay bà.

Lão ông suy tính điều gì đó rồi lập tức quyết định nói: “Được rồi, cứu người là trên hết. Nàng cùng ta đem người này về sau núi, sau khi tỉnh lại chúng ta sẽ làm rõ về thân thể của y.”

.

Tại Doan gia

“Hm...” Vật bất động trên giường bắt đầu cử động, mi mắt nặng trĩu hé hé mở mở sau giấc ngủ tưởng chừng như ngàn thu. Khi ngồi dậy thân thể tuy có đôi chỗ đau nhưng so với trước đó như vậy là quá ôn và có thể nói mạng nàng đã có thể an toàn rồi.

Miêu miêu cảm thấy xương cốt mình như đang biểu tình mãnh liệt bằng tiếng “rắc rắc” giòn giã. Thật sự chưa lần nào nàng cảm thấy kiệt sức như lúc này, tuy nhiên nàng vẫn phải đi xung quanh xem để biết nơi đây là đâu. Lại nghĩ đến sư phụ Tĩnh San, không biết người ở đâu mà để nàng nằm chặt vật thể này.

Miêu Miêu đứng dậy, cẩn thận đảo mắt nhìn xung quanh, hình như nàng đang nằm trong căn phòng mang lối phong cách thời cổ thì phải?

“Chủ nhà này coi bộ rất thích phim kiếm hiệp nhỉ?” Nàng buột miệng nói.

Nhìn và chạm từng đồ dùng cho tới giường nằm cũng làm từ vật liệu gỗ hiếm thấy, nàng trong lòng thầm khen và ngưỡng mộ người tạo ra cấu trúc căn phòng này. Thiết kế trang nhã lại không đơn điệu.

Bạn cũng sẽ thích

Cám Ôn Anh Đã Yêu Em bởi jasminvio

Cám Ôn Anh Đã Yêu Em

Bởi jasminvio

199 14

He Wants Revenge bởi xThePineappleGirly

He Wants Revenge

Bởi xThePineappleGirly

1.9M 76.7K

High School Hit List | wattys2016 bởi autheras

High School Hit List | wattys2016

Bởi autheras

1.1M 70.9K

CỒ ĐẠ! TA ĐẾN ĐÂY! [Hoàn] bởi tieubaohamham

CỒ ĐẠ! TA ĐẾN ĐÂY! [Hoàn]

Bởi tieubaohamham

113K 1.4K

I'm Back Bitches bởi eatsleepswimrepeat_

I'm Back Bitches

Bởi eatsleepswimrepeat_

2.1M 69.5K

Begin Again | #Wattys2016 bởi shevvie

Begin Again | #Wattys2016

Bởi shevvie

3.4M 186K

The Lonely King | ✓ (#Wattys2016) bởi shevvie

The Lonely King | ✓ (#Wattys2016)

Bởi shevvie

8.9M 355K

“Tại sao nơi đây y chang trên phim vậy? Thực cảnh đến nỗi lại không thấy có máy quay? Ta có nên khen tên đạo diễn này nhập cảnh phim có hay quá không?” Miêu Miêu nhìn cảnh xung quanh mà không cảm thấy chút thân thuộc, ngửi chút mùi vị của “thời Hiện Đại” một chút cũng không có, trong lòng bỗng dấy lên dự cảm bất an.

“Chẳng lẽ đây là âm mưu của lão Thuyết Bách dựng lên muốn làm ta sập bẫy sao?”

Nếu đúng như vậy nàng rất muốn xem Thuyết Bách đang muốn diễn loại kịch gì. Bước chân ra khỏi căn phòng kinh điển đó, nàng suýt té ngựa vì choáng, miệng lầm bầm: “Dây dựng màn cảnh quả thật giả tạo, cây cối láo lấy đâu ra mà đầy vườn thế này? Ta biết rất rõ là Thuyết Bách rất dị ứng với hoa, nói chi lão rất dị ứng mấy loài cây đang nở rộ bông này.”

Rốt cuộc đây chính là nơi quái quỷ nào?

Từ trực giác của nàng, Miêu Miêu cũng lờ mờ đoán được đây không thể nào là nơi của Thuyết Bách. Nhưng mà...

“Mẹ nó, cái gì đã đưa ta đến đây?” Miêu Miêu nghiêng rãnh tức giận nói. Càng nhìn cảnh vật lạ lẫm này nàng càng nóng giận vì một lý do phi thường. Trước khi nàng bất tỉnh đã có một con bão kéo qua, nói đúng hơn là cái vòi rồng dựng giữa trời, bất ngờ khiến nàng bị cuốn vào sau đó... chẳng lẽ nào... Không thể xảy ra chuyện hi hữu đó được chứ?

Sự nhớ lúc tranh đấu với Thuyết Bách đã sơ sẩy bị trúng đạn, theo bản năng Miêu Miêu nhìn lại vết thương của mình, bằng một phép kỳ diệu vết thương đã được khéo léo băng bó lại. Nhưng ai là người giúp nàng? Có phải kẻ đó cũng là người đưa nàng đã đến đây?

Trong lúc nàng còn đang suy nghĩ thì bất chợt từ đâu một phi tiêu phóng tới, bằng sự nhanh nhẹn nhất có thể Miêu Miêu lập tức né sang một bên, lúc này theo một cách chính xác phi tiêu đã ghim thẳng vào thân cây với tốc độ đáng kinh ngạc.

Miêu Miêu khó lòng tin rằng người ném phi tiêu này hẳn là một kẻ có tài luyện cừ khôi. Đoán chừng nàng không phải là đối thủ của y, nếu như kẻ đó không cố tình muốn giết nàng thì e rằng cây tiêu đó đã đâm vào người nàng mất rồi.

“Ai? Mau ra đây.”

“Hắc hắc. Đó có phải lời đa tạ chân thành cho người đã cứu người không nhỉ?” Từ xa có hai bóng dáng đi tới, Miêu Miêu ngạc nhiên nhìn hai người họ, quả nhiên chiêu thuật ẩn thân rất tài tình đến nỗi nàng không cảm nhận được sự hiện diện của bọn họ.

Miêu Miêu thận trọng quan sát, thoạt nhìn thì có vẻ hai người này đã cao tuổi nhưng so với động tác phóng khí nguy hiểm vừa rồi, có bảo nàng họ là cặp phu thê đơn thuần đánh chết cũng không dám tin. Nhưng điều nàng chú ý trên người hai người đó là bộ y phục cổ trang kia, thứ đập vào mắt nàng đã khiến cả người như trùn mẩy chực tằm chân quần quanh, rất nóng nực.

“Hắc hắc. Đồ nhi sao người lại nhìn hai sư phụ với vẻ mặt căng thẳng vậy?” Lão ông vui vẻ đùa, đôi mắt loé sáng nhìn nữ nhân trước mặt như thể đang rất thích thú trước thái độ cảnh trọng của nàng.

“Sư phụ? Ta bái sư hai người lúc nào?” Miêu Miêu ngẩn người nhìn lại, vốn dĩ sư phụ của nàng trước giờ chỉ có Tình San.

“Thôi được, người không bái nhưng chúng ta đã quyết định nhận người làm đồ nhi rồi.” Ông tiếp tục nói: “Hiện tại, người cũng do hai bọn ta cứu về, chút đền ơn nghĩa chẳng lẽ người không đề tâm? Hai ta sẽ hậu đãi người ở đây tuyệt sẽ không gây ngược đãi người, nhưng mà...”

Miêu Miêu hoang mang nhìn hai người trước mặt khó tin, nàng không tin tưởng bất cứ thứ gì trên đời này lại ‘bày sẵn ra mìn’. Lại rầu rĩ nhìn y phục của họ đang mặc, nàng cảm thấy mình thật đáng thương, tại sao ông trời lại bắt nàng xuyên về cổ đại?

Dù gì nhìn họ cũng trạc tuổi Tình San như vậy là nàng phải xử ý đúng khuôn phép thời cổ đại lạc hậu này. Miêu Miêu cúi đầu khẽ nói: “Ân. Tiểu nữ tên Hàn Băng Miêu, trước sự cứu giúp của hai người bản thân ta rất cảm kích nay nếu lấy gì đền đáp ơn nghĩa tiểu nữ xin nguyện theo.”

“Hảo, vậy người hãy chấp nhận gọi hai ta là sư phụ đồng thời hãy ở lại đây làm đồ chi chúng ta.” Lão ông giả giọng nghiêm trang, nói xong quay sang bà bên cạnh nháy mắt đắc ý.

Miêu Miêu ngỡ ngàng không biết nên chấp nhận hay khước từ, nhưng nghĩ lại quả thật nơi đây nàng cũng không có nhà ở, huống chi nàng bây giờ lại rơi vào tình cảnh trắng tay. Khắc nghiệt chính là đây, lối mòn của tiền tệ! Rơi vào một không gian xa lạ, lại chẳng biết nơi đây có tồn tại trong lịch sử hay

không nhưng nàng sẽ không thể sống sót ở đây nếu như không có “money” trong người. Thời đại nào cũng vậy, miễn túi tiền cứ nặng thì an tâm cả đời. Xem ra nàng sẽ phải ở lại thời này một thời gian khá dài rồi, chính vì điều đó mới khiến Miêu Miêu kiên quyết đưa ra quyết định: “Ôn này không sao trả nổi, đồ nhi xin cảm tạ hai sư phụ đã chấp nhận.”

Nghe vậy hai vị kia liền lộ nét cười hài lòng, lão bà đi tới bắt tay nàng cười hiền hậu, khi đó Miêu Miêu đã ngẩn người vì vẻ đẹp mặn mà của bà. Bên tai loáng thoáng nghe: “Hảo, đồ nhi ngoan. Vậy trước tiên hãy cùng vào thư phòng, chúng ta sẽ nói rõ về bản thân mình sau.”

-----oOo-----

Đêm đến.

Sau khi dùng bữa tối cùng hai vị sư phụ mới đây tâm trạng của Miêu Miêu ngoài thì tro tro nhưng trong lòng lại thét gào trong đêm. Đường đường là một sát thủ hiện đại với bằng cấp đầu vảy mà chỉ vì cái “sức mạnh tự nhiên” ấy qăng nàng một cái vào liên sông ở thời đại nguyên thủy. Ở nơi này không có các thiết bị tân tiến cũng như có thể có những nguyên liệu giúp nàng vào phút nhàn rồi có thể chế tạo ra như trước.

Đây chính là điều nàng uỷ khuất đến nỗi nuốt không trôi cơm.

Ngắm lại Miêu Miêu cũng cảm thấy chưa hẳn là nàng đã bất hạnh đến đường cùng, ít ra một phần may mắn cho nàng là được bá sư hai vị sư phụ tài giỏi ở đây. Lão ông kia chính là Đoàn Lâm Vĩnh cùng với phu nhân mình là Lục Ôn. Hai người họ với nét ngoài già gặn mà tướng chừng hiền lành, chất phác nhưng sự thật thì khác xa ngay khi nàng được nghe về “chiến tích” lẫy lừng của bọn họ. Thực chất hai người chính là danh nhân cao thủ Y được nổi tiếng nhất nơi đây, bí quyết của họ tuyệt nhất chính là sát người bên trong nhưng thể xác không thay đổi. Sau vài ngày xác sẽ tự tách rã và bên trong là màn kinh dị rợn người. Vốn dĩ Miêu Miêu chưa từng biết và chưa thử loại được đó nên nghe sơ qua vẫn không hình dung được nhưng Lục Ôn đã hứa hẹn sẽ dạy sớm cho nàng biết về loại Y cô này nên Miêu Miêu không việc gì phải gấp.

Được biết, thời đại này là của Lạc Thiên quốc đời thứ 18 do vua Lạc Minh Hào cai trị, khi ấy vua Lạc Minh Hào đang cơ chi vừa 14 tuổi bởi do chiến quân loạn quốc trong triều gây nên nhiều tai họa, vị vua trẻ tuổi này lên ngôi khi bản thân chẳng biết gì về đế quốc. Vốn dĩ với lứa tuổi này sẽ được còn nhiều thời gian bông đùa vui chơi nhưng vì trọng trách đất nước nên Minh Hào đã gầy công cầm đầu vào sách vở ngày đêm, để nắm rõ quyền trận thế nước... Đến nay Lạc Minh Hào đã yên vị ngôi vàng và điều binh khiển tướng cả đất nước trở nên thái hoà phồn thịnh khi chỉ 27 tuổi.

Nhưng bên khía cạnh khác Lục Ôn kể nàng nghe một bí mật từ lâu, thật ra từ trước đất nước này vốn thuộc về vua Ngụy Chấn nhưng không ai biết lý do vì sao trong một đêm vị hoàng đế bị sát hại và mang theo tội danh là bán nước nhà, và điều đó khiến tất cả công thần trong triều không còn tin tưởng nên đã quyết định thoái vị ngôi thái tử - người được chọn đăng quang sau hai tháng tới. Chính vì sự thay đổi đột ngột này đã dẫn đến cuộc tranh luận giữa các triều thần rất quyết liệt, ai nấy trong nước đều bàn về việc chọn lựa hoàng đế kế ngôi tiếp theo, tưởng chừng sẽ không bầu được người thích đáng đến tháng sau ngôi vua bị bỏ trống cuối cùng cũng được lấp chỗ. Người trị vì thay thế sau đó chính là vua Lạc Minh Hào lúc bấy giờ.

“Tại sao người lại biết tin mật này?”

Lục Ôn khi đó chỉ thờ dài lắc đầu không nói, sau đó bỏ đi ra ngoài để nàng ở đây bọn chuyện với cả đồng suy nghĩ thắc mắc. Nàng cảm thấy giữa cổ đại và thời đại của nàng quả nhiên nơi nào cũng vậy, dù là bất cứ đâu cũng có sự tranh đua, đồ kị và tàn sát lẫn nhau...

Không may cho nàng lại rơi vào trũng ổ của cả tá phiền toái đó. Xuyên về thời cổ đại đó vẫn là chuyện không tương đối với nàng, chẳng biết con người ta có cảm giác vui thích gì khi được chiêu đãi miễn phí du hành tới một không gian khác hay không, nhưng với Miêu Miêu phút này chỉ thấy toàn xui xẻo ập tới.

Chuyến đi này e là nguy cơ một đi không trở lại rất cao...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đoàn Gia Trang

Tại Đoàn gia, giữa không khí trong lành vốn luôn bình lặng như mọi ngày, thì hôm nay khung cảnh ấy hoàn toàn bị sụp đổ bởi tiếng thét chói tai từ đâu vọng tới. Chính xác là tại một căn phòng, nơi như vừa bị một trận cuồng phong lướt qua, hứng chịu sự tàn phá là đồ vật bên trong đều không còn nguyên vẹn, mọi thứ nằm vạt vương ra sàn, tứ tung. Thì ra đây là lý do khiến thân chủ của Đoàn gia - Lâm Vĩnh tức giận đến vậy.

Chẳng trách giọng của Lâm Vĩnh kích thích quá lớn khiến các gia nhân, nô tài trong phủ ngay lập tức có mặt tại hiện trường. Vừa vận thấy cảnh hỗn loạn trước mắt, ai nấy đều thầm hiểu chuyện gì xảy ra, cuối cùng lại quay về việc làm đang bỏ dở. Đúng lúc đó hai thân ảnh một già một trẻ từ ngoài viên cũng đang đi tới, trên đường bắt gặp bóng dáng quen thuộc, một nữ nô tì kéo lại gần người đó nhắc nhở: “Tiểu thư, người lại làm lão gia tá hỏa lên nữa rồi a. Tốt nhất người vẫn nên nhận tội đi và đừng làm lão gia phiền lòng nữa...”

Lục Ôn đang đi trước bỗng đột ngột xoay người lại, thừa biết lý do tướng công mình đang gặp chuyện gì, cũng hiếm khi thấy ông ấy phẫn nộ. Nhưng đó chỉ là chuyện của mấy tháng trước, còn bây giờ hầu như một ngày ít nhất cũng phải hai cử nghe sự phát tiết của Lâm Vĩnh. Dường như việc giữ tâm trạng bình tĩnh đã là thứ xa vời với lão kể từ khi có sự xuất hiện của nàng ta - Hàn Băng Miêu.

“Khíét nì, đây là lần thứ 14 trong tháng mà người khuyên nó cùng một trường hợp rồi. Nhìn xem, chẳng có cái thiện chút nào, ta đây còn phải một cái miệng dùm người đấy.” Lục Ôn nhìn nữ nô tài đó vừa có thiện chí bày tỏ nhưng thực chất lại muốn đá đều kẻ đứng bên cạnh.

Miêu Miêu nhận được tín hiệu không mấy hòa nhã, lập tức trung bộ mặt dày ra mà nói: “Ây da, chẳng phải ngay từ buổi đầu sư phụ đã răn dạy đệ tử rằng 'bắt đầu những tháng ngày ở đây là chuỗi ngày khổ luyện cực khổ, vì vậy muốn lĩnh giáo hết công phu thì phải nỗ lực hết mình' hay sao? Đệ tử chỉ là khắc cốt ghi tâm, ngày đêm nhẩm lại câu nói của người, để sử dụng thành thạo cứ mỗi khi học được y mới mẽ liền đi thử nghiệm ngay. Vậy mà sư phụ không mở miệng khen ngợi đệ tử có chí lớn luyện công, không ngại nhọc nhằn thì thôi, mắc mớ gì đá xéo đồ nhĩ?”

Bị đá kích, Lục Ôn không khoan nhượng liền đáp trả: “Nhưng... nhưng tại sao người nhất thiết phải chọn lão gia nhà ta để thử nghiệm?” Ngừng một lúc, bà nói tiếp: “Nè, nè mấy người này cũng rất rảnh rồi sao người không thử lên người họ đi.”

Bất giác tất cả mọi người đều quay mặt vô tội nhìn Lục Ôn, tự ca thán: “Bọn họ đã làm gì nên tội khiến phu nhân đối xử tàn nhẫn với họ như vậy? Làm vật thử độc cho tiểu thư ư? Chẳng khác tự dìm vào bồn tắm chui vào lửa ngục a.”

Không để ý đến sắc mặt tái mét của đám người kia, trước câu trả lời của Lục Ôn, Miêu miêu đắc chí nói: “A ra là Lục phu nhân đây đang bức xúc dùm lão gia. Ai da, đồ nhĩ thật có lỗi a, thứ lỗi vì đã không để ý tới tâm tư phần uất của hai người đây.”

Lục Ôn không thèm ngó đến Miêu Miêu liền xoay lưng bỏ đi, bộ dáng dùng dằng tỏ vẻ ức chế. Miêu Miêu nhìn theo người mà khổ sở lắc đầu: “Chà, ta nghĩ lần này sư phụ sẽ không bênh ta nữa rồi... chắc chắc...”

Bạn cũng sẽ thích

Cám Ôn Anh Đã Yêu Em bởi jasminvio

Cám Ôn Anh Đã Yêu Em

Bởi jasminvio

199 14

He Wants Revenge bởi xThePineappleGirlx

He Wants Revenge

Bởi xThePineappleGirlx

1.9M 76.7K

High School Hit List | wattys2016 bởi autheras

High School Hit List | wattys2016

Bởi autheras

1.1M 70.9K

CỔ ĐẠ! TA ĐẾN ĐÂY! [Hoàn] bởi tieubaohamham

CỔ ĐẠ! TA ĐẾN ĐÂY! [Hoàn]

Bởi tieubaohamham

113K 1.4K

I'm Back Bitches bởi eatsleepswinrepeat_

I'm Back Bitches

Bởi eatsleepswinrepeat_

2.1M 69.5K

Begin Again | #Wattys2016 bởi shevvie

Begin Again | #Wattys2016

Bởi shevvie

3.4M 186K

The Lonely King | ✓ (#Wattys2016) bởi shevvie

The Lonely King | ✓ (#Wattys2016)

Bởi shevvie

8.9M 355K

“Tiểu thư, lần này người đùa hơi quá đáng rồi nha. Không tính nhiều lần trước vì thử nghiệm độc dược của người mà con chim yến của lão gia cũng nhất cũng bỏ mạng chết queo. Lần đó tuy lão gia nhắm mắt bỏ qua nhưng trò quậy tung phòng kì này chắc chắn tiểu thư sẽ chịu hình phạt rất nặng a.” Khiết Nhi từ đầu đến cuối vì muốn tốt cho Miêu Miêu không ít lần khuyên can, nhưng đôi lúc lại mềm lòng trước sự nài nỉ đòi bao che tội lỗi của nàng. Khiết Nhi theo đó cũng đeo thêm hai chữ “đồng phạm”, ngấm lại, Khiết Nhi thấy mình tội lỗi đầy mình mà giờ có muốn rút chân thì quá muộn rồi. Thành thử chỉ còn cách giúp con người ấy trở về lối sống lương thiện, bớt tình quái.

Khiết Nhi ngẩng đầu thấy Miêu Miêu đã đi trước vài bước, định đi theo nhưng lại thấy nàng giơ tay dừng lại, Miêu Miêu nhếch môi nói: “Thật ra, nếu chỉ học lý thuyết thôi mà chẳng thực hành thì ta chỉ bằng không học còn hơn. Nếu vì những chuyện đó mà khiến lão gia tức giận thì ta cũng đành chịu. Cứ cho là bây giờ họ đang nghĩ cách trừng phạt ta, thì bốn tiểu thư đây luôn ở tư thế sẵn sàng tiếp nhận.”

“Con người này... thật hết thuốc chữa mà.” Khiết Nhi dỗi mắt nhìn bóng dáng Miêu Miêu rời đi mà lắc đầu thở dài.

Đội thân ảnh nàng khuất bóng hẳn rồi, đám người lúc bây giờ mới chịu tản ra bớt, tiếp tục quay về công việc đang làm nửa chừng, nhưng một số khác lại kiên trì đứng tụ tập tại một chỗ gần đó, chụm đầu bàn luận gì đó rồi móc tiền ra đánh cược. Khiết Nhi bị tiếng ồn đó mà xoay đầu nhìn theo, như thể đã quá quen với khung cảnh này, nàng lẩm bẩm nói: “Bọn họ không cần tiền thì đưa ta sài dùm, cần gì phải phung phí thế kia...”

Từ xa một bàn tay bỗng vỗ vào vai Khiết Nhi một cái khiến nàng giật bắn mình, lấp bắp nói: “Quảng tổng, ông làm gì ở đây?”

Mục Quảng nheo mắt nhìn nàng rồi liếc sang chỗ đang tụm ba tụm bảy bên kia, khàn giọng nói: “Người đừng tiếc tiền dùm họ, dám chắc kì này một số người sẽ ăn một khoảng lớn đó.” Khiết Nhi nghe xong càng mù mịt vấn đề, Quảng thấy vậy giải thích thêm: “Lần nào xảy ra chuyện tiểu thư quậy phá bọn họ chẳng mở một cuộc cá cược, ăn thua là bọn chúng có đoán trúng hình phạt mà lão gia đưa ra không thôi. Vừa rồi lão phu có đi xem chỗ của Vĩnh gia, e rằng tiểu thư lần này khó vượt qua rồi. Chưa lần nào ta thấy lão gia nổi giận đến vậy, quả nhiên chỉ có tiểu thư mới có gan chọc điên người.”

Bởi mới nói gan của Miêu Miêu không biết có to bằng gan gấu hay không mà liều dễ sợ, có thể khiến một Lâm Vĩnh điềm đạm có ngày phải nổi giận lôi đình, tức điên máu như hôm nay, và cao tay biến hóa luôn một Lục Ôn thường ngày hay cư xử nhã nhặn một loáng cũng hoàn toàn lột xác thành người khác, điều đó chứng tỏ nàng ta không thể nào là kẻ bình thường.

Nhưng là... hôm nay Miêu Miêu gặp vận xui rồi!

Khiết Nhi trừng mắt nhìn lão Quảng đang dòi chân đi lại gần đám người kia, tưởng lão lên tiếng giải tán ai ngờ một hành động duy nhất khiến nàng phải suýt té bật ngửa.

“Cạch.”

“100 đồng?! Quảng gia, lão đặt tiền cược hơi lớn đó nha. Chắc rồi chứ?” Một kẻ sừng sốt nhìn sấp tiền đặt trước bàn.

Mục Quảng đắc chí nói: “Yên tâm, lão phu đây chơi là phải nắm phần thắng trong tay rồi. Các người có thể chuẩn bị chung tiền trước là vừa.”

“Hơi tự tin đấy Quảng gia, được rồi, vậy lão muốn cá tiểu thư sẽ bị phạt gì?!”

Mục Quảng không suy nghĩ lâu liền đáp: “Thần Bạch Hổ.”

Tất cả mọi người trong đó có cả Khiết Nhi đều kinh ngạc nhìn lão, kẻ đó ghi vào trong tờ giấy sau lại tự mãn cười: “Ván cược càng ngày càng thú vị đây.”

.

Lục Ôn đứng trước cửa phòng liền bị cảnh bên trong làm cho giật mình, kinh ngạc. Khung cảnh thật hoang tàn, bừa bộn. Không chỉ đồ đạc bị đổ bẽ mà sách vở và bút mực đều cùng một tâm trạng ngã lăn ra sàn. Máu mực thấm ướt trên thảm còn chưa kịp khô ngay cả kệ tủ cũng nghiêng đầu muốn sụp xuống. Lục Ôn thấy Lâm Vĩnh đứng lặng người hồi lâu, bước chân lại gần ông mà ân cần hỏi: “Lão gia, ông thế nào rồi...”

Nhìn sắc mặt căng cứng của Lâm Vĩnh bà cũng có thể đoán được tâm trạng ông như thế nào, chỉ trách Miêu Miêu không biết lựa chỗ quậy phá, bóc ngay nơi linh thiêng nhất của Đoàn gia – Thư Phòng mà chơi. Lục Ôn thầm thở dài, Lâm Vĩnh trước giờ quý nhất là căn phòng này, bao nhiêu công sức và tâm chuong quan trọng ông đều cẩn thận cất tất cả tại đây, như vậy cũng đủ biết Lâm Vĩnh rất trân trọng mỗi đồ vật được sắp sẵn trong phòng. Nhưng sự tình vẫn không ngờ... những quyển sổ bị rách từng mảnh nhìn mà thấy thương, chưa kể nội dung trong giấy được ghi chép lại rất quý giá, vậy mà bây giờ nó lại nằm trên sàn một cách ngon lành chẳng khác gì mấy cuốn sách tầm thường bị vứt bỏ.

Đi theo sau Lục Ôn chính là Miêu Miêu, nàng vẫn hồn nhiên giữ tướng đi ung dung như một đứa trẻ. Đến khi nhìn thấy Lâm Vinh nàng mới trở lại bộ dạng nghiêm túc, khi thấy Lục Ôn đang đứng trong phòng quơ tay kêu nàng vào, Miêu Miêu toan nhấc chân bước vào nhưng lý trí mách bảo xung quanh có mùi khả nghi đáng ngờ. Miêu Miêu lập tức thu hồi bước đi, lúc này đôi mắt mới để ý khung cảnh xung quanh.

Thiên ơi! Nàng chỉ định dùng chút thuốc nổ mới pha chế, thử xem tác dụng độ công phá của thuốc phát tán như thế nào. Không kể thuốc nổ có vẻ đã gây ra hậu quả nặng nề mà nó cũng tạo thêm tác dụng phụ hại nàng. Dám chắc lần này Lâm Vinh không xé xác nàng liền đi bằng đầu. Đây chẳng khác gì một kho chứa đồ linh tinh, bừa bộn và dơ bẩn, y như một con lốc vừa xẹt qua...

Nhìn hai con người ở bên trong Miêu Miêu ngoài nín lặng chẳng biết làm gì hơn. Vấn đề không chỉ Lục Ôn đang trừng mắt với nàng, ý không hài lòng vì hành động vừa rồi, nhưng nếu Miêu Miêu không làm vậy thì kẻ bên cạnh bà sẽ xấn tới bầm nát xương nàng thành cháo mất.

Bất thành linh Lâm Vinh xoay người lại, khoảng cách giữa hai người chỉ cách mười bước chân, cặp mắt như điều hầu xoay thẳng vào chỗ nàng đứng mà phát tia nguy hiểm. Cảm nhận được sự sát khí trong đáy mắt lão, Miêu Miêu chột rùng mình một cái, đôi chân theo bản năng mà lui ra xa một bước. Trong giây phút ngắn ngủi, Miêu Miêu đã nhận thức ra câu “Đừng bao giờ đùa với lửa” mang ý nghĩa sâu sa đến mức nào.

Giờ thì nàng không những đùa với lửa mà còn bạo gan chọc giận cái nồi nước đang sôi sùng sục... ngay cả khi nó có thể nổ tung bất cứ lúc nào, gần nhất là bây giờ.

“Nha đầu, ta không biết ngươi đang ở đây cơ đấy, cứ tưởng ngươi không bao chịu xuất hiện gặp sư phụ nữa kìa.” Từng câu từng chữ trong lòng nói của Lâm Vinh, nàng có thể nghe được tiếng răng đang nghiền chặt lại với nhau. Miêu Miêu lập tức cảnh giác nhích người ra xa hơn, lúc này khoảng cách giữa hai người là 12 bước chân, nàng cười khan nói: “Sư phụ, sao... sao có thể như thế a. ‘Khi gặp bất cứ chuyện gì thì bản thân ta phải mạnh dạn đối đầu tuyệt đối không được bỏ chạy chui rúc như một con rùa chết nhất’ câu đó sư phụ đã dặn đồ nhi thì sao ta có thể nhanh chóng quên đi được... ha...”

“Thế à?...” Lâm Vinh liếc mắt nhìn trọn hành động đang cố tình né tránh của nàng, môi vẽ ra một nụ cười bí ẩn: “Nha đầu, sao ta có cảm giác ngươi đang muốn chạy trốn nhì? À còn... ngươi đứng ngoài đó làm gì, trong đây rất ổn, hà có gì phải rép mình ra nằng đứng?”

Miêu Miêu thận trọng đáp: “Tại... tại vì ngoài đây gió rất mát nên đồ nhi muốn hưởng thụ chút đó mà.” Thật chất ý nàng muốn nói là: “Đừng có hòng lừa ta vào hang cọp, vào đó chỉ thuận lợi cho lão dễ dàng tóm gọn ta hơn thôi. Đầu ta không si ngốc tới mức bị dính mồi dưới lưỡi câu bé tí của lão đâu.”

Lâm Vinh nheo mắt, phía đuôi có hằn vài vết chân chim theo năm tháng, mặt không cảm xúc nói: “Gió má thật sao? Ồ vậy ta cũng muốn ra thử...”

Lão định bước chân đi thì Miêu Miêu đã nhanh chóng khua tay bảo không cần, về mặt hết sức đề cao cảnh giác: “Người... tốt nhất vẫn nên ở bên trong thì hơn.”

Nói xong, nàng liền nhận ngay cái liếc xéo từ Lục Ôn, khuyến mãi thêm cái nhếch môi đầy ẩn ý của Lâm Vinh. Miêu Miêu hít hơi lạnh trút ngược vào lồng ngực. bỗng nhiên nàng cảm thấy quá trình hô hấp của mình thật khó khăn, cảm giác này thường xảy ra chỉ khi nàng thật sự đang lo lắng và sợ hãi.

Theo góc nhìn của Miêu Miêu mà đánh giá Lâm Vinh thì ngoài khuôn mặt vuông vức và đôi lông mày lúc nào cũng cong lên tỏ vẻ cương nghị kia ra thì nàng chẳng thấy gì đặc biệt, chốt lại ba từ tóm gọn là rất-bình-thường. Nếu như bọn họ từ đầu không công khai thân phận cho nàng biết thì vĩnh viễn nàng cũng không ngờ được con người rất-bình-thường này lại chính là sát thủ đệ nhất truyền y thuật, danh xưng khắp tứ phương đều phải một lòng nể phục.

Chắc, bởi vậy đừng có ai vội tin qua vẻ ngoài của người mà bị đánh lừa, có khi linh hồn con hồ bên trong mà da cừu đội lốt cũng chẳng hay.

Nhưng ý nghĩ rất-bình-thường kia đã bị Miêu Miêu lập tức phủ nhận ngay sau thời điểm tham gia buổi tập huấn võ công của Lâm Vinh. Chẳng biết cách huấn luyện của kẻ “bậc nhất” có phải không thích hợp với nàng, hoặc do nó quá cao siêu mà hậu quả là nàng đã bị vẹo sống lưng nằm liệt giường suốt mấy ngày liền. Sau này, tâm hoàn toàn tu tỉnh trở lại, đầu óc dần thông suốt hơn, Miêu Miêu có thể khẳng định rằng việc bảo chữa cho tháng ngày khổ luyện và nguyên do khiến nàng thường xuyên bị thương tích đầy mình với hai đề cử trên điều không thỏa đáng. Nói một cách chính xác và ngắn gọn, ít từ ngữ mà trọn gói cả tâm lý của một con người thì...

Vâng! Xin thân thương và đầy thương tiếc gửi ngàn lời an ủi trân thành tha thiết đến Lục phu nhân bất hạnh đây đã phải chung sống cùng một lão công bị thần-kinh độc nhất vô nhị!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Vê Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đoan Gia Trang (tt)

Nhắc đến vấn đề hết sức nhạy cảm này, Miêu Miêu chỉ biết ngửa đầu than trời, đúng là tiếc cho một nhân tài xuất chúng nhưng lại sở hữu một bộ não quá mức điên khùng. Lại kể về mấy tháng trước qua những tuần lễ khổ cực còng lưng ra mà tập luyện, nàng giận đến mức phải tím tái cả mặt mày. Lão

nói sẽ truyền thụ võ đạo công phu cho nàng, nhưng thực tế lại bắt nàng làm những việc chẳng khác gì một kẻ nô dịch bị đầy. Mẹ nó, nàng không phản nản về mấy việc như vác củi, gánh nước, hay một đêm bắt nàng giặt bằng tay một núi đồ bằng ba ngày mới xong, nửa đêm gọi giặt ngược dậy chỉ vì thay phiên người tuần tra, nhưng quả thật lão điên này dường như chẳng xem nàng là một nữ nhân thì phải, hoặc là lão không có khả năng phân biệt được nàng vẫn thuộc môn phái “chân yếu tay mềm”?

Nếu không biết Lâm Vĩnh có võ công hơn nàng thì nàng đã bắt chấp sống chết với lão rồi. Bắt lão trả giá cho những ngày làm không công cho việc vô bổ chẳng giúp ích được gì, mà trong người đến bây giờ một chút võ thuật của cô đại cũng chưa hề biết tới. Miêu Miêu thế sẽ bỏ đi nếu còn tiếp tục tình trạng này, tất nhiên là sau khi bỏ vào túi mình vài thứ có giá trị làm lộ phí chứ. Cùng lúc đó Lục Ôn đã dạy nàng cách chế thuốc, còn đưa thêm những cuốn sách đông y cho nàng, bảo là phải đọc kĩ lưỡng sau này sẽ rất có ích. Trong thời gian đó Miêu Miêu vô cùng xúc động, tâm tình đối với Lục Ôn càng ngày càng tốt, ngược lại với kẻ kia thì toàn thống hận không thôi.

Nhưng đúng là Miêu Miêu không thể đánh giá thấp lão thần kinh này được. Có câu “Rừng càng già càng cay” quả nhiên không sai. Ai bảo lão ta hết thời thì năng lực cũng tiêu hao chắc kẻ đó phải thất vọng nhiều lắm. Lâm Vĩnh tuy đã thời trung niên nhưng so ra thực lực của y không hề bay đi mất, bằng chứng thì nàng đã kiểm tra rồi. Trong một phút đại đột đã đòi đầu ti thí với lão, không những bị thất bại nặng nề mà xương cốt cũng một lòng đĩnh công, báo hại nàng mất ba ngày hôn mê, hai tháng mới lành lặn cơ thể. Từ đó về sau mỗi động tác trước mặt Lâm Vĩnh nàng đều thận trọng cân nhắc, chỉ sợ không hài lòng liền một cước đá gãy chân nàng thì toi. Nhất là bây giờ Miêu Miêu tin điều đó sẽ thành sự thật.

“Nha đầu, ngươi đang suy nghĩ chuyện gì vậy?” Lâm Vĩnh nhẹ nhàng đi lại gần, sắc mặt như rất tức giận nhưng lại cố tình đè nén cảm xúc xuống, thành thử nhìn bộ dáng rất mất cười.

Miêu Miêu méo miệng đáp: “Không... không có...” Lại thấy bước chân Lâm Vĩnh cách chỗ mình chỉ còn sáu bước, nàng lập tức thủ thân chạy ra xa rồi bay lên nóc nhà. Ở bên dưới, Lâm Vĩnh đã chạy ra cửa, ngửa đầu nhìn lên cao mà nghiêng răng kín kít: “Nghịch đồ, ngươi mau đứng lại đó cho ta.”

“Sư phụ, câu nói đó là câu vô dụng nhất mà đồ nhi từng biết đó nha.” Miêu Miêu giữ thăng bằng đứng trên xà ngang của mái ngói, nàng còn giờ giọng chọc tức.

Lâm Vĩnh sắc mặt đen thui, lão nhếch môi cảnh cáo: “Nếu ngay bây giờ ngươi không ngoan ngoãn xuống đây chịu phạt, thì lão phu sẽ lên đó bắt ngươi đến lúc đó hình phạt sẽ càng nặng nề hơn, ngươi muốn sao?”

Động tác Miêu Miêu hơi cứng lại, Lâm Vĩnh nói tất nhiên sẽ làm thật nhưng thà chơi trò mèo rượt chuột chạy còn hơn đưa đầu ra hứng tội, như vậy còn quá sớm. Nghĩ vậy, Miêu Miêu liền cao giọng đáp lại với bộ mặt thách thức: “Sư phụ, để xem người tài giỏi đến thế nào.”

Lục Ôn giật giật khóe môi: “Nha đầu này đúng là không biết lượng sức mình.”

“Được, nha đầu rất có khí phách!” Lâm Vĩnh thích thú ra mặt.

Dứt câu, lão liền một phát bay tới gần chỗ Miêu Miêu, cả hai cuối cùng đã có dịp so tài đối đầu với nhau kể từ ba tháng trước. Bên dưới đám gia nhân lúc này cũng một đàn kéo đến, tuy nhiên chúng chỉ đứng cách xa không vượt mức lại gần. Lâm Vĩnh dưới tia nắng càng để lộ dáng người uy nghiêm, lão cao đến mức có thể che khuất bóng của nàng. Đôi mắt hẹp lóe lên tia nham hiểm khó lường nhìn nha đầu cứng đầu trước mặt, người dạy võ công cho nàng không ai khác ngoài y, sở dĩ năng lực của nàng đến đâu Lâm Vĩnh đều nắm trong lòng bàn tay. Nay nha đầu ăn gan gấu mới dám chọn lão làm đối tượng phá phách.

“Nha đầu, ngươi vẫn còn rút lui...” Lão nghiêng đầu nói.

Miêu Miêu không bị khí thế bức bách của y mà hoảng sợ, can đảm hô: “Không cần.”

Cuộc chạm trán giữa sư phụ và đệ tử ngày càng trở nên gay gắt và kịch tính hơn khi mà Lâm Vĩnh đột ngột vung tay phóng ám khí vào đối thủ. Miêu Miêu dựa theo bản năng và trực giác nhạy bén của mình mà thuận phục né tránh, thân ảnh còn chưa kịp đề phòng liền tiếp bị cú đánh từ Lâm Vĩnh giáng tới. Đây rõ ràng không hẳn là một cuộc giao đầu bình thường, mà chính là mở đầu cho trận ti thí giữa hai địch thủ với nhau. Miêu Miêu vốn dĩ trong người chưa học võ công ở cô đại nên mỗi đòn đánh hiểm của lão nàng đều đánh trả lại bằng võ thuật ở hiện đại. Từ động tác tấn công cho đến phòng vệ đều một bước khác xa với nơi đây, điều đó khiến Lâm Vĩnh vô cùng bất ngờ. Nhưng lão không vì vậy mà nương tay, tay và chân kết hợp thay phiên động thủ với Miêu Miêu, lực sinh ra đều có sát thương mạnh cho đối thủ. Miêu Miêu giữ hô hấp đều đặn rồi quyết định tung cú đá vào bụng lão, Lâm Vĩnh lập tức bị đẩy lùi ra xa, đôi mắt hằn to rõ nhìn chăm chăm vào Miêu Miêu, đặc giọng nói: “Khá lắm nha đầu, hãy chứng minh cho ta thấy ngươi xứng đáng được ta truyền thụ võ công đi nào.”

Thì ra lý do Lâm Vĩnh đến bây giờ không chịu dạy võ công là vì lão còn nghi ngờ về nàng sao? Miêu Miêu lập tức hiểu rõ được vấn đề, khóe môi có rí ra chút máu, nói: “Rất sẵn lòng, lão gia.”

Lâm Vĩnh hừ lạnh rồi giơ chân đá từ trên vai nàng đá xuống, giống như móng vuốt của một loài báo, vừa mạnh mẽ vừa dứt khoát. Miêu Miêu bị mất đà liền ngã người té ra sau, nàng bắt đầu thấy vai mình đang kêu âm ỉ nhức nhối, thế nhưng đây chẳng là gì so với sức trâu của nàng bây giờ, ít nhất trải qua mấy lần làm nô dịch kia ít nhất số điểm cho khả năng chịu đựng cũng được tăng cao. Bước chân trụ ra đằng sau, sử dụng đó làm điểm tựa cho bản thân mình, Miêu Miêu như một con đại bàng bay vút lên cao xoay người tung chân xoáy thẳng vào ngực Lâm Vĩnh ra đòn liên tục. Thấy lão đang say sẩm mặt mày, nàng lập tức lợi dụng thời cơ mà cung tay động ngược vào bụng y, rõ ràng đây chính là đòn đánh chí mạng.

Lâm Vĩnh gục xuống phun ngụm máu rồi xoa tay lên ngực, lúc đẩy Miêu Miêu cứ tưởng đã nắm phần thắng trong tay nhưng không ngờ lão còn sức chống chọi đứng dậy, trong lúc còn nàng đang bản thân thì bất ngờ cảm giác như cổ đang bị ai giữ chặt. Miêu Miêu thất kinh: “Ngươi...”

“Nha đầu, phần đòn vừa rồi của ngươi rất hoàn hảo. Tuy nhiên, sơ sót của ngươi là lực tung ra còn nhẹ chưa đủ năng lực có thể đá gãy xương của đối

thủ. Bài học thứ nhất, chính là không được khoan nhượng với kẻ thù cho dù kẻ đó có chính là người thân hay là sư phụ đi nữa...” Lâm Vĩnh đột ngột thả lỏng cổ tay ra cho Miêu Miêu hít thông khí trở lại.

Nàng lấy tay xoa cổ vừa ho khan: “Khụ... khụ...”

“Một khi đã bước vào cương vị của hai đối thủ đối nghịch nhau thì lòng dung thứ và sự cảm thông sẽ khiến người bị thất bại, thậm chí là chết trong tay kẻ thù. Nha đầu, vừa rồi ngươi đã phạm lỗi thứ nhất.” Lão lạnh lùng nói.

Không đợi Miêu Miêu lấy lại tư thế Lâm Vĩnh nắm áo nàng lên và đẩy ra, lão quát nói: “Buổi tập huấn chưa kết thúc, mau ra đòn đi.”

Miêu Miêu khó nhọc đứng lại tư thế cũ, hai tay siết chặt nhắm vào kẻ trước mặt mà đánh tới. Tiếc là Lâm Vĩnh lại dễ dàng né trốn, lão xoay người bắt ngờ ra quyền dùng lực chưởng nàng bay ra xa, suýt xoát té xuống bên dưới. Lục Ôn thấy vậy liền bay tới đỡ lấy thân ảnh đổ vào lòng, nhìn gương mặt nàng có chút tím tái bà lo lắng quay sang trách Lâm Vĩnh: “Có cần phải ra tay mạnh thế không? Con bé đầu phải là nam nhân mà có sức chọi với lực sát thương nặng như thế.”

“Đã là truyền môn của Đoan gia thì bất kể nam nhân hay nữ nhân đều phải khổ luyện như nhau. Nếu hôm nay ta nhượng bộ với nha đầu này thì nó sẽ không biết bản thân có thực lực kém như thế nào, nhờ vậy về sau nó sẽ nỗ lực trong ngày luyện tập võ công hơn. Và lại nha đầu này thật không thể xem thường, chút vết thương trên người đó chắc chắn sẽ không làm khó dễ được.” Từ trên cao Lâm Vĩnh nhẹ nhàng bay xuống, liếc mắt nhìn Miêu Miêu rồi trầm giọng giải thích.

Lục Ôn khẽ gạt đầu rồi nhỏ giọng nói vào tai Miêu Miêu: “Nha đầu ngốc, ngươi còn không mau tỉnh dậy, đừng tưởng trò giả ngắt của ngươi có thể lừa được bọn ta.”

Hai mắt Miêu Miêu lập tức bừng sáng, dưới sự giúp đỡ của Lục Ôn nàng cuối cùng đã có thể ngồi dậy kiểm tra thương tích trên cơ thể. Thấy Lâm Vĩnh đứng đó, nàng suy nghĩ một lúc rồi nói: “Lão gia, vậy sau ngày hôm nay người sẽ dạy ta võ công thật sao?” Lão dùng hông phủ nhận, mỗi câu chữ của lão nàng đều nghe hết cả rồi.

Lâm Vĩnh hừ lạnh: “Sau khi vết thương ngươi lành và thời gian bị trừng phạt của ngươi kết thúc ta sẽ dạy ngươi võ công.”

Miêu Miêu tròn mắt nhìn Lâm Vĩnh, lão thần-kinh này nhớ dai thật, còn nhớ “ban thưởng” “thành tích” nàng gây ra nữa cơ đấy. Cứ tưởng đầu đã xong sẽ huê cả làng, không ngờ... hôm nay vận xui vậy quanh nàng rồi!

“Nhưng mà... hình phạt là cái gì?” Câu hỏi khéo léo làm đám người ngoài kia lập tức xôn xao cả lên. Giờ vàng đã đến rồi!

Lục Ôn thấy Lâm Vĩnh còn đang đắm chìm suy nghĩ, bà vội cắt ngang nói: “Lão gia, hay ta để nha đầu chịu hình phạt như cũ là được rồi.”

“Cái gì? Lại là bắt ngồi thiền dưới thác nước suốt một đêm sao?” Nhớ lại nàng còn rung mình cảm giác ớn lạnh thấu xương đó. Huống chi nàng bị chịu phạt sau khi chữa lành vết thương, như vậy chẳng phải sẽ càng khiến vết thương càng trở nên trầm trọng hay sao?

Lâm Vĩnh chắn ngang tay nói không cần, ông đưa tay vuốt cằm suy nghĩ rồi trong đầu chợt lóe một sáng kiến hay, dường như rất thích thú với ý nghĩ đó lão giật môi cười bí hiểm: “Ta nghĩ đã đến lúc để nha đầu này đến chào Thần Bạch Hổ một tiếng rồi...”

“Cái gì?!” Bao nhiêu giọng nói đột nhiên bật công tắc vụn to hết cỡ, không chỉ Lục Ôn mà đám gia nhân bên ngoài cũng một trận kinh ngạc. Chỉ có Miêu Miêu là chưa hiểu chuyện gì, nàng nói: “Thần Bạch Hổ? Là động vậy sao?” Tên gọi giống như thú nuôi vậy, lúc trước nàng cũng có nuôi một con chim đại bàng, đặt là Hoàng Ưng.

“Đúng vậy, Bạch Hổ lâu nay không có bạn vì nó không được thân thiện cho lắm, sẵn tiện ngươi có thể đến thăm nó cho vui...”

“Lão gia, chuyện này...” Lục Ôn ngập ngừng nói.

Lâm Vĩnh nở nụ cười đắc chí: “Nha đầu, nếu ngươi có thể thuần phục được Bạch Hổ thì sau này ngươi muốn ta truyền dạy điều gì ta đều sẵn lòng chỉ ngươi. Thế nào?”

Miêu Miêu hào hứng gật đầu, không hề biết mối nguy hiểm đang rình rập, nói: “Bất cứ điều gì?”

“Bất cứ điều gì.”

.

“Mau chung tiền đi các huynh đệ, khả khả. Vận may ta đến rồi a.” Mục Quảng khoái chí nhìn từng sấp tiền đặt lên tay mình, ông hả hê cười.

Một kẻ nuôi tiếc nhìn đồng tiền mình trao vào tay kẻ khác, nhưng đã chơi thì phải chịu, hần thắc mắc hỏi: “Mục Quảng, ông làm sao biết lão gia sẽ phạt tiểu thư bằng cách đó hả?”

“Đúng rồi đó, Quảng gia đoán như thần.” Khả Minh cũng gật đầu lia lịa.

“Phải, thật lợi a. Chỉ mới cá với chúng ta một ván mà đã hốt bạc được rồi.” Mạch Trạch thần phục nói.

“Số lão thật hèn đó, chả bằng chúng ta cược hoài chả ăn gì hết toàn là tiền bay đi thôi.”

“...”

Nhiều câu hỏi biểu tình của mọi người đột ngột đổ dồn vào Mục Quảng – kẻ chiến thắng sau thất bại của muôn người. Mục Quảng tỏ vẻ đăm chiêu, ánh mắt thoáng nhìn xa xăm rồi giờ giọng buồn thương nói: “Chẳng qua ta cũng đoán mò thôi, ngẫm lại đây là lần đầu tiên ta thấy lão gia nổi cơn thịnh nộ đến vậy, chưa kể địa điểm nổ tung lại là căn phòng quý báu của người. Vì vậy ta đoán lần này hình phạt của tiểu thư không do Lục phu nhân đứng ra trừng trị nữa, lão gia chắc chắn sẽ phạt nặng tiểu thư để sau này cho nàng hết ý định quậy phá người, mà theo các người thấy thứ gì ở Đoàn gia là đáng sợ, khủng khiếp nhất?”

“Vậy là Hùm Xám mà? Đầu phải...” Mạch Trạch thốt lên.

Mục Quảng vỗ đầu hấn một cái, mép râu giật giật nói: “Thì cũng là Thần Bạch Hồ, cách gọi của người thật khiến người ta dễ hiểu lắm”

La Nhĩ đứng một bên cũng trầm mặc theo, hấn lắc đầu ra vẻ sự tình trầm trọng: “Phen này chẳng phải tiểu thư chết chắc rồi sao? Lão gia thật ác độc mà...”

“Người đừng khinh thường, nếu nàng ta có thể thuần phục được Bạch Hồ thì sao? Khi đó lão gia có muốn làm mặt lạnh cũng không được, huống chi người đã hứa sẽ dạy đáp ứng tất cả cho tiểu thư...” Phúc Ca im lặng từ nãy đến giờ, cuối cùng cũng mở miệng nói ra suy nghĩ.

Mục Quảng cũng gật đầu đồng tình, nhưng rồi lập tức phản bác: “Không thể nào, nàng ta là nữ nhân sao có thể đánh thắng với thú dữ nói chi đến việc thuần phục nó. Nếu đó là một con hổ thì ta hoàn toàn tin tưởng.”

“Quảng gia nói cũng đúng, chúng ta là nam nhân còn sợ Bạch Hồ thì sao tiểu thư có thể tiếp xúc lâu được với nó.” Mạch Trạch phân bua theo.

Phúc Ca nhú mày nhìn đám người một lúc nhón nháo cả lên, sau một lúc đắn đo hấn đành lên tiếng quyết định: “Được rồi, chúng ta sẽ mò thêm một ván cược. Nếu ai cá tiểu thư có thể vinh quang trở về và thuần phục được Bạch Hồ thì đặt tiền vào bên trái, còn ai cược nàng sẽ thất bại và chết thì ở bên phải. Các người thấy thế nào, mau quyết định đi.”

Bọn người lại được dịp bắt độ cò bạc, bọn họ sau một lúc bàn luận và suy tính kĩ lưỡng mới quyết định đặt vào ô bên phải. Chính xác đủ mười mạng đặt cược vào ô phải, duy nhất chỉ có Phúc Ca đặt ngược lại với họ. Mọi người ngạc nhiên nhìn hấn, nói: “Ca Ca, người chắc rồi chứ? Khả năng rất ít nha...”

Hấn đặt tiền còn lớn hơn cả Mục Quảng, những 300 đồng.

“Xem như ta đánh cược với vận may của mình đi. Biết đâu kì tích sẽ xuất hiện, hắc hắc...” Phúc Ca nháy mắt nhoen miệng cười.

Mục Quảng quyết định đặt tiền ô phải, hấn nói trng vẻ tự đắc: “Phúc Ca, cậu tốt nhất vẫn nên cầu may đi.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tà Nhân Lãnh Đạm

Trong một thời gian ngắn vết thương bị Lâm Vĩnh đá kích trên vai cũng dần hồi phục, Miêu Miêu không biết có nên cảm tạ Lâm Vĩnh khi đã nhẹ tay với mình hay không, bởi khác xa với trận giao đấu lúc trước thì lần này ít nhất trên xương nàng không nghiêm trọng đến mức bị gãy mấy khúc. Hồi tưởng lại cảnh lão tuyệt tình đẩy nàng xuống đất, bây giờ nàng cũng chưa quên được khuôn mặt lạnh lùng ấy, đúng là con người ta khi tức giận thường bộc phát những hành động thật đáng sợ.

Cũng may đó chỉ là đòn cảnh cáo, nàng thật biết ơn lão ta khi không nhẫn tâm phế luôn cặp chân này. Nếu không Miêu miêu chẳng biết bằng cách nào mà đi lại, đã vậy còn phải leo qua một ngọn núi nữa mới ác.

“Hà... hà... mệt... đứt cả hơi... trời oi...” Miêu Miêu ngồi bệch xuống thảm cỏ, lấy tay vuốt vuốt mồ hôi trên trán, cánh môi hồng tự nhiên cũng dần thiếu sắc. Nàng lấy trong tay nải ra một ống nước rồi trút lên miệng tu một hơi. Đường đi chẳng biết dài hay không nhưng bỏ mất nửa ngày nàng mới đi được 2/3 chặng đường. Nhìn lên cao, mặt trời bây giờ cũng tròn đầu mất tiêu, ánh sáng ngày dần hiu hắt.

Vậy là tới thời khắc của “bóng đêm ngự trị” rồi.

“Không xong rồi, trời sắp tối mà ta lại đang ở giữa rừng...” Miêu Miêu nhanh chóng bỏ đồ cát vào tay nải rồi chặt vạt đứng dậy tiếp tục mòn theo đường núi phía trước. Canh theo hướng mặt trời lặn mà nàng đoán giờ cũng tầm 5 - 6 giờ ở hiện đại, như vậy thời gian để đến được nơi cùng lắm sau 3 giờ đồng hồ nàng phải có mặt ở đó. Nghĩ vậy, đôi chân nàng gắng gượng đạp mạnh vào bùn đất đẩy người đi lên, lớp áo bên trong lẫn bên ngoài đều thấm ướt một mảng mồ hôi...

Thời điểm mặt trời lặn thì bóng đêm cũng được dịp ôm trọn đất trời vào lòng, mây trôi cũng lượn lờ bay đi mất. Không gian trở nên vắng lặng và đìu hiu, lâu lâu bên tai lại có tiếng rít hờn của gió lạnh làm Miêu Miêu cứ nghĩ mình lạc vào thế giới tăm tối nào rồi, làn da không kim được mở nổi sồn cả lên.

Đôi chân không phụ lòng cuối cùng cũng leo lên được đỉnh núi Hùm Sơn, nơi mà sứ mệnh đã an bày cho nàng, bằng mọi giá phải thu phục được nó thì nàng mới vinh quang trở về Đoàn gấp Lâm Vĩnh. Trước khi đi Lục Ôn nói tới đó sẽ có người dẫn dắt giúp nàng, nhưng mà ngó tới ngó lui cũng chẳng thấy bóng người đâu đây, tâm trạng phân vân không biết có nên đi vào hang đá kia luôn không, chỗ có ánh sáng đang hắt ra...

“Theo bản chỉ dẫn thì đây là nơi giam giữ Bạch Hổ, nhưng mà sao không có ai ở đây? Rõ ràng Lục Ôn dặn khi đến sẽ có người ra đón mà.”

Miêu miêu toan bước chân đến gần hang thì bất ngờ một bàn tay lạnh ngắt đặt trên vai nàng níu lại. Cả thân cứng đờ theo vật mang hơi khí lạnh lạnh đang vịnh lên người, nhịp tim không kiểm soát cứ đập đùng đùng trong lồng ngực, cảm giác nóng lạnh xuyên dọc sống lưng theo một đường rồi giật ngược động lại trên sắc mặt tái xanh. Ngay cả hơi thở gấp gáp của mình nàng còn không thể nhận ra ngoài tiếng “thình thịch” vang dội bên tai.

Ai nói đã là sát thủ thì không có quyền sợ ma à?

“Cô nương, người là ai có thể lên được đây?” Tinh thần như treo ngược trên cành cây, nàng cố gắng hít thở thông suốt rồi ngáp ngừng nói, đến lúc này nàng vẫn chưa biết kẻ đằng sau mình là ai: “A... chỉ là lạc đường thôi...” Trong suy nghĩ của Miêu Miêu nàng nghĩ mình đang nói chuyện với ma, vì giọng kẻ đó nghe qua như thể không có chút hơi ấm nào, thanh âm nhẹ nhẹ lại thoảng hơi lạnh lạnh, chẳng trách tại sao nàng hồ đồ tới vậy.

Nghe vậy, kẻ ở phía sau liền rút tay mình lại nhưng không có ý buông tha nàng, càng có ý hỏi: “Cô nương tên gì?”

Mẹ ơi, hồn ma ở đây cũng tinh thật! Biết thông tin cá nhân của con người làm gì cơ chứ?!

Miêu Miêu cong giò chạy ra xa không dám quay lại nhìn, cứ như vậy mà nàng bị đụng vào người đang đi tới kết quả là té ngã ra sau. Khi đó có một cánh tay chìa ra kéo nàng đứng dậy, Miêu Miêu hơi ngạc nhiên muốn né tránh nhưng lại bị giọng nói trầm thấp ấy ngăn cản.

“Nàng là truyền nhân của Đoàn gia gửi đến đây phải không?”

Đôi mắt dao động nhìn người trước mặt, nói y là nam nhân thì không đúng nhưng là nữ nhân lại càng không thể. Khuôn mặt dài và góc cạnh khác khổ, cặp lông mày dài kéo xếch lên tỏ vẻ nghiêm nghị, phiến môi mỏng và phớt màu bạc nhợt nhạt. Mái tóc dài buộc lỏng thả sau lưng, có vài lọn tóc nhẹ nhàng đung đưa trước ngực. Tạo hình xuất sắc cho một soái ca yêu mị vừa mang vẻ thần bí khiến người ta muốn gần gũi nhưng lại không cách nào chạm vào được.

“Phải, nhưng người là ai?...”

Kẻ đó không vội trả lời ngay, y neho mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới rồi mới cất giọng: “Lục Ôn không nói nàng biết nơi đây có người canh giữ sao.”

Sau khi đứng dậy Miêu Miêu mới thấy rõ đáng vẻ cao lớn của y, trước giờ nàng chưa bao giờ tự ti về chiều cao lý tưởng của mình, vậy mà sánh ngang với người này nàng không khác gì cô gái mới lớn, thua hẳn tầm một cái đầu.

“Ta nhớ rồi, vậy người chính là người mà Lục Ôn nói đến. Nếu vậy cuộc sống sau này của ta đành giao phó vào tay người rồi.” Nàng cười nhạt nói.

Ban đầu trước khi đi Miêu Miêu nghĩ rằng ở lại đây cũng lắm hơn hai tháng, vì nàng cho rằng nhiệm vụ thuần hóa Bạch Hổ sẽ không có gì khó khăn đối với nàng. Thậm chí ở hiện đại không biết bao nhiêu lần đã vào sinh ra tử đối đầu không ít gian nan, nói chi đến việc có thể quật ngã “con mèo” này, nàng vô cùng tự tin bản thân sẽ làm được và trở về sớm. Thế mà lời nói tàn nhẫn của Lâm Vĩnh đã cắt đứt sự nhiệt tình, làm nàng một bụng hoang mang trước ngày rời đi.

“Người nghĩ chỉ hai tháng có thể khuất phục được Bạch Hổ sao? Chà, coi bộ người xem thường nó quá rồi đó. E rằng ngày đầu tiên người gặp nó không biết đã chết ngất chưa mà trong đầu có dự định trở về đây nữa. Dù gì ta không muốn cảnh tiễn đưa người chết, mọi sự trên hết vẫn nên giữ tính mạng an toàn đi.”

Đã vậy Lục Ôn còn chiêm thêm vài câu khiến Miêu Miêu nhìn cảnh đó chẳng khác mấy lúc người thân khóc thương cho những chiến sĩ ra chiến trường, một đi không trở lại.

“Ồ đó nếu không thể chống cự được nữa thì người hãy quay về đây, sư phụ sẽ không trách người đâu. Cùng là nữ nhân bắt người như vậy... ta thật không nỡ. Còn có Âu Dương, gặp chuyện khó khăn người hãy nhờ y giúp, bất quá y cũng nề mặt bọn ta mà không tuyệt tình giết người nếu như thất bại...” Đoạn đối thoại còn lại thế nào thì nàng cũng quên mất luôn rồi, trong đầu thoáng nhớ lại tên mà Lục Ôn nhắc đến, miệng lẩm bảm theo rồi nghi ngờ hỏi: “Người có phải là Âu Dương không?”

Y liếc nàng rồi đưa mắt nhìn ra xa, nơi có bóng người đang tiến lại gần, ánh mắt thâm trầm chợt phát ra tia sáng kì lạ. “Người đã làm xong rồi chứ?”

Miêu Miêu xoay người liền bắt gặp hình ảnh của một nam nhân có vóc dáng gầy guộc, hai cạnh mặt hóp lại tạo gò má cao hốc hác, khoanh mắt còn điểm thêm tròng đen phụ họa trông hết như con gấu trúc, vừa mệt mỏi vừa u ám. Nàng ném cho hắn hai từ nhu nhược và yếu đuối ngay từ lần đầu gặp mặt, nhưng đáy mắt chợt lay động khi hắn vác trên người một con hươu đã bị bẻ gãy sừng, ba con thỏ chết bị dặt ngang hông cùng với một con trăn đang quấn quanh thắt lưng.

“Huynh nghĩ ta không đủ năng lực kiểm thức ăn cho Hổ sao?” Sau khi vứt mấy xác động vật xuống đất, hắn phui bụi trên người rồi đặc giọng nói. Ngẩng

mặt liền thấy bóng dáng của nữ nhân, cảm nhận có điều gì đó không đúng hẳn lập tức chỉ vào nàng mà hỏi: “Nàng là nữ nhân của Dương ca ca sao? Hừm, nhan sắc không tệ lắm...” Hắn quay sang Âu Dương đắc ý cười: “Dương ca, huynh ở núi quanh năm loãng cái đã có nữ nhân xinh đẹp bên cạnh, thật cao tay a.”

Sau một lúc thao thao bất tuyệt, bình phẩm đủ kiểu. Lúc này tên kia mới phát giác thấy thần sắc của hai người còn lại chẳng mấy điềm tĩnh như lúc đầu. Âu Dương mặt giăng đầy hắc tuyến, nghiêng răng kèn kẹt: “Cồ Mặc, ngươi không cần mồm nữa? Được, vậy ta giúp ngươi loại bỏ nó.”

Không nói hai lời, Âu Dương lập tức vung tay rút kiếm từ chui ra bất ngờ phóng tới hất lao như một cơn gió lạnh. Kê kia cũng không phải dạng vừa, chưa gì đã bị phục kích hất lấy chân đá xóc con nài lên và đem ra chắn trước mặt, vừa hay lưỡi kiếm xẹt qua bụng và dừng tại đó.

Cồ Mặc nhe răng cười tươi khác hẳn với thân hình ủ rũ của hắn. Nhưng trong tình hình này, Âu Dương rất muốn đục khoét cái miệng chướng mắt đó. Miêu Miêu khẽ hít sâu, thủ thuật vừa rồi nếu nói không kịp phản ứng nhanh chắc hẳn đã không còn cơ hội để được vui vẻ như bây giờ, hoặc giả dụ Âu Dương đã cố tình nương tay.

“Đây là truyền nhân của Đoàn gia gửi tới, về phần nơi ở của nàng ta ngươi hãy phụ trách cho chu đáo.” Y liếc mắt nhìn đồng thịt nạc trước mặt nói: “Còn những thứ này ngươi tạm khoan cất giữ, cứ giao cho ta được rồi. Giờ thì đưa nàng đi đi.”

Cồ Mặc neho mắt nói: “Chỗ ở cho nữ nhân? Vấn đề này khá nan giải a. Sư huynh, sao huynh cứ giao việc khó mà phó thác cho ta thế.”

Âu Dương hừ lạnh, mặc kệ hắn liền quay sang nói với Miêu Miêu: “Về chuyện nàng ở đây bao lâu thì Lâm Vĩnh đã gửi thư báo cho ta biết. Có thể sẽ hơi vất vả, tốt nhất nàng nên giữ tinh thần đề cao với mọi thứ ở đây. Từ nơi nàng đứng cho hết ngọn đồi này, nếu nàng ra khỏi lãnh địa này ta sẽ không can dự cho dù nàng đang gặp nguy hiểm đi nữa. Sáng ngày mai sẽ bắt đầu rèn luyện thể lực vì vậy hãy khôn ngoan sử dụng đêm nay để tĩnh dưỡng đi.”

Nói xong y cũng quay người đi mất tiêu, cuối cùng chỉ còn lại Cồ Mặc đang đảo mắt nhìn nàng hồi lâu. Khi không chịu đựng nổi ánh mắt soi mói của hắn nữa, Miêu Miêu mới cất giọng phá không khí đang ngày càng ngột ngạt. “Ta cho ngươi hai lựa chọn, một là ngươi dùng cặp mắt mình chỉ đường cho ta đến chỗ nghỉ hai là để ta kiểm tra kiểm có sắc bén đến độ chọc mù mắt ngươi không?”

Cồ Mặc lập tức gạt mình, sau đó hắn lại hạ miệng cười: “Có khí phách, tốt lắm... Ta chỉ, ta chỉ. Đi theo ta.”

Trước khi xách đồ đi theo sau hắn, Miêu Miêu không khách khí liền đáp trả: “Ta cũng không có thói quen làm kiếm nhơ bẩn.”

Nhưng Cồ Mặc không nghe thấy bởi vì hắn đã bỏ đi một quãng đường khá xa, môi còn hào hứng chu lên huyết khúc sáo rồng, đơn điệu.

Bây giờ có còn kịp chạy trốn không nhỉ?

Sư phụ quả nhiên đã đẩy nàng vào hang cọp theo đúng nghĩa đen. Bức bách và kiệt sức chính là cảm nhận duy nhất cô có thể gói gọn lại sau hơn nửa ngày “rèn luyện thể lực” như Âu Dương nói. Lời khuyên “... giữ tinh thần đề cao với mọi thứ ở đây...” không hề thừa thãi, bây giờ nàng mới nhận ra không chỉ có Lâm Vĩnh là kẻ không biết phân biệt giới tính, không lường trước được lại có người cùng một bụng mang tư tưởng giống lão ta.

Ngay lúc này kẻ đó đang hiện hình trước mặt nàng, khoác lên người bộ dáng ung dung lại rất thư thái hưởng thụ, khác hẳn với con người đang bê bết nằm trên thảm cỏ, cả người như vừa té xuống sông bị ướt lan cả mảng áo sau lưng, quần áo lấm lem như một tên khất cái bị bỏ rơi, mồ hôi tạo ra thứ mùi nồng nặc hôi hám. Hình ảnh nhơ nhuốc và khinh thường đó trở thành một mặt tương phản với làn da vốn trắng trẻo của nàng.

Mẹ kiếp! Cái gọi là “sử dụng đêm nay để tĩnh dưỡng” hoàn toàn bị hắn phá sạch sành sanh. Chỉ vừa qua nửa đêm, vừa đứng canh ba Âu Dương đã đến tận cửa phá nhà bắt nàng thức dậy tập huấn. Miêu Miêu coi như quá quen chuyện này, không thèm chấp nhất nữa. Nhưng được nước dâng thì càng muốn vỡ bờ, hiện tại nàng nghĩ mình không khác gì động vật đang bị ngược đãi đối lập với bề ngoài mang hình thể con người vốn có. Tiếc rằng, trong mắt hồn đần mạng danh Âu Dương kia, ngoài tia lạnh nhạt ra hoàn toàn không có biểu cảm nào khác, cứ như đây chỉ mới là khởi động.

Quả nhiên nàng đoán không sai!

“Cầm dây thừng và cái cọc này đi.” Y quăng đồ xuống đất rồi nói: “Thời gian là ba ngày, nàng hãy dùng hai thứ này làm vật dụng hỗ trợ leo xuống vách núi đó, sau khi lấy được thứ ta đặt bên dưới thì mới quay ngược lên đây. Trong thời gian đó Cồ Mặc sẽ đứng ở đây quan sát tình hình bên dưới, nếu nàng gặp nguy hiểm hắn sẽ giúp ngay khi có thể, nhưng điều đó cũng có nghĩa là nàng đã thất bại. Với lý do này ta tin Đoàn gia sẽ rất mặt khi truyền nhân mình không đạt được mục đích như mong muốn, như thế nàng không những bị khiển trách mà ngay cả sư phụ chắc chắn sẽ không công nhận nàng nữa. Nhưng theo ta nghĩ, Đoàn gia sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy, nếu lọt tin đệ tử lại ngã ngũ bị đánh bại thì danh dự hai người ấy còn để ở đâu cho đẹp?”

“Ý ngươi là, họ sẽ giết ta để giữ toàn danh dự?” Không quá ngạc nhiên trước kết quả này, nó còn lạ lẫm gì với một sát thủ hiện đại như nàng sao? Việc không hoàn thành nhiệm vụ cũng bằng cái chết được dâng sẵn. Tuy khó chấp nhận nhưng chính quy luật này đã theo nàng suốt mười tám năm qua, dần dà cũng thành một nguyên tắc riêng - không bao giờ được bại dưới tay kẻ thù. Dầu vậy, nhưng khi nghe y nói thế, trong lòng nàng như bị ai thắt chặt lại, nhói đau vô cùng. Y liếc mắt lạnh lùng, tay khoanh trước ngực tạo tư thế vừa cao lớn vừa nắm uy quyền, cảm xúc hoang mang rồi cho đến trầm ngâm từ ánh mắt nàng hẳn đều nhận ra: “Ta có thể xem đó là áp lực xấu nhất của nàng nhưng ta hi vọng nàng biết dùng điều đó làm ý chí nỗ lực để việc đó không xảy ra. Nàng đã sẵn sàng chưa?”

Miêu Miêu đã đứng dậy với lấy dây thừng buộc chặt trên người, thái độ của nàng vẫn không thay đổi như thể đó là bộ mặt vô cảm được xây dựng từ rất lâu rồi. Cái Âu Dương muốn nói tóm lại chỉ muốn nhắc: Nàng ngoài cơ hội để bản thân chiến thắng thì không còn lựa chọn nào khác.

Không ngờ bị xuyên qua cổ đại nàng cũng không thoát được số kiếp bị người khác dày dọ. Số mệnh nàng đúng là cầu huyết.

Vậy ra nguyên nhân khiến Âu Dương nổi hứng gọi nàng thức dậy chính là lấy mức độ thể lực chịu đựng để vượt qua thử thách này. Xem ra công của nàng cũng không đến mức đem đồ ra sông đổ biển.

Chỉ có ba ngày để Miêu Miêu vừa xuống dưới đó vừa leo ngược trở lên. Đối với kẻ có cuộc sống bình thường, thì đây chính là địa ngục. Nhưng người chịu là Miêu Miêu, thì nàng xem đó chỉ là một thử thách để vận động cơ thể, giống như leo núi nhưng có phần mạo hiểm và khắc nghiệt hơn.

“Đã xong, có thể bắt đầu được rồi.”

Âu Dương lần đầu thấy nữ nhân mang khí chất “cứng” như vậy, đôi mắt chợt lóe lên tia giễu cợt rồi mỉm cười nói: “Rất tốt, hi vọng nàng khác với những nữ nhân tệ nhạt ngoài kia. Cờ Mặc đang đứng ở kia, đến đó và hắn sẽ giúp nàng một số thao tác. Hắn sẽ đưa cho nàng một túi nhỏ trong đó đựng lương khô và nước, dĩ nhiên, ta không thích đem về một cái xác khô.”

Miêu Miêu âm ỉ cho qua rồi đến chỗ Cờ Mặc, hai người trao đổi một lúc rồi Miêu Miêu mới bình tĩnh bước ra vách núi. Khoảnh khắc gió thổi lồng lộng bên tai nàng mới hiểu độ chân thực của độ sâu vực thẳm là như thế nào. Từ trước đến nay đây là cái núi hiểm trở và vách đá ghồ ghề nhất mà nàng từng thấy, nhìn bên dưới nàng cứ ngỡ mình đang ở ban đêm, rất đen và sâu hút.

Ở trong thư phòng tại Đoan gia, Lâm Vinh cùng với Lục Ôn sau khi nhận được bức thư từ Âu Dương gửi đến, cả hai đồng thời nhìn ra hướng xa xăm mà trầm mặc không nói gì. Lâm Vinh mang về mặt ưu tư, đảo mắt soi nét chữ trên giấy vàng. Lục Ôn quan sát ông mà khẽ trút hơi dài, chẳng biết ông đọc không biết bao nhiêu lần có khi ông đã thuộc hết rồi cũng nên. Bà muốn cười nhưng lại nặng nề không nhếch miệng được.

“Tên Âu Dương này đúng là muốn thử thách lòng kiên nhẫn của ta. Ta chỉ bảo hắn để đồ nhi đối đầu với Bạch Hổ, không ngờ y lại thêm trò muốn thử năng lực truyền nhân của lão phu đây. Thật muốn bầm hấn ra ngay tức thì mà.”

Lâm Vinh khua mép tức giận, bàn tay vò nát bức thư rồi quẳng xuống đất khinh thường. Lục Ôn liếc sang bảo: “Hừ, vì ông muốn giáo huấn đệ tử ta mà bắt nó giao cho tên tà ma kia. Rõ biết y không phải loại người tuân theo vậy mà ông một mực quyết định như vậy. Có trời mới hiểu y đang toan tính điều gì, chẳng trách biết bao nhiêu đệ tử của nhiều cặp sư phụ khác gửi cho y khi trở về không tắt thờ thì cũng bị thương trầm trọng. Khó lắm ta mới có một đồ nhi thừa năng lực võ nghệ như vậy... giờ thì lão ngồi đó mà tiếc đi.”

Ngoài tiếng thờ dài ra thì trong phòng không còn âm thanh nào nữa, Lâm Vinh khẽ xoa vai lão bà bên cạnh vừa trấn an: “Ta tin Miêu nhi có thể vượt qua thử thách của hắn.”

“Thật điên rồ, vách núi đó muôn trùng nguy hiểm chưa kể thời tiết ở bên dưới chẳng rõ ra sao vì chưa từng người nào có thể đặt chân xuống đó. Nam nhân còn không vượt qua thì nữ nhân như Miêu nhi có thể đi qua dễ dàng? Chưa kể đường leo hiểm trở ai mà lòng trước chuyện gì cơ chứ... ô... hô... hô...” Lục Ôn nghĩ tới mà cay mắt ươn ướt. Con bé đáng thương của bà!

Lâm Vinh lại tiếp tục thờ dài nhìn bộ dạng nhu nhược của lão nương mà không đành lòng. Trước tâm trạng sốt ruột của Lục Ôn, lão lại bình tĩnh hơn bất cứ ai. Lâm Vinh lắc đầu xua đi nỗi bất an, giọng quả quyết nói: “Nếu như không thể vượt qua thì con bé cũng không xứng đáng được làm đồ nhi của ta. Xem như đó là số mệnh của con bé đã định sẵn...”

Nghe thế, Lục Ôn trừng mắt nhìn ông: “Sao ông... có thể lạnh lùng như vậy.”

“Ta đã nói rồi...” Lâm Vinh không giảm giọng, kiên định nói: “Khi con bé thành công và trở về Đoan gia ta sẽ truyền dạy bất cứ thứ gì mà nó muốn. Chỉ trong ba ngày hơn, Miêu nhi sẽ làm được mà. Ta đã kiểm tra vì vậy ta rất tin vào năng lực hiện tại nó đang sở hữu, so với Âu Dương nó không hề dễ bị khuất phục như vậy đâu... Tin lão công bà đi.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Qua Ai

“Duong ca, huynh có nghĩ nữ nhân kia bỏ mạng dưới đó rồi luôn không? Đã ba ngày rồi mà ta chẳng thấy người đâu, xui xẻo bên dưới lại đang phủ sương mù khiến ta chẳng quan sát gì được. Có khi nào nàng đã bỏ cuộc rồi không?”

Hiện giờ tâm trạng của Cờ Mặc rất xấu, điều đó không chỉ biểu hiện rõ ở nét mặt nhăn nhó như mảnh vải đang bị ai nhàu nát, mà còn qua giọng nói lo lắng pha lẫn chút bồn chồn, nóng ruột của hắn. Hắn hết nhìn xuống vực sâu rồi tiếp tục ngẩng mặt lên cao hít sâu mấy chục lần. Tựa như đang ngóng chờ người bên dưới mau xuất hiện, cứ như thế Cờ Mặc sẽ đi qua đi lại mấy chục vòng rồi lại ảo não lắc đầu. Quả thật hắn không tin nữ nhân này sẽ làm được bởi vô số nam nhân khác cũng mang mác “đệ tử được sư phụ gửi đến” đều không một ai qua được vòng này. Huống chi nữ nhân cũng không gì đặc biệt về võ công ngoài sức chịu đựng phi thường.

Rõ biết Âu Dương không hề phân minh nam nữ nhưng cách hấn giáo huấn bọn họ Cò Mặc mỗi lần nhìn một cảnh là ngày sau không dám tò mò đến nữa. Khi ấy hấn rất biết ơn bản thân vì mình là tiểu đệ đệ của Âu Dương, đoán chắc kiếp trước hấn đã làm công quả rất nhiều nên kiếp này (trừ bỏ bộ da xanh xao, tái nhợt như người chết ra) hấn thấy mình có chút may mắn khi được liệt vào danh sách người thân của Âu Dương - pháp sư của võ môn Dương Oách nổi tiếng trong giới tà thuật.

Âu Dương chấp tay hai ra phía sau, trên gương mặt vẫn bình thản như chính phong cảnh yên bình nói núi rừng vào giữa cái nóng nhe nhệ của khí trời.

“Bỏ cuộc? Ý người nói nàng ta chấp nhận bỏ mạng ở dưới luân sao? Hay thật, nếu vậy ta lại phải tốn thêm giấy mực gửi cho Lâm Vĩnh rồi...”

“Sur huynh, người không thấy mình quá độc đoán rồi sao? Những nam nhân khác đối với chuyện này đệ không đề xuất nhưng nàng là nữ nhân liệu huynh đối xử như vậy khác gì muốn dồn người vào chỗ chết?” Cò Mặc khom lưng ngồi gục xuống đất, đôi mắt tiếp tục hướng tới vách núi mà trông. Quá thật khi nghe Âu Dương nói lời như vậy trong lòng hấn bỗng sinh cảm giác buồn bực. Đây hoàn toàn là cảm giác tự nhiên xuất phát từ nam nhân khi chứng kiến nữ nhân yếu đuối bị người khác ra tay nặng nề. Đó là bản năng muốn bảo vệ hết sức đơn thuần của phái mạnh sinh cảm giác che chở cho phái yếu. Thế nhưng với suy nghĩ của Âu Dương lại không như vậy.

“Người đề ý nàng ta?”

Cò Mặc nhíu mày sâu như thể vừa nghe điều gì đó rất hoang đường, bản thân không hiểu rõ cảm xúc của mình thì đòi tranh cãi với ai, vấn đề này hấn hoàn toàn nhìn rõ vì vậy không một chút do dự hấn liền phủ nhận: “Cả đời đệ không bao giờ ngu ngốc để mình vướng vào tình duyên. Nữ nhân, ngoài giao tình thân thuộc ra tuyệt đối không nảy sinh bất cứ điều gì”. Ngưng một lúc, hấn nói tiếp: “Chẳng qua lần đầu thấy nữ nhân chịu khổ như vậy đệ có chút không đành thôi.”

Y khẽ nhếch môi cười như không cười: “Ta nói chỉ là muốn nhắc nhở lại đệ điều này. Nếu đệ còn muốn ngồi kế vị chủ trì thì tốt hơn hết hãy đừng quên những lời vừa nói. Tà đạo của ta, nam nhi tuyệt đối không được có quan hệ nào với nữ giới, thân thủ trong sạch thì chuyện luyện công mới có thể hoàn tất. Võ thuật mới được đẩy lên tầm cao vĩ đại. Hiểu rồi chứ?”

Tay cầm bình nước tu lên miệng một hồi, nước tràn chảy xuống cổ và thấm một mảng ướt ngay vạt áo, hấn khua tay quệt miệng chùi đi rồi nói: “Theo bên huynh không phải đệ học lý lẽ này thì là gì, đệ tất nhiên biết rõ mà.” Cò Mặc bỗng kêu lên hai tiếng: “Sur huynh, bắt lấy.”

Âu Dương chụp được bình nước trong tay, mở nắp định uống vào hóp thì lại bị tiếng kêu oanh oanh của Cò Mặc mà động tác dừng hẳn.

“Có biến, sư huynh nhìn kia!” Hấn nheo mắt nhìn mờ mờ thấy bàn tay của ai đó đang vịn vào vách núi cố trèo lên. Để đảm bảo mắt mình không bị quáng gà Cò Mặc liền một mạch chạy đến đó cúi đầu nhìn xuống. Giờ ngo, nắng chiếu gay gắt làm tòa đi bớt lớp sương mù phủ ngang lưng núi, mọi thứ dần tiêu tán thì vạn vật cũng được nhìn rõ hơn.

Cò Mặc khó tin vào mắt mình, miệng hét to gọi Âu Dương đến. Cả hai sững sốt khi thấy bóng người đang cheo leo bên vách núi. Âu Dương không giấu nổi sự hoang mang trên gương mặt, nếu không tận mắt chứng kiến người sống đang bám vào vách núi từng bước chậm leo lên, nghe được tiếng cụng cáp của đá và kim loại va đập với nhau thì y cũng không tin đây là sự thật. Giống như Âu Dương, Cò Mặc cũng hoảng hốt nói: “Ca ca, liệu đây có phải là âm hồn của nàng ta không? Nói như thế tuy khắc nghiệt nhưng còn khó tin hơn là chuyện có người sống sót trèo lên đây a.”

“Giúp người xong rồi hãy nói sau. Mau giúp ta nối lại dây thừng và thả xuống chỗ nàng ấy đi.” Âu Dương khăn trương lấy trong bạch đồ ra mấy đồ vật, vừa làm vừa thúc giục kẻ bên cạnh.

Vận hết công suất còn sót lại Cò Mặc nhanh chóng làm xong rồi quăng dây xuống dưới. Thấy dây thừng không có động tĩnh gì lúc này hấn mới suy nghĩ đến tư tưởng ban đầu, liệu hấn có đúng là đang giúp đưa người sống lên hay là đang bị âm hồn nào đó hiện ra có ý trêu chọc họ đây?

“Sư huynh, đệ thấy việc này không khả quan lắm...”

Vì sốt ruột nên Âu Dương liền giựt chốt dây thừng trong tay Cò Mặc, giữ vững được một lúc y nói như ra lệnh: “Mau đem nước đến đây, nhanh lên.”

Trong lúc bóng dáng Cò Mặc đang loay hoay tìm nước thì ở bên Âu Dương rốt cuộc cũng có động tĩnh. Cảm thấy đầu bên kia dây có mấy hồi giựt giựt y liền trụ chân rồi a lê hấp kéo dần đà về phía sau. Cứ như thế đuôi của đầu dây còn lại cũng lên, người kéo theo cũng nằm tại đó.

Âu Dương thở muốn banh lồng ngực, y lập tức chạy đến đỡ người nằm trên tay mình, quả nhiên, nữ nhân này có năng lực thật phi thường đáng nể phục. Âu Dương thâm hít sâu, môi vẽ một đường cong rất nhẹ, tựa như đang rất hài lòng vì một chuyện gì đó.

“Có nước rồi, người đâu, người đâu?!” Cò Mặc xách hai xô nước lớn chạy đến vừa cất tiếng hô vừa liếc mắt xung quanh tìm kiếm. Chợt thấy bóng người quen thuộc hấn liền đến giúp nàng lấy lại sự tỉnh táo. Nước đổ ướt cả tóc, áo, toàn bộ nhưng người thì không có biểu hiện gì khác với khúc củi...

Miêu Miêu sắc mặt tái nhợt nằm bất động trên đùi y, cơ thể lạnh lạnh vì nhiệt độ dưới núi khá sâu, cặp mắt nghiêm nhiên cũng không muốn mở, chỉ có hơi thở là thứ duy nhất báo hiệu cho sự sống của mình. Tuy nhiên nó cũng rất đứt quãng, có thể nói chuyện nàng có thể quay lại chỗ này đã là một kì tích. Trong ấn tượng của Âu Dương, hình ảnh của nàng lúc này khiến y thấm nể phục, coi trọng hơn bao giờ hết.

“Trước tiên phải đưa người về chỗ nghỉ cái đã.” Y nói.

“Àn, huynh đem nàng về trước đi, còn đệ sẽ viết thư báo lại cho Lâm Vĩnh.”

Âu Dương khẽ gạt đầu rồi hai tay nhấc bông nàng ôm vào lòng, thân thể vận công một lúc rồi bay thẳng về cốc U Minh tựa như một con gió lướt qua không khí rồi tan biến.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chuyển Biến

Sau hai ngày nằm bất tỉnh trên giường, cho đến nay tình hình của Miêu Miêu đã tốt hơn rất nhiều, sắc mặt dần có nét hồng hào và tươi tỉnh, hoàn toàn khác biệt với vẻ mặt trắng bệch từ lúc mới đem nàng về đây. Hình ảnh đó không chỉ dọa Cồ Mặc mà Âu Dương cũng một mặt lúng túng không kém, mặc dù y không nói nhưng nếu nhìn mồ hôi rơi lã chã trên gương mặt ai cũng có thể đoán được sự bối rối ấy rõ ràng đến mức nào. Cồ Mặc thừa nhận mình không có khả năng đọc được suy nghĩ người khác nhưng hẳn biết rõ nguyên nhân Âu Dương vốn nổi tiếng lãnh đạm được cho rằng trời có sập xuống e rằng trên mặt y cũng không hề có biểu cảm hoảng sợ, nhưng hôm nay lại đột nhiên xuất hiện bộ mặt hiểm hoi đó chỉ có hai lý do:

Một là quá bất ngờ trước sự việc đang xảy ra, lần đầu tiên y tận mắt thấy có người lại dèo lên được Vọng Nguyệt, với một con số thành công ước chừng rất thấp nhưng nữ nhân này thật sự đã làm ra kì tích. Trong suốt những năm viết thư chia buồn thì hôm nay là bước ngoặt lớn khi lần này thư gửi đi là thư chúc mừng. Chắc cũng vì bối rối vì không biết nên viết nội dung chúc mừng như thế nào đây mà.

Hai là, Âu Dương chưa bao giờ biết chuyện cứu người là gì. Nhưng ngặt nỗi muốn bỏ mặc người cũng không được bởi nàng là người đầu tiên sống sót trở về. Chẳng biết nên tán dương sinh mệnh phúc lớn hay là dựa vào năng lực thần thánh nào đây. Muốn biết chỉ có thể chờ người tỉnh mà hỏi, nhưng là... liệu có còn tỉnh được không?

Cũng may lúc đó nhờ Âu Dương nhanh trí chạy đi lôi sư phụ của hai người về đây. Không uống công hai tiếng gọi “sư phụ”, ngoài mặt tuy không hài lòng khi bị kẻ nào đó bắt ngang xương lúc mình đang tắm lại chạy ngay tới chốn này, nhưng người rất có lương tâm, quên luôn chuyện trên người quần duy nhất một cái khố mà chạy đến bên giường, hóa thành “thần y” ra tay cứu người mặc cả bản thân.

Thắc mắc về tài chữa bệnh của lão Cồ Mặc quay sang định hỏi thì Âu Dương đã trả lời: “Đừng hỏi ta có biết lão ta có làm được hay không, chuyện này không biết trước nên ta cũng như để thôi. Dù gì có người biết chút y thuật còn hơn đứng yên một chỗ không biết làm gì.”

Hai ngày trôi qua, thấy bệnh tình Miêu Miêu đã khá hơn trước, Cồ Mặc và Âu Dương dần có niềm tin hơn về câu của lão trước khi rời khỏi. “... Trước khi dạy các người ta đã bảo phải chú ý bài học 'Phương y thần dược' vậy mà sau khi học xong tà thuật hai người lại chạy mất tăm. Giờ đã hiểu điều mà ta muốn nói chưa? Cứu người như cứu ta, việc người không học y thuật cũng như người xem thường cái mạng mong manh của người vậy. Để bảo đảm không có lần sau đưa nào phá đám lúc ta đang tắm, sau ba tháng nữa hai người mau về học tiếp đi...”

Cả hai đều nhất trí với sư phụ nhưng điều kiện phải để nàng hoàn thành được trọng trách mà Lâm Vinh đã giao phó thì họ mới có thể rời khỏi, và thời gian cũng không còn nhiều nữa rồi.

Đứng trước cửa phòng định bụng đem cho Miêu Miêu chén thuốc mới sắc xong, chợt thấy trên giường không có bóng người nằm đó, y khéo vòng ra khuôn viên ngoài sân liền bắt gặp thân ảnh quen thuộc. Quan sát nàng từ xa lúc này mới nhận ra người nàng đã ôm hơn rất nhiều, đôi vai gầy thật khiến người ta muốn sinh lòng cấp về mà bảo vệ, sùng nịnh đến suốt đời. Con gió lạnh thổi qua một làn hơi rất nhẹ, nhưng với kẻ trước đây còn vất vả chống chọi với tử thần mà vẫn được thoát chết như nàng, có choáng váng cũng là điều đáng. Âu Dương khẽ rít hơi qua kẽ răng, bước chân nhẹ nhàng đi đến cạnh nàng ôn tồn bảo: “Mới tỉnh không cần cử động nhiều, ngoài trời đang gió lạnh nàng nên vào trong nghỉ ngơi thêm đi.”

Miêu Miêu không buồn trả lời, nàng ngồi đó ngắm sự rung động của lá cây thật lâu, lúc sau nàng mới cất giọng: “Còn bao nhiêu tháng nữa, thời hạn của Lâm Vinh đó.”

“Nàng còn hai tháng...” Y định nói tiếp điều gì đó nhưng rồi thôi. Thoáng nhìn bóng dáng hao gầy có phần nhu nhược ấy, nàng không khác gì một nhánh lông vũ dễ dàng bị cuốn trôi đi bất cứ lúc nào. Nhưng có như vậy cũng không đánh giá được tất cả, giống như y đã từng khinh thường dáng vẻ nhỏ bé kia. Điều công nhận là nàng rất thông minh, có thể chịu đựng cheo leo suốt ba ngày liền bám lấy vách núi làm chỗ tựa, nghĩ đến thời đã không thể tin vậy mà... trên đời này lại xuất hiện kì tích!

“Nàng đã thành công qua thử thách của ta nhưng mà còn một điều hình như nàng đã quên. Ta đã nói lúc xuống dưới đó nàng phải lấy được một thứ mà ta đã đặt bên dưới rồi mới được quay ngược lên đây. Nếu đã có mặt tại đây vậy thì thứ ta bảo nàng lấy về đâu rồi?!” Phương thuốc của sư phụ xem như rất có hiệu quả, hiện tại Miêu Miêu đã có thể tự mình ngồi dậy bệnh tình có chuyển biến tốt hơn, có thể cam kết mạng của nàng ta có thể giữ. Đối với Âu Dương mà nói, công sức ngày đêm của hai huynh đệ hết xay thuốc rồi vo rồi dằm... tất cả cũng chỉ chờ thời khắc này.

Miêu Miêu nhắm mắt thư giãn, miệng lười biếng cất lời: “Ta không ngu ngốc đến mức bán mạng mình chỉ vì bất chấp lấy thứ vô dụng đó cho người đâu.” Ngưng một lúc nàng khẽ xoay đầu con người xoay thẳng vào mặt Âu Dương nhấn giọng: “Ta dám chắc người sẽ không đánh ta rớt chỉ vì vật nhỏ này, đúng không?”

Y chỉ khẽ nhú mày rồi giãn ra, hoàn toàn không có biểu hiện kích động hay tức giận, môi bất giác vẽ một đường cong ngắn: “Vị đâu mà nàng dám chắc

ta sẽ không? Hiện tại nếu ta muốn, ta vẫn có thể gửi thư báo với Đoàn gia là nàng đã thất bại mà.”

“Ồ vậy ra đây là hành động của người luôn cho rằng 'một lời đã định' hay sao?” Miêu Miêu phân tích lại bằng thái độ hết sức bình thản, giống như nàng đã biết trước y sẽ nói vậy, và nàng chỉ cần biên soạn lại và nói: “Hàng trăm nam nhân bị gửi đến đây cũng chỉ vượt qua ải của người nhưng chung quy tất cả đều không qua khỏi...” Nàng tặc lưỡi “... vậy mà một nữ nhân như ta đây lại có thể thành công, vậy người nghĩ thiên hạ sẽ nói gì? Người có chắc họ sẽ dễ yên chuyện này mà không làm khuynh động đến người? Kể cả Đoàn gia chắc chắn cũng cần một lời giải thích rõ ràng, hỏi sự vô lý giữa người còn sống lại cho là thất bại thế này, họ sẽ vì danh dự bản thân và đòi công bằng cho đệ tử mà các người sẽ đấu đá cho ra trò đấy...”

“Tiểu thư, nàng đang muốn đe dọa ta sao?” Y dựa người vào lưng ghế, ánh mắt thâm trầm chột lóe một tia sáng kì lạ, nó xuất hiện và biến mất rất nhanh, Miêu Miêu cũng không phát hiện được sự khác thường ấy, nàng mỉm cười đáp: “Ta đang muốn cảnh báo cho người đấy chứ.”

“Nàng rất thông minh nhưng đừng cho vậy đã là hiểu được con người ta, nàng nghĩ ta không có khả năng phủ nhận tin đồn dung túng cho nữ nhân sao từ bọn họ sao? Còn Đoàn gia, nàng không tin ta sẽ đánh bại được họ? Điều gì khiến nữ nhân yếu ớt đang nằm trên giường bệnh kia lại có những suy nghĩ độc đáo như vậy nhỉ?!”

Khi đó Miêu Miêu chỉ cười nhẹ giống như hơi thở mang màu của nắng vừa ảm áp vừa cuốn hút bởi vẻ ngoài chói lóa của nó, nó dư công suất khiến bất cứ ai cũng phải nín lặng nhìn ngắm. Âu Dương đang rơi vào tình huống như thế nhất thời ngây ngốc nghe nàng nói: “Ta học được từ người, nhị vị tà nhân đáng mền à! Người nói chính là người đẩy Âu Dương, đừng tưởng mọi thứ người đều có thể tự kiểm soát...” Câu cuối cùng nàng cố ý gần giọng: “Bất cứ điều gì cũng có ngoại lệ.”

.

Ngoài khuôn viên.

“Thêm ba ngày nữa đợi ta sau khi bình phục, người sẽ dẫn ta đến nơi đó...” “ Miêu Miêu suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng đánh động kẻ sau lưng mình, nàng có cảm giác ngọt ngào vì ánh mắt chăm chú của y khi lướt trên người nàng.

Âu Dương thoáng lưỡng lự đáp: “Được...”

“Còn một chuyện nữa...”

Y đi lại gần nàng thêm vài bước sẵn giọng hỏi: “Chuyện gì?”

Miêu Miêu bất ngờ đứng dậy xoay người đối diện, đôi mắt nâu trầm xoáy thẳng vào gương mặt y như muốn vạch trần điều gì đó sau làn da trắng sứ kia.

“Thứ người bảo ta xuống Vọng Nguyệt lấy... rốt cuộc là vật gì?”

Điều nàng đang thắc mắc khi chưa được hồi đáp thì đã bị kẻ khác bay vào cắt ngang. Tuy nhiên chỉ cần lướt mắt nhìn sơ qua bộ dáng của hấn nàng cũng đủ biết là ai.

Miêu Miêu khẽ thở hơi dài vì bị mất hứng, nàng lên tiếng hỏi: “Cổ Mặc, người đến đây chỉ vậy?”

Hấn đang đi trên hành lang chợt thấy bóng hai người quen thuộc trong khuôn viên liền không ngần ngại mà chạy đến. Sợ dĩ người hấn tìm cũng đang ở đó.

“Hả, à à, ta tìm hai người để gọi vào dùng bữa đi này. Sao? Hai người đang bận trò chuyện gì sao? Có cần ta đi trước...”

“Không cần đâu. Chúng ta cũng đói rồi, đi thôi.” Lần này là Âu Dương lên tiếng.

Y khẽ cười gật đầu với Cổ Mặc rồi đi theo hấn còn không quên ngoảnh đầu lại hỏi nàng: “Đi chứ?!”

Miêu Miêu ậm ừ rồi đi theo, rõ ràng chỉ còn một chút nữa thôi là nàng đã biết được sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: BẮT TAY THẦN CHẾT

Đừng hỏi tại sao Âu Dương coi rẻ nữ nhân bởi vì sự nhu nhược, yếu đuối là nguyên do mà y chán ghét nhất trên đời. Thế nhưng cách đây một tháng với sự xuất hiện của một nữ tử mang tên Miêu Miêu đã khiến y phải thay đổi lại ý nghĩ ban đầu.

Từ xa đi đến, Cổ Mặc thấy được vẻ chăm chú của khi nhìn nữ nhân kia đang hăng say luyện kiếm. Hấn khẽ đặt tay lên vai Âu Dương rồi nói: “Không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá được bên trong, phải không sư huynh?”

Không đáp lại Cò Mặc, y chỉ gặt đầu. Ai mà ngờ được một nữ nhân lại có thể làm ra chuyện không tưởng, xem ra số nam nhân thất bại không tự đào hố chôn mình vì sĩ diện mặc khác cũng bị người giáo huấn một phen náo động. Nữ tử này đúng là không thể khinh thường, chốc nàng đã hạ gục hàng loạt nam nhân kết quả không biết phải giấu mặt vào đâu tránh dèm pha.

“Ngừng tay!”

Đột ngột Âu Dương lên tiếng cắt đường kiếm đang giơ lên không trung bắt buộc phải buông lỏng xuống. Miêu Miêu đặt kiếm vào trong vỏ rồi thoáng nhìn lên bầu trời, cất giọng: “Đến bữa cơm rồi à.”

“Tiếc thật, hôm nay không có thức ăn rồi tiểu thư.” Cò Mặc cười trừ đáp.

Âu Dương thấy được vẻ khó hiểu của nàng liền gặt đầu lên tiếng: “Thức ăn không có sẵn, hôm nay nàng phải tự mình đi tìm.”

“Ngựa đâu? Cưng tên đâu?” Có vẻ như nàng vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy đến nên vẫn thản nhiên hỏi.

“Đi theo ta.” Âu Dương xoay người đi trước theo sau đó là Cò Mặc và Miêu Miêu. Riêng chỉ Miêu Miêu vẫn cho rằng y thật sự đang dẫn mình đến chuồng ngựa.

.....

Trên đường đi Cò Mặc thoáng nghiêng đầu hỏi nhỏ Miêu Miêu: “Tiểu thư, nàng có biết săn mồi không?”

“Đừng hỏi những câu dư thừa như vậy, ta không có hứng trả lời đâu.” Miêu Miêu liếc mắt đáp trả.

Hắn nghe vậy liền “Ồ” lên rồi gặt đầu cười: “Ha ha, thứ lỗi vì ta lỡ đánh giá thấp người.”

Miêu Miêu xem như không nghe thấy, nàng chăm chú nhìn cảnh vật đang dần bỏ lại phía sau, thoáng chốc cả ba người đã ra khỏi rào chắn bao quanh lãnh địa Hùm Sơn. Hai canh giờ trôi qua thì cũng là lúc Âu Dương dừng bước chân, vì trước mặt là một vách đá xung quanh là lùm cây bọc gai nhọn tạo thành vách đá thành dựng đứng. Miêu Miêu hồi hộp chờ đợi y sử dụng công phu thổi bay tảng đá thì câu nói cắt đứt hết mạch tâm lý của nàng: “Bị chặn rồi, tìm đường khác thôi.”

Thật thất vọng. Vô cùng hụt hẫng. Tưởng những nàng sẽ được thấy võ công của tà nhân danh bất hư truyền liền ngay sau đó bị đánh một cái tát thật đau.

“Đệ còn nhớ một lối vào khác, đi theo đệ.” Lúc này Cò Mặc mới thể hiện chút hữu dụng của mình.

Quả nhiên là đường vòng có khác, tuy không mất thêm thời gian di chuyển nhưng cũng không bị vật cản trở nữa. Cả ba cùng nhau một mạch đi vào sâu bên trong cửa hang. Miệng hang khá to có thể ví như đường hầm đủ để làm đường cao tốc cho chục xe tải chạy. Băng qua hang là cảnh thiên nhiên trời sắc hiện hữu, Miêu Miêu cũng phải mất vài phút ngây người mới định thần lại được, thảm sát dương trong lòng: “Phải chỉ lúc ta rơi xuống cổ đại là nơi này thì tuyệt nhất rồi.” “Cảnh thật đẹp chắc vật ở đây cũng rất tuyệt mỹ.” Miêu Miêu mông lung nhìn xung quanh và nói giọng thật nhỏ đủ để mình nghe.

Nhưng ở đây ai cũng có võ công cao cường chẳng trách khi nghe thấy câu nói ca thán của nàng, bọn họ mỗi người một kiểu cười khác nhau.

Âu Dương cười khinh miệt nói: “Tiểu thư còn nhớ vụ Đao gia giao thủ thách cho nàng chứ. Nơi này sẽ là nơi để nàng thực hiện nó đây.”

Người cười an ủi, nhẹ giọng cất lời: “Chúc nàng thành công.”

Miêu Miêu liếc mắt nghi hoặc nhìn họ, hiểu được ngầm ý của Âu Dương nhắc đến nhiệm vụ cũ, nàng phút chốc cũng hăng hái thêm một bậc, Miêu Miêu chắc đây là điều cuối cùng quyết định nàng có được trở về Đao gia hay không. Nghĩ thế tâm trạng nóng lòng muốn được thử ngay, tự nhiên cái gọi là “máu nghề” nó sục sôi trở lại, nàng nói: “Vậy đạo cụ của ta là gì.”

Cả hai người còn lại thoáng nhìn nhau rồi lắc đầu khó hiểu, Cò Mặc cười trừ đáp: “Tiểu thư, đạo cụ trên tay nàng cầm kia.”

Miêu Miêu trở mắt nhìn bọc kiếm rồi giữ mức điềm tĩnh nhất hỏi: “Ý ta là dây thừng, lưới riềm, búa hay bất cứ vật gì sắc nhọn có thể sử dụng được đâu?”

Chết thật, nàng biết rõ đây là thời cổ đại không hề tồn tại những thứ như là súng đạn, bom, thiết bị nổ, laze,... nhưng đến bây giờ nàng vẫn chưa quen với việc đi làm nhiệm vụ mà thiếu đi các thứ ấy.

“Không có.” Y thản nhiên đáp. Y cho rằng nàng rất là ngây thơ vẫn nghĩ mình sẽ được hỗ trợ.

Hay thật, bây giờ thì nàng đã biết rõ thế nào là tuyệt vọng với đạo cụ thô sơ rồi. Miêu Miêu thoáng ngạc nhiên xen chút tức giận nhưng như vậy không có nghĩa nàng sẽ thất bại. Tự nhủ trong lòng ở hiện đại nàng đã vị trí cấp cao sát thủ từng đối mặt thần chết không biết bao nhiêu lần, so với việc thu phục một con linh vật nàng chắc mình không cần thêm đạo cụ cũng không hề gì.

Âu Dương và Cò Mặc vẫn âm thầm đánh giá sắc mặt nữ nhân trước mặt từ đầu đến giờ. Cả hai cảm thấy nàng đã có quyết định thì cùng lúc y ra hiệu cho Cò Mặc. Hắn đốt một bó rom trên tay rồi cẩn thận từng bước đi lại gần một lùm cây, nhẹ nhàng vén dây leo chằng chịt sang một bên và xuất hiện là cửa hang cỡ lớn được nguy trang quá hoàn hảo.

Miêu Miêu khẽ nín thở nhìn Cò Mắc cùng đốm lửa khua dần vào sâu trong hang. Chẳng mấy chốc, nền đất chao đảo bởi dậm chân phát ra âm thanh to lớn vừa hùng hồn vừa đáng sợ. Âu Dương vòng tay ôm lấy người nàng bay đến vị trí cao hơn rồi cất giọng trầm thấp: “Thử thách cuối cùng, thu phục linh thú.”

Nàng tin rằng nếu như không được Âu Dương giữ vững thì e rằng Miêu Miêu sẽ không biết lấy dũng khí ở đâu để trụ được nhất là sau khi nghe thấy rõ mồn một âm thanh gào lên một cách điên cuồng của loài thú dữ, nàng vẫn đang vẽ ra hình ảnh của nó thì trước mắt đã thấy hình ảnh nhanh nhạy bay ra ngoài của Cò Mắc.

Bỗng nhiên Âu Dương nhìn nàng cười khẩy: “Xem ra hôm nay linh vật của chúng ta đang không khỏe trong người, thật không may cho nàng rồi.” Trời có biết nàng rất muốn đem bầm tên này ra làm trăm mảnh. Nhìn xem sắc mặt nàng có tốt hay không mà còn giờ câu nói đùa như thế.

Cò Mắc rất nhanh đứng bên cạnh Miêu Miêu, thái độ ăn năn nói nhỏ: “Miêu cô nương, thật thứ lỗi đã làm linh vật tức giận rồi. E rằng sẽ khó để nàng thu phục hơn.”

“Người đã làm gì?” Câu nói của Âu Dương cũng là điều mà Miêu Miêu muốn hỏi.

Hắn lấy tay gãi đầu trả lời bình thản: “Đệ định sẽ dùng lửa dụ linh vật ra ngoài không ngờ lửa bén vào lông của nó nên nó mới tức giận dữ vậy. Chậc.”

Sau một lúc trầm mặc không ai nói nên lời, Miêu Miêu sẵn sàng thừa nhận với trời đất nếu hắn và nàng từ đầu không quen biết, nàng thề thẳng tay cho hắn ném trái địa ngục trần gian là như thế nào. Hơn ai hết nàng rất biến thành quỷ dữ ngay bây giờ.

“Suyt... đến rồi...”

“Grừ grừ... Grừ grừ...”

Miêu Miêu nuốt khan nhìn cả hai và nhỏ giọng nói: “Chúng ta trao đổi một thỏa thuận đi. Các người có thể viết giấy bảo tử cho sư phụ ta. Ta hứa vĩnh viễn sẽ rời khỏi đây. Được chứ.”

Âu Dương liếc nhìn khinh thường: “Phải làm nàng thất vọng rồi.” Y tiếp lời: “Nàng chỉ có thời gian rất ngắn nên bắt đầu thu phục nó đi. Xuống.”

Miêu Miêu cắn răng chịu: “Nhưng mà thời gian là bao lâu?”

“Khi nào ta đến nghĩa là hết thời gian. Tạm biệt.” Sau khi dứt câu hai thân ảnh không thương tiếc liền đẩy nàng xuống bên dưới. Mặc kệ Miêu Miêu đang trong tình trạng lo sợ vẫn thản nhiên đứng trên cây trơ mắt xem kịch hay.

Cú tiếp môn hết sức chuẩn. Nàng hoàn toàn thành công giành được sự chú ý của Linh vật mà nàng vẫn mừng tượng nó là “con mèo”.

Nàng nghĩ nó khá cao - Nó cao 2 mét.

Nàng nghĩ nó bình thường - Nó rất kinh khủng.

Miêu Miêu ai oán tự trách bản thân mình đánh giá thấp đối thủ nên giờ ngay cả tâm lý đứng vững chiến đấu nàng khó mà giữ. Ngay trong lúc căng thẳng thì Cò Mắc lên tiếng cất ngang, nói: “Mau chóng dụ nó đuổi theo nàng đi.”

“Người có lòng nào không hả, người đang giúp nó giết ta hay giúp ta giết nó vậy.” Nàng tức giận thét.

Âu Dương lắc đầu đáp: “Hắn cần người làm giảm chú ý vào chúng ta để bọn tay chạy ra ngoài đó mà. Người vui lòng giúp chứ?”

Miêu Miêu hận sao không thể phóng kiếm giết chết hai tên yêu nghiệt này. Bất ngờ nàng rút thanh kiếm ra, hướng mũi kiếm dè chừng đến con quái thú trước mắt. Nàng đoán con vật khá thông minh, hình như biết được nàng là đối thủ của nó nên từ lúc ngã xuống đây nó luôn tỏ ra thái độ muốn nhào tới cắn xé nhai nghiền nàng bất cứ lúc nào. Miêu Miêu thấy được khát khao bình dị qua cặp mắt hung dữ của nó, tưởng chừng như hai cục lửa lớn đang lập lòe trong đó.

Chưa chiến đấu nhưng nàng cảm thấy sự thất bại đang vây quanh mình. Nàng không thừa nhận bản thân là nữ nhân yếu đuối nhưng chỉ có phép màu mới giúp nàng mới đầu chơi lại một con hồ khổng lồ, thân to như bò, ước chừng dài tới 4 mét lông xám. Nó to gấp rưỡi, thậm chí gấp đôi hồ đồng loại, nó có bộ da vàng nhưng màu xám hơn, chứ không vàng như hồ bình thường. Hai mắt hồ thần đồ lờn như cục than nóng rẫy lúc ban đêm. Khi nhìn vào nạn nhân ánh mắt đỏ rực nhìn như thôi miên với ánh mắt rực lửa căm hận. Nó có vuốt dài và sắc như dao chọc tiết lợn nên nếu con người trúng cú tát của nó thì sẽ rơi đầu mất mạng. “Grào... grào...”

Không lường trước tình thế con hồ bất ngờ nhảy xổ đến vị trí nàng đứng. Miêu Miêu cố gắng vận dụng hết thâm niên trong nghề võ trận một mắt một còn này. Trong đầu nàng hoàn toàn trống tuếch, mũi kiếm sắc nhọn nhưng cũng thật vô dụng không biết nên chém ngang hay chém dọc, cứ lăm lăm vào người con hồ không khác gì thách thức sự hung hăng ở nó.

“Này này, chúng ta không ân không oán nên... cũng đừng đối xử tan xương nát thịt với nhau như vậy chứ hà...”

Nàng điên rồi! Thật sự điên rồi!

“Có thể tồn tại mối tam giao giữa người và thú không nhỉ...” Miêu Miêu hoảng sợ đến mức không để ý rằng mình đang đi thành vòng tròn. Xui xẻo thay,

nàng vấp phải cục đá liền mất thăng bằng ngã nhào xuống nền đất. Vội đưa mắt nhìn sang chỗ cây đứng lúc này đã không thấy bóng dáng của hai người kia đây, đoán chắc họ đã lợi dụng lúc con hổ nhảy xổ vào nàng mà chạy mất.

Hừ! Nhanh gì không nhanh! Thoát thân thì lẹ lắm!

Con hổ giữ nguyên thái độ hăm he đi lại gần nạn nhân. Từng bước chân của nó ồn ồn và cứng cáp như ai dộng tảng đá xuống nền đất. Miêu Miêu thất kinh ngồi dậy liền với tay lấy thanh kiếm bên cạnh. Thân thủ nhanh nhẹn của một sát thủ chuyên nghiệp không mất mấy giây liền lấy lại thể thượng phong. Nhưng khi nàng vừa lùi ra xa khom người ngồi dậy thì con hổ trừng mắt dữ tợn liền tung móng vuốt sắc nhọn xé rách mảnh vải ống quần. Cứ vài cước tung ra nàng thê thảm bị nó cào một đường rách từng mảng y phục.

Không thể tóm gọn con mồi nó càng tỏ vẻ tức giận. Tiếng kêu của nó trầm, đục, sâu, lại vọng cả trăm dặm, khiến ai nghe thấy cũng bủn rủn tay chân, mất hết sinh lực. Miêu Miêu nhanh trí bay đến một cây cao gần đó, biết rõ hổ không thể treo như mèo nên nàng định nhìn mình sẽ an toàn trên đây. Nhưng điều nàng không tưởng chính là con hổ này cực kì thông minh. Hai con mắt độc dữ đảo nhìn nàng, nó đi qua đi lại dưới gốc cây. Song, nó hung dữ dùng người mình tác động lực mạnh vào thân cây khiến cây rung chuyển lắc lư.

Miêu Miêu choáng gần như xém mất thăng bằng. Nàng bắt đầu kinh sợ trước sức mạnh uy lực khủng khiếp của linh vật.

“Sur phụ, người cũng phải xét ta có phải là nam nhân hay không mới giao nhiệm vụ này cho ta chứ.”

Cắt đứt dòng suy nghĩ của mình, nhận thấy con hổ chuẩn bị tung cú hóc quyết định. Miêu Miêu đoán chắc mình không thể trụ được nữa liền nảy ra ý định là bay sang một cây khác bên cạnh. Đúng là rừng rậm thì nhiều cây vô cùng, mà nàng thì chỉ tốn công sức bay qua bay lại. Chỉ cực là con hổ xám này, nó thấy nàng nhảy qua chỗ khác liền chạy đến vị trí đó ra sức đẩy mạnh cái cây.

Trình độ nhảy giữa Miêu Miêu và con hổ kéo dài hơn nửa ngày trời. Đến khi trời ập tới một trận mưa lớn, mây đen kéo che kín cả vùng trời, cảnh sắc thiên nhiên ban ngày đẹp đẽ bao nhiêu thì ban đêm càng đáng sợ bấy nhiêu. Con hổ xám cuối cùng cũng thấm mệt, nó không quên để lại cái liếc mắt cảnh báo sảng rục dành cho nàng trước khi rời khỏi đó. Miêu Miêu nín thở dõi theo bước chân nặng chịch kia đang chui vào trong hang, đợi một lúc lâu không còn động tĩnh gì nữa, nàng an tâm leo xuống cây vội vàng phui y phục.

Nàng thăm tạ ơn con hổ vì sớm bỏ cuộc nếu không nàng cũng sẽ bị sét đánh chết trên cây.

Trời mưa mỗi lúc một nặng hạt. Nàng sớm muộn đã ướt chèm nhẹp lại không có chỗ nào trú ngoài cái hang đang nuôi con quái vật ẩn trong đó. Tình thế này khiến nàng rơi vào “tiên thoái lưỡng nan” chẳng biết phải xoay sở như thế nào. Có vẻ như ông trời không thông cảm cho nàng, liên tục đổ trận mưa ào ạt xuống trần gian, Miêu Miêu dù có bản lĩnh cứng rắn nhưng không thể đứng giữa trời mưa cả đêm. Ngoài thu phục linh thú nàng cũng cần sống sót mặc cho thất bại hay thành công nàng phải giữ thể xác được vẹn toàn, như vậy mai táng sẽ dễ coi hơn.

Quyết tâm như vậy. Miêu Miêu lấy hết can đảm, nín thở và nhón chân cố gắng không phát ra tiếng động từ từ tiến vào trong hang. Nàng không biết hang sâu hay không mà nàng thì không cần dừng khi tìm hiểu bên trong ra sao. Do vậy nàng vào trong hang khoảng bốn bước chân rồi ngồi xuống chậm rãi.

Đêm mưa. Bụng lại đói. Miêu Miêu vô cảm nhìn hoàn cảnh đang chịu đựng. Giữa hiện đại và cổ đại, nàng dù ở không gian nào cũng khó tránh gian truân.

Con buồn ngủ đột ngột ập tới, mi mắt nặng trĩu lúc nhắm lúc mở. Nàng mệt mỏi muốn rũ rời, chỉ hy vọng mình còn đủ sức bay để mai chống chọi. Ngay lúc nàng lơ ý chí còn sót lại, nhịp thở đều đặn dần nhỏ nhẹ nhàng thì chốc lát một hơi thở nóng khác đang dần dần tiến gần lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Vé Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Kỳ Tích Có Thật

“GRỪ...”

Miêu Miêu bất ngờ mở to mắt, thân ảnh linh hoạt liền đứng dậy thủ thế chiến đấu. Nàng neho mắt nhìn con hổ xám đang đứng yên cách xa khoảng mười bước. Đường như nó không có ý định tiến gần nàng thêm, nó ngồi xồm tại đó và ngẩng đầu nhìn nàng như thăm dò tìm điểm sơ hở.

Nàng thoáng ngạc nhiên trước sự “bình tĩnh” lạ thường của loài thú dữ ăn thịt này. Thật lòng nàng rất muốn hỏi: “Tại sao ngươi lại không tấn công ta nữa?” Thật điên rồ, thú vật thì làm gì biết đối đáp như con người được chứ. Miêu Miêu bỗng cười khẩy chính mình, nhận ra mình đang tự độc thoại càng thấy mình ngu ngốc hơn ai hết. Điều này thật mất hình tượng a~

“Grừ grừ...” Âm thanh trong họng con hổ xám phát ra làm nàng bỗng sực tỉnh lại thực tại.

Ngoài trời thoát cái đã tạnh mưa.

Nhân lúc con hổ còn đang ngồi đó nàng tận dụng cơ hội nhanh chân chạy thoát ra ngoài cùng lúc đó con hổ xám cũng chuyển động tác nhảy vồ lên đuổi

theo Miêu Miêu. Nó lao như mũi tên chắn ngay đường chạy, hai cặp mắt hung dữ không bỏ sót mọi dịch chuyển từ nàng. Con hổ xám để thể hiện uy lực hung hăng rần rần đe dọa kẻ thù, nó gầm giọng ồn ồn trong cổ họng, hai răng nanh vừa dài vừa nhọn lộ ra một cách lộ liễu.

Miêu Miêu nuốt khan nói: “Chết thật. Chẳng lẽ xuyên qua vô duyên ta lại bỏ mạng với con thú này đây sao...”

.....

Mấy tháng sau.

Trong khi đó tại nơi yên bình tên gọi là Hùm Sơn có hai nam nhân đang ngồi hân thuyên cạnh khuôn viên. Thi thoảng xuất hiện con gió hồ hững hờ thổi cánh hoa bay lơ lửng rồi nhẹ nhàng rơi vô định. Khung cảnh thật hữu tình, thật lãng mạn. Quả nhiên rất phù hợp để bàn chuyện chết chóc.

“Sư huynh, liệu ngày trước chúng ta bỏ đi như vậy có quá đáng hay không? Dù sao nàng ta cũng là nữ nhân nếu phụ đánh một tay cũng không sai...” Cồ Mặc giờ tay day trán vừa mở miệng nói.

Trái ngược với thái độ lo lắng của hắn, Âu Dương lại rất điềm nhiên nâng tách trà uống cạn rồi đáp: “Chuyện vào huấn luyện còn không phân biệt nữ giới hay nam giới, hơn nữa đây cũng là ý định của phủ Doan Gia muốn nàng ta tự lập thành tựu. Người không thể giúp được đâu nên quên đi.”

Một lúc lâu cả hai đều im bất động không ai lên tiếng. Cồ Mặc sau giây phút lưỡng lự cuối cùng lên giọng chắc nịch nói: “Đệ vẫn thấy có gì đó áy náy, hay là đệ và huynh cùng nhau mua cho nàng ta một quan tài đẹp đi. Chỉ ít giai nhân cũng nên an nghỉ mồ mã đẹp chứ hả?”

“Như thế... cũng được.” Không ngờ Âu Dương đây cũng có lúc mở lòng bao dung với người khác. Thật hiếm hoi.

“Âu Dương người ở đâu, mau ra đây cho ta gặp mặt.”

Doan Lâm Vinh cùng Lục Ôn bất ngờ tiến vào liền cao giọng gọi tên y, cặp mắt tinh anh liên tục đảo quanh nhà tìm thân ảnh quen thuộc. Lục Ôn cũng sốt sắng không kém, bà đi nhanh hơn lão công mấy bước liền gặp bọn họ đang ngồi khuôn viên thưởng trà trông có vẻ rất nhàn hạ. Vốn dĩ trong lòng đang rất bồn chồn lo sợ về tính mạng Miêu nhi bởi ai trong giang hồ chẳng biết tà nhân như y hiểm độc như thế nào, thêm mấy tháng rồi không nghe hỏi thăm từ Âu Dương, cả hai người nhanh chóng lên đường tìm nàng trở về mặc cho có đánh một trận để giành đồ đệ thì ông bà cũng nhất định ra tay.

“Tên kia, giờ khắc nào rồi mà người còn tâm trạng hưởng thụ như vậy hả?” Lục Ôn trừng mắt, hung hăng trách.

Cùng lúc Lâm Vinh từ đâu chạy đến dộng tay xuống bàn làm bàn đá gãy làm đôi. Song, ông dùng lực siết cổ áo y, hướng mặt y mà gằn giọng tra hỏi: “Người đâu hả!”

Cồ Mặc lập tức phản ứng ra tay dùng lực định hất tay Lâm Vinh ra khỏi Âu Dương liền bị Lục Ôn ngăn chặn. Sắc mặt bà tối đen u ám, cặp mắt nhu hòa ngày nào chốc thành hai lưỡi dao sắc bén như thể cắt mặt đối phương bất cứ lúc nào. Cồ Mặc mạnh dạn ra đòn chân đá vào người bà nhưng cũng bị thất bại.

Y cất giọng ngăn cản hành động nóng nảy của Cồ Mặc: “Đừng ra sức nữa, người chưa phải là đối thủ của bà ta đâu. Buông ra đi.”

Nể nang sư huynh nên Cồ Mặc thả động tác khỏi người Lục Ôn. Bây giờ mọi sự tập trung đều nhìn về hướng Âu Dương. Y dù bị xách cổ nhưng phong thái điềm tĩnh vẫn giữ nguyên trên gương mặt. Y nghiêm túc nhìn Lâm Vinh đáp: “Chẳng phải lão giao người cho ta huấn luyện sao? Bây giờ lại đến đây đòi người bắt về. Hừ, lão nghĩ bản mặt của ta nên để ở đâu đây hả?!”

Lâm Vinh vốn là người khôn ngoan thông thường ông sẽ không bao giờ bộc phát như vừa rồi. Nhưng lo lắng cho sinh mạng của đồ đệ lão nhất thời không nghĩ được gì ngoài kiếm được người. Lâm Vinh gật đầu dần buông lỏng bàn tay, đợi một lúc sau lão mới nói: “Đã qua bốn tháng rồi tại sao người không gửi hồi báo về cho chúng ta. “

“Ta rất muốn nhưng thời gian để đồ đệ lão thu phục linh thú vẫn chưa đến lúc. Ta chưa nhìn thấy được kết quả thì ta lấy gì báo tin cho người đây.” Âu Dương nhếch miệng đáp.

“Hủy lệnh thu phục. Bây giờ ta muốn người mau dẫn bọn ta đến nơi đó.” Lâm Vinh nhíu mày chắc giọng nói.

Cồ Mặc cùng lúc nhìn sang Âu Dương, cuối cùng y quyết định nói: “Được. Vậy tất cả cùng đi.”

.....

Sau khi cả bốn người đều có mặt tại nơi giam giữ linh thú, điều đầu tiên khiến tất cả ngạc nhiên đây không phải là một không gian trời xanh tuyệt sắc mà là một không gian thật sự đẹp. Nghĩa là nó không bị vấy bẩn bởi mùi máu tanh, không có xác người chết... Nếu vậy, Miêu Miêu biến mất đâu rồi?

Lục Ôn hít thở sâu, bà khó khăn nhả từng chữ: “Đồ đệ ta... vẫn còn sống đúng chứ?”

“Không chắc chắn nhưng sống hay chết đều phải thấy xác, tất cả mau chóng tìm người thôi.”

Bọn họ lập tức chia ra tìm mỗi phía, vì không gian ở đây bị thu hẹp nên không mất thời gian để họ tìm Miêu Miêu, chẳng mấy chốc họ chạm mặt nhau tại chỗ cũ.

Trên gương mặt Lâm Vĩnh ẩn nổi gân xanh, ông bức dọc lên tiếng: “Xung quanh đều không có dấu hiệu của người sống, như vậy thì nó có thể ở đâu được cơ chứ. Ngoài kia có kết giới nếu không phải người trong môn giới tà đạo chắc chắn không biết đường ra.”

Tất cả nhìn nhau gật đầu tán thành, lúc này Âu Dương mới lên tiếng: “Thật ra chúng ta còn một nơi chưa đến...”

“Người mau nói rõ xem.” Lục Ôn không giấu nổi sự nôn nóng, “Hang động của linh thú.” Cồ Mặc nhanh trí đáp.

Theo sự chỉ dẫn của Cồ Mặc không bao lâu tất cả đã đứng trước động của linh thú trong truyền thuyết. Chỉ đợi như thế Lâm Vĩnh và Lục Ôn không chần chừ đi vào trong, bọn họ theo sát vách đá liền cảm nhận sự lạnh lẽo của hang động. Chốc chốc lại có gió thổi ngược ra từ lòng hang vọng ra, âm thanh gùn ghè và nặng nề kéo theo tâm trạng của bọn người một cảm giác lạnh sống lưng. Trong lúc tập trung di chuyển, ai cũng mang tâm lý không biết hang này sẽ dẫn đến đâu thì bất ngờ nghe thấy tiếng cười vang ra, mỗi lúc một rõ.

Lục Ôn tái mặt quay sang hỏi Âu Dương: “Bộ con thú này có thể từ yêu hóa thành người à?”

Cũng giống như Lục Ôn, y khẽ lắc đầu phủ nhận: “Điều này ta cũng không rõ.”

“Tất cả im lặng đi.” Lâm Vĩnh giờ tay bảo.

“Dừng lại. Á... á... á...”

Lục Ôn không thể tin vào tai mình, nhận ra đó chính là tiếng của Miêu nhi, bà bay vào trong rồi tròn mắt kinh ngạc nhìn khung cảnh hiện ra trước mặt. Bất gặp ánh sáng tràn vào đáy mắt, cả ba người còn lại cũng lộ vẻ không tin, trần trối nhìn: “Thật sự không tưởng bên trong hang lại có thể dẫn lối ra một không gian khác.”

“Grừ... grừ...”

“Nó chính là linh thú trong truyền thuyết.” Cồ Mặc lên tiếng cảnh giác khi con vật từ đám cây nhảy ra. Con thú này biết nguy trạng nửa cơ đấy.

Con hổ ngừ được mùi xung quanh, lãnh địa bị xâm phạm, nó tức giận gào lên hung hãn rồi mắt kiểm soát nhảy sỏ đến Lâm Vĩnh, miệng nó mở rộng hết cỡ như chắc chắn phải cắt nát đầu lão mới hả dạ, nó điên cuồng rống lên thứ âm thanh chói tai. Lâm Vĩnh mắt cảnh giác liền nằm gọn dưới móng vuốt con hổ. Lục Ôn tung kim độc từ ống áo vô số lên người con thú, nhưng như vậy con hổ cũng không chịu buông tha, càng chọc tức nó thêm, con hổ lại gầm lên rồi giờ móng vuốt cào Lục Ôn. May mắn được Âu Dương bảo vệ chuyển sang vị trí an toàn, lúc này y mới động thủ rút lá bùa trong áo, trong miệng thầm đọc câu thần chú rồi chĩa mũi kiếm thẳng vào con vật. Bỗng nhiên phát ra thứ ánh sáng kì lạ, chẳng mấy chốc con hổ đã rút chân chạy khỏi người Lâm Vĩnh.

“Grào... Grào...”

Cồ Mặc quan sát hỏi: “Sư huynh vừa sử dụng tà thuật gì vậy.”

“Nhanh thôi, con hổ sẽ ngã xuống chết.” Y dường như rất tự tin với chiêu của mình. Nhưng sau một lúc chẳng thấy con hổ có dấu hiệu chết, Âu Dương mới phát hiện thấy điều kì lạ, trước giờ không có chuyện tà thuật y có vấn đề mà khả năng cao nhất chỉ có đối phương trở nên mạnh hơn thôi.

“Quái lạ, trước đây chiêu này luôn hữu dụng với nó mà.”

Lâm Vĩnh căng mắt nhìn con hổ thành tinh, lão khẽ vuốt ngực đau nhói vừa khàn giọng nói: “Hừ, với cú vừa rồi nếu không phải thân thủ có võ công siêu đẳng thì chắc chắn sẽ chết, mỗi cú cào của nó đều tiết ra độc tố, các người phải thật cảnh giác... Hừ.”

Lục Ôn đặt ông ngồi xuống một góc cách xa, bà lo lắng khi thấy vết thương của phu quân, chỗ đó máu đang bắt đầu sẫm lại, đen và đặc quện lại thành từng cục máu lớn. Bà vẫn không từ bỏ hy vọng, đảo mắt nhìn xung quanh: “Nhưng vừa rồi ta đã nghe thấy tiếng của đồ nhi. Sao giờ lại không thấy bóng người nữa rồi.” Âu Dương quan sát con thú, trông thấy nòng đậm ý thù địch của nó, y đoán biết nó sẽ bỏ nhào đến mình liền phủ phép cho thanh kiếm, chuẩn bị tung ra đòn chí mạng thì đột ngột con hổ lại nhảy cao vượt qua người Âu Dương, mục đích nó muốn giết chính là Cồ Mặc.

“Cồ Mặc, cẩn thận!”

“Grào grào grào.”

“Linh thú!”

Tất cả bất ngờ không tin vào tai, bàng hoàng nhìn thân ảnh từ xa bay tới chắn trước mặt con hổ xám, lớn giọng ngăn cản. Cồ Mặc chết trân nhìn con hổ nhào tới mình, hình ảnh đó ám ảnh hằn tới chết cũng không quên.

“Miêu nhi.”

“Đồ đệ.”

Lâm Vĩnh quên luôn vết thương trên ngực, hai mắt mở to hết mức nhìn, mấp máy nói: “Người... người vẫn còn sống a.”

“Đã qua bốn tháng rồi, làm sao, người có thể... nhất định đây là ảo ảnh đúng không.” Lục Ôn lấy tay che miệng nói, trên mặt biểu hiện nhiều cảm xúc

không tin.

Miêu Miêu không nghĩ ra hai vị sư phụ đáng kính của mình lại có mặt đây. Nàng đáp: “Bốn tháng rồi sao? Nhưng mà, sao hai người xuất hiện với bọn họ vậy?”

Âu Dương đỡ Cồ Mặc ngồi dậy, y đồng dạng đáp: “Hai người này đến Hầm Sơn bắt buộc chúng ta phải dẫn họ đến tìm người. Mà ta cũng có điều muốn hỏi nàng, sao nàng có thể khiến linh thú nghe lời nàng vậy?! Ta còn nghĩ lần đến này sẽ đem xác chết về chứ...”

Hai vị sư phụ được nhắc đến cũng ném cái nhìn ác ý về phía y, ý nói không hài lòng. Lục Ôn hoan hỉ nhìn Miêu Miêu còn sống, bà chỉ cần nhiều đó không đòi hỏi thêm điều gì.

Miêu Miêu không vội trả lời Âu Dương, nàng thấy máu trên người Lâm Vĩnh, vội lo lắng: “Chết rồi, người bị nó cào trúng nếu không nhanh lên độc sẽ phát tán khắp người, e rằng có thuốc tiên cũng không thể cứu.”

Nói xong, nàng lập tức lại gần con hổ, khoanh tay nghiêm túc nói: “Xem người đã làm gì sư phụ ta kia.”

Lúc này con hổ xám cũng không còn hung dữ, hoàn toàn trở thành một con hổ đã bị thuần hóa, nó ngoan ngoãn ngồi xuống không dám manh động gì thêm, mặc dù cặp mắt nó nhìn Miêu Miêu có sự kính trọng thì đối với bọn người còn lại chính là cái nhìn hận thù, nồng đậm mùi sát khí.

Trong khi cả bốn người đằng sau nhìn nàng nói chuyện với con hổ với bộ dạng hết sức kì quái thì Lục Ôn lên tiếng thắc mắc: “Miêu nhi, có phải ở đây lâu quá người trở nên... Có phải thấy trong người rất không khỏe không hả?”

Con hổ xám tỏ vẻ không bằng lòng, bọn họ rõ ràng có tấn công nó, nó ra tay là lẽ đúng, chẳng hiểu sao nàng lại trách nó. Miêu Miêu cúi người nói gì đó vào tai con hổ. Một lúc sau, con hổ cũng đứng dậy từng bước lại gần Lâm Vĩnh. Miêu Miêu thoáng gật đầu đảm bảo mọi việc không sao thì mọi người mới thôi cảnh giác. Tất cả tập trung hành động của con hổ, nó to lớn ai cũng có thể đoán được qua bước chân nặng nề. Chỉ thấy nó đặt chân lên chỗ vết thương Lâm Vĩnh, sau khi nó lui xuống thì cùng lúc miệng vết thương cũng khép lại từ bao giờ, chỉ có vết máu đang khô dần lại nhắc họ nhớ rõ đây không phải ảo giác.

“Nó có thể... trị thương luôn sao?” Lâm Vĩnh sờ lên vết thương vừa rồi còn hờ hợt nay khít lại như chưa từng xảy ra cuộc ẩu đả.

Miêu Miêu xoa đầu con hổ xám rồi cười bảo: “Rất ngoan.”

Tất cả đều cho rằng họ sắp điên rồi. Nhưng điều quan trọng nhất là Lâm Vĩnh đã cứu, Miêu Miêu được tìm thấy và may mắn là nàng vẫn còn sống, thêm một chuyện nữa là nữ nhân từng cho là chân yếu tay mềm cũng có thể làm ra kì tích thu phục được Linh Thú trong truyền thuyết.

“Miêu nhi, nào chúng ta cùng về nhà thôi.” Lục Ôn cười vui đến mức chảy nước mắt, ôm chặt lấy nàng thủ thủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Mạn Châu Sa Hoa

Sau khi trở về Đoan gia trang, không bao lâu thì vết thương trên người Lâm Vĩnh cũng lành. Lục Ôn càng vui hơn khi thấy sự hoà hợp giữa Thần Hổ và Miêu Miêu, nhưng điều khiến bà vẫn tò mò chính là bằng cách nào nàng có thể khuất phục được con hổ thành tinh này, chẳng phải Âu Dương từng khẳng định rằng không ai có thể diệt trừ được hay sao? Kể cả nam nhân dù muốn chứng tỏ sức mạnh cũng không muốn bỏ phí mạng sống chọn cách đối đầu với nó.

Lục Ôn ngồi bên giường cẩn thận cầm máu cho Lâm Vĩnh, mất một lúc bà mới cầm thao nước lui ra ngoài, cũng không quên dặn dò ông nên nghỉ ngơi dưỡng thương.

Từ xa thấy Miêu Miêu đang chơi đùa với Hổ xám, bà lại gần và nói: “Miêu Nhi, ta có thể nói chuyện với người một lúc được không?”

“Được sư phụ.” Sau đó Miêu Miêu thì thầm vào tai con thú dặn dò gì đó, nó như hiểu ý nàng liền xoay mình đi chỗ khác.

“Có chuyện gì vậy a?”

“Ngồi xuống đó đã...” Lục Ôn nhẹ giọng hỏi, “Chẳng qua ta tò mò bằng cách nào người thuần phục được Thần Thú hung dữ này được. Với cả sao người có thể sống ở đó trong suốt bốn tháng qua? Nếu là một người bình thường, không bị nó ăn thịt thì cũng chết đói. Chính điều này làm hai sư phụ vô cùng băn khoăn trong lòng.”

Miêu Miêu vỗ vai trấn an bà, bình tĩnh giải thích: “Thật ra ta cũng không nghĩ mình có thể sống ở đó với thời gian lâu như vậy. Đêm hôm đó, sớ dĩ ta đã

nằm gọn trong nanh vuốt nó rồi. Nhưng nó không vội ăn thịt ta ngay, khi đó ta thấy sự chần chừ trong ánh mắt nó...”

“Tại sao lại chần chừ.” Lục Ôn kinh ngạc nói.

Nàng lắc đầu đáp: “Không rõ, nhắc lại con thú này đúng là tàn bạo thật, nó không thương tiếc cào rách cả y phục của ta, cũng may là rách một ống áo bên tay phải thôi. Nếu không, ta chẳng biết lấy đồ đâu mà mặc.”

Lục Ôn vội đứng dậy, liền vạch xiêm y trên người nàng kiểm tra, trước mắt bà chỉ thấy một làn da trắng, tuy có vài vết sẹo nhỏ đủ khiến người nhìn vào cũng động lòng muốn nâng niu bảo vệ, điều này khiến Lục Ôn bỗng thương xót cho nữ nhi của mình.

“Tất cả sẹo này là do con thú kia làm ra sao.”

“Không đâu, cái này là do ta trước kia không cẩn thận nên để sẹo lại cho bản thân thôi.” Bản thân nàng hiểu rõ hơn ai hết, từ đâu mà nàng có những vết thương này, còn nhớ đó là những đòn roi cháy rách da, trừng phạt nàng khi không tuân thủ kỷ luật, đến khi lớn lên thương tích hoá thành sẹo đã ghim sâu trong xác, nhắc nhở nàng không được quên quá khứ kia ác liệt đến thế nào.

Lục Ôn khẽ ôm nàng vỗ lưng nhẹ: “Tất cả đã qua rồi, có sự phụ rồi sẽ không ai có khả năng làm ngươi uỷ khuất được nữa.”

Miêu miêu hơi ngạc nhiên trước cái ôm

bất ngờ, nhưng cũng không thể phủ nhận, cảm giác này rất ấm áp, như là có thể khiến con người ta rũ bỏ hết bao nhiêu muộn phiền, cho mình một vị trí an toàn được che chở.

“Miêu Nhi ngươi vào phòng đi, ta sẽ đem thuốc đến thoa cho ngươi.”

“Được, vậy ta chờ người sau vậy.” Miêu Miêu nhẹ cười nói, xong liền đi về phòng mình.

“Đồ nhi, mau cởi y phục ra nhanh lên, ngươi nghĩ làm sao ta có thể đắp thuốc nếu ngươi cứ khư khư giữ chặt đắp trên người vậy hả.” Sự phụ đáng kính à, cái này, người có thể giao cho ta tự làm được mà, không cần làm phiền tới người vậy đâu mà.” Miêu Miêu ngoan cố lắc đầu không cho Lục Ôn chạm vào y phục mình.

Gì chứ, ngay cả Tinh San trước đây cũng chưa đụng đến. Mọi vết thương trên người nàng, nếu trầm trọng thì nàng sẽ tự chữa trị, còn không thì nàng sẽ mặc kệ, vì nghĩ thời gian qua rồi cũng sẽ lành thôi.

Lục Ôn bắt đầu không chiều nổi tính cứng đầu này nữa, bà tiến tới gạt phăng cái chặn xuống đất, hai tay chống hông nói: “Để ta xem rốt cuộc ngươi có vấn đề gì lại không cho ta xem thân thể.”

“Khoan khoan, sự phụ, đừng aa...” Miêu Miêu thật sự rất nhạy cảm với người khác chạm vào da thịt mình. Trong lúc nàng giữ tay lấy y phục thì bất ngờ như một trận bão mở tung cả cửa phòng, thì ra là sự xuất hiện của Thần Thú lúc nào cũng oai hùng như vậy. Nó hăm he chạy đến giường Miêu Miêu, che hết người nàng bảo vệ. Nó nhe hai nanh vuốt nhọn hoắt như muốn cắn lên người Lục Ôn. Có vẻ như nó không muốn bất cứ ai làm tổn hại đến Miêu Miêu, giống như là vật chủ chỉ mình nó có thể bảo vệ.

Lục Ôn và Miêu Miêu đều ngạc nhiên nhìn nhau. Nàng nhỏ giọng hỏi. “Cái này là sao đây a?”

“Ta nghĩ nó đang muốn bảo vệ ngươi, có vẻ như những người khác bất kể ta là sự phụ hay là ai thì trong mắt nó đều là kẻ thù thì phải.”

Nàng gật đầu như đã hiểu, khẽ đưa tay vuốt bộ lông dày của nó, nhẹ giọng nói: “Mãnh, đó là sự phụ của ta, không được bất kính, người chỉ đang muốn giúp ta chữa thương thôi. Ngươi mau xuống dưới đi.”

Nàng không hy vọng thú sẽ hiểu được tiếng người, vì chuyện đó là hi hữu, nhưng nàng vẫn muốn thử cái cảm giác gọi là tâm giao giữa người và thú.

Mãnh ngoan ngoãn bước xuống giường, tuy vậy cặp mắt vẫn chăm chăm quan sát Lục Ôn.

“Trong cuộc đời ta đây là lần đầu tiên ta phải bị đánh giá bởi con thú đấy.”

Miêu Miêu thờ sâu, nàng quay lưng trút bỏ từng lớp áo bên ngoài, rồi nhẹ nhàng kéo xuống để lộ bóng lưng mảnh khảnh. Nhưng thao tác của nàng bị ngưng trọng khi nghe tiếng đồ võ đằng sau. Miêu Miêu vội xoay qua thấy Lục Ôn đang bật miệng ngơ người hốt hoảng, nàng chưa kịp hiểu chuyện gì thì bà đã lên tiếng hỏi dồn dập.

“Cái đó... cái đó là... Mau, mau nói cho sự phụ biết từ khi nào ngươi có. Đồ nhi, tại sao bông hoa đó lại xuất hiện trên người ngươi được.”

Miêu Miêu rốt cuộc cũng hiểu, nàng đáp: “Vết bớt này ta đã có ngay từ khi ta còn nhỏ rồi...” Thật ra nàng cũng mới phát hiện vết bớt khi bị roi xuống không gian này. Tất nhiên nàng không thể tùy tiện nói ra được, bắt buộc dĩ nàng phải nói dối thôi.

“Ngươi không biết tên nó hay sao?” Lục Ôn hít sâu hỏi.

Nàng lắc đầu. “Đó là hoa bí ngạn...” Bà thấp thỏm đưa tay sờ nhẹ vết bớt, sau đó nói: “Đúng rồi, đúng là người đến đây mà.”

Hàng đống câu nói mà Miêu Miêu muốn hỏi, vì sao Lục Ôn lại thất kinh đến như vậy? Nguyên căn loài hoa này có ý nghĩa gì khủng khiếp lắm hay sao?

“Hoa bí ngạn? Là gì?”

Lục Ôn im lặng không trả lời ngay, lúc này Mãnh bất ngờ ngồi dậy, nó nhảy lên giường nàng, thật từ tốn cúi đầu kính trọng.

Cuối cùng Lục Ôn cũng đã giải đáp được thắc mắc, vì sao Thần Thú lại chấp nhận bị thuần hoá dưới tay của nữ nhi này.

Hoá ra kì tích là lựa vào thời điểm thích hợp nhất mà xảy ra, nhưng lúc nào cũng bất ngờ, bất ngờ đến không chấp nhận được sự thật.

Mãnh, chính là ác thú tượng trưng cho sự quỷ quyết của âm ngục, cũng là thuần thú đặc trưng cho sự thoát tục trong ngần. Cũng giao hoà như âm và dương, giữa li tan và hợp nhất, và thứ duy nhất có thể khuất phục được nó chính là hiện thân của Hoa Bí Ngạn.

Tương truyền đó là lời nguyên rất xưa. Sự cộng hoà giữa Thần Thú và vẻ đẹp Hoa Bí Ngạn sẽ kết hợp tạo thành thứ ánh sáng chói sáng toả khắp trần gian, hóa giải kiếp ai đau thương bị vùi chôn trong máu lửa hận thù.

Lục Ôn cố gắng trở lại nét trầm tĩnh thường ngày, bà ân cần vuốt gương mặt Miêu miêu, nói: “Sau khi Lâm Vĩnh lấy lại sức khoẻ, hai chúng ta sẽ dạy công phu cho người, tất cả những gì hai ta đã học được, đều dạy người tất.”

Miêu Miêu thoáng mừng rỡ: “Thật không?”

“Thật. Nhưng trước hết người mau nằm xuống để ta đắp thuốc đã.”

Nàng nhanh chóng ngã người nằm xấp, thoải mái nhắm mắt nằm nghỉ.

Lục Ôn hài lòng, lặng lẽ vắt khăn lau cẩn thận, nhưng thao tác bỗng dừng trước vết bớt, bà khẽ quay đầu nhìn Mãnh, mấp máy môi nói: “Hãy bảo vệ con bé thật tốt, ta nhờ người.”

Mãnh không còn tỏ ra biểu hiện dè chừng bà nữa, nó grừ hơi nhẹ rồi im lặng. Có vẻ như nó muốn thể hiện với suy nghĩ, bảo vệ vật chủ vốn là trách nhiệm của nó.

Một năm sau.

“Miêu nhi, người mau lại đây quản con thú của người đây này. Trời ơi đúng là không chịu nổi nữa mà.” Lâm Vĩnh đứng khoanh tay, mặt tức giận nhìn Mãnh đang ung dung cắn cành cây chơi.

“Thần thú gì mà hoang dại hết sức, hết cây này lại quay sang gặm cây kiêu mới của ta. Hừ, vì sự xuất hiện của người mà ta cũng phải bỏ luôn thú vui trồng cây vườn. Đúng là già rồi muốn tìm chốn an lạc tĩnh tâm cũng bị quấy, biết vậy lúc đồ nhi mang người về đây sống chết ta cũng không đồng ý.”

Trong lúc Lâm Vĩnh còn đang cay cú chiến tích phá hoại của Mãnh, Lục Ôn bưng trà đi đến vỗ ngọt: “Thôi thôi, chỉ là nuôi một con vật trong nhà, sao ông cứ khó khăn làm gì.” Lão đây khó khăn với ai bao giờ, nuôi một con mèo con chó trong nhà còn ý nghĩa, đằng này gia trang ta hẳn nuôi luôn là con hổ bự gần con bò. Ý ta đây chỉ tức giận tính không xem ai ra gì của nó, ta nói không cào cửa nữa thì nó quay sang gặm hết cây kiêu trong nhà.”

Khuôn mặt hai ông

Lục Ôn cười hiền hậu: “Chẳng phải ông cũng biết ngoài Miêu nhi ra thì Mãnh chẳng nghe ai sao.”

Lâm Vĩnh ngồi xuống uống tách trà, hần giọng nói: “Bà này, đến bây giờ ta vẫn không thể ngờ mọi chuyện lại có cơ duyên đến vậy. Gần một năm qua, chúng ta đã truyền dạy tất cả có thể, võ công Miêu Miêu hiện giờ được lĩnh ngộ được ta dám chắc không ai có thể hãm hại được nó. Hi vọng nó không thành nữ tướng cướp hại nam nhân hại thân thể người ta là ta an lòng lắm rồi.”

“Ông biết cách nói vui quá nhỉ.” Lục Ôn sực nhớ nói: “Ừ mà Miêu nhi đâu rồi? Thông thường nó đi đâu thì Mãnh đều theo sau, sao hôm nay Mãnh ở đây một mình?”

“À, đồ nhi có nhắn ta là bên Âu Dương cần nó chuyện gì đấy, xong rồi sẽ về ngay. Bà đừng lo, đều đã lớn rồi mà chắc sẽ tự lo được thôi.” Lâm Vĩnh thông thả đáp.

“Lão gia này, thiếp có chuyện cần hỏi...”

“Sao chứ?”

Lục Ôn suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cũng đã một năm trôi qua rồi, khi nào ta sẽ cho đồ nhi rời khỏi đây?”

“Dù ta giữ được người nhưng ta không thể nào né được số mệnh. Đến thời điểm thích hợp tự khắc đồ nhi sẽ muốn rời đi.”

Sự trầm mặc giữa hai người và tiếng thở dài càng làm không khí thêm nặng nề.

“Về rồi.” Lâm Vĩnh nói xong câu liền xuất hiện bóng dáng nữ nhân đang đi vào.

Thời gian đúng là làm vẻ ngoài con người thay đổi đi rất nhiều, nhưng với Miêu Miêu nàng chỉ thay đổi ở nét đẹp từ tuổi mười tám sang đôi mươi. Ngũ quan rõ nét, sắc sảo từng góc cạnh, cặp mắt nâu trầm tĩnh, cánh mũi nhỏ hẹp tinh xảo. Điều khiến người khác nhìn nàng phải mê mẩn chính là sự bình tĩnh, tựa y mặt hồ phẳng lặng, nhưng lại có sức hấp dẫn khó tả.

“Sự phụ, cả hai người đều ở đây à?”

Nàng vui vẻ ngồi cạnh Lục Ôn nói: “Sự mẫu, ta muốn xuống kinh thành có được không? Sống ở đây gần đây năm rồi, nay đồ nhi thật muốn đổi phong cảnh a. Có được không a?”

“Vì sao ngươi muốn đi? Ngươi muốn bỏ chúng ta mà đi sao...” Bà nhẹ giọng hỏi nhưng thật ra trong đáy lòng bà đang rất rối bời.

Lâm Vĩnh giờ tay nắm lấy tay trấn an Lục Ôn, tựa như đang cùng tâm trạng nhưng không muốn bộc lộ, ông đảo mắt nhìn bà ý nói: “Thời điểm đây rồi.”

“Thôi được, ngươi muốn đi ngao du cũng không phải chuyện chúng ta quản nữa, đi hay ở là tùy ngươi. Nếu ngươi đã có ý muốn vậy rồi, ta không cản.” Ông hân giọng nói tiếp: “Vậy ngươi đi rồi Mãnh sẽ như thế nào đây? Đem đi cùng ngươi thì tuyệt đối không thể rồi, ngươi có ý định sắp xếp gì chưa.” Miêu Miêu gật đầu nói, điều này nàng cũng đã suy nghĩ đến rồi, “Âu Dương đã đồng ý trông chừng Mãnh trong thời gian đồ nhi ra ngoài rồi sự phụ a. Ngươi không còn lo bị Mãnh phá phách nữa rồi.”

“Nếu ngươi đã chu toàn được hết vậy thì khi nào ngươi đi?” Lục Ôn vội hỏi.

“Ngay ngày mai được không a?” Nàng đang rất hào hứng muốn biết thế giới ngoài kia như thế nào, mặc dù đã rơi xuống nơi này khá lâu rồi nhưng thú thật nàng chưa bao giờ được phép xuống núi, một phần vì sự phụ nghiêm khắc, phần khác là vì nàng vẫn chưa am hiểu rõ con người ở đây. Thôi thì chịu khó nán lại đây ngoan ngoãn làm đồ nhi tu luyện võ thuật xong rồi có thể ung dung ngao du thiên hạ.

Hiện tại đây chính là thời điểm chín mùi nhất.

“Hai sự phụ thấy được không ạ?”

Lâm Vĩnh và Lục Ôn bắt ngờ nhìn nhau.

“Nhanh vậy sao.” Ông nói.

Miêu Miêu gật đầu đáp: “Àn.”

Sau một lúc im lặng, Lâm Vĩnh nói: “Ngươi chờ một chút.”

Nói xong, ông nhanh chóng đi vào trong để lại không gian cho hai người còn lại. Miêu Miêu cảm thấy Lục Ôn im lặng khá lâu, nàng lên tiếng hỏi han: “Sự mẫu, người đừng bận lòng lo cho ta a. So với võ công đồ nhi học được từ hai người chắc chắn sẽ không ai dám động vào ta đâu a. Người cũng đừng buồn nếu ta có đi xa đi nữa thì nhanh chóng cũng quay về thăm sự phụ thôi mà.”

Nghe vậy, Lục Ôn đặt bàn tay Miêu Miêu trong tay mình nhẹ nhàng xoa xoa, trong giọng nói có chút chua xót nói: “Nếu được ta chỉ mong ngươi mãi ở đây với chúng ta, đồ nhi à.”

Nàng choàng tay ôm cổ bà, trong cổ họng có gì đó nghẹn nghẹn, thật khó nói lên lời.

“Sự mẫu...” dù muốn ở lại hay không thì số phận của ta mãi mãi không thuộc về nơi này.

“Đồ nhi.” Lâm Vĩnh nói khi quay trở lại, trên tay ông cầm theo một đồ vật đã được quấn kín bằng lớp vải cẩn thận bên ngoài.

“Thời gian vừa qua vất vả cho ngươi rồi. Đây là bảo vật mà hai ta muốn truyền lại cho ngươi, giữ lấy đi.”

“Đây là...”

Lâm Vĩnh gật đầu cười đáp: “Trên tay ngươi là thanh kiếm mà cả thiên hạ này ai ai cũng muốn chiếm đoạt nó. Máu và cả sinh mạng người đều đổ rập dưới thanh kiếm này.”

Miêu Miêu quan sát thanh kiếm được trạm khắc vô cùng tinh xảo, độ cương của lưỡi kiếm sắc bén, nhu của đường cong rồng uốn lượn.

“Thiên hạ võ lâm đặt tên nó là Độc Chấn Lưu. Nó không phải là một thanh kiếm thông thường, chỉ người thật sự biết sử dụng thì mới phát huy mọi sức mạnh của nó.”

“Sức mạnh gì a?”

“Hai ta chỉ có công tranh đoạt Độc Chấn Lưu từ tay thiên hạ nhưng vẫn chưa có cơ hội được dùng nó.” Lục Ôn trầm giọng đáp.

“Nếu hai người còn không biết dùng thì làm sao đồ nhi có thể cầm được a?” Nàng nhíu mày nói.

Lâm Vĩnh lắc đầu nói giọng kiên định: “Người giữ lấy đi, âu cũng là đồ nhi của mình chủ võ lâm ta chẳng lẽ lại để người tay không xuất ngoại sao. Nói ra đúng thật là trò cười cho giang hồ.”

Miêu Miêu không nói gì thêm, đã hiểu được ý tốt của sư phụ, nàng cúi người chấp tay cảm tạ. Lục Ôn gật đầu hài lòng, bà mỉm cười nói: “Thôi ta mau vào trong đi, trời chuyển mây đen cả rồi kia. Miêu nhi, dẫn theo cả Mạnh vào nhà đi.”

“Ân sư phụ.”

Rào rào... rào...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Đánh Dấu Sự Trở Lại

Bóng tối nhanh chóng bao phủ cả đất trời, cũng là lúc vàng sáng trong ngần từ ánh trăng nhẹ nhàng lan tỏa xuống trần gian. Khung cảnh núi rừng vừa yên tĩnh lại ít người qua lại, như thể đang tạo cơ hội cho những tên cướp lộng hành. Nghe đồn bọn chúng rất dã man, chuyên cướp đồ giết người vào buổi tối, vì thế nếu ai có đi lạc thì đừng dại dột lạc vào rừng, bởi rừng rậm là chỗ trú ẩn của bọn sát nhân, chúng chuyên chặn xe ngựa vương giả có nhiều tiền để cướp bóc.

Có tiền cướp tiền. Có sắc cướp sắc.

Thiên hạ đồn thổi rất nhiều nên rất hiếm người dám qua lại khu rừng này, hơn nữa nếu có đi sẽ đi vào ban ngày, tuyệt đối không ai có gan đi vào ban đêm.

Thế nhưng, giữa lúc này lại xuất hiện một chiếc xe ngựa đang chạy vào rừng. Những tên cướp nấp trên cây thấy con mồi lọt vào trong lưới nên rất hào hứng, chúng cười man rợ rồi nhảy phắt xuống đất. Tất cả làm thành hình tròn bao vây xe, tên đầu đàn rút kiếm đe dọa nói: “Mau dừng ngựa lại, trên xe có bất cứ thứ gì giá trị mau giao nộp nhanh cho bọn ta. Nhanh lên.”

Đứng trước sự hung hăng của bọn cướp, hai người ngồi trên xe lại tỏ vẻ rất thần nhiên không hốt hoảng. Khí chất hoàn toàn khác hẳn những tên thường dân mà chúng hay bắt gặp. Tuy vậy tên đầu đàn vẫn ngao mạn chứa mũi kiếm, lớn giọng nói: “Mày điếc không sợ súng à. Mau chóng xuống xe rồi cút đi, tao đây còn thương tình không giết mạng chó mày.”

“Hỗn láo.” Tên hắc y ngồi trên xe không nhần nại liền phi kim châm ghim vào cổ tay tên kia. Thao tác nhanh như chớp, bọn cướp chưa kịp động thủ đã thấy thủ lĩnh mình ngã xuống đất ôm cổ tay rên rỉ đau đớn.

“Đại ca... người dám...” Một tên bật mặt khác lên tiếng.

“Mẹ nó, phé luôn tay tao rồi.” Kẻ nằm dưới đất hận tức muốn thổ huyết. Ý định duy nhất hắn muốn xả con diên ngay lúc này chính là giết người, lập tức hắn ra lệnh thét: “Giết, giết chết tụi nó cho tao.”

Bọn cướp đếm chừng khoảng năm tên, tên nào cũng bật mặt che kín mặt mũi. Ngay khi nhận được lệnh, chúng liền liên thủ ra đòn tấn công hai người trên xe. Tên đầu đàn được lính kéo vào một gốc cây ngồi đó, sắc mặt tái không còn một giọt máu, cổ tay bị trúng độc kim châm đã dần thâm đen không khác gì tay heo bị ung thiu. Cuối cùng hắn bị co giật, vì đau đớn hắn sùi bọt mép mà chết ngay tại chỗ.

Keng keng...

Tiếng kiếm va chạm mãnh liệt vào nhau. Cả đám cướp hỗn loạn nhìn nhau không biết đã gặp cao thủ phương nào, trông nhìn thần thái bọn y vẫn bình tĩnh không để lộ chút mệt mỏi nào. Trong khi đó người của hắc sự sợ hãi hiện rõ trong đáy mắt.

“Các người đúng là xui tận mạng mới gặp chúng ta đây. Hừ, chỉ vài chiêu trò cướp giật vậy cũng đòi lấy mạng bọn ta sao há.”

“Mây... mây... không phải là người chỗ này đúng không?” Một gã ôm cánh tay bị trọng thương nói.

Tên hắc y để lộ nụ cười mỉa mai: “Đúng hay không thì hôm nay ta cũng phải diệt trừ hết cả chúng mây.” Y lạnh lùng giơ thanh kiếm tưởng chừng ra tay lấy luôn mạng kẻ đó rồi, không ngờ lại bị giọng nói khác cắt ngang: “Ày, chúng ta đang ăn chay mà. Chủ thượng dặn không được sát sinh a.” Nghe vậy, y rút thanh kiếm về, một mặt cũng không vừa ý để chúng thoát, thử nhìn mặt mày đang hớn hở của chúng được may mắn cứu sống, điệu bộ đó đủ kích thích y muốn chém chết hết cho rồi.

“Tinh Lâm, Tinh Sát.”

Không chỉ bọn cướp hoảng hốt không biết giọng nói của ai phát ra thì hai tên được gọi liền đến cỗ xe, kính cẩn cúi người đáp: “Có, thưa chủ thượng.”

Hóa ra bên trong xe ngựa còn có người, cánh tay phát tung bức màn, thân ảnh cao lớn xuất hiện trước mặt tất cả. Hắn bước xuống xe rồi đảo mắt nhìn đám người đang quỳ phục dưới đất. Trên tay hắn vẫn giữ cánh quạt chắn ngang khuôn mặt.

“Ngược lên cho ta xem mặt.”

Chúng nó thoáng nhìn nhau chần chừ rồi ngẩng đầu nhìn, một tên trong đó dường như rất kinh hãi, gã vội gập đầu xuống đất liên tục miệng xin tha mạng: “Vương, xin người tha mạng, chúng thần có mắt như mù mới cướp của của người. Xin người tha mạng cho thần.”

“Người nói cái gì vậy tên kia.” Những kẻ trong nhóm lên tiếng bất bình, đến bây giờ chúng vẫn chưa biết kẻ chúng đối mặt chính là ai, do vậy vẫn giữ thái độ khinh thường kẻ địch.

“Im đi. Chúng mày mới là lũ ngu, người này chính là minh chủ võ lâm được kế nhiệm hai năm trước. Mẹ kiếp, có chúng mày ngu dốt mới không nhận ra...”

“Câm miệng.” Tinh Sát chán ghét nhìn mấy tên dưới chân, y đánh giọng nói: Danh bất hư truyền của Huyết Phong chủ thượng ta bốn phương giang hồ không ai không nghe đến mà không nể nang. Lũ mọi rợ các ngươi đúng là không nể nang chủ nhân ta đây còn dám lớn tiếng cãi nhau à.”

Bọn cướp lúc này mới hoảng sợ kịch liệt, tất cả run giọng xin tha: “Xin... người tha mạng tiểu nhân thấp hèn không biết...”

Thuyết Phong đứng đung cười lạnh, đôi ngươi sắc bén càng tăng thêm nét thích thú.

“Ta xưa nay chỉ biết cách hạ thù chứ chưa học cách cứu người bao giờ.”

Mặt sắc bọn họ trắng bệch, liên tục đập đầu quỳ lại van xin đến mức trán chảy cả máu.

“Tiểu nhân xin khấu đầu tạ người...”

Huyết Phong vẫn khur khur bộ mặt lạnh lùng không chút mảy may tia thương xót, có thay đổi hơn chính là đôi mắt của hắn ngay lúc này càng hàn toả đả mang sát khí nguy hiểm.

“Tinh Sát, ngươi cứ tiếp tục chuyện còn dang dở đi.”

Nghe vậy, Tinh Lâm cũng ngạc nhiên hỏi: “Chủ thượng, không phải hôm nay người bảo ăn chay sao?”

“Ta cần chứ không phải các ngươi.” Huyết Phong hừ lạnh đáp. Cánh quạt được xếp lại gọn gàng, dung nhan dưới bóng trắng càng tăng phần mỹ lệ ướn át. Ngũ quan dù bị che một nửa nhưng không thể che dấu được sự ngang tàn qua đôi ngươi sắc bén. Mặt nạ không làm giảm sức hấp dẫn từ hắn mà góp phần làm điên đảo nữ nhân với vẻ đẹp bí ẩn như vậy.

“Thật sự ta đây đang rất chán, cũng kịp thời có người đến làm trò cho ta thấy thêm phần thú vị. Ta xuống để xem kẻ nào có gan đến cướp xe ngựa, hóa ra người lại quá nhàm chán...”

Tinh Lâm giật giật môi, y nói: “Chủ thượng đi nghỉ ngơi, thuộc hạ sẽ cho xe chạy tiếp đây ạ.” Nói xong, y nháy mắt với Tinh Sát.

“Nhanh nhanh một chút.”

Tinh Sát làm động tác vờ vai thoải mái, sau đó gờ tay kêu bọn họ đứng dậy. Đám cướp tưởng chừng được giải thoát, vô cùng hoan hỉ, nhưng không đề phòng lúc Tinh Sát rút thanh kiếm. Hắn nghiêng đầu nhếch mép cười: “Chủ thượng ăn chay, không phải ta. Ta đã nói các ngươi sẽ tận mạng dưới kiếm ta mà.”

“Cứu mạng... A... A... a...” Có rất nhiều tiếng la hét, than cứu nhưng giữa khu rừng âm u như thế này thì tìm đâu ra người từ bị ra tay cứu bọn cướp?

Máu tràn ra nhuộm cả thảm cỏ xanh, trong đêm đó năm tên cướp bị truy nã bị xóa sổ một cách dã man.

Hôm sau, có người nông dân đi ngang qua khu rừng, người được mùi hôi thối bước vài bước đã chứng kiến thảm cảnh xác người bị chém giết. Câu chuyện đó nhanh chóng được lan rộng khắp kinh thành, đâu đâu đều là nơi bàn tán của thiên hạ.

Kẻ thêm mắm người thêm muối cho câu chuyện trở nên thêm đặc sắc kịch tính. Nhưng chi tiết không thay đổi chính là toàn bộ nội tạng đều nát bấy không thể nhận dạng giống như một bữa ăn thịt sống. Đây là một tội ác cực kì đáng sợ, duy nhất chỉ có một người có khả năng làm ra, trong kinh thành đến giang hồ đều âm thầm đoán được kẻ đó là ai nhưng chưa một ai dám đọc tên hắn.

Những ngày nối tiếp sau, giang hồ nơi đây bắt ngờ dậy sóng xôn xao bàn tán về thông tin mới nhất: “HUYẾT PHONG ĐÃ TRỞ LẠI.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Tâm Giao Kết Nghĩa

Ngày Miêu Miêu rời khỏi Đoan gia bắt đầu hành trang với con đường xuất ngũ giang hồ nàng mới nhận thấy mình quả thật có bản lĩnh, vốn dĩ gia trang của Lâm Vĩnh không nằm trong kinh thành, mà thực chất lại được dựng ở bìa rừng sơn thủy.

Vừa đi nàng vừa ngắm cảnh xung quanh, quả thật nơi đây khác xa hiện đại, chỗ nào gọi là sơn nguyên tiên cảnh thì lúc này nàng mới hiểu rõ. Khác xa với xã hội đông đúc lắm người kia thì ở đây lại mang không gian yên tĩnh, ít xôn tụa. Cảnh vật phong tình mát mẻ, vật thảo phong mỹ khắp trùm, hoa tươi tán cỏ đều đầy thức vượn chồi tạo bầu hoà khí khiến ai đến cũng phải tâm tĩnh như nước, chậm chân để thưởng thức.

Vận lên mình bạch y phục màu sắc thuần khiết và trang nhã, dưới làn gió du dương khẽ rờn rít trông Miêu Miêu càng thướt tha, mang chút hình ảnh của thần tiên phiêu dật. Mái tóc suôn dài thả sau lưng tùy ý bay nhẹ nhàng. Đồng tử màu nâu dưới ánh nắng gay gắt càng tạo nét màu lạ lẫm so với đồng người nơi đây, dù nàng đã che nửa gương mặt mình nhưng nét phong mỹ vẫn không hề suy giảm, gọi tăng thêm nét bí ẩn và cuốn hút.

Đoạn đường đi dài mà nàng lại không biết chính xác mình chính là đang ở đâu và đi hướng nào, có vẻ như Miêu Miêu đã bị lạc...

“Lạc giữa rừng... thật là chuyện hay ho.”

Nàng bây giờ mới hận bản thân vì sao trước khi đi lại không tiện dùng bữa mà lại xuất phát ngay luôn, khiến bây giờ một bụng than sốt ruột mà lại còn lâm vào cảnh mù đường.

Tự nhủ lòng là sẽ mau đến kinh thành tâm trạng Miêu miêu dần trở nên tươi tắn. Chân lười biếng phải đi tiếp, nàng đành vận công bay phóng cho nhanh, nhẹ nhàng đứng trên một cành cây vừa lúc bên tai liền nghe tiếng ầu ả của kiếm..

Sinh lòng tò mò Miêu Miêu lập tức chuyển hướng bay lại gần phía phát ra tiếng động đó. Ngắt ngừng đứng trên cành cây, liếc mắt nhìn cảnh bên dưới diễn ra ngày một hỗn loạn, tiếng chua chát của thanh gươm không ngừng phát ra tiếng oanh oanh nhức tai, đó là màn cảnh truy đấu không hề cân sức.

Con bà nó, nghĩ thế nào mà một toán nam nhân tầm 20 tên cầm đao, tay lăm lăm kiếm đâm chém không hạ thủ lưu tình, nhục hơn là bao quanh hai nữ nhân xán tới. Ai chứ, Miêu Miêu thấy cảnh tượng này khá quen với mình, trong lòng lại có khúc mắc muốn ra tay giúp hai nữ nhân kia hay tốt nhất nên rời khỏi?

Nhưng vấn đề này thì liên quan gì đến nàng? Trước giờ nàng không phải là kẻ chuyên lo bao đồng.

Thuận mắt nhìn hai nữ nhân đang ra sức chống trả bên dưới, so ra nhan sắc luận không phải quốc sắc thiên hương kiều diễm nhưng toát một vẻ đẹp thanh tú, hào khí cường hãn mạnh mẽ tuyệt không phải dạng nữ nhân liễu yếu đào tơ. Bất quá với bản lĩnh đầu kiếm với cả tá nam nhân kia, Miêu Miêu không thể đánh giá thấp võ công bọn họ được.

“Dù gì so ra võ công Lâm vĩnh dạy ta đến giờ cũng chưa sử dụng, nhân tiện mở hàng vài chiêu thuật vậy.”

Một tên cầm đầu hét mặt lên giọng, tay cầm đao liên tục ra đòn tấn công: “Các ngươi nộp mạng đi. Ya.”

Hai nữ nhân ra vẻ không nghe, điệu bộ đứng dung lơ đẹp, cả hai phối hợp tương đồng kẻ đánh người trả, cố gắng đánh lui bọn hắc y.

“A... A...” “Bọn nam nhân nghe tiếng thét lập tức dừng động tác, lập tức đồng loạt nhìn về phía người ngã xuống đất, khoé miệng sùi bọt mép hấp hối, mắt hần lóe tia cầu cứu nhưng vô vọng. Đến khi bọn người còn thất thần nhìn nhau thì tên lúc nãy đã tắt thở, cặp mắt mở thao thao không kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra với mình.

Bỗng chốc cảm nhận có ám khí nặng nề, tên hắc ý trong đám giọng hung hãn kêu to: “Là ai? Mau ra đây.”

Lúc này hai nữ tử kia cũng không tránh khỏi bàng hoàng, thâm nghĩ: “Rốt cuộc người này là ai, đã ở đây bao lâu mà tại sao chúng ta không hề biết?”

“Là ta.”

Dứt câu, thân ảnh bạch y phóng từ trên cây đáp xuống đất nhẹ nhàng, bọn người bên dưới lập tức kinh phách, kẻ lạ mặt này đã ở đây bao lâu?

“Ngươi là kẻ vừa nãy giết hắc?”

Thấy bộ dáng tên hỏi mặc sức không tin, Miêu Miêu lạnh giọng nói: “Giữa chuyện bất bình đồng là nữ nhân ta càng không thể trở mặt bỏ qua. Tên vừa rồi là lời cảnh cáo ta khuyên các ngươi nên rút lui sớm đi.”

“Ngươi... Ngươi là ai? Hay ngươi chính là đồng bọn của hai ả ta, nếu như vậy thì ngươi cũng sẽ không thể sống sót rời khỏi, giết.” Tên bạch mặt mắt bình

tình, chạy đến chỗ Miêu Miêu dùng kiếm đâm từng nhát, thủ thuật nhanh lẹ nhưng với võ công của Đoan Thiên Tuý thì không phải là hư danh võ mào cào vơ đũa, mà là danh bất hư truyền.

Miêu Miêu nhanh mắt né trốn đường kiếm chí mạng ngay trong gang tấc, hai ngón tay lập tức giữ chặt lưỡi kiếm, đáy mắt không lưu tình: “Ngươi thật không ngoan, đã không rút ta liền toại nguyện cho ngươi chết.”

Tên hắc y hốt hoảng kinh sợ, bản năng định dụng kiếm lui về sau nhưng đường thủ chưa kịp động đã bị Miêu Miêu dùng chuồng đánh bay, hắc mắt đá té xuống bọn nam nhân, tay đặt lồng ngực vừa phun ngụm máu độc. Đồng bọn của tên kia thất thần kinh ngạc, võ thuật của Dương Lí phải nói là dẫn đầu bọn hắc, vậy mà bây giờ thân trúng độc chỉ trong nháy mắt, kẻ lạ mặt này thật sự ra tay quá nguy hiểm..

“Ngươi... là... ai...?”

“Bà nội ngươi tái thế đây.” Miêu Miêu nhếch cười đáp.

Dương Lí cứng họng, mặt sắt dần trở nên trắng bệch miệng khô khốc ho khan ra máu đen, khó khăn nói.

“Ngươi... Tất cả lập tức rút lui.”

Miêu Miêu liếc mắt xem thường: “Chẳng phải ngươi muốn một chiến một còn sao?”

“Hèn hạ, ngươi dùng chiêu được với ta...”

Nàng cười khinh: “Ngươi nói thế vậy lấy đầu ra công bằng khi một lũ nam nhân các người lại đi truy giết hai nữ nhân đơn thuần? Ta nghĩ ngươi nên về học lại lý lẽ đi thì hơn.”

“...” Dương Lí và đồng bọn nhất thời không biết nói thế nào, một tên có vết sẹo trên chân mày quét nhìn hai nữ tử phía sau nàng, giọng cảnh cáo: “Xem ra các người may mắn lần này...”

Nói xong, hắc lập tức đỡ lấy Dương Lí ra giọng với bọn còn lại: “Đi.”

Miêu Miêu không ngăn cản, có lòng tốt nhắc nhở: “Hắc sẽ phải thống khổ cảm nhận da thịt hỏa nhiệt thiêu đốt trong một khắc giờ đầu, sau đó sẽ buốt lạnh thấu xương tuy như già chày đâm xuyên thêm một khắc giờ nữa, ngay bây giờ nên mua hòm chiếu cố hắc là vừa.”

Mặc dù bị chuồng bại dưới tay nữ nhân, là nam nhi Dương Lí tất nhiên phẫn nộ và tủi nhục nhưng cốt yếu với thân thể vô lực này hắc lại không thể làm gì được. Lại nghe nàng ta nói như thế, trong lòng hắc lại bùng phát tức giận: “Yêu nữ, ta liều chết với ngươi.”

Dương Lí liều lĩnh sử dụng khí công còn lại liên thủ pháp ra chiêu tấn công. Đồng bọn hốt hoảng nhưng không thể can ngăn kịp nữa, Miêu Miêu vừa lúc đó đã phóng ra kim châm thành lớp bảo vệ sau lại phi tới ghim thẳng vào người hắc, Dương Lí mất mạng.

Đám còn lại sững sốt chuẩn bị ý thức bỏ chạy thì không may đã ngã gục xuống không kịp trăn trối.

Xoay người tiến tới hai nữ nhân nàng ngẫu ý định hỏi đường thì bỗng dưng hai người họ đột ngột quỳ xuống, chắp tay nói:

“Tiểu nữ Dịch Anh.”

“Tiểu nữ Dịch San.”

“Xin người hãy chấp nhận chúng tôi thuộc hạ.”

Miêu Miêu cảm thấy đầu bị quay vòng vòng, hoang mang nhìn họ: “Này, này các người hãy mau đứng dậy đi. Ta đây tài cán gì sao dám lĩnh hai người làm thuộc hạ được.”

“Xin chủ tử chớ khước từ, người đã cứu mạng hai tỷ muội ta thì xem như mạng này từ nay cũng do người định đoạt. Chúng ta nhờ người ra tay cứu giúp nhất định sẽ báo đáp làm trâu làm ngựa cũng không quay đầu, có hận ắt báo có nghĩa sẽ trả toàn.”

Miêu Miêu im lặng suy nghĩ, nếu có hai nữ tử này đi theo thì nàng cũng không thiệt hại, bọn họ là người của thời đại này chắc chắn biết rõ đường lối bước đi thế nào, xem ra nếu vậy việc lạc đường coi như sẽ được giải quyết.

“Hảo, xem như ta đây hữu ý tốt được gặp các nhân đây. Ta tình nguyện để hai người theo mình nhưng giữa chúng ta không phải là thuộc hạ mà là tỷ muội tâm giao, được chứ? Nếu hai người ý tứ chối thì ta đây đành nói già từ vậy.”

Tuy lời nói mang hàm ý buộc lựa chọn nhưng cũng chỉ vì Miêu Miêu không muốn mối quan hệ lần đầu này lại là quan hệ chủ tớ phục dịch, vốn dĩ con người ở bất cứ đâu đều công bằng.

Dịch Anh và Dịch San đều thấy lạ nhưng vẫn trong lòng chấp nhận lời đề nghị, bọn họ thật không ngờ nếu là tiểu thư đơn thuần sao không ở khuê phòng mà tìm thái tử cho riêng mình như bao cô nương khác? Đằng này tiểu thư kì lạ này lại có diện mạo bí ẩn không kém phần khí phách, điệu bộ thanh thoát nhưng khi ra tay lại vô cùng chuẩn xác hiểm độc. Chứng kiến cảnh vừa rồi đã cho bọn nàng rõ hơn, người có võ công và thuật y tài giỏi như vậy, không nhận làm chủ tử thì bọn họ quả bị si ngốc thần kinh.

“Tốt lắm, bây giờ ta cần rõ các ngươi là người của ai, nguyên do tại sao lúc này lại bị truy giết?”

Dịch Anh gật đầu trần thuật lại: “Ta và Dịch San chính là hai tỷ muội ruột thịt. Kể từ lúc nhỏ hai ta đã phải tự gắng nuôi lấy bản thân mình, vì khi sinh ra bọn ta chỉ được nhận nuôi và không biết ai là cha mẹ mình, cho đến bây giờ cũng không nhớ nổi tướng mạo hai người họ ra sao, đang sống tốt hay đã tử... May sao trời rù lòng thương được vị phu nhân của phủ Phi gia thương xót mà cứu mang bọn ta. Đã quá tuổi nhưng sớm muộn không có con nên khi nhận nuôi bọn ta người đều thương sủng hết lòng. Tình cảm lẫn ân nghĩa bọn ta đều ghi sâu trong lòng, xem bà không khác gì mẫu thân ruột thịt... Sau này, rui thay vì lý do bà đắc tội với phu quân mình đã bị đày ra căn nhà hoang trên núi, ít lâu sau người cũng qua đời... Bọn ta vì trong lòng lửa hận chưa nguôi muốn một ngày đòi ra chân tướng ngọn ngành nên đã bí mật đi điều tra, nhưng chưa kịp thì...”

Miêu Miêu ngồi bên trầm ngâm: “Bọn người truy giết hai ngươi chính là thuộc hạ của lão chủ kia sao?”

Dịch San không nén nổi tức giận: “Àn. Chưa kể mẫu thân vì ở bên cạnh lão đã không biết chịu bao nhiêu đòn roi, tui nhục... vậy mà người lại không mảy may kêu than, ngược lại im lặng chịu đựng. Cũng chính vì điều này bọn muội đã nhiều lần khuyên can người nên thoát khỏi lão nhưng người vẫn kiên quyết không đi... Chân tình mẫu thân sâu nặng lại chẳng được đáp trả, đến cuối đời cũng chỉ một mình ghe lạnh trút hơi tàn... Cuộc đời này lấy đâu ra công lý chia đều, mẫu thân mất đi lão ta chẳng hề đến mai táng người nói chi đến khóc thương, thậm chí cũng lão đến cũng chỉ để xem xác người nằm đó rồi phát áo vô tình rời đi...”

“Con người ta chung quy va chạm vào nhau cũng chỉ bởi chữ “Tình”, các ngươi chớ nên giận vị phu nhân ấy vì sao lại si tình đến vậy. Chấp nhận chữ “Tình” cũng đòi lấy sự hi sinh của bản thân, mẫu thân ngươi kì này chết có lẽ cũng không oán hận lão ta đâu... Đã đặt chữ “Yêu” vào người đó thì nói chữ “Hận” cũng chẳng dễ dàng. Huống chi người đã mất, các ngươi nên rũ phiền muộn luôn đi...”

Miêu Miêu lắc đầu thở dài, kì thật con ngươi có bản lĩnh sinh ra nhưng lại không đủ dũng khí để quyết định đời mình, luân ái đều bị chữ “Tình” cám dỗ...

Dịch Anh không bằng lòng. “Không được, mẫu thân ngày đó không cứu mang thì giờ khắc này ai đảm bảo bọn ta của ngày xưa khi bị người đòi xem như cỏ rác xua đuổi sẽ còn được sống như bây giờ? Dầu sao cái chết của mẫu thân kì thực bọn ta rất nghi ngờ, trước lúc quay về kịp xem xác người sau khi hoá thiêu lần cuối, ta còn nhớ rõ trên người bà có quyền chương in dấu... Chắc chắn, cái chết của mẫu thân không đơn thuần như nét ngoài bị bệnh rồi qua đời như bao người kẻ...”

Nghe vậy, nàng cũng thấy có điểm khúc mắc: “Ngươi nghi ngờ lão chủ kia giết nương tử mình sao?”

“Không phải nghi ngờ mà chính là chắc chắn.” Dịch Anh và Dịch San đồng loạt hô. Dịch San thêm lời: “Bọn muội biết rõ, quyền pháp chương này tuyệt kỹ khó có ai có bản lĩnh học được nó nhưng người duy nhất có thể toàn pháp dụng được chỉ có Phi Ngạo Cung, chính là lão ta và cũng là kẻ thù muội và Dịch Anh không thể đội trời chung.”

Hiểu rõ hận thù trong lòng bọn họ tuy nàng cũng không thể sớm chiều dập tắt nó, mà nàng lại chẳng phải loại người có dụng tâm chuyên cho người khác lời suôn sẻ chí tình khiến họ nguôi ngoai, vậy nên đã không dập tắt được lửa thì hãy cứ để nó bốc phát.

“Hiện tại các ngươi không thể đối đầu cùng lão ta, võ nghệ các ngươi đến đâu chính bản thân đều hiểu rõ hơn hết. So ra câu chuyện này có rất nhiều bí ẩn khác mà nay mai hai người chưa thể biết hết được. Sự truy đuổi lần này tuy hai người thoát chết nhưng đối lại lão ta có thể đã biết các ngươi biết được thứ mà lão muốn che dấu, khôn ngoan thay hai ngươi nên tạm gác chuyện này một thời gian... Đến khi đúng lúc cần đốt lửa hận trong lòng được hã dạ thỏa mãn thì ta sẽ giúp hai ngươi chinh thế cuộc báo thù thuận lợi.”

Dịch Anh và Dịch San thấm từng câu chữ vào não, lập tức hiểu dụng ý nàng muốn nhắc nhở, lòng cảm kích vui mừng: “Đa tạ chủ nhân đề tâm.”

“Hai người đừng nên khách khí gọi chủ nhân làm gì, gọi là tỷ muội vẫn hay hơn.”

Dịch Anh và Dịch San vui vẻ gật đầu, lần này cuộc truy đuổi kia vô tình lại đem bọn họ tâm giao gặp gỡ. Cổ nhân nói trong cái rủi có cái may không hề sai a.

Sau một lúc luyện thuyền với nhau, Dịch San thắc mắc chỉ mặt nàng hỏi: “Miêu tỷ, chúng ta xem như là tỷ muội vậy hà khác che giấu dung nhan làm gì?”

Miêu Miêu thoáng ngẫm nghĩ rồi quyết định đưa tay tháo chiếc mạng sa trước mặt, Dịch Anh và Dịch San thờ thẩn nhìn, miệng bất giác ca thán: “Mỹ nhân a...”

Sau ít ngày bọn họ đi cùng nhau dường như sự đã trở nên thân tình với nhau rất nhiều, bằng chứng là Dịch Anh và Dịch San suốt ngày cứ bên tai nàng kêu ca lủ lo, lại có những lúc vu vơ hát những đoạn khúc hóm hỉnh mà nàng chột là không thể hiểu ý nghĩa của nó. Quảng đường mà họ đi đến kinh thành dù chặng dài hay ngắn, việc luyện thuyền bày chuyện nói vẫn không là việc dư thừa. Miêu Miêu đôi lúc thấy phiền nhiễu nhưng so lại trước đây cuộc sống này vẫn màu sắc tươi tắn hơn, chuyến du hành lỗi thời không này xem ra cũng không mấy nhàm chán.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chạm Mặt Yêu Nghiệt - Âm Huyết Phong

Tại một nơi khác...

“Bầm chủ thượng, con mới đã chui vào lưới.” Một hắc y nhân với thân hình vạm vỡ, cúi thấp người bầm báo.

Nghe thuộc hạ nói thế, động tác hoạ bút cũng dừng hẳn, cặp mắt huyết đồng loé tia cười dùng chất giọng trầm nói: “Không thể để con mới đợi lâu, ngày mai chúng ta sẽ tiến vào thành. Người mau cho người chuẩn bị, giờ thì lui đi.”

Kẻ đó lập tức tuân lệnh lui ra ngoài đóng cửa, trong phòng chỉ còn lại mình hắn. Thân ảnh ngồi trên ghế toát bậc vương khí lạnh lùng, vóc dáng to lớn sở hữu làn da rám màu mặt ong nam tính, cuốn hút. Hắn tùy ý ngồi chễm chệ không cần quy tắc, quần áo xộc lệch vừa kín vừa hở để lộ vòm ngực rắn chắc tuy hành động ấy phản với hình ảnh nghiêm trang của kẻ vương giả, có như vậy cũng không giảm sự uy nghiêm vốn có ngược lại càng tăng thêm sức phóng túng ngang tàn. Sơ qua vẻ mặt lãnh khốc của hắn đã đủ dọa người khiếp đảm huống chi ai dám lớn gan lên tiếng giáo huấn hắn việc này.

Đưa tay tháo chiếc mặt nạ xuống, khuôn sắc lạnh lùng thoát nhìn lại rất ma lực hấp dẫn như hình tạc mẫu, lông mày kiếm chau dài xé lên thể hiện sự kiêu ngạo coi thường, dọc mũi cao thẳng tắp cộng hoà thêm đôi ngươi mang sắc trầm u ám, mảng màu huyết đồng lả lẫm tuyệt nhiên trông rất kì dị, khiến lòng người nhìn vào nửa muốn cấp về hưởng cực phẩm này nửa lại muốn xa lánh rụt rè...

“Không lâu nữa thôi, cái ngày ta luôn chờ từ suốt mấy năm qua đành tặng báo đao, hảo sẽ không để ngươi thất vọng đâu...”

Hơi lạnh trong căn phòng đột ngột như bị đông cứng, duy nhất chỉ cặp mắt kia lại hân tơn mầu như loé lên ngọn lửa muốn thiêu trụi tất cả thành tro, hận như chính cơn tức giận không thể giải tỏa ngay tức khắc khiến móng tay hắn ghim sâu vào da thịt, bật cả mùi máu tanh...

Giữa chốn đông kinh thành như khuôn phiên chợ luôn tấp nập người đi kẻ đứng, lại không quản sự đi lui mất trật tự, khiến chỗ đã náo nhiệt ồn ào nay còn thêm chật chội chen lấn. Tuy nhiên, lúc này bọn người này lại xôn xao biểu tình đồng nhất đứng chôn lại bu thành một cục...

“Nhìn kia các tỷ muội, mỹ nam mỹ nam...” Một toán cô nương khuê các tùm lại chỉ chỉ, rồi lại thoảng che miệng cười e thẹn...

“Mỹ nhân cũng không sắc a, xem hai nàng ta kia...” Đâu đó một nam nhân hếch mũi nói, nhìn hai nữ nhân đang đi tới không khéo khoe môi nhỏ dãi.

“Ngươi ghê quá! Tránh xa tiểu thư ta ra...”

Từ xa có bóng dáng của ba người xuất hiện, ví hoá như một luồng sáng chói khiến cả đám người tấp nập nơi đây sẵn sàng dạt đều ra, mắt dính nhìn bọn họ bịn rịn ngắm nghía.

“Chủ tử, chúng ta đã vào kinh thành rồi.” Dịch Anh đi phía trước nhìn ngó xung quanh xác định rồi quay sang vị nam tử báo. Kẻ đó là thân ảnh phong nhã tuấn tú, kiết xuất với tướng mạo khí phách thoát lại biểu sắc lạnh lùng, ngược lại càng khiến những cô nương ở đây như “chuột xạ hủ nếp” vô cùng kinh diễm, nam nhân tuy tò vò xem thường nhưng trong bụng cũng ghen tỵ mấy phần, ông trời nếu tốt lành chia đều cho bọn họ nửa dung nhan soái ca kia thì đâu còn kẻ quá tuổi cập kê mà chưa có nương tử đâu.

Một kẻ nào đó buông giọng cười với tên bên cạnh: “Nếu trên người hắn không vác thanh kiếm kia thì chắc đây là tiểu thư khuê các đang cải trang nam nhân mất rồi a.”

“Phải phải, có ai nam nhân nào nơi đây phơi da chẳng rám nắng đâu, mà hắn kia ngược lại còn trắng trẻo như bột nắn á! E là tên này có phải dạng “liều yếu đào tơ” không nhỉ? Hắc Hắc.” Tên đó cười khoái chí.

“Áy, nếu vậy ta có đoạn tụ cũng chịu à nha, hắc hắc, nếu là nữ nhân ta không biết “hưởng” sao cho đủ bụng đây a...”

“Đúng là bản danh đào hoa của Tỉnh Khang công tử không phải là lời trêu thiên hạ a. Thế này mà ngươi còn suy được...”

Cả hai người nhất thời chột dạ, còn Miêu Miêu vẫn đứng đưng nghe bình thản, Dịch San nhìn đám đông xầm xì mà khó nén sự khó chịu, nói nhỏ với Dịch Anh: “Tỷ tỷ, tỷ đưa chủ nhân đến khách điểm trước đi, muội sẽ theo sau.”

Dịch Anh không đồng tình: “Muội định phá phách gì đây? Tốt nhất là muội nên mặc kệ bọn họ đi, đàm tiếu chỉ là nhất thời thôi.”

Dịch San chóng cự: “Tỷ tỷ...”

“Cứ để nàng ta đi.” Miêu Miêu hay nói cách khác là vị nam tử “điển trai” lên tiếng.

Dịch Anh muốn nói thêm lại chưa kịp xong đã thấy bóng Dịch San đi trộn vào đám đông từ lúc nào.

Dịch Anh đành lắc đầu, lúc này đám đông cũng tản thưa dần nàng nhanh chóng đưa Miêu Miêu đến khách điểm gần đó. Để Miêu Miêu ngồi vào bàn, nàng kịp hỏi: “Sao muội lại để Dịch San đi giờ trò làm gì?”

Miêu Miêu từ tốn uống tách trà, nhắm mắt nói: “Nếu không để Dịch San đi e rằng ta đã chọc thủng mắt đám người vừa rồi, vì nghĩ không muốn người

dân sống ở đây tuyệt chủng nên ta để Dịch San trị chúng giúp ta.”

Dịch Anh thoáng đờ người, Miêu Miêu đứng là thủ hạ vô tình chỉ chút lời xua bọn chúng mà đích đáng cần diệt vậy sao? Lúc này Dịch San vừa lúc cũng vào quán, chưa kịp đặt mông ngồi xuống đã bị Dịch Anh chặn họng.

“Muội đã làm gì bọn họ? Dừng gì? Bao nhiêu người?”

“Tỷ tỷ quá lo, ta chỉ khéo chính mấy tên nam nhân khiếm nhã vừa rồi thôi.” Dịch San cười trù.

Nghe vậy, Dịch Anh thấy có lí cũng gạt đầu cho qua, quay sang hỏi Miêu Miêu: “Chúng ta làm gì tiếp đây?”

“Ngay bây giờ mau đi thuê phòng đi.”

Dịch Anh ngẩn ra như si ngốc, có vậy mà nàng cũng không đoán ra a. Lập tức đứng dậy đến quầy trao đổi với tiểu nhị, Dịch San lợi dụng lúc đó hí hửng kể nàng nghe: “Muội đã triệt bọn nam nhân vô lễ khi nãy rồi, tỷ tỷ yên tâm phen này bọn hán chẳng biết thế nào là “nhìn” và “được nói” nữa đâu a.” Miêu Miêu gạt đầu vừa lòng, thấy Dịch Anh đi tới nàng liền đứng dậy, nói: “Mấy phòng?”

“Ba phòng duy nhất còn sót lại.”

- Ôi trời, đã tiền bạc không nhiều mà thích chơi sang thuê tận 3 phòng lận đấy, bắt qua 2 phòng là đủ, vậy mà... - Miêu Miêu lắc đầu rầu rĩ.

“Tỷ, tỷ sao vậy? Không khoẻ chỗ nào sao?” Dịch San lo lắng.

“Không sao, đi thôi.” Miêu Miêu thờ dãi, cùng hai người họ bước lên cầu thang..

Nhưng...

“Dừng lại.”

Theo bản năng bọn nàng quay lại xem tình hình ai dám giật ngược lớn giọng như vậy. Trước mắt thấy bộ dáng của ba tên nam nhân đang đứng ngay quầy lúc nãy, hai tên nam nhân cùng có dáng dóc vạm vỡ, mặt sắc đều tuấn tú cương nghị. Nhưng kẻ thì vận lục y kẻ màu đồng sấp, sau bóng lưng hai người còn có thêm một người, nhưng là Miêu Miêu không thể nhìn rõ được...

“Có việc gì?” Miêu Miêu phản ứng không phải đầu tiên mà là thấy hai người bên cạnh nàng phút chốc đã đứng trơ như tượng, không ai chịu nói nên nàng đành lên tiếng.

Tên nam nhân khác từ đầu đứng trước mặt nàng cúi đầu khách khí, nói: “Xin nhị vị công tử chớ nóng lòng, chúng ta đây vốn dĩ có cơ sự mới kêu ngài lại. Ba thẻ phòng này là của đám chúng ta đặt trước, do tiểu nhị sơ sẩy không nhớ rõ nên đã trao nhầm. Cảm phiền nhị vị công tử đây trả cho thuộc hạ.”

Dịch Anh lúc này mới kịp hoàn hồn, lên giọng bất bình: “Này, tiền phòng cũng là do bọn ta trả rồi, bọn người đặt trước thì đã sao! Tiểu nhị bắt quá hoàn tiền lại cho người thôi, bọn ta đến sau nhưng sòng phẳng trả đủ, không ai có thể bắt bẻ...”

“Chúng ta thật sự rất gấp và cần phòng này, nếu như nhị vị công tử đây chịu nhường phòng bọn ta sẽ đền bù công tử với số ngân lượng cao hơn...” Tên nam nhân đó lơ đẹp Dịch Anh, vẫn thái độ nhún nhường nói.

Dịch San cảm thấy bị coi thường, chống nạnh lên mặt: “Hơ, các người thật sự gấp như vậy tại sao không đi chỗ khác thuê đi, ngân lượng các người đặt trước tiểu nhị đều có khả năng hoàn trả. Việc gì cần phải đứng đây đòi co giành phòng của bọn ta, tóm lại ta đây không nhường.”

“Người... Xin cô nương biết điều tốt nhất hãy nên thoả thuận như ta đây đã nói, nếu không phản thiệt cho tiểu thư đây ta không bảo đảm...”

Dịch San nghiêng răng: “Cái gì, người nói ta nên biết điều hả? Người mới chính là kẻ biết điều thì có, ta đây thiệt thế nào bản cô nương ta biết rõ, cóc cần người quản.”

Nói xong, nàng ta quay sang Miêu Miêu kéo: “Chúng ta đi, mặc kệ bọn họ.”

Dịch Anh đồng ý liền bước chân theo sau, bọn hán thoáng không biết giữ người thế nào đã bị giọng nói hiểm hoi phía sau cất tiếng: “Nếu nhị vị công tử đây không so đo liệu ta đây có vinh hạnh được cùng phòng không?”

“Này, người là ai mà nói muốn cùng phòng là liền cùng phòng được hả.” Dịch San bắt đầu thấy khó chịu với đám người này, nói xong liền nhận cái liếc cảnh cáo từ Dịch Anh.

“Cô nương xin ăn nói cẩn thận...”

Miêu Miêu tựa hồ vẫn còn đang suy nghĩ, một phần lại khá chú ý đến tên vừa ra đề nghị, nàng cảm nhận được người hán toả ra sát khí không hề tầm thường, rất nặng. Điều đó càng khiến nàng sinh lòng tò mò, thu hút bởi vẻ bí ẩn bị che khuất sau lớp mặt nạ kia. Trông nhìn thật dị hợm nhưng khí bách lạnh lùng lại có thể khiến người chợt dạ rụt rè.

Huyết Phong mỉm cười thích thú: “Dầu sao phòng cũng do bọn ta đặt trước vì chậm chân để lỡ nếu không e rằng cũng chẳng đến lượt công tử thuê rồi.

Xem như công nửa người và nửa ta đi, công tử sẽ không nhỏ nhen khước từ chứ?

Thật sự mà nói lời đề nghị vừa rồi cũng đã khiến hai kẻ kia cực kì kinh ngạc, họ có nghe nhầm không? Chủ thượng muốn cùng phòng nam nhân khác sao? Trước giờ chủ thượng không hề có chủ “cùng” với bất cứ ai, hay người có ý khiêm nhường? Biểu hiện lạ thường lại rất bí hiểm khó đoán.

Ngay lúc này trong suy tưởng của hai kẻ nào đó lại đang vô cùng thất vọng. Họ nghĩ thiên gia thật bất công lòng người, chủ thượng bề ngoài ngũ sắc tuần tú ngộ hẹp thay lại động lòng trước nam nhân sao? Loạn thế thật rồi..

Dịch Anh trả lời: “Việc này nên để công tử chúng ta quyết định, nếu người thuận bọn ta cũng sẽ không ngại.”

“Hảo, đồng sinh nam nhân sẽ không dụng tâm so đo làm gì, phòng một phần cũng do người đặt tiền thì ta đã trả, vậy xem như chúng ta nhường nhau chia đều. Hảo ý vị đây không phiền ở cùng thì ta cũng không có lí cụt tuyệt. Mời.” Miêu Miêu gật đầu, ôn hoà nói.

Dịch Anh và Dịch San không giấu nét ngạc nhiên, trực tiếp há hốc mồm nhìn nàng.

“Công tử đây rất rộng lượng, tại hạ rất làm trọng.” Huyết Phong cười đáp.

Miêu Miêu lắc đầu cười trừ, vẫn tiếp tục giữ vai trò “nam trang” của mình, trầm giọng nói với hai biểu tỷ muội: “Chúng ta có ba phòng, ta và hấn sẽ ở cùng còn hai người và hai người kia cứ theo cặp mà về phòng đi.”

Hai tên nam nhân có chút không đành lòng nhưng vẫn kịp hưởng ứng, đồng thanh: “Đa tạ công tử.”

Đừng nghĩ ngờ tại sao Miêu Miêu lại chấp thuận dễ dàng như vậy a, bởi nàng nghĩ kẻ này chắc là bậc vương giả nhiều tiền, so ra nếu kết nạp hấn nàng cũng sẽ không lo về vấn đề chi phí hao hụt nữa.

Thử nhìn ngắm nét cạnh từ khuôn người đến đường nét thoát nhìn thôi cũng đủ kết luận hấn đáng là một cực phẩm soái ca, nếu có hấn ở hiện đại ắt là lên bảng đầu “Hot boy” nổi như cồn rồi, với thân hình cao lớn cộng vẻ ngoài bí ẩn đó thôi cũng đủ khiến bao nhiêu toà tạp chí tìm hấn, có cơ sở hấn tình nguyện làm người mẫu nàng cũng nguyện ý làm quản lí giúp hấn, hợp động rất béo bở cày ra cả bọn tiền là chuyện nhỏ.

Và lại nàng cũng không lo lắng về việc mình có bại lộ hay không, so với ở hiện đại nàng có công nghệ dịch dung đạt chuẩn hơn nơi đây nhiều, cổ đại chỉ bằng đeo một lớp mặt nạ da người vào... Cũng may nàng đã chỉnh lại sao cho giống thực tế một chút rồi, nhưng bây giờ tên đó thực nghĩ nàng là nam nhân thì cứ để hấn nghĩ vậy đi.

Còn về phần Huyết Phong hấn không rõ tại sao thân có chút vui mừng kì lạ, không ai thấy được dưới lớp mặt nạ bạc kia đang suy tính điều gì, chỉ biết trên môi hấn đang nở một nụ cười... rất nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Nhiệt Huyết

Đứng trước cửa phòng Miêu Miêu nhanh chóng mở cửa vào. Thuyết Phong vẫn giữ nguyên bộ mặt lạnh lùng, lê chân bước theo nàng vào phòng. Nàng vươn vai giãn gân cốt xong rồi hướng tới ngồi vào bàn, tiện tay rót tách trà, chậm rãi thưởng hương trà dịu nhẹ xông lên mũi, tâm tình phút chốc trở nên thư thái.

Thuyết Phong vẫn đứng yên, cặp mắt sắc bén vẫn luân phiên nhìn từng động tác của nàng, tiếc là chẳng ai biết hấn đang suy tính điều gì.

Cảm thấy khó chịu bởi ánh mắt của hấn, Miêu Miêu lên tiếng cắt ngang: “Người nhìn đủ chưa?”

“Àn. Chưa đủ.” Hấn thản nhiên trả lời.

Buông lời xong Thuyết Phong cũng vừa bước tới ghé ngồi xuống tùy tiện, không màng để ý có cặp mắt đang tức giận nhìn mình.

Miêu Miêu sa sầm mặt, không tưởng hấn sẽ mặt dày đến cỡ vậy. Tuy nhiên nàng không nhỏ nhen so đo cách hành xử của hấn thêm làm gì. Bất quá bây giờ với kẻ lạ mặt này vẫn còn nhiều điều nàng chưa biết rõ, khi để một người lạ bên cạnh mình việc cảnh giác là tất nhiên. So với bản lĩnh sát thủ như nàng việc đó càng cần nhạy cảm hơn.

“Vị hảo hán đây có thể cho ta biết danh xưng của người hay không? Tiện bề xưng hô đỡ khách khí, giao tình một khắc cũng sẽ trở nên thân thuộc mà.”

Thuyết Phong mỉm cười nhìn nàng: “Danh xưng ta tên là Âm Huyết Phong, vậy còn công tử đây...”

Miêu Miêu thoáng ngẩn ngơ, mặc dù trước giờ không đam mê từ sắc bất kì ai, nói chi đến một lần nàng có thể xao xuyến vì nam nhân nào đó. Bàn cùng thay nàng cho rằng bọn nam nhân chỉ đáng nhận cái liếc khinh thường, nhưng ngay lúc này nghịch lý thay nàng lại phải dờ dẫm vì nụ cười kẻ lạ mặt kia.

Thuyết Phong vươn tay đưa chum trà nhấp môi thưởng thức, từng cử chỉ nhã nhặn của hắn đều toát vẻ cao sang lãnh đạm, tựa hồ cảm thấy người đối diện mình còn chưa trả lời, hắn có lòng tốt nhắc nhở: “Công tử... ta còn chưa biết danh xưng người.”

Bị nhắc đến Miêu Miêu khẽ giật mình, tầm mắt ngược lên chạm đáy mắt hắn, biết là vừa rồi nàng có chút khiêm nhã lòng thoáng chút bối rối.

A... Nàng quên mất mình đang cái trang là nam nhân nha.

“Àn, vinh hạnh được gặp mặt Phong gia đây, ta tên là Hàn Băng Thiên.”

Nàng đưa tay chìa ra trước mặt ngỡ ý muốn giao lưu đôi bên, nhưng sự nhớ lại thời cổ đại làm gì hiểu hành động này, đành nghĩ thế nàng định rút tay trở lại thì Thuyết Phong đã bắt lấy. Bàn tay hắn to lớn lại có vết chai sần ngay da tay nhưng những ngón tay của hắn cứ như được tạc mà ra, nhìn trông cân đối không thừa thớt, vừa vịn nắm tay nàng siết chặt.

Miêu Miêu nhanh chóng rút tay khỏi, có lẽ nàng cũng không biết hành động này lại khiến cho kẻ kia tưởng nàng không thích, khiến lòng hắn có chút hụt hẫng khó chịu. Thuyết Phong ho khan, quả thật vừa chạm vào khuôn tay mềm mại, khiến hắn cảm thụ có chút âm áp chảy ngược vào lòng. Cũng không tưởng rằng, hành động này đã khiến Thuyết Phong phá lệ quy củ bao lâu của mình. Vốn dĩ hắn không hề thích đụng chạm và luôn cấm kỵ ai cũng không được phạm vào... khác lạ thay lúc này hắn lại gấp rút muốn phá lệ lần nữa. “Hào vị công tử đây cần thiết hãy chỉ giáo, đừng khách khí...” Hắn nói.

Nàng vui vẻ gật đầu, sau lại dời mắt nhìn chiếc mặt nạ bạc che nửa người mặt kia. Lòng có chút tò mò trước điều bí ẩn này, càng lúc nàng cần phải tìm hiểu thân thế của kẻ này... Nếu không, nàng chỉ sợ người nàng đụng không phải là kẻ vương giả giàu sang ngược lại là kẻ đạo tặc thì khôn.

Tuy vậy, nhưng nàng khó chê kẻ trước mắt vốn dĩ là một cực phẩm, mới chỉ thấp thoáng chạm mặt nhưng nàng tinh ý có thể thấy màu sắc đồng tử hắn có chút kì dị... Nhưng điều đó không khiến nàng chột dạ tránh xa, ngược lại càng cao hứng muốn dò xét rõ.

“Phong gia, như ta đã nói vừa lúc này kẻ thuê phòng là người nhưng bây giờ tiền trả đã là do ta mượn cho nên hai ta nhường nhau mỗi người một bước. Bây giờ ta sẽ phân phòng, đêm nay tất nhiên ta sẽ ngủ trên giường còn nhị vị hảo hán đây có thể... ngủ ghế dài kia không?”

“Đáng tiếc ta không có thói quen nằm ngoài giường.” Thuyết Phong vừa hạ giọng nói vừa rót tách trà thứ hai lên uống.

Miêu Miêu chau mày, tắc lưỡi: “Ày, chẳng nhẽ vị nhân sinh hảo hán đây mình đồng da sắt, tướng tá cao một trượng sao lại không thể nhịn cảnh nằm ngoài giường? Nếu người sợ lạnh ta đây hảo cấp chăn ấm nệm êm ngay.”

“Vậy sao công tử đồng cùng là nam nhân lại không thể vì ta nằm cảnh ngoài giường đi?”

Nàng cứng họng nhìn hắn, tên này có thật là nam nhân không vậy? Cư chi lại tính toán so đo việc giường chiếu, chẳng qua từ trước cảnh giường ngủ luôn luôn chung thủy chỉ mình nàng đoạt chiếm. Ngay cả Tĩnh San nuôi nàng lúc nhỏ cũng chưa thể bước vào phòng nàng nói chi đến nằm cùng giường. Miêu Miêu vốn dĩ đã thường quen cảm giác lạnh lạnh của đêm nhất là cảnh thường một mình, cho nên khi có người nhất thời nằm cạnh, nàng không tài nào tưởng tượng được.

“Công tử đừng mắc công phân chia làm gì, chuyện giường ngủ chăn ấm ai lại chẳng muốn nằm hưởng. Người nghĩ xem về đêm sương lạnh trở gió ai lại tự đẩy mình nằm ghế lạnh ngủ bao giờ, công tử tốt nhất vẫn nên suy nghĩ thấy đáo hơn...” Giọng nói lạnh lùng cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng, ngưng giọng một chút hắn nói: “Người và ta một là cộng sinh nằm cùng giường, thứ hai nếu người không hài lòng có thể hỏi ý tiểu nhị rình thêm giường khác vào.”

Miêu Miêu ghen hờn, hắn chẳng biết rõ là hết phòng rồi sao còn bắt nàng tìm giường khác, rõ ý là muốn giuồng nàng đây mà.

“Là nam nhân tại sao người phải câu nệ những chuyện này? Trong phòng duy nhất cũng chỉ chiếc giường thôi, ta e là người không có quyền lựa chọn.” Thuyết Phong tỏ vẻ không hài lòng.

Trong lòng Miêu Miêu không ngừng rủa tên đối diện, ý tứ của hắn chẳng khác nào ép buộc nàng, nhanh miệng cãi: “Àn. Tất nhiên ta sẽ không câu nệ làm gì, nhưng nam nhân ngủ cùng thì thật không đẹp nha, cái băng ghế kia ta thấy cũng rất thích hợp với dáng người mà sao...”

Khỏi nói thì của Thuyết Phong càng ngày càng biểu sắc âm u, điệu bộ lạnh lẽo toả ra sát khí tức giận, đường đường là bá vương uy quyền mà lại bắt hắn nằm ngủ trên ghế? Nói ra chẳng khác tự mình kể chuyện cười cho thiên hạ.

Hắn đứng dậy đột ngột cũng làm Miêu Miêu một phen hú hồn, theo bản năng nàng liền đứng theo phòng thủ, Thuyết Phong nhếch cười thích thú tiến lại gần Miêu Miêu từng bước, nàng giật mình với hàn khí bức trên người hắn toả ra, nhạy cảm để nhận ra kẻ trước mặt không thể tầm thường, người này sao có thể có sát khí mạnh như vậy..

Do đang suy đoán Miêu Miêu cũng không rõ là mình đã bị dòm gần sát tường, bất chợt trượt chân vấp phải tấm thảm tưởng chừng sẽ hao yên vị bàn tọa một cách đau đớn, chỉ khi cảm nhận có cánh tay ôm eo đỡ thì Miêu Miêu mới kịp mở mắt kinh ngạc.

Khoảng cách gần như có thể nghe được hơi thở trầm ổn cả hai, cặp mắt huyết đồng nhìn nàng dấy lên tia cười nhạt, mặt nạ bạc của hắn chỉ một chút nữa có thể sẽ chạm lấy da mặt Miêu Miêu, bất quá ngay lúc này Thuyết Phong cực kì hào hứng thấy người trong tay đang thất thần nhìn hắn.

Miêu Miêu ngượng ngịu trước hành động gần gũi này, đặc biệt là với tình huống mặt kề mặt, môi xém kề môi. Nàng cảm thấy trong người nóng nóng lạnh lạnh, nàng nghĩ chắc lúc hành tẩu dầm sương nên đã nhiễm phong hàn nơi đây, nhưng điều đó cũng không đủ lí giải vì sao mặt nàng lại đang đỏ gấc như lửa.

Thật giận quá hoá then, nàng vừa định thủ thế giữ lại thân cân bằng, cố tránh né khỏi ánh nhìn ma quái vừa rời của hắn. Vừa rồi hình như ánh mắt hắn có chút thay đổi... nhưng xui ngay Miêu Miêu không thể cử động được, tay hắn vẫn còn trụ ngay hông nàng giữ chặt.

Thuyết Phong kẻ gần mặt nàng, thả giọng: “Công tử bảo kẻ nhường một bước người lùi một bước chia đều, vậy sao chỉ vì cái giường người lại không thể “chia”?”

Rời khỏi bàn tay của hắn, liền chỉnh quần áo trở lại xong nàng giả bộ cười: “Nếu huynh đệ đây đã không nghĩ việc gò bó chật chội thì ta cũng không cần ngại nữa rồi, xem như ta chưa từng ra ý kiến nào. Giờ thì ta có chút việc, Phong gia cứ thoải mái...”

Dứt lời, Miêu Miêu liền ra khỏi phòng, nói là có việc thực chất là đi tìm hai nữ tử kia. Gần buổi trời nhận phòng lại chẳng thấy mặt mũi bọn họ, có điều gì đó không đúng ở đây nha.

Sau khi đợi Miêu Miêu đi ra, trong phòng chỉ còn sót lại tên kia. Nghĩ như thế nào Thuyết Phong lại thở phào nhẹ nhõm, lại trắng trợn nở nụ cười ôn nhu quyến rũ, ánh mắt huyết đồng cũng theo thứ cảm xúc mới mẻ ấy mà sáng rực hơn. Trên tay vẫn còn lưu chút mùi hương, sắc lang hay không thì không rõ nhưng lúc này Thuyết Phong lại cực kỳ hứng trí khi đưa tay lên mũi ngửi qua, vừa lúc mạch máu giật phản hồi như là sự tương giao kì lạ. Thuyết Phong không thể thừa nhận rằng vừa rồi khi ở bên cạnh nữ nhân kia, hắn dường như đã không thể khống chế được mạch máu trong mình, tự dưng vừa rồi thân hắn kịch liệt co thắt một cách lạ lùng... như chưa hề xảy ra như vậy.

Điều này... chẳng phải đêm qua hắn đã giải quyết rồi sao? Thế nào lại cần thêm?...

“Chết tiệt.” Buông lời sỉ nhục độc, Thuyết Phong không chần chừ liền bước ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Cảm Xúc Mới

Bóng chiều tà sớm đổ xuống kinh thành đông đúc...

Trong khách điểm

Miêu Miêu đảo dắc tìm kiếm Dịch Anh và Dịch San lòng vòng tẩu lâu hơn cả khắc giờ vậy mà chẳng thấy bóng dáng hai người họ quanh quần đầu đây, lại đi đến gõ cửa phòng cũng chẳng thấy động tĩnh. Trong lòng nàng thoáng lo lắng nhưng chợt nghĩ lại, họ là ai cơ chứ? Với võ công kia ai muốn xâm hại họ chẳng khác gì kẻ cướp gặp bà già, nhưng mà bọn họ đi đâu nửa ngày lại chẳng báo nàng hay?

Miêu Miêu đành ngồi chờ trong quán, thấy trên cầu thang còn có thêm tầng lầu, không chần chừ liền bước lên đó, dọc hành lan có thanh cán cách phân giữa khung cảnh đang náo nhiệt bên dưới và trong này, Miêu Miêu đứng đó chậm dạo mắt xuống đường vừa nhân nhả thưởng thức phong cảnh.

Đang mải mê dạo mắt ngắm cảnh nhộn nhịp bên dưới, từ đâu bên cạnh đã xuất hiện bóng dáng của nam nhân. Miêu Miêu ngẩng đầu xem định xem danh tính kẻ nào, lại chậm mắt thấy kẻ quen thuộc, nàng giả vờ như chưa nhìn thấy, lơ lơ đảo mắt tiếp tục nhìn bên dưới...

Có trời mới biết bây giờ nàng cực kì kỵ tên này.

Huyết Phong dường như hiểu rõ ý đang muốn né tránh, tự dưng môi hắn lại vẽ đường cong... Hôm nay hình như hắn cười nhiều hơn mọi ngày thì phải? Nghĩ xem nếu bạn phát hiện ra được bí mật của người khác bạn vui không? Riêng Huyết Phong lại thấy điều đó rất thú vị, hắn không khen hắn có cặp mắt tinh tường có thể nhìn ra vị huynh đài này lại là nữ nhân giả nam trang. Bất quá so với tài “hắn” dịch dung Huyết Phong đã có thể nhận ra ngay, nhưng nói “hắn” hoá trang không giỏi thì không phải, tài tình nữa là đằng khác, thực chất chỉ có Huyết Phong biết còn hai tên thuộc hạ Tinh Sát và Tinh Lâm kia vốn dĩ có nhìn ra đâu, đúng là bọn hắn có mắt để nhìn chứ không biết dùng soi xét tướng. Đã thế còn nghĩ oan hắn đoạn tụ, Huyết Phong tất nhiên hiểu bọn chúng nghĩ ngợi gì, bằng chứng bọn họ lúc này còn nhìn hắn tỏ vẻ như rất tiếc nuối thất vọng. Nếu hắn không vì muốn tham gia trò vui thì Huyết Phong đã sớm cho bọn thuộc hạ này nếm mùi, theo sau hắn bao lâu nay lại nghĩ hắn thế, thật mất cả bản lĩnh uy nghiêm.

“Công tử có vẻ chuộng ngắm cảnh sao?” Huyết Phong giả giọng hỏi thăm, đảo mắt nhìn Miêu Miêu đánh giá.

Nàng lơ là đáp: “Ta đây sao nhân hạ thế được, chỉ là hai nữ tử thuộc hạ đã không biết đi đâu từ lúc nhận phòng đến giờ vẫn chưa thấy mặt, tiện bề ta lên đây ngó nhìn cảnh chút thôi. Còn công tử đây thế nào?”

“Ngắm cảnh.” Hắn trầm tư nói.

Vừa lúc ấy Miêu Miêu vừa quay qua định nói thêm nhưng lời nói đã kịp chặt đứt ngay cuống họng, vì Huyết Phong vô tình hay cố ý lúc đó cũng quay sang, lúc này cả hai lại rơi vào cảnh mặt đối mặt - mắt chạm mắt.

Miêu Miêu ngượng mặt, đảo mắt lung tung vô tình thấy cặp đồng tử có mảng màu đồng kì lạ kia, nàng như bị cuốn sâu vào nó...

Miêu Miêu thấy bầu không khí bắt đầu nặng nề dị thường, nàng quay mặt né tránh, nói như chỉ mình nghe: “Lúc này trong phòng trọ còn chưa đủ hay sao trời...”

Không biết kẻ kia có nghe thấy hay không, chỉ thấy hần ho khan vài tiếng sau lại giờ giọng cười nói: “Ta nghĩ bây giờ thuộc hạ ngươi chắc đã về rồi, thử đến phòng họ xem sao. Giờ ta về phòng trước, cáo lễ.”

“Hào, nhị vị tiền sinh đây xin kiếu.” Nàng cúi đầu chấp tay ra dáng “hảo hán”.

Thấy bóng nam nhân kia đã rời khỏi Miêu Miêu bất giác thở phào nhẹ nhõm, đầu hoang mang tựa vào cột hành lang đứng, trong lòng bỗng dâng trào lên một cảm xúc khó tả vừa rồi. Nghĩ lại, gương mặt nàng hiện rõ sự khó xử bối rối, hai gò má không tự chủ khẽ ửng đỏ đến tận mang tai...

-----o0o-----

Đêm tối buông xuống, hắt gọn chút ánh sáng yếu ớt bao phủ xuống trần gian, cảnh vật thích ứng nhẹ nhàng chìm vào màn không yên tĩnh...

Huyết Phong hào nói không sai, hai tử muội kia khi bóng xế chiều rồi mới chịu vác mạng về, lạ lùng thay lại đi cùng hai tên nam nhân khác, nhưng chẳng phải hai tên này chính là thuộc hạ của tên biến thái ở cùng phòng nàng sao?

Miêu Miêu cảm thấy có vẻ sau chuyện này còn có ẩn ý nào khác, dù Dịch Anh và San san nói chỉ ra ngoài mua vài (1) mùng thầu nhưng rõ là còn chuyện nào đó... Cư nhiên đi cùng nam nhân khác lại chưa hề quen biết? Đây chẳng phải là tác phong của hai tử muội này, bọn họ thật muốn gạt nàng rồi... Dù trong lòng vẫn đoán già đoán non nhưng lí vẫn không thể nghĩ ra việc gì xảy ra, nên đành tự nhủ chuyện này nhất định Miêu Miêu sẽ tìm hiểu sau vậy.

(1): mùng thầu: Cũng là loại thức ăn nhanh.

Miêu Miêu trở về vẻ mặt lãnh đạm như thường, dạo quanh tứ lầu một hồi liền chán nản, nhanh chóng cất chân bước về phòng.

“Cạch.”

Đập vào mắt nàng là thân ảnh nằm không thể nào quyến rũ hơn, Huyết Phong vận thân bào đỏ sẫm vài áo lệch cả vai để lộ ra cơ thể rắn rỏi, đầy ma lực cuốn hút. Hần tuy tiện nằm trên giường, thân tựa vào cạnh giường mi mắt khép hờ nửa mê nửa tỉnh, trên gương mặt hần vẫn đeo mặt nạ bạc lúc chiều.

“Tên này bệnh hoạn thật, sáng cũng đeo mà tối cũng không tháo ra, không thấy khó chịu à?... “ Nàng thầm nghĩ.

Miêu Miêu hít ngậm khí lạnh, bước đến cạnh giường nói: “Ngươi nằm đó vậy ta nằm đâu đây hả vị hảo hán?”

Huyết Phong lạnh giọng: “Bên trong.”

Miễn cưỡng đành vậy, giờ nàng có gào lên tranh lại cái giường e rằng chính nàng thật sự điều trong lời nói trước...” Công tử bảo kẻ nhường một bước người lùi một bước chia đều, vậy sao chỉ vì cái giường ngươi lại không thể “chia”?”

Nàng tự an ủi: “Dù sao hần biết ta nam nhân ắt không làm gì sai phép đâu.”

Quả thật mà nói dù nàng trong lòng cố gắng phòng tuyến nhưng lý trí dường như lại muốn nàng chạm vào hần chiếm giường, với dáng vẻ phong thái đầy mị lực kia e là nữ nhân U60 cũng khó từ chối huống chi là nàng đây. Có khinh rẻ nam nhân tuy hứng nhưng bên cạnh kẻ kì cục này, khó phủ nhận là nàng lại có cảm giác rất kì lạ...

Huyết Phong nằm nghiêng nhìn nàng nhắm mắt, bạc môi nhếch cười hài lòng...

Miêu Miêu úp sát mặt vào tường nên không thấy được sắc mặt của hần lúc này, hơi thở nàng dường như đông lại mất nhịp. Chắc có lẽ thói quen thường nằm một mình nay bị thay đổi đột ngột nên nàng có chút không thể thích nghi. Hơn nữa, Miêu Miêu cũng có thể cảm nhận được ánh mắt đang nhìn mình thì việc ngủ càng lênh đênh hơn... Có vẻ do chặng đường đi dài rớt cuộc cũng có chỗ nằm êm ái, nàng không chấp nhất suy nghĩ thêm nhanh chóng buông thả mình vào giấc ngủ, bản thân dần thờ ơ nhịp đều đặn, nàng nhẹ nhàng nhắm mắt thiếp ngay sau đó.

Miêu Miêu ngủ nhưng hần thì không, dưới ánh trăng ngoài khung cửa sổ hắt ánh sáng vào cặp mắt huyết đồng trong đêm vẫn sáng rực nhìn nàng âm thầm đánh giá.

Huyết Phong nhếch cười thích thú, trong đầu đoán: “Nữ nhân này có vẻ như không phải là người ở đây.”

Ánh ngời lạnh lùng thoảng trầm ngâm nhìn thân ảnh đang ngủ, từ lúc hần bước vào tứ lầu đã nhận thấy khí chất khác thường ở nàng. Nếu là nam nhân hần không chấp nhưng nam nhân lại có thể toả ra mùi hương lạ như thế quả là có vấn đề đáng nghi. Dĩ nhiên hần có khứu giác rất nhạy, dựa vào mùi hương trên cơ thể nàng ta hần có thể nói là khác lạ so với người ở đây, mùi vị rất khác biệt...

Nhưng luận thế nào Huyết Phong chắc chắn một điều, nữ nhân này không đơn thuần bởi vẻ ngoài bình thường, sát khí tuy không mạnh đối với hắn nhưng xét năng lực vẫn ngang tầm võ công, điều này Huyết Phong cần phải đề phòng và tuyệt không thể vờn trước được...

Nàng chính là ai?

Tuy sinh khí nàng ta tương tác chênh lệch với người ở đây được xem là hai thế giới, nhưng cũng khó phủ nhận nữ nhân này thật sự rất có ma lực, dung mạo có thể đã bị thứ dịch dung kia che đi nguy trạng nhưng

nhìn khía cạnh nào cũng có nét thanh tú sắc sảo, huông chi bây giờ nàng giả nam trang đã đủ lột tả vẻ ngoài ngũ sắc tuần tú rồi...

Nhưng nếu kẻ đẹp và có quyền lực thì dã tâm lại càng lớn hay sao?

Ánh trăng ngoài khung cửa chập chờn bởi bóng sáng yếu ớt của mình, vụng trộm hoà nhập vào những tán cây khẽ xào xạc trước gió, rơi lặng vào cảnh vật tĩnh lặng sương mù...

Như tương giao với nhau, dưới trăng thanh đôi đồng tử lại ngã màu chuyển sang ản mảng tơ đỏ của máu...

“Hừm...” Miêu Miêu xoay người tìm chỗ ngủ thoải mái, hơi thở đều đặn mắt nhắm nghiền mệt mỏi.

Huyết Phong thờ sâu, mắt thoảng xuất tia cười nhạt, hắn cảm nhận được trong người hắn đang có một thứ cảm giác kì lạ, nó mang tư vị của ản áp...

Khẽ đưa tay vuốt mái tóc rồi dần lệt xuống chạm vào chóp mũi nhỏ nhắn, cảm nhận làn da mịn màng lòng hắn như bị dụ hoặc vô hướng, mùi thơm từ cổ Miêu Miêu nhẹ xộc đến chiếc mũi thính của hắn mà thoảng hương dịu nhẹ...

Huyết Phong không tự chủ cúi thấp người muốn tiến lại gần nàng...

“Thịch...”

Bất chợt nghe được nhịp tim đang đập trong lồng ngực nàng, môi hắn nhếch cười lạnh cảm thấy bản thân thật điên rồ: “Chẳng lẽ ta cần máu nữa sao?” Huyết Phong nhìn Miêu Miêu phức tạp, đáy mắt phút chốc gọn tơ đỏ kì dị, quệt ngang mái tóc thừa sang một bên, hắn khẽ cười rồi mới dời khỏi giường... Bay ra ngoài cửa dưới màn đêm sương lạnh, thân ảnh cao lớn nhanh chóng bị ánh trăng nuốt chửng...

Một tình cảm mới được hình thành, một thứ cảm xúc mới bắt đầu tồn tại. Nhưng... liệu tất cả những ngày sau đơn giản sẽ trôi qua êm đềm như đêm nay?...

Cũng như thế, như vòng quay của trình tự thời gian, đêm sẽ trôi qua thật nhanh, trăng như thế cũng sẽ thay bởi một bầu trời sáng khác...

Nhưng với suy nghĩ của một ai đó...

“Cứ mong đêm nay sẽ là mãi mãi...” Hắn đứng trên vách đá trông nhìn vô luận thế nào cũng vô cùng ma quái, bóng dang kiêu ngạo lại bọc sắc vẻ lạnh lùng u ám. Nhưng thoảng qua đó lại ngập trùm sự cô độc ưu thương, giống như chỉ hắn là kẻ độc nhất tồn tại có chăng cũng là không ai thấu tỏ...

Hắn có tiền tài và danh vọng của một bá vương triều đình lại thêm danh phận là một thân chủ máu mặt trong giới võ lâm... Nhưng những điều đó quy ra cũng không giải toả nỗi bi ai trong hắn, xót thay bản thân cũng không cách nào thoát khỏi...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Vé Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Trới Buộc

Chạng vạng sang ngày mới, tia nắng đầu tiên lướt qua cửa sổ, buông tia sáng ngày mới đánh thức các tĩnh vật còn bất động trên giường.

Miêu Miêu nhăn mặt khó chịu, lông mi dày rủ xuống che nét bực bội chán chường, mi mắt như nặng trĩu không muốn mở...

“Chết tiệt, tên yêu nghiệt nguoi làm gì ta...” Miêu Miêu rống giận tức tối mặt mày. Lập tức người bật dậy không kiêng nể đá văng tên còn lại xuống giường.

Huyết Phong khò sở đứng dậy thân nhiên cười đắc ý nói: “Huỳnh đệ hảo có thanh âm thật tốt.”

Chẳng qua là đêm qua khi vừa về đến phòng do nàng vẫn say ngủ như chết, nhìn tư thế nàng ngủ dường như đã muốn chiếm thượng hết cả giường đôi, hắn không muốn đụng vào xê dịch người nàng nên đành ung dung đến nằm cạnh, tay cũng thuận tiện mà ôm lấy nàng đặt gọn trong lòng.

Nghĩ lại, Huyết Phong chỉ biết lác đác khó nói quả nhiên cũng không biết sao lại hành xử như vậy, đối với bất kì ai tuyệt chưa hề có cảnh “người chung

chấn gối” nói chi đến ôm ấp thân mật vừa rồi. Hắn thừa nhận là sức quyến rũ nơi nàng thật khủng khiếp hại hạ thân hắn không khỏi ngứa ngáy, cảm thấy ôm thôi cũng chưa thỏa mãn tham lam ngửi mùi hương dịu nhẹ trên tóc nàng, rồi xuống cổ, và sâu hơn...

Nhìn nàng ngủ say lòng hắn lại dâng khí hoà hoãn không kìm lòng được nhẹ đặt trên trán nàng một nụ hôn hết sức dịu dàng sủng nịnh... Chạm tiếp xúc rồi hắn lại muốn thưởng thức cánh môi hé mở kia thì động tác khựng lại vì chợt dạ. Càng nhìn nữ nhân này cảm xúc trong hắn không kiểm soát mà cứ trào dâng lạ lùng, nhưng thật là hắn không thể làm gì nàng được. Hắn dùng từng cử chỉ hết sức cung chiêu ôm nàng vào lòng dần chìm sâu vào giấc ngủ...

Sắc mặt nàng tối sầm, khao khát sẵn sàng bay lên muốn giết chết nam nhân phóng túng này.

“Ta đã chấp nhận nằm chung giường, nay còn ngang nhiên ôm ấp ta lại biết rõ ta là nam nhân mà còn cả gan lộng hành. Chẳng lẽ yêu nghiệt này đoạn tụ sao? Thật đáng thương cho liệt tổ liệt tông hắn...” Miêu Miêu nhướn mày thâm nghĩ.

Nàng nghẹn cục tức ngay cổ họng, bức bách không thể dùng lời nào diễn tả tâm trạng bốc hỏa lúc này...

“Ngươi biết ta là nữ nhân?”

Huyết phong không tỏ vẻ bất ngờ bị hỏi đến, nữ nhân trước mắt hắn thật thú vị hơn hẳn tưởng. Nhếch môi cười quyến rũ, cặp mắt huyết đồng loé tia sáng nhìn nàng: “Nương tử sẽ quen nhanh thôi.”

“Đùng.” Miêu Miêu như nghe sấm đánh thẳng vào mắt, trước mặt trở nên mù mịt u ám.

“Là một sát thủ bậc nhất ngay cổ đại ta là người Thánh Y Cổ tiếp theo nay lại bị sập bẫy bởi tên yêu nghiệt đoạn tụ kia. À không, hắn đã biết ta là nữ nhân từ trước mà chính xác lại giả vờ không biết, quả nhiên vô này ta bị chơi thật thâm mật rồi.” Miêu Miêu cắn môi uất phần trong lòng: “Ngươi rốt cuộc là ai? Để có thể nhận ra ta hẳn ngươi không chỉ là một tên nam nhân bình thường.” Nàng nhủ thầm nghi ngờ hỏi.

Huyết phong vui vẻ cười đáp: “Hắc hắc. Quả nhiên nương tử của ta không tầm thường chút nào. Như ta đã nói, ta tên Âm Huyết Phong là một vương gia cả chủ thượng của Linh Tiêu Sát... Và còn là phu quân của nàng từ giờ.”

Hắn đã thành công khi buộc dây trói Miêu Miêu lại rồi biến nàng từ một khuê nữ đơn thuần nay lại thành gái đã có chồng. Miêu Miêu không khỏi bồn chồn trong lòng, khó đoán hắn có uy lực lớn thế: “Từ khi nào ngươi biết ta nữ cái trang?”

“Từ khi vào tù lâu, vậy ta có thể biết tên thật của nương tử được chưa?”

“Hàn Băng Miêu.”

Miêu Miêu nhìn hắn đánh giá, mi mắt chốc chốc nheo lại tính toán rồi bất chợt cười phóng túng. Nàng chính là đang nghĩ về việc nếu hắn là người có tiền chất như vậy, hảo nếu nàng có làm nương tử của hắn thì không hẳn là một thiệt thòi. Bất quá sau này phiền nàng chỉ cần hưu phu là được, ôm gọn tiền đồ trong tay rồi mới hảo hảo xuất tẩu nha. Dù nơi đâu hay thời đại nào duy nhất cũng cần tiền để giải quyết, đó là lý do vì sao Miêu Miêu lại coi trọng tiền đồ đến vậy, không có quyền lực khó nắm giữ trọng cuộc trong tay.

Huyết phong liếc nhìn nàng rồi ung dung ngồi lại trên ghế, tay chỉnh vạt áo bị nhăn. Hắn không đoạn tụ tất nhiên sẽ không luyến ái với nam nhân, mà trước mặt lại là một nữ nhân đầy thú vị trách sao hắn không hứng thú tò mò cho được.

“Nàng ta không giống những nữ nhân ngoài kia, xét về tính cách hảo không phải loại nhu nhược hoặc mưu trí lanh lợi cho lắm. Nhưng sinh khí ở nàng lại có vẻ khí phách riêng biệt, còn năng lực chắc chắn là người có võ công không tầm thường...” Huyết Phong thâm nghĩ.

“Mau thụ lại ánh mắt ngươi đi, ta đây không thích tay dính thêm máu...” - Miêu Miêu liếc hắn cảnh cáo. Nghĩ lại quãng thời gian vừa rồi, nàng cũng chỉ quanh quẩn bởi vòng vây sát người. Ta đây nếu chán chường không xuống tay thẳng với kẻ thù thì chẳng khác tự ban cho mình một cái chết. Nhân nhượng với kẻ thù là tự kết liễu bản thân. Quá khứ đầm máu kia nay một phần Miêu Miêu cũng không muốn đụng chạm và lặp lại nữa, đến với thời không mới này nàng xem như được tặng thêm một mạng sống. Không muốn tự tạo một con đường mới thì nàng cũng không cần nán nã ở đây thêm lâu, Miêu Miêu không tin vào số mệnh nhưng nàng có lòng tin vào biến cố. Nói chung nàng không muốn sa vào vết xe đổ năm xưa, sống với súng đạn tranh mạng thì có gì hay ho...

Trong lúc nàng vẫn còn đứng yên cảm thấy thân có chút không đúng liền rơi vào vòng tay ấm áp, Miêu Miêu sững người nhìn hắn muốn đẩy tay thoát ra, Huyết Phong cười ôn nhu khẽ nói: “Nàng là của ta... Từ giờ nương tử tốt nhất nên ngoan ngoãn bên cạnh phu quân, đừng náo chi thêm vô ích. Ta đây lo lắng nên mới dẫn dò nàng, đừng để ta dạy dỗ trừng phạt... Như vậy, sẽ không ngoan đâu nương tử.” Hắn sẽ hảo mà nuôi dưỡng sủng nịnh a, nàng sinh ra ắt chính là giành cho Âm Huyết Phong hẳn thôi.

Miêu Miêu to mắt kinh người, tay bịch miệng tránh nôn tháo ra ngoài. Những lời của cổ đại thân mật làm nàng thật muốn lộn gan phèo phổi lộn ngược. Lúc trước tình cờ khi Tinh san xem phim Trung Quốc, nàng lướt xem vài cảnh đụng những tình huống “nàng nàng, ta ta” “chàng chàng, thiếp thiếp”, đều là thái độ nôi da gà sến súa, miệng còn tặc lưỡi phê bình nào là sướt mướt, giả giả không ngờ lại chính mình trải qua tình huống này...

Nàng còn nhớ Tinh San còn phản bác rằng: “Đây là thể loại cổ trang là nghệ thuật văn hoá đặc trưng đầy đồ nhi ngọc tử.”

Bây giờ nàng chính là được thấu từng văn phong câu chữ từ phim sang thực đây, xác suất tỉ lệ làm nàng nhột gáy quả không thuyên giảm chút nào.

“Mau buông ta ra tên yêu nghiệt quái thú.”

Huyết Phong khựng người, bị Miêu Miêu đẩy ra khỏi người, hắn có chút hụt hẫng nhưng vẫn duy trì nét cười trên môi. Đối với nữ nhân nào nhìn thấy đều như va vào lưới nhện liền bị hút hồn đỏ mặt cười e lệ rồi dán sát ôm ấp cựa quậy... Nhưng đối với Miêu Miêu nụ cười bí hiểm đó thật sự không đơn thuần như nét ngoài quyền rũ của nó, sát khí và sát khí...

“Chủ thượng/Tiểu thư...” - Bị cắt ngang bởi vọng lại tiếng kêu bên ngoài cửa phòng.

“Ách.” Dịch Anh nhăn mày liếc Dịch San vì nàng ta vừa bị một cú thúc mạnh ngay hông. Quay sang định mắng muội muội lại thấy Dịch San nhìn mình phát cáu. Dịch Anh khó hiểu nhưng vừa nghe lời nhắc nhở của Dịch San liền đơ người rơi vào trạng thái hồi lỗi.

Nàng quên mất Miêu Miêu đang là nữ phần nam tranh!

Vừa lúc ấy bên trong phòng lại một mảng im lặng, Huyết Phong vừa nghe nói đã cười thầm ra tiếng, nhìn nàng đầy hưng phấn thích thú. Ngược lại, Miêu Miêu lại lắc đầu thở dài ngao ngán, Dịch Anh nói thể chẳng khác “Lạy ông tôi ở bụi này.” Nàng thật muốn chui xuống lỗ, cái nam trang phòng chừng sẽ qua mặt được tên yêu nghiệt trước mặt ai ngờ lại làm nàng cười thoã mãn cho hắn, với nàng lại là thảm họa mà trước giờ chưa từng xảy ra.

Cặp mắt sắc bén nhìn nàng từ trên xuống dưới, chau mày kiểm tỏ vẻ không hài lòng. Hắn đưa tay chạm nhẹ gương mặt nàng, ôn nhu nói: “Nàng là nam nhân cũng rất quyến rũ phong tình, nhưng ta muốn nương tử mình không phải là lưỡng tính. Nương tử ngoan, mau nhanh chóng thay đổi lại xiêm y...”

Huyết Phong phớt nụ hôn lên tai Miêu Miêu làm nàng suýt lui người ngã mảy mà hắn vươn tay đỡ lấy nàng.

“Nương tử nên tập làm quen sớm đi, phu quân vẫn còn rất muốn nhiều thứ ở nàng... Ta sẽ đợi nàng bên ngoài vậy.” Nói xong, Huyết Phong liền tiến ra cửa bỏ lại Miêu Miêu vẫn còn đứng ngẩn người chưa tiếp thu hết.

Vừa thấy Huyết Phong ra ngoài Tinh Sát và Tinh Lâm cúi người chào rồi đi theo sau hắn. Còn Dịch Anh và Dịch San sau khi ngơ ngác nhìn ba tên kia rời khỏi mới kịp định thần nhanh chóng chạy vào phòng. Thấy Miêu Miêu ngồi trên ghế mặt không biến sắc, tay trên bàn lại vẫn về chum trà xoay đường tròn, Dịch Anh bước đến định nói lời thì Miêu Miêu đã khước từ nói: “Không cần đâu.” Dịch Anh được dịp thở phào nhẹ nhõm, tiện tay rót trà hỏi: “Cả đêm muội không sao chứ? Chuyện đó...”

“Thay đổi y phục nữ nhân.” Miêu Miêu hần giọng nói, mặt không tự chủ mà điểm hồng gượng gạo.

Câu nói làm hai người kia nhìn nhau khó hiểu, nhưng cũng không hỏi thêm liền mau chóng ra ngoài mua y phục nữ nhân. Nhưng tiến đến cửa đã thấy một người đứng ngoài cúi đầu nói: “Đây là y phục thừa tiêu thư, hoá kiện đã có người thanh toán. Xin cáo từ.”

Dịch Anh nhìn bộ nữ phục trong tay rồi nhìn nam nhân rời khỏi, Dịch san vừa lúc nói: “Chần chờ gì nữa, có y phục miễn trả còn gì bằng. Miêu tỷ hẳn biết ai giúp mua mà, đây không phải là việc chúng ta đáng bận tâm làm gì.”

Gật đầu hiểu, Dịch Anh liền trở vào phòng trước đó còn nói: “Muội cho tiểu hầu chuẩn bị tắm bồn đi.”

Dịch Anh cười vui vẻ: “Đã xong thưa tỷ.”

Sau một lúc, Miêu Miêu sau khi qua các giai đoạn tẩy trần phủ bụi rồi cuộc trên người cũng mặt xong y phục mới. Dịch Anh giúp nàng vận từng lớp áo cầu kì lên người, Miêu Miêu vừa mặt vừa biểu hiện nhăn nhó, thầm nghĩ: “Nữ phục cổ đại thật phức tạp diêm dúa, cứ nghĩ áo bó sát mới là một người nhất ai ngờ y phục này mới là cực. Càng nhiều lớp càng nóng nực, chẳng hiểu sao ta lại đồng ý thay xiêm y. Thật đúng là điên rồ...” Và bây giờ nàng lại làm điều điên rồ đó.

Chỉnh chu gọn gàng đầu tóc, mái tóc dài với nếp gấp xoắn đuôi thả dài ngang lưng càng tăng nét nhu mì thướt tha, kết hợp với y phục màu lam cánh nhũ hoa tiết đơn thuần vận lên người nàng tôn vẻ phong trần thoát tục. Gương mặt trái xoan gợi nét sắc xảo vốn dĩ không còn tô điểm thêm nay cũng đã trắng hồng tự nhiên, làn da trơn nhẵn chốc chốc phủ tầng sương hồng e lệ động lòng, cặp mắt màu nâu trở nên tinh tế được cộng hoà với hàng mi cong dài, từng đờn nét sóng mũi theo đó cũng vuông vức, tạo sự kết cấu tuyệt mỹ đang ngưỡng mộ. Duy nhất làn môi căng mọng càng nhìn càng muốn đắm say tận hưởng, bộ lam y mặc hở rộng được buộc bởi sợi dây thắt ngang eo lộ rõ đường cong hấp dẫn. Dịch Anh và Dịch san hít sâu nhìn Miêu miêu không khỏi ca thán.

“Thiên gia quả nhiên thiên vị người mất rồi.”

Huyết Phong đứng ngoài hành lang vốn dĩ mắt đang trầm tư nhìn ngắm cảnh nhưng thực chất lại đang mong chờ thân ảnh nữ nhân kia bước ra từ này giờ. Cứ một lúc là hắn cầm chũm uống một tách trà lấy hơi, Tinh Sát và Tinh Lâm từ đã nhìn từng động tác của chủ thượng không khỏi thắc mắc trong đầu, nhưng quan trọng hơn bảo đảm cho chủ thượng biết về chậm dừng tiếp theo – Thành Sở Quốc.

Huyết Phong gật đầu lạnh giọng nói: “Được. Nương tử sẽ đi cùng ta.”

Ánh mắt huyết đồng lộ vẻ vui mừng, bạc môi không tự chủ nhếch cười mong đợi.

Tinh Sát lẫn Tinh Lâm lắc đầu nhìn nhau thở dài, trước đó biểu hiện này đối với bọn họ là chuyện “kì tích chấn động” nhưng đến đây từ khi bước vào tử lâu thì xem như đã tập quen dần. Ban đầu bọn họ bồn chồn lo lắng không yên vì nghĩ chủ thượng cao lãnh như vậy sao lại có thể tương tư một nam nhân? Nếu có quả thật noại đoạn tự thì từ đây trở nên thật nghiệt ngã rồi. Nhưng khéo thay vừa rồi bọn họ nghe được người kia là “Tiểu thư” nên việc

suy nghĩ đắn đo lúc đầu đã nhanh chóng bay vèo đi mất dạng. Bọn hấn không khỏi hi hoan mừng thầm trong lòng, xem chừng nữ nhân kia ắt sẽ rất đặc biệt với chủ thượng sau này, cứ nhìn đáng vẻ nóng ruột chờ đợi của chủ thượng là bọn họ liền có thể đoán ra.

“Xem ra chúng ta sắp có phu nhân rồi.” Tinh Sát điềm giọng nói nhỏ với tên bên cạnh.

Tinh Lâm gật đầu cái rụp, tay xoa cảm giọng đình ninh phán: “Chủ thượng kì này không tương tư nữ nhân xem ra là mối nghiệp lớn. Huynh xem, điệu bộ ấy có giống ngày thường của người đâu...”

“Các người cố ý nói lớn cho ta nghe sao?” Huyết Phong mặt sắc lạnh lùng nhìn bọn hấn.

“Ách, chủ thượng. Thuộc hạ không dám.” Tinh Lâm và Tinh Sát chột dạ đáp, bọn hấn nói nhỏ thế mà chủ thượng còn nghe xem ra mốt có muốn bàn chuyện gì tốt nhất nên tránh mặt chủ thượng mấy ngàn thước. Bị bắt quả tang như thế này, làm tim bọn hấn cứ như làm mồi cho lửa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Phu Nhân Của Bá Vương

Hai tên thuộc hạ kia vẫn đang trầm ngâm suy nghĩ thì từ đầu bóng dáng của lam y nữ tử kia đã bước ra khỏi cửa. Theo trực giác, bọn họ cũng đưa mắt nhìn xem. Nhìn thử rồi lại cup mặt xuống che nét đỏ mặt. Nhưng bọn họ đều ngờ vực trong lòng: “Gương mặt này hình như có chút quen thuộc...”

Ngay lúc đó hết thấy bọn người trong quán đều ngừng động, ngay cả thở cũng khó hít sâu. Cảm giác cứ như trên không lơ lửng nếu bọn hấn không phải vì đang chồn nhộn nhịp từ lâu thì chắc đang nghĩ mình đã bay đến thiên đường mất rồi. Ánh mắt mở to, miệng không tự chủ khen ngợi: “Thật hảo mỹ nhân tuyệt thế a~”

Miêu Miêu bước xuống phòng trà, động tác dừng dừng không tỏ vẻ quan tâm trước sự ngây ngời của bao ánh mắt đang trầm trở nhìn mình. Bọn nữ nhân chăm chú nhìn nàng mà ganh ghét ra mặt, song trong lòng khó tránh khỏi chút ngưỡng mộ ao ước. Lại nhìn xem nam nhân đều đỏ dòn mắt nhìn nàng ta như hũ mật ong, liền ngó lơ các nàng hỏi sao bọn họ lại chả ức cơ chứ...

Miêu Miêu lãnh đạm không để bọn họ vào trong mắt, những tình cảnh này giống như nàng đã thường đối mặt và quá chai lì với nó. Huyết Phong đứng cao ngất ngưỡng trên tầng nhìn nàng đắm đuối, hấn đã biết từ đầu gặp nàng hiểu rõ dung nhan ấy tuyệt không thể so sánh với những mỹ nhân tầm thường kia, nhưng hấn không tưởng Miêu Miêu lại có khí chất gọi nét quyến rũ đến mê hoặc thế.

Bước chân nhanh chóng bước về phía nàng, khi chỉ còn vài bước hấn thuận tay kéo ôm nàng vào lòng. Miêu Miêu nhìn xung quanh tìm hấn lại không thấy, vừa lúc cả người bị ôm vào mới kịp ngẩng đầu nhận dạng tên nào to gan. Huyết Phong vẫn vẻ cảm Miêu Miêu ôn nhu nói: “Nuông tử rất ngoan, nhưng sao bây giờ ta lại hối hận lại không muốn nàng mặc y phục nữ nhân nữa...”

Miêu Miêu trừng mắt cảnh cáo: “Đừng nghĩ ta thuộc dạng người dễ sai bảo, ta vẫn chưa chấp nhận ngươi là tướng công ta đâu. Ngươi nên tỉnh mộng đi.”

Huyết Phong nhếch cười trào phúng: “Hảo, xem như ta tự đa tình vậy. Nhưng, nàng vốn dĩ đã không còn quyền lựa chọn nữa...”

Tham lam khê ngời trộm hương thơm ngay cổ nàng. Miêu Miêu cau mày muốn nói thêm ngăn lại nên thôi, với lý do hết sức cùn: “Mỗi miệng.”

Huyết Phong liếc mắt nhìn xung quanh, cười lạnh: “Chẳng hiểu sao ta lại có cảm giác muốn máu của bọn chúng...”

“Tốt nhất là đừng để ta thấy là được.” Miêu Miêu cười cợt.

Thật tình là nhìn bọn người này nàng không khó lòng để biết được bọn chúng đang có dụng tâm tà ý gì, chỉ khi Huyết Phong đến bên nàng thì những ánh mắt sấm soi kia mới bắt đầu bót dấn sát vào người nàng. Là Miêu Miêu lúc trước thì chắc chắn sẽ không kiêng nể mà ban phát từng người cái chết đẹp, nhưng giờ nàng cũng không thể lơ đãng ở thời đại này, huống chi nghĩ lại có thể trong từ lâu này lại có nhiều truyền nhân thủ pháp rất mạnh. Đối với một thời thế chưa nắm rõ việc gì, Miêu Miêu vẫn phải cẩn thận cho qua, cốt vẫn là bảo toàn tính mạng trước. E rằng ở cổ đại này rất nhiều người có võ công còn ưu thế hơn nàng gấp mấy lần... Động thủ lơ đãng có thể cũng chỉ rước họa vào thân. “Hảo, nuông tử không thích thì ta sẽ không cho nàng thấy.”

Trước hành động bất bình thường của hai vị chủ tử bọn thuộc hạ ngây ngốc há họng chờ ra. Dịch Anh và Dịch San cũng khó tránh khỏi kinh ngạc, đây là ngày kì quái nhất mà họ từng thấy, đáng vẻ lãnh đạm, thần sắc lạnh lùng sát khí bức người đâu rồi?

Hai nhân vật chính ấy vẫn không quan tâm mọi thứ diễn ra xung quanh, với phía người ngoài nhìn vào chẳng nào khác cảnh “Tình chàng ý thiếp” cực kì thân mật, lại là hai nhân vật tiêu biểu soái ca và mỹ nhân đầy hấp dẫn lôi cuốn người nhìn. Có người xôn xao thì thầm ngưỡng mộ tấm tắc khen ngợi, người thì tỏ vẻ không quan tâm đến nhưng bọn họ vẫn không kìm nén mà giương mắt đánh giá nhìn đôi nam nữ tử tâm điểm này.

Miêu Miêu bắt đầu một nghe lời lẽ xung quanh, hỏi: “Ta muốn đi.”

Nghe vậy, Huyết Phong lập tức đưa nàng ra ngoài, cung chiều nói: "Chúng ta sẽ đến Kinh thành Sở quốc."

Miêu Miêu thoáng đỏ mặt ngại ngùng, nghỉ lại sau nhiều hành động thân mật vừa xảy ra nàng không cho tên đó chết thì cũng bại liệt thất thủ nằm trên giường quần quai thối khổ. Nhưng với tên yêu nghiệt này Miêu Miêu lại cho phép ngoại lệ, thừa nhận là có chút hứng thú khi nghĩ đến khoảng tiền cho nàng vung vãi suốt đời còn lại liền húng trí cười ngạo nghễ, trong lòng nàng không khỏi khoái trá với tương lai nhàn hạ vừa rồi, một khoảng thời gian dài 17 năm nàng lao vào địa ngục không lối dẫn kia, chịu nhiều gò ép nay nhất định nàng phải bồi thường hảo dung tưng bản thân cho những ngày đã mất a~.

Lúc này hai thân ảnh nam nhân vận hắc ý kia cũng bước đến, cung kính chấp tay báo: "Bẩm chủ thượng và phu nhân xe ngựa đã chuẩn bị xong."

Huyết Phong gật đầu: "Tốt, ngay bây giờ liền khởi điểm."

Miêu Miêu ngơ ngác nhìn Huyết Phong hỏi: "Ta nghe nói là đi xe ngựa tại sao lại bắt ta đi ngựa?"

Huyết Phong không đáp, tay dùng lực ầm nàng đặt trên yên ngựa, Miêu Miêu hoảng hốt, tay cuống quýt khua loạn xạ: "Đừng, đừng, cho ta xuống đi..."

Buồn thay một sát thủ như nàng lại không biết cưỡi ngựa nên việc giữ thăng bằng vô cùng ê chề xấu hổ, mặt nàng méo mó giường mắt khẩn thiết nhìn hấn. Huyết Phong thấy nàng chật vật, liền hiểu biết lý do nhưng tại sao một thân công lực lại không biết cưỡi ngựa?

Huyết Phong nhủ mảy suy nghĩ rồi thân nhiên leo lên ngựa ngồi sau nàng, ghé sát vào tai nàng: "Lần sau ta sẽ dạy nương tử cưỡi ngựa."

Miêu Miêu cười không ra hơi, tay vô thức bám vào bờm ngựa giữ thăng bằng tránh rơi khỏi, chau mày khẽ nói: "Thật mất sĩ diện..."

Huyết Phong làm như không nghe thấy, tay giữ dây cương điều khiển tay còn lại kéo sát người Miêu Miêu về mình dựa vào.

"Nếu nương tử mệt thì hãy dựa vào, ta không bảo đảm khi nàng rút xuống ta sẽ chịu quay lại cứu vớt lại đâu." Miêu Miêu phùng má cau có trong lòng thầm đem hấn ra rửa nhưng thân thể bất giác lại nghe lời tựa vào ngực hấn. Trên lưng ngựa sự gần gũi của hai thân thể nên Miêu Miêu có thể cảm nhận rõ được cơ thể săn chắc của hấn, vòm ngực thật cứng cáp săn chắc. Huyết Phong trong người cảm nhận được thân thể nhỏ nhắn cả mùi hương của cơ thể ấm áp kia đang xộc đến mũi hấn. Hơi thở như bị đứt quãng, nàng giống như loại mật ngọt thơm ngon nhưng có thể là liều ác độc chết người...

Huyết Phong tự giễu trước giờ hấn chưa đụng nữ nhân bất kỳ huống chi lại thân mật như bây giờ lại chính là lần đầu. Cảm giác xao xuyến này hấn tuyệt nhiên sẽ nhớ rõ mà xử trí sau...

Phi ngựa trên chặng đường dài hun hút, không nhanh cũng không chậm nhưng đủ hấn và nàng ngay lúc này, thưởng thức được cảnh vật xung quanh cùng cảm nhận được thứ cảm xúc kì lạ lần qua hơi thở đang loạn nhịp kia.

Sau đôi tình nhân nồng ấm kia là cỗ xe ngựa tiếp bước theo sau, bên trong là bốn thuộc hạ chung thành của hai người chủ tử. Bọn họ mỗi người một tâm trạng mông lung ngồi trong xe, cũng không nghĩ đến lại cùng bọn đi chung một con đường... Mới đây chỉ là xa lạ người dung phút chốc trở nên thân quen dù đôi lần gặp đếm đầu trên ngón tay... Điểm chung làm bọn họ chần động hơn cả là cảnh tượng làm hai chủ tử lạnh lùng kia tưởng chừng không "Cặp kẻ sát bóng một ai" nay lại thân nhiên tình tứ cùng nhau, điều này làm họ không khỏi nghi vấn và bàng hoàng điều trước mắt.

-----000-----

Tại Sở Quốc.

"Cái gì? Người của Lĩnh Tiêu Sát sẽ đến đây sao?" – Một thân ảnh mặt bào quan ngồi trên bàn lớn tiếng đập bàn. Nét mặt căng thẳng cầm tờ giấy trong tay run bần bật.

"Vâng, là có thư cảnh cáo..." Tên gia nhân hoảng sợ quỳ rạp cúi đầu sợ hãi.

"Đã đến lúc rồi sao..." Người đó lồm cồm định thành ghé trụ vững, dáng vẻ trung niên điểm vết sạm da đã quá tuổi thuận. Hấn khó nhọc thở dốc đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, tay đặt lên tim mà nắm chặt đầu đóm. Thần sắc trắng bệch môi mấp máy nói nhưng chưa kịp đã ngã quỵ xuống đất.

Tên gia nhân kinh sợ hét to: "Thần quan. Người đầu mau gọi Ngự Thái y gấp."

"Nương tử, đã đến rồi có cần ta ầm nàng luôn không?" Huyết Phong xuống ngựa nhìn Miêu Miêu cung chiều hỏi.

"Ấn. Ấm ta." Miêu Miêu mặt dày đáp.

"Hảo." - Hấn lắc đầu buồn cười, tay liền gỡ ầm bảo bôi vào lòng. Thân hình nhỏ nhắn nằm gọn trong vòng tay, ngẩng đầu nhìn hấn dù bị nửa lớp mặt nạ che khuất nhưng nàng có thể thấy biểu hiện đang đỏ mặt của Huyết Phong, hấn thật đang thẹn vì điều gì vậy?

Trong lúc hai người cảnh chàng ầm thiếp thì phía sau lại nổi sấm một lần nữa...

"Đừng..." "Dịch San, ta vừa nhìn thấy gì vậy?"

"Mắt muối vừa có bụi bay vào phải không, ngứa chết đi được."

“... “ Hai tên y nhân vẫn một mực im lặng, nhưng chắc là đều đứng chạy hình ngưng băng cả rồi.

Chủ thượng và phu nhân quả thật chẳng nề nang mặt bọn họ chút nào,có biết là còn bốn tên thuộc hạ đang cô độc phía sau không vậy?

Huyết Phong ầm Miêu Miêu đến trước cửa của một trang gia, lười thân chán ngẫm nhìn xung quanh nên ngả đầu tựa vào ngực hấn dựa dẫm. Vừa lúc cánh cửa lớn cũng mở ra, ngay sau đó một toán người bên trong chạy ra cúi người gấp gấp cung kính nói: “Tham kiến chủ thượng, thứ lỗi cho thuộc hạ vì chậm trễ. “

Tĩnh Sát phía sau nhắc nhở: “Còn có phu nhân.“

Ngay lập tức mọi ánh mắt ngạc nhiên nhìn về Tĩnh Sát muốn xác nhận đó có phải sự thật hay không? Nhận thấy Tĩnh Sát gật đầu khẳng định, bọn người liền bàng hoàng nhìn nhau rồi mới dời mắt tập trung về con người mà chủ thượng đang ầm trong vòng tay đẩy nâng niu cẩn thận, bọn họ liền nhanh chóng hô: “Tham kiến phu nhân.“

Huyết Phong khẽ gật đầu, lạnh giọng lên tiếng: “Mau cho người chuẩn bị tắm bồn đi.“

Nói xong, hấn đưa Miêu Miêu tiến vào gia trang trong sự ngỡ ngàng của bao ánh mắt. Kì tích... Quả thật kì tích sẽ xuất hiện sao?

Dịch San và Dịch Anh đứng ngoài cổng dáo dác nhìn xung quanh tìm Miêu Miêu nhưng cũng không thấy, mang tâm trạng lo lắng nhìn nhau vừa lúc đó Tĩnh Lâm đến gần điều giọng: “Hiện tại phu nhân đã được chủ thượng dẫn nghỉ ngơi, người có cho tôi đến dẫn hai người về phòng và sắp xếp chỗ nghỉ nơi này. Còn gì thắc mắc xin hai vị ngày mai hãy gặp tổng quản hỏi thêm. Nào, xin mời.”

Hai tí muội gật đầu không nói thêm, lặng lẽ theo sau Tĩnh Lâm. Còn Tĩnh Sát thì đi theo chủ thượng bảo chủ đến khi đứng trước cửa phòng mới cúi đầu rồi khỏi.

Đẩy cửa bước vào phòng Huyết Phong dùng động tác cẩn thận một tay đỡ Miêu Miêu, một bên nhẹ nhàng kê gối đặt nàng xuống giường. Miêu Miêu vừa đặt lưng xuống liền bật người dậy, giường mất đánh giá căn phòng rồi quay sang nhìn hấn hỏi: “Đây là đâu? Tại sao lại đưa ta đến đây? Nói, mục đích.”

Miêu Miêu căng thẳng nhìn hấn, sau lớp mặt nạ bạc Huyết phong dường như càng trở nên bí ẩn mà điều đó lại khiến nàng rất lo lắng.

“Chúng ta đang ở kinh thành Sở Quốc, nơi đây chính là Lĩnh Tuý Vương tất cả đều dưới tay ta vận hành. Ta đưa nàng đến đây cốt vẫn chỉ là nghỉ ngơi đường dài, nương tử... Nàng có nghĩ là nàng đang đề phòng ta không?” Huyết Phong chau mày hỏi lại.

“Ta chính là đề phòng tên yêu nghiệt nhà ngươi.” Miêu Miêu nhếch cười liền đáp. Bản năng của sát thủ là không thể dễ tin vào bất cứ điều gì, ngay cả bản thân Miêu Miêu vẫn luôn phòng tránh điều đó. Có xao động bởi hành động ôn nhu của hấn nhưng nàng nhất trí không thể động tâm trước tên yêu nghiệt chưa rõ lai tính này.

Huyết Phong lắc đầu, hấn không nghĩ khi nàng trả lời vậy lại làm tâm có chút thất lại kì lạ.

“Nếu nàng không thoải mái hãy tắm bồn đi, ta đã cho người chuẩn bị.“

”Ân ta biết rồi, ngươi ra ngoài đi.“ Miêu Miêu gật đầu đáp.

Huyết Phong vẫn chưa có dấu hiệu chịu rời khỏi, hấn nhìn nàng nhếch cười bí hiểm “Nương tử a, sao lại đuổi phu quân? Ta đây lo lắng có kẻ xâm nhập hại nàng nên mới quyết định chờ nàng đây.”

Miêu miêu liếc hấn cảnh cáo, nghiêng răng nói: ”Mau rút nhanh cho ta.”

Nếu có kẻ có khả năng xâm nhập cao nhất duy nhất chỉ mình tên yêu nghiệt nhà ngươi thôi. Huyết Phong thản nhiên vẫn đứng cười lưu luyến không đi, tâm trạng bốc hỏa lên đỉnh đầu đỏ mặt liền một cước nhanh chóng đá văng hấn ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Trộm Hôn

Huyết Phong có mặt tại thư phòng, một bên nghe các cấp quan đang lần lượt tổng kết báo cáo lại tình hình, một bên thường tách trà trong tay một cách nhàn hạ, lâu lâu lại nhếch cười không lý do...

Tĩnh Lâm gõ cửa bên ngoài, vào trong cầm xấp trên tay là đồng văn kiện nhần nhít chữ số, đặt ngay bàn hấn cúi người nói: “Thưa chủ thượng, đây là tất cả bản báo cáo về địa khu ta vừa chiếm được, kèm theo là doanh thu số lượng mà tổng quản chi thu vừa qua. Còn có...”

“Được rồi.” Liếc nhìn xấp giấy trên bàn Huyết Phong đặt tách trà xuống. Tay lười biếng cầm tờ giấy nhìn lướt qua rồi lạnh giọng nói: “Các người lui đi.”

Đám người ngừng báo báo, liền không nán ná rút khỏi. Tinh Lâm và Tinh Sát cũng y theo, khép cửa ra ngoài cửa đứng canh.

Huyết Phong bỏ qua những tờ giấy trắng nhạt nhẽo, tay phút chốc khựng lại bởi màu thư lạ lẫm. Xem xét từng dòng chữ báo cáo, ánh mắt sắc bén xuất hiện tia cười thích thú, bạc môi khẽ cười nguy hiểm: “Hãy tận hưởng những giây phút ngắn ngủi còn lại của lão đi, tất cả những gì năm xưa ta thiệt một nhưng lão thì thiệt hơn mười.”

-----0o0-----

Sau khi đá tên yêu nghiệt kia ra khỏi phòng, Miêu Miêu mới thở phào nhẹ nhõm. Cảm thấy cả người sắp thấm ướt vì mồ hôi nàng nhanh chóng cời lấy y phục khỏi người. Giữa làn sương mờ ảo bởi hơi nước nóng phong toả, cảnh ẩn hiện tạo nên bầu khí thư thái, phóng túng. Ba vòng đầy đặn, theo đường cong cương nhu càng tăng thêm nhiệt hấp dẫn. Miêu miêu hướng đến bồn tắm mà ngâm thân mình nhẹ nhàng tận hưởng, tất cả gọi gì là “sự đời rồi ren” ngay phút này nàng đều một phát đá phăng..

Dường như thả hồn hưởng thụ ngâm mình trong nước ấm khá lâu, tận hưởng trong dạo khúc tẩy trần bồn tiên, vô tình cũng lơi cuốn nàng thả giấc ngủ trôi theo một cách tự nhiên..

“Cạch..”

“Nương tử thật đáng trách...” Huyết Phong vừa giải quyết xong công quy, tâm trạng liền rơi vào trạng thái nhớ nhung kì lạ. Phút chốc chỉ muốn nữ nhân kia xuất hiện ngay trước mặt, không rõ lý do nhưng trái lại hẳn cực kì vui vẻ, bước chân nhu thuận cũng nhanh chóng đứng ngay trước cửa phòng. Ai ngờ...

Tay thuận tiện vơ lấy khăn treo gần đó, lại nhìn nữ nhân thản nhiên ngủ say trong bồn. Hắn bắt đầu chau mày: “Phóng túng như vậy chẳng sợ nhiễm phong hàn sao? Nữ nhân thật kì lạ...”

Động tác ôn nhu ôm nàng vào trong lòng, cẩn thận đặt nàng trên giường. Huyết Phong cảm nhận mùi hương từ người nàng đang cuốn quýt lấy thính giác hắn, dòng máu kia lại lần nữa như kích động cuộn trào trong lồng ngực. Dưới ánh trăng với tia sáng le lói hắt qua cửa sổ, chút mờ nhạt của trăng nhưng đủ để thấp ngọn lửa nồng nhiệt hăng say mê luyến, khuôn mặt Miêu Miêu soi càng tăng nét ma lực phong tình. Đứng trước khung cảnh cho là có thể lãng mạn, một kẻ âm người nhắm mắt khó ai có thể cưỡng lại được bản thân. Huyết Phong cũng không ngoại lệ, ngay phút này hẳn cảm nhận được sự hồi hộp trong lồng ngực, bạc môi như bị dụ hoặc nhẹ nhàng đặt lên môi nàng, cảm thụ một cảm giác mới mẻ mà trước giờ hắn chưa từng trải.....

Buổi sớm lan toả khắp kinh thành..

Miêu Miêu sau một giấc ngủ dài nay cũng đã tỉnh giấc, đưa hai tay xoay thái dương thư giãn, mở mắt chớp chớp ngó lên trần, lười biếng xoay người lại bắt gặp cái bản mặt mà nàng cực kì kỳ quái.

Nghĩ sao nếu bạn rơi vào tình huống một nữ nhân trên thân chỉ duy nhất quần một tấm khăn, hậu đãi hơn nằm ngay bên cạnh chính là soái ca?

Hơn bao giờ hết Miêu Miêu chỉ khắc khoải mong ước ngay bây giờ có thể rúc xương hắn, lột da hắn cho chim quạ chén bữa, cốt sọ liền đem đập nát như cát bụi..

Điều nàng tức giận hơn chính là thấy bộ mặt trơ trẽn của hắn, vẫn thản nhiên cười: “Nương tử đã tỉnh?”

Lợi dụng lúc hắn vẫn còn nhắm mắt thờ ơ, tay nàng liền vận công chưởng ngay ngực Huyết Phong đánh lăn xuống sàn. Động tác kết thúc vừa lúc cũng nghe phản hồi kêu ca: “Ta biết nàng có nội công nhưng không nghĩ nàng lại lấy đó sát hại phu quân nha.”

“Mẹ nó, ta mục đích chính là muốn giết nhà người đây này. Nói, người làm gì nằm trên giường của ta. Một bản vương gia cao quý như vậy đừng nói với ta là đã hết phòng mồi mò tới đây, bản nương sẽ không nhân nhượng tên yêu nghiệt nhà người thêm đâu.”

Huyết Phong cười ẩn ý: “Ta không có ý giải thích, vừa rồi chẳng phải nàng đã rõ rồi sao.”

Miêu Miêu cảm thấy chột dạ, mặt vừa đỏ hồng vừa hoá đỏ tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tên yêu nghiệt hỗn đản nhà người trời đất chính là sai lầm mới để người tồn tại mà gặp ta.”

Không nói hai lời, nàng bắt chập trên người sơ sài chỉ quần lấy tấm khăn, trước mắt bây giờ Miêu Miêu chỉ muốn xông tới xé thân hắn ra làm trăm mảnh, đung tới điều nàng chưa cho phép chẳng khác biến nàng thành con bò húc hăng máu chạy đâm vào tấm vải đỏ khiêu khích.

Đương nhiên tấm vải đỏ chọc tức nàng chính là Huyết Phong đây.

Đáng tiếc thay với vận tốc phóng như tên lửa của Miêu Miêu, Huyết phong cơ hồ lại né nhẹ sang một bên. Miêu Miêu vì bị mất đà mất đối tượng nhắm trúng nên sẵn sàng chịu cú đập đất đầy ngoạn mục.

Mặt đất mềm.. Thật ấm..

Miêu Miêu cảm thấy có chút gì đó bất bình thường, chẳng lẽ cổ đại tiến hoá được nên nhà thành lò sưởi sao? Trong lúc Miêu Miêu vẫn còn nhắm mắt mà trong lòng vẫn có chút hoài nghi, thì bị giọng nói khác cất ngang: “Có vẻ nàng rất thích ôm ta nhỉ?”

Phản ứng như bị điện giật Miêu Miêu liền đẩy người hẳn ra: “Ngươi...”

“Là ta giúp nàng... “ Vừa nãy hẳn đã có lòng thương lấy thân mình che chở giúp nàng, những tưởng nữ nhân này ít gì cũng phải đáp tạ hẳn, nào ngờ lại bị nàng liếc nhìn cảnh cáo. Giống như chính hẳn là người lợi dụng tình cảnh trở thành kẻ dè dặt ôm nữ sắc... Miêu Miêu giả vờ như không nghe, nhìn cả người hẳn ngã xoài trên đất nàng bất giác cũng thấy hả dạ, nghĩ điều gì đó mới lại nhếch cười tà mị mang lại cảm giác không mấy tốt lành.

Nàng hôn hẳn...

Bất ngờ trước hành động của Miêu Miêu, Huyết Phong không có phản ứng đẩy nàng ra ngược lại thân thể như bị đóng băng vừa bị lửa nóng xâm chiếm. Cảm giác này hẳn chưa từng biết nhưng nó rất ám áp và hẳn muốn nó. Bàn tay hẳn bất giác dí vào gáy nàng đẩy cả hai dần tiến sát lại với nhau. Nụ hôn bất ngờ phút chốc lại mang tư vị đậm đà quyến rũ hơn. Có lẽ Huyết Phong cũng không biết, đây cũng là lần đầu Miêu Miêu chủ động...

Nụ hôn vừa dứt cũng là lúc hẳn thấy thân thể mình mềm nhũn bất lực. Huyết Phong nhìn lên thì thấy Miêu Miêu nhếch cười hài lòng, hẳn cũng hiểu bản thân đã bị nàng chơi. Anh hùng quả không qua được ai nữ nhân là đây.

Ngược lại Huyết Phong không tức giận vì điều đó, ánh mắt nhìn nàng thêm say đắm, ngay cả bản thân hẳn cũng không hiểu rõ. Miêu Miêu theo dõi từng cử động của hẳn chưa thấy dấu hiệu bất thường, trong lòng sinh nghi thuốc nàng chế ra dường như sẽ phát huy ngay, tại sao với hẳn vẫn không gì xảy ra?

“Ngươi... Ngươi cảm thấy gì không?”

Hẳn phải trả lời nàng thế nào đây? Người hẳn như đang sâu bọ chạy ngang chạy dọc ngó cả bộ tạng, ngoài người lại mang cảm giác nửa nóng nửa lạnh. Mồ hôi ướt của vạt áo sau lưng hẳn nhưng về ngoài mặt đàn lợt tã về điểm đậm không biểu hiện: “Hạ được với phu quân mình không phải là ưu điểm tốt đâu nương tử.”

Có vẻ như thuốc có tác dụng nhưng hẳn lại đang cố gắng kìm chế thôi. Bất quá càng nhẫn nhịn càng bộc phát nhanh. Nàng phải áo đứng dậy khoanh tay nói: “Hừ! Ngươi nên cảm ơn ta đi, dược này đã là nhẹ nhất trong các độc rồi.”

Sau đó Miêu Miêu lạnh lùng xoay người bước vào trong.

Một thân tro rơi dưới nền nhà, Huyết Phong thờ đốc cảm nhận như bị hỏa nhiệt bài xích siết lấy thân thể, lại không cách gì hoá giải ngay. Hẳn đánh vận dụng nội khí kiềm bớt sức nóng, ngay lập tức hơi khí lạnh nhanh truyền toả ra căng cứng các cơ, thân thể dần trở nên dễ chịu... Nhưng với dược độc này, hẳn vẫn biết nó vẫn còn có thể phát tán. Chỉ là bây giờ hẳn không thể xông vào kêu nàng giải ngay, có khi nữ nhân này sẽ thả vào hẳn thêm nhiều thứ độc khác thì chẳng may rước thêm họa.

Từ giờ hẳn mới biết được một điều, tuyệt đối không nên chọc giận nương tử. Bất kì nữ nhân hẳn có thể nhìn ra, nhưng với nàng hẳn lại hồ thẹn chẳng biết gì mà dè phòng.

Nhưng vừa rồi môi nàng chạm vào hẳn thật mềm, cồi khí ám áp ấy càng tăng dục vọng trong hẳn càng cao. So với nụ hôn trộm đêm qua, sinh lực đó càng tham ham muốn xâm chiếm nhiều hơn... Nếu hẳn được nàng hôn truyền độc như thế lần nữa, hẳn cũng tình nguyện không phản ứng như lúc này. Nghe thật chua chát nhưng với Huyết Phong lại không hề thấy thế, bạc môi vẽ đường cong đầy thoải ý không gượng ép.-----

Miêu Miêu sau một lúc cũng rời khỏi bồn bước ra ngoài, nãy giờ nàng vẫn tập trung tận hưởng thả hồn nhưng lại không “thả” được chút nào. Điều này khiến nàng không buồn nhưng bức dọc hơn là bản thân thể không phủ nhận là đang nghĩ tới tên phu quân bất đắc dĩ – Âm Huyết Phong khiến nàng mới mất tập trung.

Đã gần một khắc giờ trôi qua, Miêu Miêu từ khi bước ra đã không hề thấy bóng tên yêu nghiệt đó nữa. Nàng hiểu rõ loại độc kia không đủ mạnh để đủ giết hẳn, chỉ là một lúc sẽ đau đớn vì động mạch xáo chút thôi. Nàng chỉ lo lắng không biết hẳn có đủ mạnh để chịu đựng đó không thôi.

Miêu Miêu lác đầu thôi nghĩ đến, rời mắt nhìn về phía bàn thì một bàn ăn thơm ngon bày trước mặt. Đồng tử loé sáng như tìm được vật báu, bụng nàng lại bị bỏ đói hơn nửa ngày điều gì có thể quyến rũ nàng nhất ngay lúc này ngoài đồ ăn?

Hình bóng Huyết Phong nay bị dè bẹp bởi đồng đồ ăn thơm ngon kia rồi!

Cùng lúc đó Dịch Anh và Dịch San đứng ngoài cửa tiến vào, Dịch San hí hửng liền chạy vào bàn ngồi, còn Dịch Anh thì tặc lưỡi buồn rầu: “Sao chẳng khi nào muội ăn mà chẳng nhưng nhớ đến bọn ta nhỉ?”

Miêu Miêu cười lấy lòng tay kéo Dịch Anh xuống ngồi ghé, nói: “Hiểu sai ta mất rồi nha, chẳng qua ta nghĩ đã có người giúp hai người phụng bồi thức ăn khác, nên chắc không cần đến tại hạ làm gì.”

“Miêu nhi, muội đừng đoán bừa.” Dịch Anh cầm đũa ra vẻ không muốn nói.

“Thật không? Vậy chắc ta nhìn nhầm. Nào nào, ngồi vào bàn đi.” Miêu Miêu cười ả ý ngồi xuống bàn gấp thức ăn tự nhiên xem như không có chuyện gì.

“Không phải đâu, là tỷ tỷ đang có người nhưng nhớ. Nhưng không muốn chúng ta bàn tới đó thôi.” Dịch San vừa cầm bát com nhanh nhẩu nói.

”Muội bót bép xép đi, chuyện của muội ta còn chưa nói. Mới tí tuổi lại tăng tiểu có ý trung nhân.” Dịch Anh chau mày cãi lại.

“Muội... Muội đâu còn nhỏ, chỉ có tỷ tỷ mới nghĩ muội là tiểu muội lúc trước thôi. Người ta cũng có tình ý riêng chứ bộ, nhưng là...”

Thật sự đối với chuyện này, nàng từ khi ở tửu lâu cũng đã mập mờ đoán ra nhưng là không muốn xen vào. Nhưng nàng thật sự bức bối trước thái độ úp mở mờ mờ của hai người này, nàng lắc đầu đặt đũa xuống nói: “Nếu hai người xem ta là tỷ muội vậy sao lại giấu làm gì?”

Dịch Anh và Dịch San ngượng mặt cúi đầu không nói, Miêu Miêu chủ động nói: “Có phải cặp thuộc hạ y kia đã làm gì hai người không?”

“Không... Không... Bọn họ không làm gì cả, chỉ là...” Dịch Anh khua tay ngập ngừng nói.

“Vậy chắc đề ta đi gặp bọn họ rồi xử cho lẹ vậy. Giờ thì ăn đi.” Miêu Miêu giả vờ tức giận, xua tay ý bảo.

Dịch Anh run giọng: “Thật sự... Ta và San nhi có rung động trước y, nhưng... Nhưng là không thể nói mới âm thầm...”

“Muội và tỷ sợ sẽ ảnh hưởng đến cuộc trả thù sau này chỉ vì chi phối bởi tình ý không đáng có mà lại chậm trễ. Cũng như, thân thể của hai ta không gì sánh nên có lẽ không thể...”

“Đây là điều ngu xuẩn nhất mà ta từng nghe.”

Nghe thế, Dịch Anh và Dịch San lập tức ngừng đầu kinh ngạc.

Nàng lạnh giọng: “Không ai được lựa chọn số phận của mình an bày ra sao nhưng bản thân đều có quyền để lựa chọn tạo nên số phận đó. Quyết định thế nào ở mình, khi chọn rồi cũng đừng đổ lỗi cho số phận. Hạnh phúc cũng vậy, khi người yêu thương ai thì người cũng có quyền giữ lấy, bất cứ ai đều không có quyền tranh chấp cấm cản.”

Cả hai sững sốt, tuy quãng thời gian bọn họ gặp được nhau tới đây không dài, nhưng đủ để bản thân mỗi người hiểu được lẫn nhau. Đủ để khi khó khăn cũng cùng nàng đương đầu, dù có tử mạng cũng không để nàng gặp phải nguy hiểm.

Dịch Anh cảm kích nắm tay nàng: “Được theo muội là điều ta không hề hối hận.”

“Đúng vậy...” Dịch San khó kìm chế mà nước mắt nước mũi đã rung rung chảy dọc

Miêu Miêu chỉ lắc đầu cười an ủi sau đó mới hạ giọng bảo họ ra ngoài, nàng ngay lúc này cũng thật cần nghỉ ngơi. Lời nàng nói cũng như tự nói với bản thân mình, liệu ta khuyên được người nhưng ta có làm được không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Phu Nhân Hàn Băng Miêu

Miêu Miêu chán nản chống cằm suy nghĩ, trong đầu chợt lóe ý hay nào đó lại thấy nàng mỉm cười ẩn ý: “Hào, coi như lần này ta làm người tốt vậy.”

Dứt suy nghĩ Miêu Miêu nhanh chóng rời khỏi phòng, mở cửa đi ra ngoài khung cảnh trang hoàng lập tức dội vào tầm mắt, cảnh đẹp cây trồng cắt xén rất hoa mỹ nhưng hình như nơi đây rất vắng vẻ và hiu quạnh. Nhưng trước lúc tới nàng còn nhớ có rất nhiều người ra đón nha, sao bây giờ chỉ có mình nàng đứng hành lang tro tro vậy? Cũng chẳng thấy bóng dáng của nha hoàn đi ngang, hai tên nam nhân lạ lùng kia cũng mất dạng, nếu không người xuất hiện thì làm sao nàng có thể hỏi tìm Huyết Phong đang ở đâu chứ...

Cũng may vừa lúc đó Tinh Lâm đang cảm khay gì đó đi qua, Miêu Miêu nhanh miệng lập tức chặn đường nói: “Này anh bạn gì oi...”

Tinh Lâm thoáng ngạc nhiên nhìn Miêu Miêu, lại cúi thấp người chào cung kính hỏi: “Phu nhân cần gì ạ?”

Nàng gật đầu đáp: “Chẳng qua ta đang tìm Huyết Phong nhưng lại chẳng biết hắn ở đâu, người có thể dẫn ta đến đó không?”

Bản danh chủ thượng trước giờ ngay cả kẻ thân cận nhất như hắn cũng không dám nêu ra, nữ nhân trước mắt chỉ mới ngày một ngày hai biết chủ thượng lại dễ dàng xưng hô vậy sao?

“Hân hạnh thừa phu nhân, mời người đi theo thuộc hạ.” Hắn nói rồi quay ngược đường lại.

Đến nơi. Miêu Miêu nhìn căn phòng trước mặt rồi hỏi: “Hắn đang ở trong này sao?”

Tinh Lâm lập tức trả lời: “Ân phu nhân. Nhưng chủ thượng đang phê tấu chương bên trong có dặn người không cho ai tới gần làm phiền.”

Miêu Miêu nhú mày bắt mắt, không đợi Tinh Lâm nói thêm lời nàng lên giọng nói với: “Huyết Phong, ngươi mau lặn ra đây. Bản nương có việc cần gấp ngươi, đừng có mà làm may làm giả không gấp, ta liền nhờ bưng gộc phòng ngươi bây giờ. Mau ra.”

Tinh Lâm giật mình, phu nhân thật có tính khí rất tự tin trong lòng hẳn bội phục vì điều này... Nhưng, có khi nào phu nhân banh xác ngay không? Ai rằng chứ phá sự tôn nghiêm của chủ thượng đang làm công vụ thì bất kể ai cũng về cát bụi chơi với gió.

Suy nghĩ còn chưa dứt đã kịp thấy thân ảnh chủ thượng mở toang cửa ra, Tinh Lâm mở mắt cực kì hốt hoảng chưa kịp thích ứng nói như thể nào đã nghe hẳn phò lệnh: “Ngươi cút đi.”

Tinh Lâm ngơ ngác đờ người, theo bản năng hẳn nhìn sang bên cạnh, lại hay chẳng thấy bóng dáng ấy đâu nữa?

Trong thư phòng

Huyết Phong đặt thân ảnh nhỏ nhắn lên đùi, nhẹ giọng hỏi: “Nàng tìm ta có việc chỉ?”

Miêu Miêu bất giác cũng không phản kháng, gọn nhẹ nằm trong thân ảnh, nhanh chóng nói về vấn đề chính: “Ngươi hãy kể về ngươi cho ta nghe đi, dù là phu quân ta nhưng khi bất chợt người hỏi đến chẳng lẽ ta lại bảo không biết gì về hắn sao?”

Huyết Phong mỉm cười ôn nhu, tay gắt gao ôm chặt thắt lưng nàng: “Ta đơn thuần là một bá vương trong triều đình hoàng cung, còn nàng biết thêm ngoài ra ta còn là chủ thượng của một bang chủ nặc danh Lĩnh Tiêu Sát là được.”

Miêu Miêu vẫn chưa hài lòng về giới thiệu khái quát của hắn, bĩu môi trách: “Vậy lý do tại sao ngươi cứ đeo mặt nạ bên mình là gì? Hay ngươi sợ là mỹ nam lại bị ong bướm phiền phức bao quanh?”

Huyết Phong đương nhiên là hiểu ý nàng muốn nhắc đến, ôn nhu nói: “Vậy nàng muốn nhìn gương mặt ta sao? Được rồi, thân ta đều là của nàng... tháo xuống đi.”

Nghe hắn nói vậy nàng hơi giật mình, gương mặt thoáng điểm hồng kì lạ, nói: “Nếu ngươi đã nói ngươi là của ta – Nàng đưa mặt đến gần hắn tà mị nói – thì hảo hảo sau này đừng hối hận.”

Ngươi mất hẳn tràn ngập ý cười, nàng là đang chấp nhận đồng ý gả cho hắn rồi à, tay hắn càng xuyết xoa ôm chặt lấy thân tiểu nữ nhân trong lòng, gặt đầu tỏ vẻ chấp thuận.

Miêu Miêu thoáng cười, nam nhân này cứ nhiên lại rất trẻ con, nàng đưa tay chạm lấy mặt nạ bạc nhẹ tháo rời gương mặt bí ẩn kia...

Hiện dần ra là khuôn mặt soái ca đầy mỹ lực nhưng lại phảng phất màn u ám lạnh lùng, đồng tử huyết đồng càng tô vẻ sự bí ẩn lạ lùng, sống mũi cao và đôi lông mày kiếm kiêu ngạo. Từng góc cạnh từng đường nét hoàn hảo đến say đắm, đứng trước vẻ đẹp hoàn mỹ như vậy, trách nàng là soi thềm cừu cũng thuận.

Nàng đưa tay chạm nhẹ gương mặt hắn, thì ra mặt hắn đâu bị vết sẹo gì khó coi đến nỗi che mặt vậy đâu... Miêu Miêu đưa mắt khó hiểu nhìn hắn: “Sao ngươi lại che mặt mình đi? Ngươi không bị thương tích xấu xí gì mà?”

Huyết Phong một mực chung thủy chăm chú nhìn nàng, đợi lâu không có biểu hiện trả lời, nàng nhú mi ý dỗi: “Nè, ta đang hỏi ngươi đó.”

“Nàng đừng thắc mắc sau này nàng sẽ rõ thôi... nương tử đã nhìn thấy mặt ta tất nhiên là suốt đời là của Huyết Phong này, nên dặn nàng cũng đừng mong kim cổ tẩu thoát khỏi ta chỉ thêm vô ích...” Hắn vừa nói vừa đưa tay vuốt ve mái tóc dài. “Nếu ta nói không thì sao? Quyền ta muốn đi hay ở là do ta tự quyết định cơ mà. Ngươi lấy đầu ra bàn lĩnh cấm cản ta vậy?” “Miêu miêu nhú mày tỏ vẻ bắt mắt.

Tự nhiên bản thân đang tự do ngao du thoải mái phút chốc lại bị sợi dây vô cơ trói buộc dính tại một chỗ liệu có ai không bức?

Nghe vậy, ngươi mất hẳn thoáng trầm xuống, cõi lòng hẳn như bị ai bóp nghẹn đau xót. Nàng nói vậy tức là đang từ chối hắn sao? Không nguyện ở bên cạnh hắn, vì điều gì? Mặt sắc liền trở nên tái nhợt xanh xao, bạc môi cũng mím lại khô khan...

Nhận thấy sự thay đổi của hắn, nàng thoáng lo lắng, hình như hắn còn đang bị khống chế thuốc của nàng à. Thấy sắc mặt hắn chuyển biến không tốt làm nàng nôn nóng sốt ruột, nghĩ thầm: “Đừng nói là độc dược tự động phát tán lên cấp bậc nha.”

Nhanh chóng đưa tay chạm nhẹ vào người hắn dò xét, hỏi: “Ngươi đang thấy nóng trong người phải không? Khó chịu lắm không, này đây là thuốc giải ngươi mau uống vào đi.” Vừa nói nàng chia tay ra lọ thuốc lấy từ trong ống tay áo.

Huyết Phong né tránh không uống, vốn dĩ hắn không bị kịch độc kia gây khó dễ mà chẳng qua thấy nàng lo lắng như vậy, trong lòng nảy sinh chút hài lòng nên mới giả trò đùa dai... Miêu miêu bắt mắt nhú mày, nhích người tới mặt hắn ra lệnh nói: “Chẳng phải thân ngươi là mình ta sở hữu đó sao, bây giờ ta muốn ngươi uống thì ngươi mau uống đi.”

Miêu Miêu cũng không biết rằng hành động xấn tới của nàng lại làm Huyết Phong thêm một trận kích thích. Hắn thật giận nàng, giận vì từ chối hắn nhưng sao giờ lại đang quan tâm lo lắng?

Hắn giả vờ đau thương nói: “Chẳng phải nàng muốn hại độc phu quân sao, giờ ta có chết chẳng phải hi hoan lắm à? Mặc kệ ta đi.”

“Ách. Nhưng... nhưng bây giờ ta thích giải thì ngươi phải uống.” Miêu Miêu đuối lý không biết nói rõ thế nào, một bên lại đang lo lắng sợ rằng độc sẽ phát tán mạnh hơn thì toi, kiêu đó thì e rằng Huyết Phong sau này có muốn ăn cũng không thể... bởi vì ruột hắn đã bị phân hủy rã hết rồi.

Không đợi hắn phản ứng, nàng nhanh chóng đưa thuốc ngâm vào miệng rồi hướng tới bạc môi kia mà trao thuốc. Miêu Miêu móm thuốc cho hắn, đến khi cảm thấy hắn đã chịu nuốt trôi nàng mới định rời khỏi người hắn, nhưng chẳng hiểu sao thân nàng đã bị lực đạo trụ ngay hông kéo nàng xích lại gần hơn.

Khi này Huyết Phong còn ngạc nhiên trung mắt nhìn nàng hôn hắn, cảm nhận làn môi mềm đang áp đảo môi hắn, lòng thoáng chút run lạnh vì chưa bao giờ hiểu cảm giác này là gì nhưng quả thật thứ kì lạ này rất ngọt ngào và làm hắn rất thích thú. Khi thuốc đã vào miệng lập tức tan nhanh ra, trong lòng được giải được liền hết sức thoải mái dễ chịu.

Cảm thấy Miêu Miêu có ý định rời khỏi, tay hắn bắt giắc lại ngăn cản càng tăng lực ôm gắt gao kéo nàng dán chặt vào lồng ngực hắn. Sau màn mở đầu hết sức êm đềm, Huyết Phong theo nguồn cảm hứng tiếp tục tìm sự thăng hoa, nhẹ nhàng đưa lưỡi dụ hoặc tách môi Miêu Miêu ra, muốn cảm nhận thứ mật ngọt bên trong ấy nhiều hơn. Nhưng thậm chí nàng không chịu mở ra lại còn cắn răng không cho. Huyết Phong khẽ nhíu mày không vừa ý, dụ hoặc không được hắn đành đàn áp, cắn nhẹ vành môi cảnh cáo, Miêu Miêu lập tức kêu la một tiếng, vừa lúc ấy cũng là thời điểm cho địch đâm thẳng vào thành. Huyết Phong điều luyện đưa lưỡi cả hai mê say nhảy nhót trên miên, cả hai thân ảnh nửa ngồi trên ghế nửa ngồi trên đùi hắn day dưa khúc dạo đầu.

Miêu Miêu muốn gãy dựa phản kháng lại bị tên yêu nghiệt ấy khoá chặt cả người nên không thể thoát khỏi người hắn, môi nàng cũng vì hắn mà chiếm tiện nghi hết. Nàng tức giận đến hoá then, trên cuộc đời này đây là lần đầu tiên nàng bị người khác xâm phạm lỗ mông như thế này. Lợi dụng lúc ấy, nàng cắn phạt mạnh vào môi hắn đến bật máu, Huyết Phong giật mình khẽ chau mày nói: “Nương tử, nếu nàng đối ta có thể cho người chuẩn bị thức ăn nhưng tuyệt đối với việc này thì đừng ngắt quãng như vậy chứ.”

Miêu Miêu đẩy hắn ra, đứng dậy phụng phịu đỏ mặt tức giận: “Ngươi... đồ biến thái chết giẫm. Biết vậy, bản cô nương đã không cứu ngươi làm gì...” Nói xong, nàng liền xoay người chạy ra ngoài cửa, lúc ấy trên mặt nàng vẫn còn đỏ gấc đến tận mang tai...

Huyết phong lắc đầu buồn cười, đưa lưỡi liếm chút máu trên vành môi bị cắn, hắn cảm thấy không đau ngược lại tư vị nồng mùi máu này lại gọi cho hắn sự ngọt ngào luyến tiếc...

“Miêu nhi, nàng là con mèo rất thơm ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Vé Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Phu nhân Hàn Băng Miêu 2

Phía sau khuôn viên Linh Túy Vương

“San San muội có thấy Miêu nhi đâu không?” Dịch Anh từ xa đi tới, thấy San San đang chăm ngửa ăn, nàng lập tức chạy tới hỏi.

Dịch San ngừng động tác, lắc đầu trả lời: “Không a, muội từ nãy giờ ở đây không thấy chủ nhân đâu cả. Muội cứ nghĩ là người đang đi chung với tỷ chứ?”

Dịch Anh khẽ thở dài, khoanh tay trầm ngâm nói: “Lúc nãy thì có đi chung nhưng vì có việc nên ta ra ngoài một chút... Khi về ta đến phòng tìm nàng ấy nhưng không thấy bóng, gặp người xung quanh hỏi thì bảo cũng không thấy...”

Cùng lúc ấy Dịch Anh thấy hai bóng nam nhân ở hành lang đang đi ngang qua, nàng nhanh chóng gọi vào: “Này, hai người kia...”

Tĩnh Lâm và Tĩnh Sát nghe tiếng kêu, lập tức quay đầu nhìn lại, liền nhận ra đó là hai cô nương hay đi cùng phu nhân. Được một lúc bọn họ lại nhìn nhau khó hiểu, nhưng mà sao gọi bọn họ lại nhỉ?

“Này, này tôi gọi hai người đấy, làm gì mà thờ người ra vậy. Mau lại đây nhanh đi, tôi có chuyện cần hỏi một lát.” Dịch Anh tỏ vẻ không vui, hỏi thúc nói. Trên đời này nàng ta ghét nhất là những kẻ lè mề chậm chạp.

Đợi hai tên kia gật gù hiểu xong, bọn họ nhanh chóng đi tới chỗ Dịch Anh, thắc mắc hỏi lại: “Cô nương cần việc gì sao?”

Dịch San nhanh nhẩu nói trước: “Đúng vậy, bọn ta muốn hỏi các ngươi là có biết chủ tử ta đang ở đâu không?”

“Chủ... tử?” Tĩnh Sát nhíu mày khó hiểu.

Trong hào trang Lĩnh Túy Vương này chẳng phải có một chủ tử duy nhất là chủ thượng Huyết Phong sao? Đâu lại thêm một vị “chủ tử” mới này?

“Ý cô nương có phải là phu nhân hay đi cùng hai người không?” Tinh Sát mập mờ đoán.

Dịch Anh gật đầu, mặt nhăn nhó bất mãn: “Đúng vậy, các người có biết nàng ta đang ở đâu không? Bọn ta không thấy người cả buổi rồi đây, nóng ruột chẳng biết mất tích dạng nào rồi...”

Tinh Lâm lúc này mới khẽ à ra một tiếng, y trả lời: “Nếu vậy hai cô nương đừng mất công tìm kiếm làm gì, phu nhân giờ đang ở cùng chủ thượng bọn ta, nhất định không xảy ra chuyện gì đâu.”

Dịch San vênh môi đáp: “Sao người có thể cam đoan điều ấy, nếu lỡ chủ thượng các người nổi thú tính làm tổn hại tiểu thư bọn ta thì đền sao đây hả?”

Tinh Lâm nhếch môi cười: “Trước giờ chủ thượng bọn ta không hề động tâm trước bất kì nữ sắc nào, cô nương nói như thế có phải là quá tự tin cho tiểu thư mình rồi không? Nếu có e rằng tiểu thư của cô nương đây mới là kẻ nổi ham muốn ấy thì sao...”

“Người dám...” Dịch San mắt bình tĩnh ra mặt, ai dám xúc phạm chủ tử của bọn họ kẻ đó chính là muốn chết không đẹp.

Dịch Anh đưa tay cản Dịch San lại, nàng ta trầm giọng đáp: “Hình như vị hảo hán đây cũng hơi quá lời rồi thì phải, chúng ta chỉ vì lo cho chủ tử nên nhất thời đoán vậy, y đây cũng không nên chấp nhất trẻ người mà dùng lời như thế.”

Tinh Sát thấy tình hình căng thẳng, hần đều giọng nói với Tinh Lâm: “Thôi được rồi, chuyện không gì hết làm gì để phải nói nặng như thế.” Quay sang Dịch Anh, hần nhẹ giọng cúi đầu nói: “Nhất thời không giữ mực đúng với cô nương đây, tại hạ có lỗi.”

Dịch San không chịu thua càng cố ý xấn tới hăm he, nói: “Hừ, người cần thì lại không xin lỗi, còn tro bụi mặt đáng ghét ấy ra, có suốt đời mấy kiếp trên thiên hạ này ai cũng biết người là kẻ khó ưa nhất đối với nữ nhân.”

Tinh Lâm bị chọc tức, cổ nén giọng đáp: “Nữ nhân trên thiên hạ bất luận ra sao cũng không ai sánh nổi tính tình chanh chua của cô đâu.”

Dịch San tức đỏ mặt nhưng nàng không thể làm gì lúc này, Dịch Anh lại cứ một bên can ngăn nàng không cho động thủ, nàng đành bắt lực chỉ biết trừng mắt giao đầu cùng y.

Có trời mới hiểu cách đây vài ngày trước, nàng lại lay động với kẻ khó ưa này. Bây giờ chắc nàng tuyên bố thẳng, Tinh Lâm chính là thù địch đối với Dịch San này.

“Các người làm gì xôm họp đứng tụ tập ở đây vậy.?”

Nghe tiếng động lạ cả bốn người lập tức quay đầu xem ai lên tiếng, ánh mắt thoáng ngạc nhiên khi thấy hình ảnh của hai vị chủ tử đang đi tới. Hoá ra là Miêu Nhi và chủ thượng đang đi đến, nhìn từ xa thân ảnh nam trang tuấn tú, cao lớn, trên người vận huyết bào vương giả, góc mặt bị che khuất bởi lớp mặt nạ càng tăng thêm phần bí ẩn, lạnh lùng. Huyết Phong đi bên cạnh Miêu Miêu, thuận tay giữ khư khư thân ảnh nhỏ nhắn kia, nàng mặc bộ y phục màu hồng, tiết văn hoa nhẹ nhàng và cường điệu. Nhìn nàng trông rất sắc sảo lẫn nhu mì thướt tha.

Bọn họ không khỏi xuýt xoa trước khung cảnh trước mắt, hai người kia có thật là một cặp trời sinh không? Kẻ dũng mãnh người thì nhu mềm, kẻ cường hóa người thì sắc sảo quả là xứng đôi vừa lứa.

“Chủ thượng, phu nhân tham kiến.” Tinh Lâm và Tinh Sát cúi đầu nói.

“Chủ tử...” Hai tỷ muội họ Dịch cũng kính cẩn làm theo.

Miêu Miêu hơi bất mãn, quả là nàng không quen với cách xưng hô và cư xử của người cổ đại thật. Nàng gật đầu nói: “Hào hảo, nhưng từ nay đừng cúi đầu bầm như vậy, ta không quen và nó cũng không cần thiết đối với ta.”

Dịch Anh và Dịch San không nói gì bởi họ còn lạ gì tính tình Miêu Nhi nữa đâu, nàng bảo sao thì họ làm vậy. Riêng chỉ với hai tên kia vẫn còn trao mắt ngạc nhiên nhìn nàng, lễ giáo này thật sự là không thể bỏ vì nó thể hiện sự tôn kính của gia nhân với chủ tử mà?

“Tất cả những gì nàng muốn thì cứ làm theo, ta sẽ không trách tội.” Huyết Phong lên tiếng cắt ngang, tay cũng tùy tiện kéo thân Miêu Miêu dán sát vào lồng ngực hắn.

Cả bốn người đồng loạt giãn đồng tử đờ người chứng kiến, hành động vừa rồi tất nhiên đều lọt vào tầm mắt bọn họ, chính xác là hôm nay có bao nhiêu điều kinh ngạc mà bọn họ chưa thấy hết?

Trái lại Miêu Miêu không có ý phản kháng ngược lại càng dựa hơi ngoan ngoan đứng gần hắn, thấy bọn họ cúi gầm mặt không nói, nàng đành bắt đắc dĩ cười trừ. Nàng biết rõ dù có cố gắng gây dựng thì cũng thất bại, bằng chứng là hắn quá mạnh... hơn nàng.

Ánh mắt dao động nhìn về phía hai tỷ muội kia lại giương mắt thăm quan sát Tinh Sát và Tinh Lâm... chẳng rõ trong đầu nàng suy tính điều gì, chỉ thấy trong lòng mắt ấy phút chốc lóe tia sáng dị thường.

Miêu Miêu khẽ cười bí hiểm, trong đầu khéo léo chuẩn bị dàn trận bày trò.

Huyết Phong nhìn tiểu nữ nhân trong lòng nhũ mây khó hiểu, thì thầm vào tai nàng: “Nếu nàng còn tiếp tục nhìn bọn hần thì ta không biết sẽ làm gì đâu, thu lại ánh mắt đó đi.”

Đâu đó có mùi giấm chua bay ngang qua...

Miêu Miêu ngưng mặt, các cơ như bị tê liệt thân bất giác trở nên mềm nhũn yếu đuối... Nàng mạnh bạo nắm vạt áo hần kéo xuống, khoảng cách dần thu hẹp, nàng hướng tới tai hần nói như chỉ hai người nghe:

“Người thật quý cù đó nhưng cũng may là ta không đam mê hai tên đó... chỉ là bây giờ ta muốn chơi đùa một chút, người tốt nhất đừng nên phá đám là được.”

Huyết Phong lộ vẻ hoài nghi, lạnh giọng hỏi: “Nàng muốn chơi cái gì?”

Biết ngay là hần sẽ hỏi như thế, Miêu Miêu đành giả giọng ủy khuất buồn bã nói: “Huyết phong... người thả ta một chút đi. Ta chắc chắn sẽ không tổn hại gì đến người đâu mà...”

Huyết Phong bị siêu lòng, tay chậm rãi vòng qua eo nàng tăng lực siết chặt: “Hảo, lần này ta không tra nàng làm gì nhưng tốt nhất lần tới nàng hãy nói rõ, còn nữa... nương tử hãy ngoan ngoãn đừng náo loạn là được.”

Nghe vậy, Miêu Miêu liền hí hửng cười tươi phần khích kiêu chân hôn nhẹ má hần, tên yêu nghiệt này đôi lúc đáng yêu lắm chứ!

Không đợi Huyết Phong kịp phản ứng, nàng nhanh chóng chạy đến chỗ Dịch Anh nói: “Các người dẫn ta đến chuồng ngựa đi.”

-----ooo-----

“Phu nhân, đã đến rồi.” Tinh Sát đi trước, nghiêng đầu hạ giọng báo.

Miêu Miêu gật đầu hiểu, trước mắt nàng là một trại ngựa sân cực rộng, hàng rào được bằng tre để làm ranh giới ngựa chắc chắn, mỗi chuồng ngựa đều biệt đãi cả thúng rơm, cỏ đầy đủ. Lĩnh Túy Vương đúng là dồi dào về vật ăn vật uống, ngay cả các thú vật đều được chăm sóc cẩn thận, so với hiện đại quả là giống nuôi tốt hơn rất nhiều.

Miêu Miêu bước chân tới gần xem ngựa, sinh lòng tò mò nàng đi hết chỗ này đến chỗ khác ngắm nghía không biết mệt, bỗng nhiên ánh mắt dao động dừng đến chuồng ngựa kế bên. Đó là một con ngựa đội lớp lông trắng như mịn, cặp mắt đen xoáy sâu trông nhìn sơ rất vô hồn kì lạ, hình dáng cũng chưa lớn hẳn là một con ngựa đúng chuẩn trưởng thành, nhưng đúng là vị “bạch mã” này đã hút hồn nàng mất rồi. Nhưng có vẻ là nó đang bị bệnh, nó vẫn cứ nằm im một chỗ không cử động nhiều, lâu lâu lại ngẩng đầu ngo ngoe xung quanh rồi gục xuống trông nhìn rất đáng thương.

Huyết Phong đi theo sau nàng nhắc nhở: “Con ngựa đó đang bị nhiễm dịch bệnh, nàng nên tránh đến gần.”

Miêu Miêu đưa mắt đánh giá một hồi, thuận tiện vươn tay cố ý chạm thân ngựa thử khám thì ngay lập tức bị cánh tay khác chụp lại. Nàng trừng tức giận có ý hỏi tại sao lại ngăn cản.

Huyết Phong tỏ vẻ không hài lòng, nhũ chặt lông mày bất mãn: “Ta không thích nàng chạm vào.”

Nàng ngẩng đầu ngược lên trời, lòng ca thán: “Ôi hần không phải là phu quân của ta ta, là chỗ vừa tiền biệt đãi thì ta đây đã bóp chết hần mất lâu rồi.”

“Ta chỉ xem mạch nó một chút thôi, không đến nỗi lây bệnh truyền đâu mà người sợ.” Miêu Miêu cố nén giọng trả lời, tay xoa tay hần giả bộ trấn an.

Huyết Phong cũng không cự tuyệt thêm, thấy nàng đã khẳng khẳng như vậy hần đành để nàng xem thử.

Miêu Miêu thở phào, tay cẩn thận sờ lên thân ngựa rồi thử tra cứu, trước giờ nàng chỉ xem mạch người đây là lần đầu tiên nàng khám nghiệm động vật, tất nhiên phải dè dặt chút rồi.

“Huyết Phong, con ngựa này có mạch rất tốt xem ra không nhiễm dịch nghiêm trọng, ta nghĩ chỉ cần chăm sóc nó sạch sẽ một chút là sẽ mau chóng khỏe lại thôi... À, ý ta muốn nói thêm là ta sẽ là người chăm sóc nó được chứ?”

Miêu Miêu chớp mắt long lanh nài nỉ, nàng càng lắc tay hần hồi thúc, Huyết Phong thấy tiểu nữ nhân đã phần khích như thế, hần sao nỡ làm nàng mất vui, cố ý giả giọng nghiêm khắc nói: “Nhưng như vậy sẽ không tốt cho long thể nàng đâu...”

Nàng lắc đầu nói: “Không a, ta tìm phòng chích ngừa đầy đủ lắm, hần không bị dịch truyền nhiễm đâu. Chưa kể con ngựa này ta đoán cũng không phải bị bệnh lâm sàng gì, chẳng qua nó cần tẩy rửa chút thôi mà.”

Huyết Phong đắm chiêu suy nghĩ, xong rồi đứng dậy đột ngột làm Miêu Miêu suýt ngã theo, cũng may hần kịp đỡ nàng, Huyết Phong gật đầu xoa cảm nàng: “Thôi được, ta sẽ giao con ngựa này cho nàng chăm sóc nhưng ta không cần biết ngựa hết hay còn bệnh ra sao chỉ cần nàng sơ sẩy bị nhiễm phong hàn, ta liền đem nó đi giết, đã hiểu chứ?”

Miêu Miêu dựng lông gáy, tên yêu nghiệt này đúng là máu lạnh tuyệt tình, ngay cả động vật cũng không bỏ sót hay nương tay.

Huyết Phong vòng tay ôm nàng chuẩn bị rời khỏi, Miêu Miêu sực nhớ liền quay đầu nói lại: “Tinh Sát sẽ theo Dịch Anh kiểm thuốc giúp ta, còn Tinh

Lâm và Dịch San sẽ ở lại theo dõi tình trạng, tiếp tục bón ăn cho nó đầy đủ nếu có gì hãy báo ta ngay. Trọng trách này đều nhờ các người cả đấy.”

Nghe vậy, bọn họ thoáng bối rối một chút nhưng cũng nhanh chóng thích nghi, liền cúi đầu chấp tay nhận lệnh.

Miêu Miêu nhếch miệng cười ản ỷ, đợi bọn họ phân theo cặp đường ai nấy làm Miêu Miêu mới bắt đầu cảm thấy thân thể như sắp rã. Biết cả người đã kiệt sức, nàng lười nhác ghé vào tai Huyết Phong băng quơ nói: “Ta mệt, muốn về phòng.”

Huyết Phong giật giật khoe môi, nương tử hần không khác gì một con mèo lười biếng, nghĩ vậy hần cũng không bàn cãi thêm, thuận tay nhấc bổng người Miêu Miêu cắp vào lòng mình. Nàng thoải mái ngã đầu tựa vào vai hần nhắm mắt nằm nghỉ.

Dưới ánh nắng của bóng trưa trời, bóng dáng của người nam nhân dẹt xuống nền đất như ôm trọn thân ảnh nhỏ bé đang bông trên tay, động tác hết sức nâng niu và cẩn thận...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Lỗi Của Rung Động

Sau khi trở về phòng Huyết Phong còn chưa kịp đặt nàng xuống thì Miêu Miêu đã nhanh chóng thoát khỏi vòng tay của hần, liền cấp tốc bay tới giường ngã người nằm phè phỡn. Nàng phải nhanh chóng lấy lại sức lực để mai còn tìm thuốc chữa bệnh cho “thú cưng” nàng nữa a.

Mặc kệ còn kẻ thứ hai ở trong phòng nàng vẫn thân nhiên kéo gối kê vào đầu, nhẹ nhàng nhắm mắt gieo mình vào giấc ngủ. Nhưng chưa kịp bao lâu nàng lại phải bị đánh thức bởi vật thể lạ đụng vào mình, hình như nó đang đè nàng thì phải?

Trong nhận thức Miêu Miêu liền có thể đoán thể vật lạ đó là ai, nàng chán chường không phiền mở mắt ra ngó, liền xoay người né tránh vừa cất giọng cảnh: “Ta mệt lắm, người đừng làm phiền ta chứ.”

Huyết Phong khề nhiu mày không hài lòng, ý định muốn đánh thức nàng dậy hành động hần càng trở nên vô lại. Hần mỉm cười tà ý đưa tay vuốt ve phía lớp áo ngoài của nàng vừa nhẹ nhàng hướng tới tai nàng thổi hơi nóng nói: “Phu quân chưa ngủ thì nương tử cũng đừng hòng ngủ trước ta.”

Nghe vậy, Miêu Miêu mở hờ mắt liếc nhìn hần rồi nói: “Người cũng to gan lắm mới cấm ta không được ngủ.”

Huyết Phong hơi cứng người, nữ nhân này đúng thật chẳng nề trọng hần, còn bảo hần to gan? Mặc dù hần chưa từng tiếp xúc qua nữ nhân mà nàng chính là người đầu tiên hần cấp quyền được ở gần hần thể mà còn mạnh miệng nói hần to gan? Có phải hần quá dễ dãi với nàng rồi không? Hần là kẻ cuồng bá cảm quyền, càng không muốn kẻ nào đó ra giọng trách cứ hần, bởi chính hần mới có quyền ấy thôi.

“Nàng có hay không nên để ta dạy dỗ nàng nhỉ?”

Miêu Miêu nhếch mép cười: “Người liệu có khả năng ấy sao? Cùng lắm ở đây người chỉ là bá vương có quyền cao chức trọng thôi thử đối đầu với kẻ như ta người e rằng cả đánh nhau cũng chẳng có khái niệm.” Trong suy nghĩ của nàng, người dân cổ đại ở đây hầu như rất lạc hậu, mà kẻ có cường quyền như hần nàng cũng nghĩ đơn giản hần lắm là lắm cái tiền chứ không cao tài hơn người gì mấy. Nhìn thấy hần cứ đeo khur khur cái mặt nạ kia cứ làm nàng gai mắt không thôi, tỏ vẻ bí ản vậy thôi chứ chẳng biết hần có phải là kẻ *thị oai không nữa.

*thị oai: phô trương uy lực để làm người khác khiếp sợ, hiểu đơn giản là “thùng rỗng kêu to”.

“Nữ nhân bản lĩnh như người đứng là lần đầu ta thấy, Ta không biết nàng tài lực cao đến mấy nhưng ta khuyên nàng tốt nhất đừng sau lưng ta mà mạnh miệng với bất kì ai.” Huyết Phong cười lạnh.

Miêu Miêu khề nhiu mày trầm nghĩ: “Hần nghĩ nàng yếu đuối đến mức phải nấp sau lưng hần sao. Nhảm to rồi cưng à.” Tuy nghĩ vậy nhưng ngoài miệng nàng vẫn tỏ ra chấp nhận: “Thôi được, ta sẽ chỉ mạnh miệng khi có người đứng bảo lãnh kế bên là được chứ gì?”

“Bảo lãnh? Là gì? Nương tử này, rốt cuộc là nàng có những ngôn ngữ lạ lùng này ở đâu thế?” Huyết Phong thấy nghi ngờ liền hỏi, trong suốt những ngày ở cạnh nàng hần đêm không lần nàng ta nói chuyện bằng những thuật từ rất lạ, hần đã đọc từng đọc qua nhiều tấu chữ ngôn ngữ nhưng lạ là những từ Miêu Miêu nói hần không thể nào lý giải ra. Nàng hơi chột dạ liền nhanh chóng dùng lời phủ biện: “À à không gì đặc biệt đâu. Người đừng để tâm làm gì.”

Huyết Phong vẫn không hết sự hoài nghi nhưng vẫn tỏ vẻ không muốn tra hỏi nàng thêm, cứ để hần từ từ tìm hiểu về thân thể nữ nhân kì lạ này sau cũng chưa muộn.

Thấy hần im lặng, Miêu Miêu thấy khác lạ nên cũng mở mắt ra xem, lại đập vào mắt là cái mặt nạ như cũ, nàng khề nhiu mày bất mãn: “Này người, ta không cần biết cái mặt nạ đối với người có gì quan trọng mà người cứ đeo khur khur như thế nhưng một khi người đã ở bên cạnh ta hãy bỏ nó ra đi.” Giống như đang nói chuyện với đối phương mà bản thân lại chẳng biết người đó đang vui, buồn, tức giận ra sao chỉ bởi cái mặt nạ kia che khuất? Cứ như ngoài mặt thì trò chuyện với người nhưng thực chất lại tự kỉ với khúc gỗ, vậy hỏi có nản không chứ?

Huyết Phong nhướn mày nhìn nàng, lạnh lùng đáp: “Nếu ta không thích?”

“Thì ngươi hảo hảo hãy ngủ dưới sàn đi, cũng đừng hòng tới gần ta thêm nửa bước. Nhìn ngươi trông thật dị hợm.” Miêu Miêu thẳng thắn nói rõ, không thêm để ý sắc mặt của kẻ bên cạnh ra sao. Nàng thầm nghĩ: “Mặt đã không có tí sẹo hay chút trầy xước nào hủy dung, thế thì cũng đâu cần ngày ngày đeo mặt nạ đó vào người. Nàng đeo mạng sa chỉ cần nửa khắc thôi đã muốn lột da ngựa rồi, chẳng hiểu người cô đại ở đây có sở thích gì quái lại thế?”

Sắc mặt hắc đen hơn cả than, thì ra nữ nhân này luôn nghĩ hắc theo kiểu người không ra người, thú không ra thú đó sao? Thật đáng giận nữ nhân không biết điều này mà!

“Ngươi càng ngày lớn gan, đừng tưởng với chút võ công của ngươi đã hơn thiên hạ rồi muốn làm càn. Ta đối với ngươi là quá du túng rồi đừng để ta phải suy xét việc khuôn ép ngươi như thế nào, đến mức đó ta không tin ngươi còn bản lĩnh như bây giờ đâu.” Huyết Phong lạnh giọng cảnh cáo, hắc đúng là có phần xem nhẹ nữ nhân này rồi.

Miêu Miêu đối với những lời răn đe của hắc như gió thoảng, nàng bĩu môi không phục, ngươi cũng đừng tưởng ngươi có quyền thế thì sẽ dễ dàng bức chế được người khác, với ai nàng không quan tâm nhưng với nàng thì vô dụng. Nàng đối với chế độ áp chế này xem như đã quá quen thuộc, đến thế giới này tất nhiên nàng hiểu rõ phân giai cấp ở mỗi tầng lớp. Nàng là người của thế kỉ 21, từng là một sát thủ đối mặt với bom đạn cũng không ít lần, truy giết không ít cả trăm mạng, vậy thì bản cùng gì mà phải hạ thấp mình sợ sệt với lời uy hiếp của hắc?

“Nếu đã vậy thì đừng nói chuyện với ta chi thêm mồm miệng.” Miêu Miêu bực dọc không thêm nhìn mặt hắc liền xoay người quay mặt vào góc tường, nàng mệt mỏi và muốn nghỉ ngơi thế mà cứ đụng tên này phá ngang, gọi hắc là “yêu nghiệt” thì có gì là sai?

Huyết Phong không có ý để nàng tức giận, thực chất hắc cần hỏi nàng một chuyện nhưng không nghĩ đến lại làm nữ nhân kia phải “cạch” mặt mình. Hắc hạ giọng nói: “Tại sao ngươi lại có ý để bọn người của ta gần gũi với hai nữ nhân kia? Rốt cuộc ngươi có ý tứ gì?”

Miêu Miêu im lặng...

“Ta biết ngươi có nghe thấy, mau nhanh trả lời ta đi.” Miêu Miêu vẫn giữ nguyên chủ quyền: im lặng.

Huyết Phong bắt đầu bất mãn, biết có hỏi thêm nàng cũng sẽ không trả lời nhưng để nói nàng ta đã ngủ thì không thể. Hắc biết nàng còn thức chỉ đang cố giả vờ không nghe lời hắc nói thôi, cặp mắt bỗng dưng lóe lên tia sắc mờ ám, suy nghĩ được điều gì đó hắc lại đưa tay luôn vào vạt áo trong của nàng vuốt ve đưa tình...

Miêu Miêu lập tức phản ứng liền vung tay vạt cánh tay hắc ra khỏi người, nhìn xem, da nàng đã nổi da gà đến tận mạng tai rồi. Không ngờ hắc lại chọn cách chọc nàng nói chuyện bằng cách “dụ tình” dễ tiện như vậy. Nàng nhanh chóng bật dậy liếc mắt nhìn hắc: “Ta có tên có tuổi không phải là kẻ vô danh, cứ một câu ngươi hỏi xem ngươi có thật sự đang hỏi ta không?”

Hắc đơn miệng cười, nữ nhân này thật làm khó hắc tuy vậy nhưng ở nàng ta đúng là rất có khí chất, vì lẽ đó từ lúc ở tù lâu hắc đã cao hứng khi này sinh ý định tiếp tục giữ nàng ở bên cạnh mình.

“À ta quên mất. Miêu nhi, ân, nàng để bọn người của ta gần gũi với hai nữ nhân kia là có ý gì?”

Miêu Miêu lạnh nhạt đáp: “Ân, ta làm vậy ngươi không hài lòng?” Chuyện lạ nha lần đầu tiên nàng thấy hắc chịu để ý đến thuộc hạ của hắc đó. Ngày thường cứ trung cái bộ mặt lạnh lùng tiền như băng ấy, tưởng chừng như vô tâm không gờ cũng rất chịu quan sát đó chứ.

Hắc im lặng một lát rồi khẽ nhìn nàng nói: “Không. Nếu nàng không làm điều gì tổn hại đến ta thì ta sẽ thuận ý cho nàng..”

Khả sùng sốt với câu nói của hắc, Miêu Miêu nhếch mép châm biếm: “Ngươi đúng thật là nên đeo mặt nạ. Lúc này lúc khác rốt cuộc ta chẳng hiểu ngươi là con người như thế nào. Đeo mặt nạ một nửa trông ngươi giống dạng người “hai mặt” lắm ấy.”

Huyết Phong ngược lại không tức giận đối lại hắc còn cười ngoác đến tận mạng tai, đúng là nữ nhân thú vị, hết chọc giận hắc rồi còn khiêu khích châm biếm hắc. Xem ra tiểu nữ nhân đáng phải trừng phạt cảnh cáo. Bạc môi vẽ độ cong nhỏ đầy ma quái, trông khi Miêu Miêu vẫn còn chưa biết sự thay đổi khác lạ ở hắc thì đã nhanh chóng bị Huyết Phong kéo tay ngã người ra phía sau.

Nàng chưa kịp mở miệng đã bị lực đạo mạnh mẽ khác chiếm lấy tiện nghi. Huyết Phong mạnh bạo day đưa một chỗ ở cánh môi mềm, hết thăm dò bên ngoài lại càng tham lam muốn chiếm hữu sâu hơn. Chiếc lưỡi nóng đầy ma lực nhẹ nhàng tách môi nàng nhanh chóng đi tìm mật ngọt quán quýt. Miêu Miêu bị rơi vào trạng thái “thất chiến”, nàng gãy dựa dùng lực cổ gắng đẩy hắc ra khỏi nhưng chẳng lí gì so với cơ thể sắt như đá của hắc, nàng giống như mèo gào đang gãi ngứa cho hắc vậy.

Miêu Miêu tức giận đỏ cả mặt mày, nàng bị hắc ăn tào hủ vô tội vạ, vô tổ chức. Miêu Miêu liền tăng thêm sự “nồng cháy” bằng cách cắn “nhẹ” một phát vào đầu lưỡi hắc. Huyết Phong giật nảy mình bật dậy, tay quệt ngang vết máu tanh trên môi, hững hờ cười: “Miêu nhi, nàng chơi đùa có phần kích thích quá rồi đấy.”

Mặt cắt tối sầm, tên yêu nghiệt chết tiệt này quả thật coi thường nàng đây mà. Nàng nghiêng răng tức giận: “Ngươi thử làm lần nữa với ta xem. Bản cô nương nhất định trị ngươi không liệt giường thì cũng liệt dương vật và đến chết.”

Huyết Phong cứng người, nàng ta không chỉ có bản lĩnh mà còn rất bạo dạn. Huyết Phong thừa nhận lúc này đối với lời cảnh cáo của nàng, hắc đã siu đi đôi chút...

“Nương tử, ta không nghĩ là nàng muốn phu quân nàng lại muốn liệt cái đó đâu nhỉ? Như vậy nàng cũng thiệt lắm nha...” Hấn tiếp tục mặt dày nói.

Nàng hóa then càng lớn giọng quát: “Ngươi đúng là tên yêu nghiệt mặt dày nhất mà ta từng thấy, đừng tưởng bản nương đây cần vi phu như ngươi, trên thế gian này ta không tin đàn ông lại tuyệt chủng hết, nếu thích bản nương cũng có thể tự tìm người cho mình.”

Sắc mặt Huyết Phong tối sầm như gieo mây đen kín cả mặt, chẳng hiểu sao nghe Miêu Miêu nói muốn tìm người nam nhân khác hấn lại ùng ùng nổi giận một cách khó hiểu. Ánh mắt thoáng chớp liền phủ tầng sương u ám, sát khí xung quanh sắc mùi giấm chua nồng đậm.

Hấn như đã thú nhào vô đóp con mồi, Miêu Miêu giật mình hoảng hốt nhưng chưa kịp né tránh thì đã bị hấn hiên ngang một lần nữa đè lên người thống trị. Huyết Phong lại một lần nữa điên cuồng hôn nàng say đắm, Miêu Miêu cứ như thế mà đón nhận những cơn mưa hôn vội vã từ đầu ập tới. .

Trong suy nghĩ của một ai đó, lời nói giống như một câu thề, cũng giống như một dây trói ràng buộc...

“Kiếp này mãi mãi nàng là người của hấn, nếu một mai nàng là kẻ phản bội chính hấn sẽ tự tay giết chết nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bạch Ưu Phi Mã

Bên trong thư phòng tràn ngập âm khí băng lãnh, thuộc hạ vừa rời báo con mồi của hấn bỏ cảnh trí huy động, thuê những tên sát thủ khuyh chán nhằm chờ đợi phó hấn, bạc môi thêm thích thú mà nhếch cười khinh bỉ, sẽ phản kích hơn nếu con mồi bắt đầu di chuyển đang cố vùng vẫy khỏi móng vuốt của hấn. Lửa hận trong lòng Huyết Phong càng thêm phần nổi, ánh người sát người không lưu tình đời sang đời, dùng nội khí bức nổi giận cái bàn cũng nát vụn ngay tức khắc: “Hảo, ta xem ngươi thoát khỏi ta bằng cách nào...”

-----ooo-----

“Phu nhân, thuốc này thật sự uống được sao?” Bốn người đứng bên cạnh phu nhân chăm chú quan sát học hỏi người chế thuốc, mặc dù bị nàng xua đuổi rất nhiều nhưng bọn họ vẫn một mực năn nỉ mong muốn nhìn thấy tài y phu nhân. Danh truyền “Thánh Y Cô” đâu chỉ muốn thấy là tận mắt nhìn được, biết phu nhân là bậc Thánh Y như thế, bọn họ cũng chẳng ngu ngốc đến nỗi bỏ qua cơ hội này.

Miêu Miêu bắt tay vào chế y rồi căn dặn họ ra ngoài thành tìm kiếm thêm những thành phần quan trọng, cũng may là bọn phụ tá này hoàn thành công việc rất tốt, chỉ trong canh giờ họ đã quay về với mọi thứ nàng yêu cầu, điều này khiến nàng vô cùng hài lòng. Tiêu chí của nàng khi làm việc là không được để mất thời gian quá nhiều.

Nghĩ là có thêm tay hỗ trợ thì sẽ bớt nhọc nhằn nhưng xem ra nàng thêm mệt cả tai vì cả ngày phải nghe họ lải nhải hỏi đủ thứ. Miêu Miêu kĩ lưỡng xem những dược liệu chế thuốc, khi ưng ý vì có đầy đủ rồi nàng mới bắt đầu giao cho Dịch Anh băm thuốc so thành viên. Còn Dịch San Tinh Lâm có nhiệm vụ một bên nhận biết từng loại y để không bị lẫn lộn. Chỉ còn duy nhất Tinh Sát vẫn tay không ngồi này giờ khiến lòng hấn không khỏi bức rút khó chịu, hấn sinh ra là để hoạt động nay bắt hấn ngồi yên khất nào ngồi trên đồng lừa nhưng chưa có sự cho phép của phu nhân thì không tùy tiện thì không được động vào bất cứ thứ gì. Cho nên hấn như con khô mực ngồi chính ỉnh mà dòm mấy tên kia phụ việc.

Miêu miêu lúc này cũng bước ra khỏi phòng riêng, miệng cười mẫn người cầm trên tay lọ thuốc, nàng nói Tinh Sát: “Ngươi cùng Dịch Anh đi theo ta.”

“Hi Hí.”

Tinh Sát thấy tình hình không ổn, con ngựa hôm nay trông có vẻ bị kích động sợ ảnh hưởng gây tổn hại đến Miêu Miêu, hấn lại gần nàng khẽ nói: “Phu nhân cẩn thận. hay người để thuốc hạ...”

Nàng lắc đầu bảo: “Không cần đâu.”

Trước sự tiếp xúc đột ngột phát ra từ hơi người lạ mặt, con ngựa cố gượng dạy hí rõ hơi dài cố ý tạo lá chắn cho mọi người khiếp sợ mà tránh xa. Nhưng đáng tiếc cách này không hiệu quả với Miêu Miêu, nàng vẫn kiên quyết tiến tới. Đến gần ngựa, Miêu Miêu đưa tay chạm vuốt bộ lông màu trắng trong như tuyết, thật mượt mà, ánh mắt nâu thêm phần tò mò phần khích, quả nhiên nàng chôn con ngựa là này “thú cưng” không hề sai, bảo bối của nàng thật là quý a. Miêu Miêu trưng quay sang Dịch Anh hỏi: “Đã vo thành viên xong chưa?” “Àn. Đã xong rồi thưa phu nhân.” Dịch Anh lấy mấy quả thuốc son đen trong vạt áo đưa cho Miêu Miêu.

“Tốt lắm, Tinh Sát ngươi mau cùng Anh nhi chuẩn bị nước tắm đem tới đây.”

Hai người họ đưa mắt khó hiểu nhìn nhau nhưng vẫn nghe theo lệnh lùi xuống. Miêu Miêu lấy lọ thuốc nhỏ vài giọt vào viên thuốc nhỏ, hướng đến tai ngựa thì thảo: “Hảo ngựa ngoan lần này ta sẽ săn sóc ngươi, tuyệt đối sẽ không làm hại thú cưng đâu a. Nào, nhai viên thuốc này xem.”

Con ngựa không còn kích động nữa, nó thở nhịp đều trở lại bình thường, dường như nó cũng hiểu ý Miêu Miêu muốn tốt cho nó nên đã ngoan ngoãn chịu nằm yên cho nàng chữa bệnh. Miêu Miêu mỉm cười hài lòng, tay đưa viên thuốc vào miệng nó, chờ “thú cưng” nhai xong Miêu Miêu mới yên lặng quan sát tình trạng. Chú ngựa cử động chân gượng dậy, ban đầu còn thờ dốc “khịt khịt” nhưng sau đã có thể tự ngồi dậy đứng vững. Nó thể hiện sự biết ơn bằng cách cúi xuống dụi dụi vào má nàng, ngẩng cao đầu hí hơi vui mừng.

Huyết Phong từ lúc nào đã rời khỏi thư phòng, hắn vô tình đang đi dạo trên hành lang tìm nàng liền đã thấy thân ảnh thân thuộc thấp thoáng, hắn sinh tò mò nên đứng ngay phía sau để quan sát, thấy nàng nở nụ cười vui vẻ tâm hân phút chốc như rót cốc nước ấm chảy ngược vào lòng, chẳng hiểu sao ngày ngày hân cang xao xuyên bởi nét đẹp mà mị kia...

Miêu Miêu còn đang vuốt lông ngựa thì đã bị lực đạo áp chế kéo giật người ngã về lồng ngực rắn chắc. Nàng còn có thể làm sao không đoán được ai, ngoài ai có lá gan to như tên yêu nghiệt kia chứ. Nàng nhũn mảy quay đầu nhìn hắn: “Nè, người có thấy ta đang bận rộn không hả... á... người... um um...”

Lời còn chưa kịp dứt thì nụ hôn như mưa rơi của hắn đã bức chế xâm chiếm đáp lên môi nàng. Hơi thở dần loạn nhịp, Miêu Miêu khó hít thở nên đưa tay cố đẩy hắn ra, Huyết Phong thấy nàng bị ngạt nên cũng nhẹ nhàng rời cánh môi, hắn còn muốn nhiều hơn mà nghĩ đến câu nàng làm hắn “liệt dương” hắn phải thu mình giữ mức độ lại. Miêu Miêu đưa vạt áo chùi miệng, thái độ khinh nhường với kẻ trước mặt: “Đề tiện... quá sức là biến thái...”

Cùng lúc đó Tinh Sát và Dịch Anh cũng mang tới bồn nước lớn, Tinh Sát thấy Huyết Phong liền nhanh chóng cúi đầu chào. Huyết Phong gật đầu rồi phát tay bỏ qua. Miêu Miêu lại gần Tinh Sát nói: “Người thả ngựa ra đi, chúng ta cần tổng vệ sinh giúp Bạch Ưu.”

“Bạch Ưu?” Tinh Lâm nheo mi thắc mắc.

“Đó là tên ta đặt cho con ngựa này. Còn chờ gì nữa, mau mở chuồng ra đi.” Miêu Miêu giọng hồi thúc khẩn trương.

Tinh Lâm thoáng nhìn qua Huyết Phong chờ ý kiến, thấy hắn khẽ gật đầu Tinh Lâm mới chịu tiến tới chuồng dẫn Bạch Ưu ra ngoài. Dịch Anh một bên thấy lạ nên hỏi: “Chúng ta sẽ tắm cho Bạch Ưu sao?”

“Án. Tất cả chúng ta.” Miêu Miêu sáng rực cả mắt liền đáp.

Tinh Lâm và Dịch Anh hơi tái xanh mặt, việc tắm ngựa trước giờ chẳng phải là việc của người quân ở đây sao? Bọn họ bị giáng cấp thành chăn ngựa hồi nào vậy? Trong khi đó, Huyết Phong vẫn không nói gì...

Miêu Miêu bĩu môi trách: “Sao, sao. Khuôn mặt thế là ý vị gì? Ta bảo tắm thì tắm ngay thôi, một lát sẽ có sự góp mặt của Dịch San và Tinh Lâm đến nữa, vì vậy các người đừng nghĩ mình thiệt thòi a.”

Vừa nhắc đến đã thấy bóng dáng của Dịch San và Tinh Lâm từ xa đi tới. Theo lời Miêu Miêu trước đó dặn thì họ sau khi chia thuốc ra xong thì đến chuồng ngựa gặp người. Đến nơi chưa kịp chào hỏi ai đã bị Miêu Miêu kéo tay bắt vào công việc “tắm ngựa”, khỏi nói là sắc mặt họ còn tái mét hơn cả hai người kia...

Chỉ duy nhất một thân ảnh lạnh lùng vẫn đứng yên một chỗ, Huyết Phong cố ý đứng cách xa chỗ bọn họ thực hành “công việc lớn lao”. Nhìn thấy Miêu Miêu cùng bọn thuộc hạ đang vui vẻ quẩy nước hắn cũng phải bật cười một cách vô lý. Hai tên thuộc hạ tưởng chừng như hai tảng băng lạnh, vừa điềm đậm vừa trầm tính nay cũng suýt bật ngựa với cảnh tượng trước mặt. Nước bắn tung toé lên khắp nơi khiến người Miêu Miêu cũng ướt một mảnh áo. Thấy vậy, nét cười trên gương mặt Huyết Phong lập tức cũng ngừng hẳn, hắn đi đến chỗ nàng kéo Miêu Miêu né sát vào lồng ngực, dùng tay áo ôm chầm lấy thân nàng che chở, miệng cao giọng trách: “Người rót cuộc có phải là nữ nhân không vậy? Thật chẳng biết giữ ý tứ...”

Miêu Miêu chề môi nói nhỏ: “Hừ... ta đâu có ý tự mình làm ướt với lại ướt có một mảng mà làm như ta ướt hết cả y phục. Chắc chắn... lạc hậu, người thế này mà về hiện đại chẳng biết hân giết bao nhiêu nữ nhân thích ăn mặc gợi cảm, sexy đây.”

Huyết Phong nghe loáng thoáng nhưng cũng hiểu hàm ý là nàng đang có ý chế giễu: “Nàng thử nói một câu thêm xem, ta không thương lượng với cái lưỡi của nàng đâu.”

Miêu Miêu thoáng sợ, ai chứ tên này dám nói dám cất lưỡi nàng lắm. Nàng giả bộ ngoan ngoãn ngã vào người hắn, vừa lúc ra ý cho Dịch Anh đang cầm xô nước... Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, tiếng cười thấp thoáng nay trở nên im lặng dị thường. Tinh Lâm và Tinh Sát đờ người trần trối không biết nhìn về đâu thì bên tai đã nghe tiếng cười khúc khích của hai tỷ muội Anh và San.

Huyết Phong ướt sũng từ đầu trên xuống dưới, giọt nước chảy dọc theo gò má và sóng mũi hắn càng tạo thêm phong cách quyến rũ, lạnh lùng. Miêu Miêu biết giờ hơi quá trớn nên cố ý đứng cách xa hắn vài bước, miệng cười xòa: “A... haha.... mát mát... mát mà phụ quân nhỉ?”

Huyết Phong nhếch cười bí hiểm: “Phải... có vẻ rất mát.” Miêu Miêu suýt đứng tim vì hình ảnh như tula của hắn. Ôi người gì mà sát khí ngùn ngụt thế kia. Tinh Lâm và Tinh Sát khẽ thở chậm, đang lo chủ thượng nổi giận chẳng biết bọn hân trốn đâu cho kịp.

Miêu Miêu thấy hắn có tâm tình tốt nên nàng quyết định lần tuyến hơn, cầm ngay gáo nước đặt bên cạnh hắt vào hắn thêm lần nữa, giả bộ như không quan tâm hắn đang có sắc mặt biến dạng như thế nào, nàng cứ vô tư nhảy nhót cười tươi: “Phụ quân, người nên tham gia cùng chúng ta đi, Bạch Ưu chưa tắm xong đâu a.” Tiếng cười giòn rã của Miêu Miêu đánh tan nào lồng ngực phập phồng vì rung động trước cái đẹp của nàng. Tuy hơi mất uy nghiêm nhưng để thấy nàng cười ngọt ngào như thế, hân nguyện để mình hy sinh để bảo tồn cho nụ cười xinh đẹp của nàng.

Huyết Phong giật mình vì suy nghĩ vừa rồi, hân rốt cuộc đang bị tà pháp gì nữ nhân kia lại nảy sinh ý tưởng “hi sinh” vì nàng?

Tinh sát và Tinh lâm còn cứng người đến khi cả hai bị tạt nước từ Dịch San mới trấn tĩnh. Phu nhân quả thật là ăn gan mật gấu mới có bản lĩnh đi chọc ghẹo chủ thượng. . . Nhưng hình như đây là lần đầu tiên bọn hắn thấy chủ thượng “cười” . . . một điều phi lý trước giờ chưa xảy ra nay lại được bọn họ chứng kiến tận mắt. Có thật là nữ nhân này có thể thay đổi được chủ thượng? Có thể giữ được vị trí ghế ngồi của phu nhân Lĩnh gia môn thôi không?

Buổi chiều sớm ngả màu tuy ngắn ngủi nhưng trong tâm mỗi người đều hình dung một thứ cảm xúc mới ấy càng rõ ràng hơn..

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Vé Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Bí Mật Đêm Trăng Tròn

Huyết Phong chăm chú lật xem tổng doanh thu của những tháng vừa qua, đôi mắt sắc lạnh cảm cúi nhìn chữ số được báo cáo trên môi gọi chút ý cười nhạt. Tinh Sát và Tinh Lâm đứng bên trong phòng cũng giữ ý yên lặng không gây động, nhiệm vụ của họ vẫn là giữ an toàn cho chủ thượng vì thế đây việc theo sát bên người đã là một việc hết sức quen thuộc và bình thường. Nhưng khác hẳn những không gian được cho là “bình thường” thì ngược lại thư phòng lúc này càng gọi cho người khác cảm giác “bất bình thường” và có chút run sợ.

Mặc cho cả hai đã không ít lần “vào sinh ra tử” cùng chủ thượng nhưng nói bọn hắn có can đảm đứng chọi với “tàng băng” này chắc cả hai cũng không có cửa, ngày thường bọn hắn chỉ đứng sau cũng phải đổ mồ hôi lạnh huống chi với khí thế băng lãnh lúc này, bọn hắn chỉ muốn thoát thân khỏi “tù lạnh”... thật là dọa người.

“Hào, tối nay các ngươi hãy thăm dò kẻ địch vài hôm nữa rồi báo cho ta, giờ thì các ngươi lui được rồi.”

Vì hắn biết hai kẻ kia đang không được thoải mái nên Huyết Phong mới ra lệnh cho họ rời khỏi, bởi lẽ bí mật duy nhất mà hắn muốn giấu, không muốn một ai trên thế gian này biết, thậm chí hắn sẽ giết kẻ nào nếu biết được bí mật này... nhưng duy nhất chỉ hai tên thuộc hạ kia là được ngoại lệ. Huyết Phong tuy bề ngoài lạnh lùng như thể không quan tâm chuyện gì xảy ra nhưng thực tế hắn biết tất cả, chỉ là hắn không muốn nói hoặc là... thực chất hắn cũng chả để tâm vào trong. Còn về phía Tinh lâm và Tinh Sát, sau khi nhận lệnh bọn họ ngay lập tức y theo mà lui ra ngoài , có vẻ như tối nay bọn họ lại phải một phen bận rộn không được nghỉ rồi..

Đợi sau khi hai tên đó đã rời khỏi, lúc này trong phòng chỉ còn có Huyết Phong, khuôn mặt hắn vẫn lạnh nhạt như thường, ngay cả khi hắn làm bất cứ điều gì hắn cũng không buồn biểu ra một loại cảm xúc nào. Tay lật dần đều từng trang giấy, phút chốc động tác bị khựng lại như thể đang bị vật gì đó cản trở. Chẳng hiểu sao sắc mặt Huyết Phong lại trở nên tái đi rất nhiều, có thể nói sát khí ở hắn lúc này là âm u và đáng sợ.

Huyết Phong đặt tay ở ngực cố tình khống chế đi cái cảm giác đau buốt trong người, có như thể hắn cũng không thể làm giảm sự đáng nguyên rủa đang cào xé trong người hắn. Hắn thấy mình thật thất bại, vô dụng và tội tệ. Cô hòng hắn chột một mùi máu nồng thấp đội ngược ra ngoài, chết tiệt, hắn phun ra huyết máu. Huyết Phong khó kìm được sự thở phồng trong lồng ngực, đồng tử huyết đồng nay hóa chốc giãn đầy tơ máu khiếp sợ, sự biến đổi của một đời người, một số kiếp lại tiếp tục lặp lại. Đường như Huyết Phong rất tức giận, tức vì thấy ô nhục, hắn đập xuống bàn một cái thật mạnh như đang bực trào cái ngọn lửa thù hận trong hắn, tất cả nát vụn.

Tiếp đến sẽ là ngày trăng tròn..

-----000-----

Sau một ngày dài sắp trôi qua, Miêu Miêu cuối cùng vì hoạt động quá trớn cũng đến lúc phải mệt mỏi quay trở về phòng. Nàng xải dài nằm trên bàn vừa mấy lượt hắt hơi thở dài. Cả ngày nay ngoài việc chơi đùa với Bạch Ưu thì chẳng còn gì để nàng hứng thú, mà nếu như vậy thì cuộc sống của nàng chẳng phải về sau sẽ rất tẻ nhạt sao? ”Thật chán a...”

Nàng vênh môi than vãn rồi mắt nhắm mắt mở định sẽ nghỉ ngơi một tí, ai dè chưa được lâu đã phải giật mình bật người dậy. Nàng đưa tay cốc đầu gõ nhẹ, miệng lầm bầm “Có điên lắm mới đang mơ thấy tên yêu nghiệt kia.”

Nói chuyện một mình rồi tự véo má mình mấy cái, ai nhìn vào cũng có thể nghĩ, nàng ta đúng thật bị điên rồi.

Miêu Miêu lắc đầu trấn tĩnh lại, xong rồi tiếp tục ngã người nằm dài trên bàn, nhưng bây giờ thì Miêu Miêu không buồn ngủ nữa, nàng tự dừng lại suy nghĩ về thân thể thật sự của Huyết Phong. Phải nói là nàng và hắn tuy không một đội nhưng mà cả hai xem ra cũng rất có duyên gặp. Trước đây nàng gặp hắn cũng không bao giờ nghĩ tới cảnh đi cùng hắn, nói chi đến việc “ăn nhờ ở đậu” quan gia nhà Huyết Phong.

“Chẳng biết hắn giờ đang ở đâu ta?”

Miêu Miêu định đứng dậy tìm hắn nhưng chỉ vừa cử động một lát, thân thể như đang bị kích động mạnh điều gì đó khiến nàng phải nhắm mắt khổ sở ngã bệt xuống đất. Nhưng chỉ Miêu Miêu mới biết, nguyên nhân từ đâu có cơn đau bất chợt này, bởi nó cũng đã theo nàng suốt mấy năm dài. Cánh tay theo vô thức mà chạm vào chỗ đau quen thuộc, đã mấy năm nàng chịu sự đau đớn này nhưng dường như nó không hề thuyên giảm, cảm giác thống khổ này khiến Miêu Miêu như lâm vào ngõ cụt, chỉ có thể đón nhận chứ không thể chống cự, điều đó nó càng làm cho Miêu Miêu kiệt sức nhiều hơn. Mồ hôi lạnh thấm ướt cả mảng áo phía sau, Miêu miêu đưa tay trệ vật áo ở bả vai xuống, ánh mắt thoáng trầm khi nhìn vào vết bớt quen thuộc, Miêu Miêu cảm

thấy ghét nó vô cùng

“Rốt cuộc là mày từ lúc nào có trên người tao?”

Thừa nhận là hình khắc ấy có trên người của Miêu Miêu nhưng thực chất nàng chẳng hề hay biết nó xuất hiện từ nào... Sở dĩ từ nhỏ nàng bị giam mình sống trong phòng kín ngày đêm được huấn luyện thì sao lại có thời gian đi xăm mình? Ban đầu vì thấy không gì ảnh hưởng đến mình nên Miêu Miêu cũng không quan tâm đến. Nhưng quả thật lúc nhỏ thì vết bớt chỉ mới là những điểm hồng mờ nhạt chưa rõ hình thù, nhưng nay vô tình xem lại thì hình khắc trước kia đã hình thành đoá hoa mị dung kì lạ.

Lại nhắc đến chuyện này thì Miêu Miêu cũng nhớ đến đôi sư phụ kì lạ kia, chẳng qua có lần nàng bị nhiễm phong hàn do chưa thích nghi được với khí lạnh ở vùng núi. Sư mẫu chăm sóc nàng suốt đêm, còn lo lắng đến nỗi bắt nàng phải cởi áo rồi bà vận công truyền nhiệt cho nàng. Miêu Miêu cũng làm theo lời bà, nhưng sáng hôm sau tỉnh dậy lại chẳng thấy hai vị sư phụ ấy đâu, gần đến sập tối thì mới thấy bóng dáng của hai người họ quay trở về. Miêu Miêu còn định nói tiếng cảm tạ nhưng vì thấy sắc mặt hai người họ không tốt lắm nên nàng cũng im luôn. Được vài ngày sau thì nàng khỏi bệnh hẳn, nhưng chưa kịp có thời gian tu dưỡng định thần lại thì hai người ấy đã nhả tâm bắt nàng học toàn thứ bùa pháp gì đâu. Nàng nhìn vào cuốn kinh sử đọc mà còn thấy chóng mặt huống chi còn bắt nàng tập. Cứ hết ma pháp truyền y giải linh, cách thuần hóa tâm xong rồi thì quay qua nghe hai người họ giáo huấn đủ thứ. Lúc ấy nàng còn hỏi sư mẫu rằng: “Tại sao hai người lại bắt nữ nhi học những thứ này? Có giúp gì được cho võ công tăng lên đâu?” Con đừng lèm bèm nữa, chính sứ mệnh ấy đã chọn ngươi thì ngươi phải thực hiện nó thôi. Những điều hai ta dạy tất đều là giúp ích cho ngươi sau này.”

“Cái gì là sứ mệnh?” Miêu Miêu nghe như lòng bùng cả lỗ tai. Cái gì đang diễn ra vậy trời!

“Sứ mệnh chính là dấu ấn trên người đồ nhi, dấu sao bọn ta có nói thế nào đồ nhi cũng không hiểu hết được đâu, thôi để sau này tức khắc ngươi sẽ hiểu rõ...”

Nhớ lại cuộc đối thoại ấy, Miêu Miêu càng thấy ngờ vực trong lời nói của sư phụ, rốt cuộc dấu ấn trên người nàng thật chẳng là như thế nào?

Suy nghĩ chưa xong thì đột ngột trong người bỗng truyền đến cảm giác nóng ran kì lạ, các mạch máu gân xanh nổi ửng trên da, điều “bất bình thường” này xảy ra khiến Miêu Miêu cũng khó lý giải vì sao, bởi trước nay đây là lần đầu tiên nàng thấy thân thể mình quái dị đến vậy.

“Chết tiệt...”

Trên bã vai âm i nhói nhói một thứ gì đó, Miêu Miêu hết sức nhọc nhằn mà cắn răng chịu đựng. Nhưng chỉ một lúc sau, mọi thứ lại trở lại bình thường. Cảm giác nóng hừng hực trong người cũng không còn, gân máu nay cũng tan trở lại, đồng thời vết bớt trên cổ vai cũng không làm Miêu Miêu thấy khó chịu hơn nữa. Trong suy nghĩ của nàng, rõ là vết bớt có ẩn tình gì đó, nếu không những dấu hiệu vừa rồi là nguyên do nào? Miêu Miêu khi này đã thử kiểm tra lại mạch nhưng tuyệt đối không có gì biến động, như thể cảm giác vừa rồi cứ như là do nàng tưởng tượng.

Miêu Miêu thấy hoang mang vô cùng, khuôn mặt cũng tái đi rất nhiều, mồ hôi cũng đua nhau như nước thấm ướt của vàng trán trơn nhẵn. Cùng lúc đó bên ngoài Dịch Anh và Dịch San từ ngoài cửa đang tiến vào bên. Chưa kịp cất tiếng ngay lập tức đập vào mắt cả hai đã là thân xác rũ rượi của Miêu Miêu đang nằm dưới sàn. Cả hai đều không nén nổi kinh ngạc liền lập tức chạy đến đỡ lấy Miêu Miêu ngồi vào bàn.

”Miêu Miêu muội bị gì vậy?” Dịch Anh lo lắng hỏi.

Miêu Miêu nhất thời chưa thể trả lời được vì còn đang điều khí bên trong cơ thể, nàng lo rằng trong người trúng độc nên vận thân điều thông khí nhiệt,. Dịch Sa thấy sắc mặt trắng bệch của Miêu Miêu, nàng vô cùng khẩn trương, định tiến tới giúp Miêu Miêu chỉnh lại quần áo nhưng được vài bước liền bị khựng lại. Ánh mắt hết sức ngờ ngàng nhìn vào vết bớt trên vai Miêu Miêu, tay theo vô thức mà chỉ vào hình khắc đó mà run rẩy...

“Nó... nó...”

Dịch Anh thấy Dịch San có điều kì lạ, nàng hỏi: “Có chuyện gì sao San nhi?”

“Cái đó... tỷ không nhớ à?” Dịch San hết nhìn tỷ tỷ rồi quay sang chỉ lại vết bớt nói.

Dịch Anh nhìn theo hướng tay Dịch San mà nhìn theo, nàng thấy vết bớt nhưng vẫn không hiểu rốt cuộc Dịch San muốn nói điều gì?

“Muội nói rõ tỷ xem.” Dịch Anh bắt đầu thấy ngờ vực.

Miêu Miêu quan sát hai người họ được một lúc, khi thấy Dịch San đột ngột hoảng vì thấy vết bớt trên người mình, Miêu Miêu cũng không giấu nổi tò mò về việc này, nàng muốn biết.

“Nói ta nghe, muội biết rõ vết bớt này đúng không?”

Dịch San theo hơi ngấp ngừng không dám nói, thấy ánh mắt sắc lạnh của Miêu Miêu, Dịch San bỗng dưng thấy mình như đang làm điều gì phạm tội mà cô tình né tránh. Cảm nhận được sự căng thẳng từ hai bên, Miêu Miêu lập tức lấy lại sự bình tĩnh và nói: “San nhi, chuyện này rất quan trọng với ta. Nếu muội biết nó có ẩn chứa điều gì thì muội nên nói ta nghe lúc này đi.”

Nghe vậy, Dịch Anh cũng chăm chú trao mắt nhìn về Dịch San, nàng bảo: “Rốt cuộc là có chuyện gì hả San nhi?”

Dịch San đi lại ngồi vào bàn, đợi một lúc lâu Dịch san mới hé miệng nói: “Trước kia muội đã có thấy vết bớt này...”

Miêu Miêu và Dịch Anh mở mắt kinh ngạc, riêng chỉ Miêu Miêu mới hiểu lời Dịch San sắp nói đây chính là chìa khóa mở sự thắc mắc và tò mò bấy lâu nay của nàng, trong lúc này lòng nàng không khác gì ngọn lửa đang sôi sục, liệu sau ngày hôm nay những bí ẩn về vết bớt này sẽ được biết rõ?

Dịch San lo lắng đưa mắt nhìn nàng chậm rãi nói: “Thật ra, điều muội thấy là tranh ảnh của một cô gái phía trên cổ vai nàng ta có vết bớt 'Hoa bi ngạn' giống với của Miêu tỷ vậy...”

“Làm sao muội thấy bức ảnh đó? Nó ở đâu?” Miêu Miêu hỏi.

“Trước đây khi hai tỷ muội được nhận làm đồ đệ cho vị sư phụ, khi muội vô tình trông thấy bức tranh ấy vị sư phụ cũng có nói với muội rằng đó là dấu ấn Hoa Bi Ngạn vết bớt tuy xinh đẹp nhưng lại mang một sứ mệnh đầy trắc trở nghiệt ngã... Lúc ấy người cũng chỉ nói đến ấy rồi thôi nên muội không hỏi thêm, vì thấy bức họa ấy đẹp nên muội nhớ rất lâu, đến nay không ngờ người có vết bớt ấy lại chính là Miêu tỷ.”

Dịch Anh bên cạnh lúc này mới giật người nhớ lại, đưa mắt kinh ngạc nhìn Miêu Miêu, quả thật bọn họ đã quên mất chi tiết quan trọng này... Miêu Miêu sắc mặt lạnh không cảm, quả là cú sốc không hề nhỏ cho nàng, biết chút về chân tướng của vết bớt này nhưng không khiến nàng thoải mái bao nhiêu, thậm chí lại thêm nặng nề về suy tưởng. Nếu quả thật đây chính là Hoa Bi Ngạn kia chẳng phải người con gái được phát họa kia là nàng? Sao lại có chuyện trùng hợp những thật như vậy được, và chính ai đã vẽ ra chân ảnh đó?

Miêu Miêu bồn chồn hỏi: “Sư phụ hai người hiện ở đâu?”

Dịch Anh nghe vậy liền lắc đầu buồn bã: “Sư phụ chúng ta đã sớm quy ẩn ngay sau khi truyền võ thuật cho bọn ta thì người lại biệt tăm mất tích từ đó. Dù bọn ta đã tìm chôn khắp giang hồ vẫn không thấy tăm hơi và lại khi đó chúng ta cũng chỉ vừa 10 tuổi, chẳng biết người có thật đang lưu lạc trên nhân gian này không nữa...”

Miêu Miêu tuy im lặng nhưng cũng có thể đoán ý tứ của Dịch Anh muốn nói, liệu là vị sư phụ kia đã mất? Nhưng nếu thật như vậy thì chẳng phải sự tình của Hoa Bi Ngạn cũng khép lại từ đây sao? Chưa lúc nào Miêu Miêu lại thấy tuyệt vọng như thế này, nếu còn cơ hội nàng chỉ tin vị sư phụ kia còn sống, dù không cần biết là người ở phương nào nhưng nếu còn hơi thở thì Miêu Miêu nhất định sẽ truy tìm cho ra. Sự thật này nhất định phải có được làm rõ chân tướng.

Bàn tay bất giác lại chạm đến bã vai ghì chặt, vết bớt được họa nói từ những đường nét mỏng tạo thành đoá hoa mờ nhạt tuy vậy đó cũng là đáy hố sâu phức tạp mà nàng không thể nào giải đáp. Miêu Miêu đành một mình nhắm nghiền mắt ưu tư, trong tâm vẫn còn bàng hoàng chưa lắng về kì tích bí ẩn này.

Liệu sứ mệnh mà Miêu Miêu phải thực hiện chính là gì đây? Chẳng lẽ còn bí mật nào mà nàng chưa được biết?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Vẽ Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Bí Ẩn Đêm Trăng Non 2

Bầu không khí đông cứng cả căn phòng, nhịp thở của từng người càng thêm nặng nề...

Dịch Anh nhẹ bước đến bên cạnh Miêu Miêu, lên tiếng phá vỡ mùi ngột ngạt:

“Miêu nhi này, trước đây sư phụ ta còn nói Yết Linh Đơn còn có dấu ấn là phá vỡ lời nguyên nữa. Muội...”

Lời của Dịch Anh vừa thốt ra không những không giúp nàng nhẹ nhõm mà càng làm nàng ngày một rối trí hơn. Tuy nhiên nàng vẫn giữ im lặng, tiếp tục nghe Dịch Anh trình bày.

“Sư phụ ta còn nói là vào cái thời khắc đêm trăng lên đỉnh đầu, sự kì diệu sẽ xảy ra và ánh trăng sẽ nhuộm đặc thành màu đỏ. Người nói đó là dấu hiệu của sự hồi sinh của quý dữ, ánh trăng đỏ sẽ báo hiệu cho sự thức tỉnh của kẻ bị giam cầm chôn vùi trong bóng đêm suốt mấy ngàn năm qua...”

Miêu Miêu như rơi vào ngõ cụt của sự bế tắc, nếu như truyền thuyết về Yết Linh Đơn là sự thật thì ai là kẻ bị mắc phải lời nguyên? Và bằng cách nào nàng mới giải được lời nguyên kia?

Ngày hôm nay nàng biết được sự bí ẩn của vết bớt trên người nàng nhưng bên cạnh đó cũng xuất hiện hàng tá câu hỏi kèm theo sau bức màn bị che giấu. Mỗi người một tâm trạng, ai cũng rơi vào sự lúng túng trước thời thế sắp xảy đến, tất cả đều lo lắng nhưng bọn họ lại không biết xử trí thế nào...

Dịch San âm thầm quan sát biểu hiện của Miêu Miêu từ nãy giờ, nàng nghĩ liệu tỷ tỷ có đang sợ hãi với cú sốc vừa rồi không? Dịch San thoáng nhìn ra ngoài trời, như một tia sáng chợt lóe lên, nàng hốt hải nói:

“Đúng rồi hai tỷ tỷ, chỉ qua hôm nay sẽ là đêm trăng non. Mọi người nhìn xem, mây đen đã sớm kéo che kín cả mặt trăng luôn rồi kìa...”

Dịch Anh hết ngạc nhiên nhìn San san rồi hướng mắt lo lắng về phía Miêu Miêu. Nhưng Miêu Miêu dường như không có chút khăn trương nào, ngược

lại nàng còn rất bình thân. Trong lòng bọn họ chỉ lo sợ rằng Miêu Miêu sẽ gặp nguy hiểm đúng như lời nguyên bị đặt ra.

“Miêu nhi muội không sao chứ hả?” Dịch San nhỏ giọng dò hỏi.

Miêu Miêu không do dự liền lắc đầu nói: “Ân. Ta không sao, chỉ là ta có chút tò mò với người mà ta sẽ giải phong ấn giúp họ thôi. Nếu chẳng may tên đó chết rồi thì sao?”

Sự bình tĩnh của Miêu Miêu khiến bọn họ trong lòng rất khâm phục, nhưng đâu ai biết rằng nàng đang rất rối bời. Ngoài việc bình thân chấp nhận những thông tin vừa rồi thì nàng còn có thể ca thán điều gì? Một bậc sát thủ danh tiếng và được huấn luyện rất nghiêm ngặt tất nhiên nàng vẫn nắm vững được cách giữ vững tâm lý để điều khiển được tình hình.

Nàng thoáng trầm ngâm một lúc rồi cất giọng hỏi: “Sư phụ các người có nói đến đặc điểm tên đó bao giờ chưa?”

Dịch Anh và Dịch San liền gật đầu hiểu ý, được một lúc hai người lần lượt lên tiếng: “Ân. Chính là hình con rồng sau lưng hắn...” – Dịch San nói.

“Hình rồng sao? Còn gì nữa không?...” – Miêu Miêu chau mày, tiếp tục hỏi.

“Đúng rồi sư phụ có nói qua với tỷ là khi đứng dưới đêm trăng tròn ánh mắt hắn tức khắc lộ ra tia đỏ của máu...” – Dịch Anh đưa tay xoa cằm nói.

“Hình rồng, mắt màu đỏ?...” Có đánh chết nàng cũng không tin rằng trên đời này lại có những đặc điểm quái dị này. Để tìm ra người chắc chỉ có thể xác định hình rồng sau lưng, chứ còn ánh mắt thì thật khó nhận dạng. Nhưng chẳng lẽ chỉ đêm trăng tròn hắn mới biến đổi thôi sao? Miêu Miêu chợt nhớ đến Huyết Phong khi gặp tại túp lều đêm đó, ánh mắt kì dị của hắn làm nàng bỗng dưng thấy nghi ngờ nhưng chỉ vậy mà nói thì không được, xem ra tất cả còn quá mơ hồ...

Miêu Miêu lấy tay xoa thùy thái dương, ánh mắt cũng lộ rõ vẻ mệt mỏi: “Được rồi. Các người lui đi. Ta cần có thời gian suy nghĩ.”

Sau khi hai người họ đi ra được một lúc, thì một thân ảnh khác lúc này cũng bước vào phòng. Miêu Miêu đưa tay rót miếng trà thắm giọng không quan tâm đến sự xuất hiện của kẻ lạ mặt.

“Nương tử của ta, tối rồi mau ngủ đi nào... Ngoan...”

Khỏi phải nói là da nàng đã sần hết cả lông gà, lông vịt. Miêu Miêu không cần nhìn cũng đã đoán được tên biến thái đó là ai. Ôi trời! Sao hắn cứ ám nàng mãi không biết!

Huyết Phong không nhận ra nét mặt khó chịu của nương tử, hắn cê mặt mình dụi dụi vào cổ nàng, thuận tay kéo nương tử vào lòng thơm ngửi hương thơm dịu nhẹ. Huyết Phong càng tham lam siết chặt khoảng cách giữa hai người, có trời mới biết tiểu nữ nhân này đã hóp hồn hắn thật rồi!

Hành động của hắn thật sự lớn mật quá rồi! Miêu Miêu đưa tay cố ý tách hắn ra, dần co được một lúc tên biến thái đó mới chịu bỏ ra. Chưa hết hắn còn lưu manh hôn lấy tai nàng, rồi trượt xuống hôn nhẹ môi nàng nhâm nhi. Ánh mắt Miêu Miêu cũng ngưng trọng hẳn, không hẳn vì hành động to gan kia mà do nàng vừa cảm nhận được mùi máu toát ra thì hơi thở của hắn...

Nàng vốn rất tinh ý việc nhận định mùi máu nên sự khẳng định vừa rồi không hề sai. Để chắc chắn nàng cố ý đưa tay kề sát cổ hắn mà nhấn sau hơn, nụ hôn theo đó càng triển miên day dưa. Miêu Miêu lần đầu tiên chủ động đưa lưỡi thăm dò khoang miệng hắn, lưỡi hắn cũng không khách khí mà xâm nhập chiếm thế, quả nhiên nhận định của nàng không sai...

Miêu Miêu khẽ rời cánh môi hắn nhưng không thể hoàn trở lại, vô tình chạm ngọn lửa càng thêm muốn hấp thụ mật ngọt. Huyết Phong xoay người ôm thân ảnh nàng mà hướng đến giường đặt xuống, mật ngọt kia lại kích thích dòng máu thêm một dâng trào trong hắn, người mắt không điều tiết mà chuyển sang mật đỏ quuyền rù. Huyết Phong vẫn nhắm mắt mà tận hưởng còn Miêu Miêu ngày một khó thở hơn, dùng lực đẩy thân hắn tránh khỏi, khuôn mặt đỏ bừng quay sang hắn đưa tay gạt phắt mặt nạ sang một bên.

Huyết Phong chớp chớp mắt vì bị mất hứng cáng ngang, nhưng hành động đó không qua mắt được Miêu Miêu. Nàng tinh ý nhận ra trong lòng lại dâng thêm một cảm giác lạ lùng... Vừa rồi người mất hẳn màu đỏ cư nhiên không là huyết đồng. Trong đầu không kiểm soát được nhưng nàng không kinh hãi hay bối rối chỉ là gương mặt bình thân, mặt mũi chui vào lồng ngực hắn khẽ nhắm mắt yên vị. Huyết Phong thoáng cười ôn nhu phất tay thổi tắt đèn, nhẹ nhàng ôm nàng hướng tới giường mà yên giấc...

Nhưng từ giây phút đó, tâm nàng lại dấy lên một tâm trạng khó tả, một sự lo lắng bất bình thường. Trong bóng đêm, ánh mắt nâu loé lên sự nghi ngờ, nàng tự quyết với lòng dù là bất cứ thế nào nàng càng phải tìm ra lời giải đáp. Một ngày nữa sẽ là thời khắc, Âm Huyết Phong sẽ là mục tiêu đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Giải Mã Ẩn Số

Chạng vạng sang ngày mới, sau khi tỉnh dậy Miêu Miêu thoáng trầm ngâm nhìn thân ảnh đang say giấc ở bên cạnh, đầu đó trong lòng nàng lại cảm thấy thật.. ảm áp? Không còn thời gian để nghĩ những vấn đề đó vì nàng cần có việc phải làm rõ nhưng mà... nàng phải ngồi cạnh hắn đến bao giờ a? Tay hắn, chân hắn, tất cả đều ngang nhiên gác lên người nàng. Nàng thật muốn chảy nước mắt!

Nhắc mới để ý hình như đây là lần đầu tiên nàng tỉnh dậy mà thấy Huyết Phong còn ngủ. Chẳng như mọi khi hắn đều biến mất tăm. Trong lòng bất chợt lại nảy sinh đến cảm giác tồi qua, rõ ràng khi hắn và nàng hôn nhau Miêu Miêu đã cảm nhận mùi vị đó, mùi vị này thân quen đến nỗi nó đã gắn bó với nàng suốt 20 năm, đó là máu. Nhưng đêm qua hắn làm gì mà hơi thở toát ra khí huyết? Miêu Miêu càng chất vấn thì càng rối rem, câu trả lời tốt nhất vẫn là nàng tự tìm.

Âm Huyết Phong chính ta sẽ tìm hiểu thật sự người là ai!

Đến gần giữa trưa Huyết phong mới tỉnh dậy, chớp mắt thấy nữ nhân vẫn ngon giấc trong lòng, mọi cỗi ảm áp truyền đến, hắn ôn nhu đặt lên mái tóc nàng hôn nhẹ rồi khẽ di chuyển người rời khỏi giường. Sau khi thay một bộ y phục mới Huyết Phong mới lại gần giường cố tình chinh người nàng nằm ở thế thoải mái rồi mới an tâm bước ra ngoài.

Huyết Phong ra ngoài được một lúc thì thân ảnh trên giường lúc này cũng cử động ngồi dậy tỉnh táo. Nàng nhanh chóng bước xuống giường thay y phục rồi thoáng cái vụt bay ra ngoài.

Vì nàng nhớ rõ đêm qua cũng không thấy Tinh Sát và Tinh Lâm đâu cả, rất có thể là bọn họ đi cùng hắn nên trong đầu nàng ngay lập tức loé lên một tia sáng, nếu muốn khai thác thông tin từ Tinh Sát và Tinh Lâm thì chắc nàng cần sự trợ giúp của hai tỷ muội kia rồi. Nghĩ là làm liền, Miêu Miêu liền tìm gặp Dịch Anh và Dịch San bàn bạc. Do đây là lần đầu tiên Miêu Miêu lên tiếng nhờ bọn họ nên việc này càng khiến hai người kinh ngạc cũng không kém nhưng luận bất chấp điều gì đã là thuộc hạ của chủ nhân bọn họ phải có nhiệm vụ bảo vệ thân chủ. Nếu đó là việc Miêu Miêu cần họ ra tay thì hai tỷ muội họ có chết cũng quyết hoàn thành.

Do thời gian càng ngày càng gần và gấp rút nên Miêu Miêu đi thẳng vào vấn đề luôn.

“Hai người hãy theo sát Tinh Sát và Tinh Lâm cho ta, xem bọn hắn sắp tới sẽ làm gì và để ý kỹ từng hành động của họ, nên nhớ tuyệt không được để lộ tung tích rõ chưa? Việc này ta không thể hành động một mình được nên ta rất cần sự hỗ trợ từ hai người.”

“Chủ nhân cứ yên tâm, bọn ta nhất định sẽ quay trở lại.” Nói xong, cả hai tỷ muội ngay lập tức phóng thân đi làm nhiệm vụ. Hiểu Miêu Miêu đang rất gấp nên bọn họ cũng không thể chần chừ.

Giải quyết xong hai đối tượng, sau cùng còn một nhân vật chính mà nàng chưa đụng tới – Âm Huyết Phong.

Rời khỏi đó Miêu Miêu nhanh chóng đi đến thư phòng của phu quân mình. Nhờ sự chỉ đường một khúc của tổng quản nàng rốt cuộc cũng đứng trước cửa phòng. Vươn tay định mở cửa thì bất ngờ cửa ngoài lập tức mở toang ra. Miêu Miêu thoáng bất ngờ nhưng cũng lấy lại sự bình tĩnh. Trước đó nàng phán bừa cái mũi của hắn thính nhưng hôm nay, đích thị nàng đánh chính lại, mũi của tên yêu nghiệt này còn thính hơn cả mũi chó.

Trong lúc Miêu Miêu còn đang lăm nhăm phi báng sau lưng tướng công của mình, nàng mất cảnh giác. Thế là con mồi hoàn toàn bị móng vuốt của “chó” ôm trọn vào lòng. Huyết Phong đưa tay nâng cằm nàng nhỏ giọng hỏi: “Nàng chán việc gì mà tìm đến ta?”

Nàng bĩu môi gật đầu: “Ân. Ta chán, người tìm cái gì vui cho ta chơi đi được không?” “Thật chất là trong lòng nàng rủa: “Nếu không vì trọng cuộc ta thì người chẳng có tay để mà còn gan vuốt ve ta đâu.”

Huyết Phong trao ánh mắt tiếc nuối nhìn nàng: “Thật có lỗi với nương tử rồi, ta đây còn bận việc, hay nàng để lúc khác ta cùng chơi với nàng?”

“Không. Ta muốn bây giờ...” “Chẳng hiểu sao khi bị từ chối nàng có chút hụt hẫng kì lạ. Chắc nàng bị điên mới thấy vậy.

Huyết Phong cũng chẳng biết xử trí thế nào với nàng, việc quan trọng hắn vẫn đang cần truy cứu vì sắp tới sẽ tới ngày con mồi của hắn nộp mạng nhưng Huyết Phong muốn đổi chút không khí nên đã tạo một cuộc rượt đuổi mới. Vừa lúc này khi đang suy ngẫm thì hương thơm của nàng từ cửa xộc tới, nên hắn biết là nương tử tới thăm.

“Nương tử ngoan, ta cần phê duyệt tấu chương nhiều lắm a. Lần sau ta sẽ dành thời gian với nàng nhiều hơn, nếu nàng thích ta sẽ dẫn nàng ra kinh thành...”

Miêu Miêu tỏ vẻ miễn cưỡng rồi cũng gật đầu cho qua chuyện. Mục đích nàng đến đây đâu phải kiu hắn chơi với nàng, có cần lắm thì nàng thà chơi với chim, dế, chó... chứ chưa tới lượt tên yêu nghiệt nhà hắn. Miêu Miêu nhìn đồng tử giấy trên bàn dù chữ lộn xộn nhưng nàng có thể hiểu được. Do trước kia nàng đã từng học Tiếng Trung qua nhằm giao tiếp với đối tượng làm ăn.

“Người đang tính cuộc truy sát với người tên Vu Khắc sao?”

Trong đáy lòng Huyết Phong cực kỳ kinh ngạc nhưng ngoài mặt hắn lại dửng dưng nét lạnh lùng như không. Tại sao nàng ta lại biết, ai tiết lộ ra? Bất giác Huyết Phong lại có cảnh giác với Miêu Miêu, ánh người toả ra một cỗi khí bất thường.

Miêu Miêu đoán được hắn sẽ bất ngờ nên lòng rất phần chấn trước biểu cảm đề cao cảnh giác của hắn ngay lúc này. Chỉ là vô tình lúc này nàng tình ý nhìn thấy trong trang giấy ghi chép kia thôi. Nhìn sơ có vẻ đó là một bản báo cáo thì đúng hơn, nếu tính theo nghề nghiệp mà sát thủ sẽ hành động để tiêu

diệt con mồi càng nhanh càng tốt thì nàng chắc chắn tối nay chính là thời điểm phù hợp.

“Ta sẽ không hỏi tại sao nàng biết bởi vì với ta càng bí ẩn sẽ càng thú vị. Còn nàng, sẽ luôn là ẩn số đối với ta.” Huyết Phong giờ giọng chắc nịch, lông mày kiếm xé lên tỏ vẻ thích thú.

Nàng thân nhiên lấy tay cầm xấp giấy nhàn nhạt hỏi hắn: “Tối nay ngươi đi sao?”

“Phải.”

“Ta cũng muốn tham gia.”

“Không.”

Miêu Miêu cũng đoán là hắn sẽ từ chối nhưng đối với ai chứ nàng thì không bao giờ nghe theo lời sắp đặt của người khác. Tướng công à, trận truy đuổi của ngươi tất nhiên ta phải có mặt chứ nhỉ? Tuy nhiên nàng vẫn phải giả vờ năn nỉ: “Cho đi mà, ta rất muốn đi phu quân a.”

Thấy mắt nàng ươn ướt Huyết Phong không khỏi nhói lòng, hắn đưa tay xoa nhẹ đầu nàng an ủi: “Nương tử ngoan, xong việc ta sẽ lập tức về với nàng a. Đừng nhõng nhẽo thế chứ. Đừng trách hắn vô tâm, nếu ngày thường nàng muốn đi bất cứ đâu hắn đều thuận ý nhưng tuyệt đối tối nay không được để nàng đi cùng.

Miêu Miêu giả vờ ủy khuất thành công, công chuyện cuối cùng mà nàng cần phải biết chỉ còn ở thông tin lấy được từ Dịch Anh và Dịch San thôi. Địa điểm truy sát!

Đêm trăng tròn chỉ còn là thời gian quyết định, trong lòng nàng cũng dấy lên tâm trạng khẩn trương với số phận bị đặt trên vai của mình. Năn nỉ Huyết Phong từ đầu đến giờ cốt yếu nàng muốn nhìn hắn rốt cuộc có sự cố gì mà từ chối, nhưng hắn đã kiên quyết như vậy nhất định sẽ có chuyển biến gì đó nên Miêu Miêu quyết tâm sẽ đi cho bằng được.

Nhưng không hiểu sao giây phút nàng nhìn gần mắt hắn, nàng thấy đầu đó phảng phất sự cô đơn, kì lạ thay nàng lại động lòng vì ánh mắt ấy...

Những điều nàng cần biết cũng đã biết rồi, khi không còn điều gì nữa nàng không nói lời nào liền đứng dậy đi ra ngoài. Miêu Miêu cần phải gặp Dịch Anh và Dịch San gấp, ngoài kia bóng đã xế chiều rồi...

Huyết Phong không cần nàng bước đi, chỉ là... hắn có chút hối tiếc là chưa được “thơm” nàng a. Hắn nghĩ là nương tử ắt đã giận hắn mất rồi nhưng để nàng giận để giữ được bảo bối còn hơn nhẹ lòng thuận ý rồi mắt nàng mãi mãi. Số phận định đoạt khiến hắn không có sự lựa chọn. Hắn thật không đành! Con người sau lớp mặt nạ bạc lợt vẻ đau thương và cô đơn tột cùng. Huyết Phong thống hận trong lòng tại sao thiên lại sắp xếp hắn một đời chịu oan nghiệt? Tất cả ân oán hận thù sẽ được giải quyết trong hôm nay, chỉ đêm nay thôi hắn sẽ bảo thủ cho toàn gia. Cùng với sự nhọc nhằn của bản thân khi mang trong người dòng máu đáng nguyên rủa, sự tồn tại của nó ngày một mạnh mẽ hơn khiến cho Huyết Phong không cách nào giam giữ lại được.

Đêm nay chính là cuộc tàn sát...

Kẻ săn mồi đã hoàn tất cái bẫy dễ tóm gọn. Thật tuyệt hảo. Bữa tiệc xương máu cùng dã thú đã bắt đầu....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Bữa Tiệc Xương Máu

Đang đi đến phòng mình, từ xa Miêu Miêu đã thấy Dịch Anh và Dịch San đang đứng đợi ở bên ngoài. Nàng nhanh chóng tới gần và cùng họ vào phòng, sau khi tất cả đã vào chỗ ngồi nàng mới giờ giọng hỏi: “Mọi chuyện thế nào?”

Dịch Anh lên tiếng trình bày trước: “Àn. Sau khi nhận được lệnh ta và muội muội đã tiến hành bám sát Tinh Sát và Tinh Lâm nhưng có vẻ như bọn họ không đi cùng nhau nên bắt buộc Dịch San và ta phải chia nhau ra. Hơn nửa ngày theo dõi Tinh Sát ta có phát hiện hắn đi ra ngoài thành, vì khoảng cách giữa ta và hắn khá xa nên chắc chắn rằng hắn sẽ không biết có sự xuất hiện của ta. Ban đầu Tinh Sát nói với người gác cổng điều gì đó rồi dúi vào tay hắn một bịch đen, sau khi trao đổi xong Tinh Sát cũng quay trở về nhưng vì ta thấy khả nghi nên mới quyết định theo sau tên gác cổng. Nhận ra tên đó đi ra phía sau rừng ta cũng ngụy trang nấp trên cây, đợi một lúc thì thêm sự xuất hiện của nhiều tên hắc y khác. Ở trên cao ta sử dụng kính công để lắng nghe cuộc nói chuyện giữa bọn chúng, nhưng bất quá ta chỉ nghe được loáng thoáng bọn chúng nhắc đến gia trang Vu Sơn Nha.”

Dịch San tiếp lời: “Còn Tinh Lâm thì muội thấy hắn không biểu hiện gì bất thường. Sau khi đến chuồng ngựa cho bọn chúng ăn xong hắn lại quay ngược về phòng bếp phục trách thêm. Một lúc sau Tinh Lâm cũng bước ra khỏi đó với mâm thức ăn trên tay, muội đoán là dành cho chủ thượng nên đành tiếp tục đứng từ xa quan sát. Cùng lúc đó Tinh Sát từ đâu đi tới, hai người như nán lại nói chuyện gì đó rồi cả hai cùng hướng tới thư phòng của chủ thượng. Vì sợ rằng tên chủ tử kia sẽ nhận ra mùi của muội nên muội bắt buộc phải quay về đây.”

Từ nãy giờ nàng không bỏ sót chút thông tin nào, Miêu Miêu thoáng trầm ngâm vì đang suy tính thoáng chốc ý cười liền thể hiện qua cánh môi: “Tốt lắm.

Kết quả của ngày hôm nay cho ta biết được là Tinh Sát đã cho người đi phân phó bọn hắc y mục đích chính là bảo chúng ẩn nấp bao vây cho trận truy sát tối nay, còn Tinh Lâm thì ta cũng không rõ về hành động của hắn, có thể là hắn đang quan sát tình hình để báo cáo với chủ thượng hắn.”

Mặc định lời nói nàng là đúng, Dịch San và Dịch Anh cùng lướt gật đầu, trong lòng hết sức tán phục và sùng bái kẻ trước mặt. Không tưởng một nữ nhân thân với bề ngoài trông nhỏ nhắn và vô hại kia lại có thể sở hữu một bộ não thông minh khiến cho thiên hạ cũng phải ghen tỵ.

“Tạm thời chúng ta sẽ cứ theo giả thuyết như trên mà hành động. Ta tin chắc đêm nay sẽ là thời gian béo bở cho kẻ đi săn. Chúng ta sẽ không để lỡ dịp này đâu...” Giọng nói tà mị cũng không kém phần phấn khích. Có ai biết được ẩn sâu lớp ngoài vô hại kia là một sát thủ rất quý quyết.

-----000-----

Bóng tối nhanh chóng ập xuống bao vây cả một đất nước rộng lớn. Thời điểm sự hồi sinh, đêm nay sẽ là sự giải thoát cho một linh hồn quý dữ. Nhìn kia, ánh trăng đã lên cao, màu tinh khôi của ngày thường đã không còn, duy nhất ngày hôm nay trăng sẽ nhuộm màu của máu...

Tại ngoài khuôn viên Vu sơn nha.

“Chủ thượng tất cả đã y lệnh.” Tinh Sát quan sát trận địa ở bên dưới cảm thấy đã thuận tiện đầu vào đó, hắn mới cúi người lên tiếng: “Hảo. Các người giải quyết ở đây còn ta sẽ tiếp khách của riêng ta.” Dưới đêm tối sự tương phản của màu bạc từ mặt nạ càng ra sức tăng phần quỷ dị, bất thường. Đôi mắt huyết đồng giờ đây đã lần át sang màu đỏ của huyết. Thật dọa người!

Đám hắc y lạnh lùng hướng mắt nhìn về phía Vu trang. Thật đúng là bi kịch bọn chúng vẫn thân nhiên tận hưởng cái yên tĩnh của buổi tối êm đềm. Nhưng một khi khu rừng im phăng phắc, nghĩa là có mối nguy hiểm đang rình rập bên cạnh. Bỗng chốc ngọn lửa từ đâu phát hỏa, như một thú dữ bao vây lấy con mồi, lửa ngày một lan rộng ra và chạy khắp mọi nơi, bọn người trong Vu trang lúc này cũng sợ hãi nhào nhào chạy ra ngoài thoát thân. Đúng vậy, thời điểm chính là đây!

Hàng loạt sát thủ hắc y ngay lập tức phi thân bay xuống, thoáng chốc bọn chúng đã phục kích được con mồi, cuối cùng là ra tay giết không bỏ sót một ai. Chủ thượng là kẻ tàn khốc còn bọn chúng là những kẻ máu lạnh, van xin là điều ngu xuẩn.

Huyết Phong nhếch cười hài lòng, người chết ngày một nhiều tiếng la hét cũng dần im ắng hơn. Máu đỏ càng nhiều thì hắn càng thả sức tận hưởng. Bữa tiệc hắn dành cho Vu Khắc quả thật là đặc biệt, rất đậm đà hương vị. Một bức tranh được tô vẽ bởi màu sắc của máu.

“Mùi máu hảo thơm...”

Khắp gia môn đều hoảng loạn trước sự tấn công đầy bất ngờ và dã man kia. Bọn chúng có muốn tìm chỗ nấp cũng không có, dễ dàng hơn là tự đưa đầu cho bọn hắc y kia chặt chém rồi thôi, chứ bằng để chúng tìm ra cái chết sẽ càng xấu thêm. Mặc dù đã thuê những tên sát thủ cho riêng mình nhưng kết cuộc bọn chúng cũng không bảo toàn được tính mạng nói chi đến bảo vệ cho thân chủ. Hết thầy từng người từng người một ngã xuống...

Huyết Phong phía trên không một tia xao động, đừng trách hắn quá nhắm tâm, hãy trách sao hắn không có tình người. Bởi vì tất cả đều phải diệt duy nhất một người... Vu Khắc, hắn phải toàn mạng.

Một trận truy sát cứ tiếp tục diễn ra cho hết đêm, giết xong kẻ này thì tìm kẻ khác xử. Tuyệt đối không được để lười kiêu ngạo. Được huấn luyện là sát thủ thì họ không được lựa chọn, máu lạnh chính là thứ cảm xúc giúp họ tồn tại...

Những tiếng la hét hoảng sợ cuối cùng cũng chìm vào màn đêm tĩnh lặng. Những oan nghiệt mà hắn đã phải gánh chịu trên vai thì giờ đây hắn sẽ hảo đáp trả cả ân lẫn nghĩa.

Huyết Phong một thân tula sát khí lạnh người bao quanh, người mắt ẩn dật tia sát khát máu. Kẻ đi săn đã đến lúc thức tỉnh, bắt đầu chuyển đi săn tìm con mồi của mình – Vĩnh Vu Khắc.

“Người hãy bỏ chạy đi để tác phẩm của ta thêm phần thú vị...” Đó là lời cuối cùng mà Huyết Phong để lại sau khi dứt áo bay xuống dưới. Một lời răn đe hết sức lạnh lùng.

Tinh Lâm và Tinh Sát dù lo lắng cho chủ thượng nhưng y lệnh vẫn phải đứng ngoài quan sát, tuyệt nhiên không để bất cứ ai thoát. May mắn không nhận biết một thân ảnh đứng cách xa nhẹ khi triển công bay tới vỗ vai nhẹ vào bọn họ: “Cuộc vui sao lại không có ta. Thật đáng chết!” Kinh ngạc, hoảng sợ, bọn họ tức mặt tối sầm cắt không còn giọt máu. Ôi trời! Giọng nói này nghe quen quen. Chẳng phải là...

“Ph...u nhân...” “Cả hai súng sôt lấp bắp nói không thành tiếng.

“Hắc hắc, nhìn mặt bọn người kia. Thôi ta không đùa nữa, ta muốn biết Huyết Phong đang ở đâu, hai người mau nói đi.” Miêu Miêu há hê nhìn bọn hắn cười thầm.

Tinh Lâm và Tinh Sát lo lắng nhìn nhau, phu nhân thật là đang giết mòn mỗi linh hồn của họ a. Chủ thượng đã cảnh cáo không được cho phu nhân bám sát theo sau, còn kêu họ phải cảnh giác nhưng là... so với thân lực nữ nhân trước mặt thì bọn họ khó có thể bắt kịp. Trong lòng cả hai đều ai oán thống khổ, đều là nam nhi mà sao bọn hắn thua kém chủ nhân đến phát nhục. Chưa kể tài võ còn thua cả một nữ nhân... Quá nhục, quá nhục.

Miêu Miêu bắt đầu mất bình tĩnh, lên giọng nhấn mạnh: “Ta hỏi các người có nói không đây? Đừng hòng kéo dài thời gian của ta chứ.”

Dịch Anh và Dịch San đứng im lặng phía sau, Tinh Lâm và Tinh Sát cũng không biết làm gì hơn, bọn hán còn chiêu đối phó gì với vị phu nhân này đâu. Nhưng thật sự nếu ngay lúc này để phu nhân tiến vào trong gặp chủ thượng thì... có chết cũng đừng khai. Tất cả cũng vì muốn bảo toàn tính mạng cho Miêu Miêu thôi, đành thất lễ lần này vậy.

“Phu nhân... người đừng làm khó chúng ta...”

Miêu Miêu liếc mắt lạnh lùng: “Được, nếu đã vậy thì hai người cứ hảo hảo ở đây canh gác tiếp đi. Tự ta tìm người.”

Nói xong, Miêu Miêu nhanh chóng phi thân xuống, môi mấp máy: “Đúng là tuyệt phẩm thật.”

Xung quanh toàn là xác người, đám hắc y nhân sau khi giải quyết xong, cuối cùng cũng đã rút quân về hết. Tiếng gió hiu hiu xe khít cả da người lạnh run, hòa quện với mùi ả nồng từ máu tanh, thật đúng là chẳng còn gì kinh dị hơn.

Tinh Sát và Tinh Lâm lúc này cũng hết cách đành quyết định đi theo Miêu Miêu, Tinh Lâm đi lên trước dẫn đầu, Miêu Miêu suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Người biết phòng của Vu Khắc ở đâu chứ?”

Tinh Lâm gật đầu rồi tiếp tục dẫn đường, sau khi bọn người bước vào căn phòng đó khỏi phải nói là há hốc đến mức hoảng sợ chỉ có Miêu Miêu là còn bình tĩnh trước khung cảnh man rợ trước mắt. Dịch Anh hơi nhức đầu bởi mùi máu tươi, San nhi thì một trận ói khó chịu ập đến. Tinh Lâm và Tinh Sát cũng không giấu nét kinh ngạc trong đáy mắt, dù sao họ nhìn cũng đã quen nên cũng đã không còn biểu cảm kinh sợ nữa, chỉ là lần này chủ thượng rat ay thật tàn độc. Tinh Sát đứng cạnh Miêu Miêu đưa mắt quan sát nàng từ này giờ, lúc này bọn họ mới bắt đầu lộ nghi vấn. Phu nhân sao lại bình thản đến vậy, dù là nữ tử nào gặp cảnh máu me cũng phải biểu lộ sự khiếp sợ, run rẩy chứ? Bọn hán càng hoài nghi về thân phận của vị phu nhân khác người này, ánh mắt tăng thêm phần đánh giá.

Tổng cộng trong phòng gồm có bốn mạng người chém giết. Nhưng để ý kĩ thì chỉ có 1 đường sát duy nhất, cả 4 mạng chết với đủ loại kiểu nhưng điểm chủ yếu phần ruột, bụng, nội tạng... rỗng tếch. Những ruột gan phèo phổi bao tử... đều bị lôi ra ngoài một cách man rợ, thật khủng khiếp! Nếu nói đây là phim kinh dị thì chắc đạt giải nhất Oscar có màn ảnh dọa người kinh khủng nhất. Ai nhìn vào cũng phải rét run hoảng sợ, giết người một cách nhanh gọn. Máu me càng tô điểm phụ họa trên sàn, hoà trộn vào nhau nồng xông lên cả não. Thật ghê tởm!

Liếc mắt đánh giá bố trí cảnh sát người nằm chòng chết, nàng chắc là tên đó chỉ dùng một chiêu mà đánh nhưng ít gì cũng sử dụng nộ lực. Miêu Miêu khẽ lắc đầu tỏ vẻ ngán ngẩm chậm rãi nói: “Hmm, giết người kiểu này lộ liễu quá. Nếu là ta, ta sẽ dùng y thuật hơn là kiếm.”

“Đùng.” Bốn thân ảnh chết đứng giữa phòng, giữa khung cảnh này mà còn nói thể thì chỉ phu nhân mới có bản lĩnh như thế.

Nếu để ý trên mỗi xác của họ đều có vết lằn đỏ ẩn dấu ngay ngực, nàng bước tới vạch áo từng người xem xét, khẽ nhíu mày thanh tú: “Là hình thiên sao?” (ý là con rồng á)

“Phu nhân, người bảo chúng ta đến đây là tìm điều gì?” Tinh Lâm thắc mắc hỏi, bọn hán thật sự cũng chẳng biết chủ thượng đang ẩn nấp đâu.

Miêu Miêu nói: “Tất nhiên là tìm phu quân ta rồi. Vì hán đang chơi phát cuối với tên kia nên rất có thể bây giờ hán chưa ra tay kết thúc nhanh đâu, rất có thể hán đang vờn con mồi chơi đùa đó chứ.”

Tinh Sát bắt đầu thấy nể phục, hán nói: “Tên Vu Khắc là kẻ rất ranh ma xảo quyết, khó loại trường hợp hán xây một căn hầm bí mật để trốn.”

“Đúng vậy, mà để thuận tiện cho việc khi có địch tới phục kích là trốn ngay, Vu Khắc sẽ xây nó ở trong phòng mình.” Nàng gật đầu giải thích.

Dịch Anh hiểu ý: “Như vậy bây giờ chúng ta chỉ việc tìm căn phòng bí mật đó là có thể tìm ra người.”

Tất cả cuối cùng cũng thông suốt mọi việc, không ngờ phu nhân lại nghĩ ra được việc này. Bọn họ nhanh chóng bắt tay lục tung mọi ngõ ngách trong phòng.

Còn về Miêu Miêu thì nàng chỉ đứng quan sát nội thất trong phòng, vì trước kia đã nhiều lần thăm dò chỗ ẩn nấp nên điều nhận biết chỗ bí mật ở đâu với nàng chỉ cần có đầu mối. Nhưng với thời cổ đại này thì việc tìm ẩn thất sẽ không hề rườm rà như hiện đại như với máy tia laze, mật mã điện tử... Nhưng đã như vậy thì việc hoàn hảo nhất để nguy trang căn hầm bí mật chỉ có thể là...

Miêu Miêu bước tới gần tủ sách gần đó, thật kỳ lạ người này chắc chắn rất am tường về các loại sách nên mới có nhiều sách như thế này. Nhưng cách sắp xếp thứ tự của sách rất bất thường, nó bị xáo trộn một cách kì lạ, khác với nhân dân phân loại sách. Suy đoán của nàng không biết đúng không nhưng có vẻ có đường nối ở những cuốn sách vì xung quanh chẳng có gì là kích hoạt được, thử đưa tay chạm lấy một quyển sách bất kì, may mắn cho nàng là kệ tủ đã dịch chuyển ngay sang một bên. Cả bốn người còn lại trở mắt nhìn nữ nhân tìm ra được bí mật trong căn phòng..

Lối đi kéo dài xuống là những bậc thang bằng đá được lắp kĩ càng theo hàng. Không khí bên dưới ảm thấp là tối ảm u gọi cảm giác như bước vào ngôi nhà ma huyền thoại. Miêu Miêu cầm lấy một ngọn đuốc rồi đưa cho Tinh Lâm đốt lửa nó lên.

Nàng kêu đốt sáng quả không sai vì đường hầm càng đi càng tối. Đi được một lúc từ phía xa cả đám người liền nhận ra có ánh sáng hắt lại. Ngay lập tức cả bọn liền nhìn nhau cười thầm, tất cả đều lần theo ánh sáng của ngọn đuốc mà dần dần bước tới đó. Bí ẩn sẽ được giải đáp ngay thôi!

Dưới ánh trăng sắp tàn lụi

Trong bình lặng vẫn dạt dào sóng gió

Đêm trắng tròn của tiếng cô đơn

Của một sự thật sắp được vén màn

Vọng xa xăm một lời nguyện truyền kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Vé Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Lời Nguyền Của Số Phận

Choang...

Mặc dù Miêu Miêu chứng kiến rất nhiều cảnh thảm sát thế nhưng ngay lúc này nàng cũng phải thất thần vì sợ. Vết máu loan lồ lan cả sàn nhà, xung quanh bốc lên mùi tanh thật làm người ta kích thích đến sồn cả gai óc. Xác chết rất nhiều! Thịt và máu thi nhau vụn vãi ra khắp nơi càng phụ họa cho cảnh thêm sinh động. Nếu ai nói đó đơn thuần là cảnh dựng phim cảnh thời thì thật phi thường, bởi Miêu Miêu có thể cảm nhận được chất lỏng nàng đang giẫm dưới chân nó thực đến cỡ nào.

Nhưng Miêu Miêu chợt ước đó thật sự là cảnh phim trường thì hay biết mấy, khi mà ánh mắt nàng nhìn thấy một hình ảnh rất dọa người. Có cho nàng gặp ma quỷ thì nàng chấp mấy tên cũng được, chỉ là lần này Miêu Miêu không ngờ sự việc xảy ra quá mức hoang đường khiến nàng nhất thời trở nên hoảng loạn.

Đó là một con thú rất lớn, hình như là con chó? Không phải, thứ trước mặt nàng là một con chó sói thì đúng hơn. Thừa biết cổ đại sẽ có rất nhiều chuyện khó tin tới mức cho là ảo tưởng nhưng Miêu Miêu không dám nghĩ nó xảy ra với mình. Chân và tay nàng nhất thời chỉ đứng động tại chỗ, không thể nào nhúc nhích. Lần thứ hai, Miêu Miêu cảm nhận lại nỗi sợ cũ và bị đánh bại thêm lần nữa.

Có vẻ như con dã thú đó vẫn không biết đến sự hiện diện của người lạ có mặt ở đây, bằng chứng là nó vẫn hung hăng xấn tới xé nát lấy xác thịt của đôi phương. Đến khi thịt không còn nhận dạng là thịt nữa mới thôi.

Hai nữ tử đi theo Miêu Miêu cũng một phen hoảng hốt run sợ, Dịch San vì quá sợ nên khóc ngất đi, Dịch Anh ở bên cạnh đỡ lấy muội muội lâu lâu lại lên tiếng an ủi nhưng thật tâm Dịch Anh cũng bàng hoàng không kém. Trong đây hai người bình tĩnh nhất chính là Tinh Lâm và Tinh Sát, có vẻ như họ đã quá quen thuộc với tình cảnh này rồi.

“Chủ... thượng... người...”

Tuy thấy chủ thượng bị biến dạng như vậy cũng không ít lần nhưng bọn hần cũng khó né cảm giác kinh ngạc của mình. Tinh Lâm và Tinh Sát thoáng lo lắng nhìn về Miêu Miêu rồi ánh mắt chợt hướng về chỗ dã thú, trong tia mắt có chút thương cảm và xót xa.

Miêu Miêu kinh ngạc nhìn hai người, nàng tin chắc tai mình không nghe lầm “Các ngươi vừa nói ai? Chẳng lẽ kẻ đó chính là...”

Tinh Lâm gấp gáp nói: “Phu nhân, người hãy nghe nô tài nói...”

Tinh tình nàng không cần nhờ người giải thích tự thân nàng sẽ tự giác tìm ra. Miêu Miêu không chờ Tinh Lâm nói hết câu, nàng nhanh chóng chạy đến nơi có dã thú đang gầm gừ gặm dữ, tuy nhiên nàng chỉ dám đứng nép người ở cạnh tường nhìn vào. Nhưng như thế Miêu Miêu cũng có thể thấy hết toàn cảnh ở bên trong và dáng vẻ đầy khủng khiếp kia.

Trong đầu của Huyết Phong tất cả vồn vộn chỉ còn hiện lên ba chữ “Sát”.

Con người như rực cháy dưới bóng đêm dày đặc, sâu trong đó là biết bao nhiêu hận thù chồng chất và nỗi ai oán đã bị đè nén và dằn dặt bấy lâu nay. Dưới ánh trăng cô đơn, mùi máu tanh hòa quyện với hơi lạnh của gió trong trời đêm nhẹ nhàng sộc vào mũi hần, dường như chỉ chờ có nhiều đó Huyết Phong thỏa mãn tru lên một hơi dài. Cuối cùng sự biến hóa của Huyết Phong cũng dần hồi phục, tay chân rồi đến hình hài cao lớn cũng trở lại bình thường. Chỉ duy nhất sắc đỏ trên người mất hần vẫn không thay đổi. Ai mà biết được, người mà Huyết Phong muốn giấu tất cả những chuyện này, bây giờ lại đang tận mắt chứng kiến từng giây từng phút biến hóa của hần. Thật trớ trêu cho một số phận nghiệt ngã!

Đêm nay, không biết Miêu Miêu nên cười hay nên trách. Một phần nàng hài lòng vì tìm được bí mật của Huyết Phong thế nhưng chẳng hiểu sao trên môi nàng lại không hé một nụ cười. Huyết Phong là kẻ mang trong mình dòng máu của sói, hần là phu quân của nàng cũng chính là người mà Yết Linh Đơn đã chọn để giải ân.

“Đại nhân, xin hãy tha mạng... tiểu nhân biết lỗi rồi...”

Nghe được âm thanh đó, Miêu Miêu liền đưa mắt nhìn về người đang lách dưới sàn nhà, thân thể hần... tội lỗi tội lỗi. Miêu Miêu muốn nuốt nước bọt

cũng khó thành, còn cảnh gì hải hung hơn cảnh trước mắt nàng đây? Hắn thậm chí đã bị mất tứ chi thể nhưng vẫn còn sống?

Huyết Phong giả vờ như không nghe, trên tay hắn cầm một thanh kiếm chủy thủ bằng bạc nay đã ướt đầm cả máu tươi, trên khoe môi vẫn còn vết máu chưa khô. Huyết Phong đưa tay chùi ngang miệng, hắn cười nham hiểm: “Sớm đã biết câu trả lời sao ngươi còn cất công nhắc lại?”

“Xin... tha... mạng, tiểu nhân...”

Hắn trước giờ chưa bao giờ phải khoan nhượng trước bất kì ai, nói chi đến kẻ thù ngàn kiếp hắn cũng không đội trời chung. Huyết Phong liếc mắt lạnh lùng nhìn kẻ đang gục đầu van xin trước mặt, bất chợt hắn xoay đầu nhìn về nếp tường gần đó, ánh mắt trở nên nao núng lạ thường.

“Ta đáng sợ lắm phải không?” Thật dễ dàng khi mùi hương quen thuộc đã giúp hắn nhận ra Miêu Miêu đang có mặt tại đây. Hắn siết chặt thanh kiếm trong tay như một cách giữ bình tĩnh, tuy hắn biết bí mật này có giấu nàng cũng sẽ được bao lâu. Nhưng đề nàng đã tận mắt thấy rồi, dù nàng có quyết định ra sao hắn sẽ không ngăn cản.

Miêu Miêu giấu mình không dám đối diện với hắn, đôi mắt nâu trầm nay phảng phất chút thương xót kì lạ. Là nàng đang bị tâm bệnh gì mà sao trong lòng cứ nhức nhối không yên? Tại sao tim nàng lại đập nhanh như thế này? Do nàng đang sợ hay đang đau lòng vì ai? Miêu Miêu rất muốn đến gần Huyết Phong, nàng muốn ôm chầm lấy hắn đến chết đi được, chắc có lẽ vì nàng thật tâm lo lắng nhưng tại sao chân nàng lại không thể di chuyển?

Huyết Phong toả ra sát khí bao trùm cả không gian, huyết máu trong hắn đang sôi sục ngày càng dâng trào hơn. Thôi khắc oan nghiệt ấy một lần nữa hắn phải gánh chịu. Hắn muốn kẻ trước mặt phải sống - sống thật dai dẳng có thể tận tay chém giết không ngừng nghỉ mới hả dạ, để cho tên đó thấy được trước mặt hắn là ranh giới của địa ngục, sinh mệnh của người ta mỏng manh như một sợi chỉ và muốn kết liễu thì lấy kéo mà cắt đứt.

Vu Khắc càng hoảng sợ càng cầu xin nhưng điều đó càng làm Huyết Phong tăng thêm lửa hận trong lòng. Dao kiếm động lại vết máu càng gọi cảm giác dọa người, người mất tức giận quét nhìn thân ảnh dưới chân: “Thức thức, người đừng quên trên đời này có on phải có trả, có oán tất phải báo. Người đã gây cho ta bao nhiêu đau khổ thì hôm nay ta quyết trả ngươi cả vốn lẫn lời.” “Xoạt.” Tiếng dao rạch xé toạt cả màn đêm u tối, phút chốc không gian im ắng lại trở về quy đạo như cũ. Những tiếng kêu than, oán giận nay đã chìm vào đêm đen.

Xác thịt kẻ đó cắt làm hai, đầu vừa lìa khỏi cổ sau tiếng dứt, mắt hắn vẫn mở to kinh hãi, miệng há hốc khiếp đảm. Vu Khắc đã chết nhưng bản thân hắn ắt cũng không cảm nhận được đã chết từ phút giây nào...

Bỗng dưng Huyết Phong khẽ la đau đớn vì thân xác hắn đang dần chuyển đổi, tay không chế ngự được thanh kiếm trên tay mà buông lỏng. Hắn đưa tay ôm lấy đầu đầy nhức nhối, bạc môi phun ngậm huyết trong lồng ngực ứ ché. Dưới ánh trăng ma mị thân xác hắn càng thêm cuốn hút kì lạ, một lát nữa thôi con người đó sẽ không còn là con người.

Từ xa Tinh Sát nghe được tiếng của chủ thượng, biết là sắp xảy ra chuyện nên hắn lập tức chạy đến chỗ Miêu Miêu định giơ tay kéo người nàng rời khỏi. Nhưng chưa chạm vào người thì thân ảnh Miêu Miêu bất giác tiến tới bên cạnh Huyết Phong. Tinh Sát thất thần gọi: “Phu nhân! Không được, nơi đó nguy hiểm lắm... người mau ra khỏi đây đi.”

Miêu Miêu mặc cho nghe mà như điếc, nàng từng bước tiến tới gần chỗ Huyết Phong. Cuối cùng nàng cũng thuyết phục được bản thân, cứu vẫn được con tim của mình.

“Ta tin hắn sẽ không làm hại ta...”

Huyết Phong rơi vào ngõ cụt của sự bế tắc, giữa sự dằn vặt đau đớn và tuyệt vọng, đến khi nghe được lời của Miêu Miêu hắn đã rất vui sướng nhưng con đau kia không cho hắn cười bật thành tiếng, ngoài tiếng rên la thống khổ. Nàng càng bước đến gần mùi hương thì người nàng càng sộc vào mũi hắn một lúc càng rõ hơn, Huyết Phong có thể nghe được tim nàng đang đập, máu nàng đang chảy, lúc ấy dã thú trong hắn lại điên cuồng muốn giải khát. Trong đầu Huyết Phong dấy lên một suy nghĩ: “Tuyệt đối không để nàng bị thương tổn.”

Huyết Phong nhanh chóng phi thân bay ra ngoài không muốn nàng nhìn thấy hắn. Miêu Miêu thấy sự khác thường từ hắn nên cũng khi triển bay theo. Đám người bọn họ vẫn chết trân, phu nhân chấp nhận chủ thượng sao?

Người ta bảo sói sẽ rất hung hãn và tàn nhẫn nên chỉ mới ánh trăng lạnh lùng và ma quái kia mới chịu làm bạn với nó. Nhưng có ai đã từng thử hiểu thấu trái tim chúng tồn thương đến mức nào cũng chưa bao giờ sẽ nghĩ hoà quyện vào trăng để hiểu tâm hồn nó đang rạn vỡ ra sao?

Huyết Phong khát máu người đỏ huyết đứng dưới trăng tàn càng thêm ma lực nhưng là hắn đang khóc, tim hắn như đang giằng xé từng hồi đau đớn. Một thân cao ngạo cuồng dã chống trời đối mặt với lời nguyện tai oái, hắn hận đến thấu xương cho số phận của hắn. Huyết Phong cắn rứt trong tâm, tim hắn như từng mảnh ghép mà tách rời, hắn không giữ được nàng, hắn không chế ngự được cuồng vọng, hắn đã đánh mất bảo bối của hắn...

Vọng lại xa xăm lời nguyện truyền kiếp, người mắc lời nguyện oái ăm đáng sợ qua bao kiếp rồi sẽ được một người nào đó hoá giải...

Hắn tức tối là hét dưới trăng dưới nỗi đau mà hắn đang ngự trị. Có ai biết sói cô đơn biết nhường nào? Ngoài kia ganh ghét và sợ hãi người ta còn dành sự cảm thông cho nó không?

Phải làm gì để giữ được những kỉ niệm đó, nụ hôn đó? Sói đã khóc, khóc rất nhiều... nhưng ai biết được vì Sói sẽ giấu đi hình ảnh đó, Sói đang khóc. Mình Sói lặng thầm, khóc trong đêm, chỉ ánh trăng nhìn thấy...

Miêu Miêu mệt mỏi cả người đuổi theo nhưng được nửa chừng thì mất dấu, nàng lo lắng không biết tìm thế nào thì vọng lại là âm thanh cuồng dã gào thét, không chừng chữ gấp rút lần theo mà tìm đến nơi.

Tim nàng như vết cửa khắc sâu, hân đang khóc sao?

Miêu Miêu ngây ngốc lặng đứng nhìn, nàng là không biết tiến hay lùi. Giữa vỏ bọc kiêu hãnh bao trùm là sự cô độc kia, liệu nàng có thể chạm đến tim hân hay không?

Mơ cuồng hay khát vọng của một hồn linh

Đêm trắng tròn, đêm của sự giải thoát

Là tiếng hát hay tiếng khóc của kẻ cô đơn

Lời nguyện phong ấn

Vẫn chờ đợi huyết ấn được hoá giải...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Dã Thú Cô Độc

Trăng vẫn cứ lạnh lùng và ma quái, không những thế ánh trăng là thứ duy nhất để sói có thể bầu bạn bởi vì sói rất cô độc. Có ai từng hỏi vì sao sói chỉ hú dưới trăng thôi không? Thực chất đối với sói ánh trăng đơn thuần không chỉ là bạn mà còn là tri kỉ của nó. Sói hú vì cô đơn, vì oán trách, vì nỗi buồn lạnh giá như xé tâm can nó. Nhưng một khi nó yêu, sói sẽ không suy nghĩ, nó sẽ yêu mãnh liệt, yêu hết mình, và sẽ lại khóc thật nhiều khi thất vọng. Có mấy ai hiểu được sói rất đáng thương hay không?

Huyết Phong chạy đến vách đá rồi gục ngã nằm xuống đất. Không xong rồi, thứ nguyện rửa trong hân đang cần máu nhưng lúc này hân không thể nào cung cầu ngoài cách chịu đựng dày vò bản thân. Dưới bán trăng nguyệt, hình dạng hân dần chuyển đổi khác đi, đuôi đã bắt đầu mọc dài ra, móng vuốt và tai cũng dần biến đổi...

Những cơn đau kéo dài càng làm Huyết Phong thức tỉnh, trong mắt hân duy nhất hình ảnh còn đọng lại là Miêu Miêu, hân không hiểu nỗi thứ cảm xúc kì lạ này là gì nhưng hơn ai hết Huyết Phong biết rõ hân đang rất đau. Cuối cùng nàng cũng thấy bộ dạng thật sự của hân, nàng cũng đã sợ như hân nghĩ và đến phút chót Huyết Phong vẫn chỉ có một mình, có vẻ như hân sẽ không bao giờ được hưởng sự sủng ái như bao người. Ngay lúc này, hân thấy mình là người bất hạnh nhất trên thiên hạ.

Một lần nữa tim hân lại cuộn trào từng đợt nhói đau xoáy trong tâm can. Lần đầu tiên hân biết được hân có tim.

Miêu Miêu hoảng sợ khi thấy Huyết Phong đang tự dày vò thân thể mình, hân nghĩ thế nào lại đi cắn vào tay mình? Máu chảy rất nhiều, nhiều đến nỗi khiến nàng tái xanh cả mặt. Bước chân như muốn chạy đến ngăn cản hân nhưng Miêu Miêu đang chần chừ khi vừa nhận thức được một việc, giữa hân và nàng có lực cản vô hình chắn ngang đó là ranh giới của thời gian.

Nàng không phải là người của thời đại này nên càng không thể trao tình cảm đặt ở nơi đây, nàng còn rất nhiều dự định cho tương lai, nàng đã định tìm đường để quay trở lại hiện tại nhưng kể từ khi gặp Huyết Phong mọi thứ đã đi quá xa vượt tầm kiểm soát của nàng. Lý trí, cảm xúc và ngay cả con tim nàng cũng đã bị hân nắm giữ một cách dễ dàng. Miêu Miêu đã ép mình phải sắt đá, không được rung động vậy mà những cơn hỗn loạn đó luôn trỗi dậy một cách điên cuồng, khiến nàng không cách nào đề phòng được nữa. Tuy Miêu Miêu không thừa nhận rằng mình đã yêu hân nhưng sẽ là sự mất mát đau đớn nếu hân rời xa nàng.

Bóng dáng ấy vẫn ngang tàn mặc cho đêm đã sâu, cả bầu trời tối sầm chỉ le lói bởi chút ánh trăng mờ nhạt gợi thêm một cảm giác ma quái kỳ quái nhưng Miêu Miêu lòng vẫn thấy an toàn khi bên cạnh hân dù bất cứ đâu.

Huyết Phong đã biết nàng theo dõi hân từ đầu, làm sao hân có thể quên được mùi hương khó quên trong lòng hân, hơn ai hết hân rất muốn bay đến cắp nàng ôm trong lòng tha thiết nhưng hân không đủ dũng cảm, hân không đủ dũng khí đứng trước đề đối diện với ánh mắt thuần khiết kia. Huyết Phong sợ mình sẽ là vấy bẩn sự trong sáng ấy. Hân nguyện để nàng bỏ đi bởi giờ đây hân không có tư cách níu giữ nàng nữa. Cuối cùng giọt nước mắt của sói đã đông cứng như chính tảng băng trong lòng sói. Khóc bằng cách nuốt nước mắt vào trong, tiếng kêu than như muốn dồn nén hết cả đau thương tan biến vào ánh trăng kia. Vì sói luôn tự lập nên dù cô đơn sói cũng chỉ có một mình, không một ai có thể đồng cảm cùng sói.

Khoảng cách giữa hai người gần trước mắt nhưng xa cách tận hai nơi. Miêu Miêu đứng bờ vực giữa từ bỏ và chấp nhận, tâm nàng vẫn luôn tự hỏi rốt cuộc nàng đứng đây để chứng kiến điều gì thêm? Sao không chạy đi? Nàng có khả năng đó sao nàng không thực hiện? Từ bao giờ nàng đã trở nên yếu đuối như thế này, nàng vì ai mà tâm phải bối rối, vì lý do gì mà không thể rũ bỏ?...

“Nuông từ...”

Phải rồi! Chính hai từ đó đã là dây trói khiến Miêu Miêu cách nào chạy thoát khỏi người, nhưng đó chỉ là hình thức ngộ nhận thôi, nếu thật tâm nàng

không công nhận điều đó thì hai từ kia cũng chẳng có nghĩ lý gì có thể giữ nàng. Nàng thua rồi, nàng thua số phận và quyết định đánh cược cho lần này, nàng đứng thật là rung động trước chân tình của hắn. Có câu “mưa dầm thấm lâu” quả chẳng sai, những chiều trò sơn gai óc của hắn như vậy mà cũng làm Miêu Miêu động lòng cho được.

Miêu Miêu nhẹ bay đến vươn tay ôm chăm lấy người hắn, hành động ấy khiến Huyết Phong vô cùng kinh ngạc, phút chốc hơi ấm từ người nàng nhanh chóng lan toả và sưởi ấm cho hắn.

Bức tường băng đá cuối cùng đã đổ vỡ, những mảng cô độc kia cũng dần tan biến vào hư vô ngay giây phút nàng ôm hắn cùng với những giọt nước mắt của nàng đã nhẹ chạm lấy tim hắn, nhẹ nhàng xóa bỏ sự đau thương và tủi hổ.

“Đừng lo! Người không cô độc đâu, bên cạnh người vẫn còn có ta...” Miêu Miêu áp sát mặt mình vào hõm vai Huyết Phong, hai tay xoa đầu hắn như chứng minh hắn giống như một đứa trẻ cần được che chở, còn nàng là người bảo vệ cho hắn.

Trong lòng Huyết Phong dâng lên hàng tá cảm xúc không nên lời, hắn sợ nàng đang gượng ép bản thân, hắn lắc đầu buồn bã: “Không cần, nàng hãy mau chóng đi đi. Ta cần... được ở một mình.”

Miêu Miêu cau mày không hài lòng: “Đầu óc người bà đậu không hả? Ta đã nói như thế tức là người là người rất quan trọng với ta nên ta sẽ không từ bỏ. Sao người cứ cứng đầu phủ nhận vậy hả, bộ người nghĩ ta chết nhất khi thấy hình ảnh của người bây giờ liền lập tức bỏ chạy hả? Có như thế từ đầu ta đã không theo người rồi đồ ngốc.”

Huyết Phong cứng người một lúc, không ngờ trong hoàn cảnh này nàng còn lên giọng trách mắng hắn được, hắn giơ tay định lau đi nước mắt trên gương mặt nàng nhưng lại thấy móng vuốt găm ghềnh của mình, hắn bất lực nói: “Nàng vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra với ta sao? Ta không phải là một người bình thường lại không thể là một phu quân như ý cùng nàng, ta độc ác và đáng sợ, chẳng lẽ nàng không sợ ta sẽ tổn thương nàng hay sao?”

“Ta biết người không thể.”

Hắn chớp mắt nhìn nàng kinh ngạc, Miêu Miêu lấy tay hắn đặt vào tay mình nắm chặt rồi mỉm cười nói: “Ta không quan tâm trước kia người như thế nào, quan trọng là người là người mà ta đây đã chọn thì mọi thứ khác ta không để ý. Con người của người hôm nay đã được ta nhìn nhận và chấp thuận rồi vậy người còn lo lắng chuyện gì nữa?”

“Ta không thể khống chế con quái vật trong người, vì nó luôn cần máu nên ta không thể để nàng bị tổn hại...”

Miêu Miêu hiểu ý của Huyết Phong, nàng suy nghĩ một lúc rồi bảo: “Vậy khi cần người hãy hút máu ta đi.”

Huyết Phong giật mình, hai tay lập tức rút khỏi tay nàng, ánh mắt giận giữ không chấp thuận, hắn nghiêng răng nói: “Nàng điên sao? Không, ta không để chuyện đó xảy ra được. Nàng mau cắt đi cho ta, nhanh đi.”

Hơi bất ngờ trước hành động của Huyết Phong, tuy nhiên Miêu Miêu vẫn kiên quyết không rời đi nửa bước, nàng đưa tay giữ mặt hắn đối diện với mình rồi nói: “Ta không cho người quyền cự tuyệt.”

“Nàng...”

Huyết Phong mặc dù rất tức giận trước thái độ ngang ngạnh của nàng nhưng hắn cố kìm chế bản thân lại, nếu ngay lúc này không mau chóng đuổi nàng rời đi thì hắn sẽ làm tổn thương nàng mất, sự tiếp xúc quá gần này khiến Huyết Phong bị kích thích rất nhiều, hắn có thể cảm nhận được dòng máu đang chảy trong người nàng.

“Đừng để ta nhắc lại, Miêu nhi. Nàng hãy rời khỏi ngay đi, ta... xin nàng...”

Miêu Miêu được nước lấn tới, nàng càng xích cổ lại gần môi hắn, nói: “Ta biết người đang rất cực khổ, hãy mau uống nó đi. Huyết Phong, nghe lời ta...”

Bị rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng gian, Huyết Phong vừa không muốn làm nàng bị thương, một bên lại không thể kìm chế được cơn khát của mình. Sau một lúc cũng đưa ra quyết định, Huyết Phong nhếch cười ghé sát vào tai Miêu Miêu, ôn nhu nói: “Nàng hảo là nương tử ngoan của ta...”

Huyết Phong khẽ hôn lên cánh môi mỏng khúc dạo đầu hết sức trơn tru sau cùng là màn ra sức đoạt chiếm. Hắn tham lam cùng nàng day dưa và triền miên một hồi, nhận thấy Miêu Miêu sắp hết hơi nHuyết Phong mới dần miễn cưỡng rời khỏi cánh môi kia, trong hơi thở của hai người vẫn còn đọng lại hương vị mật ngọt tư tình.

Đỡ lấy Miêu Miêu nằm gọn trong vòng tay, Huyết Phong nhẹ nhàng vuốt gò má dọc theo sống mũi nàng, ánh mắt vừa ôn nhu vừa âu yếm sùng nịnh. Kể từ giây phút đó, Huyết Phong đã nguyện gắn kết cùng nàng đến cùng trời cuối đất, Hắn ngẩng đầu nhìn ánh trăng rồi nói: “Nữ nhân này... mãi mãi thuộc về ta.”

Lời nguyện dưới ánh trăng ma lực

Huyền bí thay đổi một hồn linh

Số phận lật ngửa an bày

Một người xa xôi chuyện kiếp luân hồi

Chương 30: Bí Mật Của Miêu Miêu

Gia trang Linh Tuý Vương.

Huyết Phong ầm Miêu Miêu trên tay phi thân bay về phủ của mình, vừa đứng trước cửa chưa kịp đặt chân bước vào thì bốn thân ảnh từ bên trong ủa ra hỏi tới tấp.

“Chủ thượng đã trở về, còn phu nhân...” Tinh Sát thấy chủ thượng trở về bình an trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn, lại thấy nữ nhân đang nằm ngủ trên tay chủ thượng, hần thắc mắc hỏi.

Huyết Phong khẽ cười thầm, xem ra bọn họ đã đứng đợi rất lâu, mồ hôi đã rơi lấm tẩm trên gương mặt mà họ lại không mảy mai để ý. Hần đáp: “Phu nhân các người cần được nghỉ ngơi khẽ không được làm ồn.”

Nói xong hần đưa mắt nhìn về phía Dịch Anh và Dịch San, nói: “Nàng vẫn không sao các người đừng lo, sáng mai đừng đến đánh thức là được, Nên để nàng chủ động dậy rồi thay y.”

Lúc này Tinh Lâm đứng sát lại gần Huyết Phong, cố nói nhỏ vào tai người: “Chủ thượng, còn chuyện kia chúng ta có nên nói ra không?”

“Àn. Bọn họ là thuộc hạ của phu nhân thì cũng là tỷ muội với các người. Đã là người của ta thì nói cho bọn họ biết chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Sớm một bước có lẽ sẽ tốt hơn.”

Nghe vậy, Tinh Lâm lập tức cúi đầu y lệnh, đợi chủ thượng đi xa rồi hần mới nói lại với Tinh Sát. Dịch Anh và Dịch giương mắt để phòng nhìn thấy động tác khó hiểu của bọn họ. Bàn bạc xong, Tinh Sát lập tức cúi đầu nói: “Phiền hai vị nữ tử đi theo thuộc hạ.”

Huyết Phong đứng trước cửa phòng nhẹ vươn tay đẩy cánh cửa sang một bên, cố ý không gây tiếng động nào làm ảnh hưởng đến tiểu nữ nhân trong tay. Hần cẩn thận đặt nàng nằm trên giường rồi đi ra phía sau thay bộ y phục mới. Lúc sau, hần quay lại ngồi cạnh giường nhìn ngắm nữ nhân đang nhắm mắt ngủ say trong vòng tay của mình, cảm giác này khiến hần thật ấm áp, một cảm xúc mà lần đầu tiên Huyết Phong được trải nghiệm, có phải đó là mùi vị của hạnh phúc hay không? Thật không gì vui bằng khi sống trên đời tìm được người mà mình yêu thương. Huyết phong cũng không ngoại lệ, đêm nay là đêm đáng nhớ nhất đối với hần.

Huyết Phong đặt môi hôn nhẹ trên trán nàng, nương tử chính là tất cả những gì hần cần, trên khắp thiên hạ không gì đối lấy nàng. Bằng không những kẻ có ý định chiếm hữu nàng thì tuyệt đối Huyết Phong sẽ không dung thứ cho kẻ đó.

Đêm cứ trôi qua lặng lẽ mặc cho ngoài kia còn râm rang của tiếng côn trùng, chốc chốc lại tạo ra tiếng kêu nhè nhẹ vẽ nên một bầu không gian yên bình đến nhẹ lòng.

Ánh nắng của ngày mới cuối cùng cũng lên cao, nhẹ nhàng đánh thức lên mi mắt của người đang say trong giấc mộng. Xem như đó là một sự quấy rối, Miêu Miêu không phục tiếp tục nhắm nghiền mắt không quan tâm. Chợt nhớ lại điều gì đó, nàng chần chờ một lúc rồi đưa tay dụi mắt thức dậy, trở mình ngồi dậy nhìn trộm kẻ nằm bên cạnh mình

“Chà, người mà là con gái chắc là thiên hạ cũng một phen náo loạn cả lên.”

Biết Huyết Phong tới qua đã rất mệt mỏi nên nàng không muốn quấy nhiễu giấc ngủ của hần. Tự mình leo ra khỏi giường rồi đi ra sau tắm bồn sạch sẽ. Làn nước nóng trong lành dễ chịu quần quanh lấy nước da trắng nõn, hương thơm nhè nhẹ của cánh hoa hồng khẽ xộc lên mũi mang lại tâm trạng hết sức thư giãn. Hơi khói toả ra xung quanh càng thấp phần mà mị quyền rũ say đắm. Lúc này Huyết Phong bên ngoài đã tỉnh giấc nhưng khi vừa mở mắt lại không thấy nàng, trong lòng thoáng lo lắng liền đi tìm nàng, vừa hay gặp ngay cảnh tiên trước mặt. Quả thật Miêu nhi rất có sức hút tựa như mật ngọt quần quanh còn hần như một con gấu, à không, một con sói dè chừng chờ cơ hội mà tóm lấy.

Huyết Phong mặc vội một lớp áo ngoài rồi xoay người đi ra cửa, trước khi về thư phòng hần còn gọi nha hoàn phụ trách thức ăn khi nương tử vừa tắm rửa xong sẽ có phần ăn chuẩn bị sẵn.

Miêu Miêu sau khi tắm xong liền có nha hoàn đem đến nhiều bộ y phục mới. Miêu Miêu chọn đại một bộ rồi cho nha hoàn mặc giúp đỡ mình. Bộ y phục mang khí sắc hoàng cung vừa có tông điệu trang nhã đẹp mắt. Thất lưng siết gọn phần eo thon thả, bên hông còn có hai dây lụa là loai thả xuống càng thêm phong cách nhẹ dịu thướt tha của các bậc tiểu thư khuê các. Bất quá Miêu Miêu không thể lựa bộ y phục nào bó sát người mà có màu đen như ở hiện đại nên nàng bắt đầu dĩ vận y cho hợp thời vậy.

Sau một hồi vận các lớp áo chỉnh tề, nha hoàn bước đến định đánh vài lớp phấn lên mặt nhưng nhìn thấy nước da trắng nõn tự nhiên không khỏi ngờng mộ. Điểm đặc biệt ở đôi mắt có màu sắc kì lạ tuyệt nhiên khác với những tiểu thư nơi đây. Chiếc mũi cao, chóp mũi nhỏ nhắn từng đường nét hài hoà tạo nên gương mặt trái xoan đẹp hoàn mỹ. Miêu Miêu không để ý sắc mặt ngạc nhiên của bọn họ, nàng phất tay nhả ý nói không cần làm bởi nàng chúa ghét mấy cái mỹ phẩm ấy. Đánh mấy lớp phấn lên mặt chỉ tỏ làm nặng da chứ đẹp để gì.

Kết.

“Chủ thượng...”

Huyết Phong gật đầu nói: “Các người lui ra được rồi.”

Miêu Miêu bĩu môi: “Đói chết ta rồi Huyết Phong a...”

Hắn khẽ cười biết tình dạ sẽ đòi ăn nên từ ngoài đã có nha hoàn trên tay bưng đĩa bày thức ăn thịnh soạn trên bàn. Bụng nàng sớm đã kêu đói nên hai mắt như hai hòn bi sáng ngời vào bàn chậm rãi gấp đồ ăn đưa lên miệng thưởng thức.

Huyết Phong nhàn nhạt đặt Miêu Miêu lên đùi, khi thoả mãn rồi hắn mới bắt đầu cầm đũa lên gấp. Thức ăn hắn gấp bao nhiêu đều để gọn trong bát nàng. Miêu Miêu nhíu mày hỏi: “Người không ăn sao?”

Hắn đáp: “Bồi bồi cho nương tử vẫn hơn.” Nói xong, hắn còn đưa tay siết chặt eo nhỏ nhắn của nàng như ý nói “Thân nàng còn gầy lắm, cần phải tắm bổ một chút.”

Miêu Miêu liếc mắt nhìn hắn cảnh báo, sực nhớ điều gì đó nàng hỏi tiếp: “Người mà người giết là ai? Từ khi nào mà người bị cái đó...”

Bị hỏi đến Huyết Phong dường như cũng hết hứng ăn, hắn nựng mặt nàng rồi trách: “Mọi chuyện đã qua rồi nàng đừng nên biết nhiều làm gì.”

“Người có nói không.” Đó không phải là câu nói đơn thuần nữa mà là lời răn đe rất có uy lực, bằng chứng là Huyết Phong bị chột dạ ngay lúc đó, hắn thờ dãi một hơi rồi kể.

“Năm đó, cả gia môn ta bị truy giết cha ta thì mưu sát còn mẫu thân vì lo bảo vệ cho ta nên đã dụ mình đánh lạc hướng bọn gian thần đó mà cũng bị giết, khi ấy ta cũng chỉ là một tiểu tử lên 5 tuổi. Vì ta còn quá nhỏ nên không thể nào nhận thức được mọi chuyện đang xảy ra vốn dĩ nó khủng khiếp đến cỡ nào, Cũng may lúc đó nếu không có sự phụ ra ra tay cứu mạng thì có lẽ ngay cả cái mạng nhỏ bé lúc trước cũng chẳng còn. Sau này ta được người chỉ dạy võ công và tu luyện thành nhân, biến cố của ngày hôm đó sự phụ đã dạy ta lớn hơn mới kể lại tường tận mọi việc, cách cha ta chết như thế nào, mẫu thân bị hãm hại ra sao... hết thấy nổi hận thù ta đều dồn vào ngày quyết định hôm đó. Nhưng có đánh chết ta cũng không thể ngờ rằng người mưu sát cha ta và đứng sau tất cả chỉ huy lại chính là hoàng thúc đáng kính của ta – Vĩnh Vu Khắc.”

Miêu Miêu bắt đầu thông cảm cho chính quá khứ đầy thương cảm của hắn, còn gì đau đớn bằng cảm giác bất lực khi chứng kiến người thân mình bị giết một cách dã man mà không cách nào phục thù cơ chứ.

“Kể từ đó ta bắt đầu dấn chân vào chốn giang hồ và thành lập ra bang hội Lĩnh Tiêu Sát. Ban đầu ta chỉ muốn giết một mình lão ta để trị tội, thế nhưng khi nhìn lại cơ đồ của lão hiện nay đang có lửa hận trong ta không thể nào nguôi ngoai. Chính vì sự đố kỵ tranh đấu ngôi vàng mà cha ta sắp ngồi nên lão đã có dã tâm cướp đoạt, đến nay những thứ lão đang có đều là cướp từ tay cha ta, sự bất lương như vậy sao thiên lại để cho hắn sống sung túc như không có chuyện gì xảy ra? Ta hận thiên vì thế ta tự cho mình quyền tước đoạt mạng của người khác, ta không cần thiên hiểu, ta chỉ thay cả gia ta hành đạo báo thù. Ta không cam khi để lão chết một cách dễ dàng như vậy, ta muốn lão sống dai để ta có thể tùy ý chém giết cho người hận. Ta... ta...”

Nàng thấy quá khứ hắn thật đau thương, bất hạnh gấp mấy lần cái quá khứ không rõ hành tung của mình. Miêu Miêu choàng tay ôm lấy cổ hắn an ủi, giờ nàng đã hiểu tại sao trong các câu chuyện xưa sói đều được về lên bởi hình ảnh hủ dưới ánh trăng huyền ảo, sói hủ vì cô đơn, vì hận thù và vì quá đau buồn do nhận quá nhiều sự phản bội phía sau, vì mất cả niềm tin đối với chính mình đến nỗi không làm gì được nên phải hủ.

Qua việc này nàng cũng nhận ra được một điều thế gian này quả không ngờ được điều gì, thật khó mà lường trước. Thì ra Huyết Phong chính là vị thái tử bị tước ngôi mà trước kia hai nghĩa phụ đã nhắc đến...

“Còn về lời nguyện thì từ nhỏ ta đã bị rồi nhưng khi ấy ta không có khát máu như bây giờ. Sự phụ ta khi ấy nói là ta cần phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa, bảo là sẽ có người cứu ta thoát nạn. Nhưng suốt bao năm nay ta đã mất hết hy vọng vào sự giải thoát đó rồi...”

“Đừng như vậy, biết đâu người đó cũng đang tìm người thì sao?”

Huyết phong lắc đầu nói: “Không cần nữa, chỉ cần nàng ở bên cạnh thì ta có thể sẽ chịu đựng mọi thứ...”

Miêu Miêu đưa tay sờ lên cổ mình, nàng cười nói: “Tại sao hôm qua người không uống máu ta?”

“Ta đã nói sẽ không để nàng chịu bất cứ thương tổn nào thì ta sẽ không làm.” Huyết Phong kiên quyết nói.

Nàng cam đoan lời nói của hắn không phải là gió bay, qua ánh mắt của Huyết Phong nàng có thể đọc hết những thành ý chân thành từ hắn.

“Người thật... Aaa...”

Bỗng dung trên vai nàng đột ngột truyền đến một trận đau nhức khiến Miêu Miêu chỉ kịp kêu rõ một tiếng la rồi ngất lịm trên Huyết Phong.

“Miêu nhi, nàng không sao chứ? Người đâu, người đâu mau tới đây.”

Huyết Phong dần mất bình tĩnh, trong lòng như có ngọn lửa đốt không thể nào dập tắt, động tác nhanh gọn nhấc bổng nàng đặt lên giường, hành động gấp gáp vô tình làm vạt áo trễ xuống cả quai xanh.

“Đây chẳng phải là ... Hoa Bì Ngạn?...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Vé Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Chân Tướng

Thoáng chốc cả bốn thân ảnh đều có mặt tại phòng, Dịch Anh và Dịch San nóng ruột vì từ nãy chủ thượng cho người gọi họ đến nhưng từ nãy giờ vẫn không nói một câu nào. Điều đó càng làm cho Tinh Lâm và Tinh Sát đây cũng một phen hồi hộp không kém, rất ít khi bọn hắn nhìn thấy chủ thượng rơi vào bộ dạng như vậy, chẳng phải mọi việc đã tốt đẹp rồi sao? Vậy sao chủ thượng còn mang vẻ mặt tức tối như muốn sát người thế kia? Đợi một hồi lâu, cuối cùng Huyết Phong cũng lên tiếng: “Dịch Anh và Dịch San, hai người có biết lý do tại sao Miêu nhi lại bất tỉnh không?”

Hai tỷ muội thoáng nhìn nhau rồi lắc đầu không biết.

Huyết Phong buông câu lạnh lùng: “Chính là Hoa Bì Ngạn. Chẳng lẽ hai người không hề biết thứ này trong khoảng một thời gian nhất định sẽ tiết ra một loại độc tố rất nguy hiểm hay sao?”

Dịch Anh hoảng sợ nói: “Không thể nào, nó không phải đơn thuần là hình khắc thôi sao?”

“Nếu chỉ là hình khắc thì ta không kêu gọi các người tới đây làm gì. Nói ta nghe, các người biết Miêu nhi từ lúc nào? Lúc đó hai người đã biết nàng có Hoa Bì Ngạn trên người chưa?” Sắc mặt hắn tối sầm khi biết được một mối họa đang ẩn mình mượn thể xác của Miêu Miêu mà đeo bám. Trông nhìn Hoa Bì Ngạn rất đẹp nhưng vốn dĩ đó là một con dao hai lưỡi, tuy đẹp nhưng rất độc, nó có thể giết chết thân chủ ngay tức khắc mà không kịp phòng bị.

Dịch San nhớ sự phụ của nàng chưa từng nhắc đến chuyện này, mặc dù không dám tin về lời của Huyết Phong nhưng trước sự tình khiến Miêu Miêu bị bất tỉnh lần này nàng chẳng thể nào tìm câu trả lời thỏa đáng. Nàng nói: “Thuộc hạ gặp được phu nhân và kết giao vào đúng 4 tháng trước, việc phát hiện trên người phu nhân có Hoa Bì Ngạn cũng chỉ mới đây khoảng 3 ngày trước.”

Sau câu trả lời của Dịch San cả bầu không khí trong phòng càng trở nên căng thẳng thêm, Tinh Lâm và Tinh Sát thấy tất cả đều im lặng, bọn hắn vội đưa ra thắc mắc: “Nhưng mà... Hoa Bì Ngạn là gì vậy?”

Cái này đúng là lựa không đúng thời điểm đề hỏi thì lấy thổ mà đựng răng là việc khó tránh. Quả nhiên ngay khi vừa hỏi xong bọn hắn liền được cái nhìn hết sức “ưu ái” từ Huyết Phong và hai người còn lại. Cứ này làm bọn hắn giật thót của tim, có ai nói cho bọn họ đã nói sai điều gì không?

Huyết Phong nhìn về phía nữ nhân nằm trên giường, ánh mắt trở nên dịu đi rất nhiều, Miêu Miêu vừa rồi chẳng qua bị mạch máu co rút nhanh nên nhất thời đau nhức, bây giờ tình trạng nàng đã an toàn khiến tâm hắn cũng bớt lo hơn rồi.

“Ừm...”

Miêu Miêu chớp mắt nhìn xung quanh một lượt, bỗng thấy tất cả dường như có mặt đầy đủ ở đây, trong lòng thầm hiểu đã có chuyện nên nàng mới quay sang nói với Huyết Phong.

“Cho người lui hết đi, người nên biết người cần được nghỉ ngơi cũng cần có không khí thở chứ...”

Huyết Phong ngay lập tức phát tay cho người lui ra. Đợi cánh cửa đóng lại hắn mới hạ giọng nói: “Tại sao nàng lại giấu ta?”

“Giấu? Giấu cái gì?” Đúng thật mà, nàng còn chẳng biết hắn đang nói đến cái mọ gì sao mà trả lời.

Huyết Phong cố tình vạch vạt áo nàng xuống, chỉ vào đóa hoa mẫu đơn trên người nàng, cất giọng không hài lòng: “Miêu nhi, nói cho ta biết từ khi nào mà nàng có dấu ấn này?” Miêu Miêu dần hiểu ra ý, nàng bình thân trả lời: “Ta không biết, từ nhỏ ta đã có nó trên người rồi.”

Sắc mặt hắn càng ngày càng xấu đi, gân trên trán cũng nổi ần cả lên, Huyết Phong nghiêng răng kìm nén nói: “Vậy nàng có biết sứ mệnh của nó là gì hay không?”

”Nói mau đi, hai người giải thích sao về Hoa Bì Ngangí đó đi...”

Sau khi kéo cả bọn ra phía ngoài, bọn hấn lập tức bắt Dịch Anh và Dịch San giải thích mọi chuyện, cảm giác khi mà mọi người đều biết mà bản thân lại không biết chút gì thật sự rất khó chịu. Tinh Lâm và Tinh Sát cũng không ngoại lệ.

Dịch Anh ban đầu hơi chần chừ nhưng rồi cũng gật đầu thuật lại toàn bộ câu chuyện cho họ nghe. Bọn hấn lập tức không khỏi kinh ngạc, trên đời sao lại có sự trùng hợp đến tâm linh đến vậy? Họ bàng hoàng nhìn nhau miệng chữ O ngoác tận mang tai, liệu chủ thượng thật sự đang gặp may hay là số phận trêu ngươi đây?

“Khoan khoan, nếu lời của hai người nói đúng thì những đặc điểm để nhận dạng kẻ đó...” Tinh Lâm ngập ngừng với ý kiến của mình, nhưng cùng lúc Tinh Sát cũng gật đầu chắc chắn nói: “Chính là chủ thượng.”

Lần này đến lượt Dịch Anh và Dịch San đông cứng cả người, hai nàng đang nghe thể loại truyện gì đây? Sao lại có chuyện trùng hợp đến như vậy?

“Chẳng biết họa hay phúc. dù đã tìm được người nhưng không thể nào chấp nhận được...” Tinh Lâm lắc đầu buồn chán.

Dịch San một bên lo lắng: “Nhưng chủ thượng các người có chấp nhận sự thật này hay không? Người giải án cho hấn lại chính là nương tử của mình ngay cả khi phu nhân có thể...”

“Nàng có thể sẽ chết.” Huyết Phong toát ra sát khí, hai hàng lông mày nhú chặt vào nhau thể hiện sự bất bình.

Miêu Miêu vẫn lấy làm bình tĩnh, nàng xoay đầu né tránh ánh mắt của hấn: “Dù sao Hoa Bì Ngang cũng mang sứ mệnh phá phong ấn của ngươi mà. Nếu ngươi không thuận ý để ta giúp thì bằng không ta cũng sẽ chết nếu như không tìm được người kịp thời. Sự cô ta bị bắt tình ngày hôm nay đã là lời răn đe cho sinh mệnh của ta rồi.”

“Có phải nàng biết ta là... nên ngay từ lần đầu gặp nhau không? Bởi vì điều đó nên nàng mới theo ta...” Giọng hấn thoang thoảng nỗi buồn.

”Không, ta biết được thân tính thật sự của ngươi chỉ mới vào đêm hôm qua thôi. Nhưng trước đó ta cũng đã nghi ngờ nhưng không ngờ mọi việc trùng hợp đến khó tin.”

Nghe thế, ngươi mất huyết đồng hóa chốc nóng giận như lửa đốt, Huyết Phong đưa tay gì chặt bả vai nàng, bạc môi khẽ run run: “Nữ nhân ngu ngốc, sẽ rất nguy hiểm nếu nàng giải phong ấn, ta không thể nhìn nàng chết vì lợi ích bản thân ta được. Đề thân nàng an toàn dù phải chịu đựng hình dạng gớm ghiếc này cả đời ta cũng không một lời trách móc.”

Nghe được những lời hấn nói nàng càng động lòng lung lay, nhưng dù có cãi hấn và nàng không thể nào chối bỏ được số phận đã định. Nàng lắc đầu nói: “Có như thế ta cũng sẽ chết thôi, chỉ bằng ngươi để ta giải thoát giúp ngươi còn hơn...”

“Nàng còn nói nữa ta sẽ cắt lưỡi nàng ngay lập tức.”

Nói năng với nàng thả hấn tâm sự với mình còn hơn, nàng trăm ngàn lần chẳng lẽ cũng không hiểu tâm ý của hấn hay sao? Huyết Phong buông thõng hai tay, hấn ngồi cạnh giường tựa đầu nàng khẽ sát lồng ngực mình, cất giọng ôn nhu: “Ta sẽ tìm cách giúp nàng, nghe nói có một loại thuốc có thể giải độc tố này, vì vậy nàng hãy tin ta... Đừng vô tâm nhắc những lời này với ta nữa...”

Huyết Phong sẽ uất hận mà chết nếu như hấn đánh mất nàng. Đối với hấn, được giải phong ấn và thoát khỏi lời nguyền ấy không gì vui sướng bằng nhưng đem nó đi cân với Miêu Miêu thì cho hấn cả đời chịu như thế hấn cũng không đem nàng trao đổi.

Miêu Miêu lặng thinh, nàng biết bây giờ cả hai đều vướng mắc vào lưới tình nên chưa thể chấp nhận được hiện thực “đổi mạng” này. Nàng cũng sợ và thấy bất công cho số phận mình lắm, sống đến hai mươi năm trời rồi chui về cổ đại thực hiện một sứ mệnh đã định rồi chết ở đó. Nghe tới thời đã thấy đáng lòng rồi.

“Huyết Phong... đến một ngày nào đó nhất định ngươi sẽ hối hận.” Miêu Miêu rúc đầu vào ngực, tham lam ngửi lấy mùi hương từ hấn. Xác minh luôn, đây là hành động kỳ quặc nhất mà nàng từng làm.

”Không đâu.” Giọng nói chắc nịch khẳng định không tha đôi từ nay về sau. Ánh mắt hấn cũng chứa sự sùng nịnh và cung chiều với nữ nhân của mình. Huyết Phong nhếch cười nhẹ, khẽ đẩy ngón tay đưa gương mặt mình đối diện rồi nhướn người đặt lên cánh môi nàng một nụ hôn chậm rãi, không là cuồng bá chiếm đoạt, chỉ là sự xát giữa hai bờ môi đang khao khát quấn lấy nhau, nụ hôn kéo dài giống như là sự hứa hẹn mãi mãi...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cung Chiều

Ở một nơi khác

“Thưa điện hạ, gia môn của tể tướng Vĩnh Vu Khắc sau một đêm tất cả đã bị thiêu trụi hết rồi ạ. Thần đã cho điều tra và biết được mọi thứ đều không có dấu hiệu gì là còn sống, thuộc hạ và thân chủ trong nhà đều bị giết sạch.” Tên đại thần thấp giọng tâu bày sự việc.

“Vậy là cuối cùng hần cũng đã ra tay...” Tiếng nói vừa rồi không ai khác chính là Lạc Minh Hào đời vua thứ hai cai trị đất nước Lạc Thiên. Nói xong, y khẽ thở dài rồi lắc đầu buồn bã, trong lòng y rối hơn cả đồng tơ nhện thế mà lại chẳng cách nào gỡ nó đi.

Suy nghĩ một lúc rồi Minh Hào cất giọng, ánh mắt thâm sâu nhìn ra ngoài trời: “Ngươi có nghĩ sẽ tới lượt ta không?”

“Thần... thần nghĩ hần sẽ không dám, tâu bệ hạ. Ngươi là vua anh minh trị vì đất nước lý nào hần lại ra tay hãm hại người. Chưa kể bệ hạ và hần...” Kê đó run giọng trả lời nhưng đến về sau lại ngập ngừng không dám nói tiếp, ánh mắt sợ sệt khẽ quan sát biểu cảm của Minh Hào.

“Ngươi lui đi...”

Dường như chỉ chờ có thể tên công thần đó lập tức cúi thấp người chào rồi đi ra ngoài, e rằng nếu hần ở lại đây lâu hơn cái đầu cũng chưa chắc còn nguyên trên cổ, khí thế thật dọa người mà!

Đợi sau khi cánh cửa khép lại, Minh Hào mới xoay người quay về chỗ ngồi, vừa lúc ấy ánh mắt vô tình nhìn thấy một chiếc hộp đặt trên bàn, Minh Hào đi lại gần và cẩn thận lấy vật đựng trong đó ra, đó là một cái trống lục lạc đồ chơi hồi nhỏ mà hồi nhỏ y rất thích chơi.

“Lộp bộp... lộp bộp...” Nhẹ đẩy tay lắc cái trống qua lại ngẫu nhiên lại phát ra âm thanh nghe rất vui tai, từ đó Minh Hào cũng nhớ về kỷ niệm lúc y còn là tiểu đồng...

“Hoành huynh, ta rất mong huynh sẽ trở về.”

Tại thư phòng của Linh Vương

“Thưa chủ thượng, đây là toàn bộ báo cáo được gửi từ gia môn Linh Túy Hào về danh sách thu tiêu và các đối tượng giao ước làm ăn.” Vừa nói Tinh Lâm vừa lấy trong người ra một xấp giấy đặt lên bàn.

Huyết Phong liếc mắt nhìn rồi gật đầu hài lòng: “Hào, ngươi...”

Tuy nhiên, lời nói chưa kịp dứt thì một thân ảnh khác đã xông xộc bay vào phòng, kẻ đó còn bắn linh phá tung cánh cửa thư phòng. Chẳng biết ai chứ nhưng nếu là người thường thì Huyết Phong đã cho tên đó chết thê thảm không thể siêu thoát rồi, ngược đời cái là chàng ta còn nở cười hết sức ôn nhu mới ghé. Ngoài Miêu Miêu thì ai có khả năng không sợ trời không sợ đất chứ, vì thế thuộc hạ trong Linh Vương đôi lúc cũng rất ủy khuất chết đi được, phu nhân được chủ thượng bao bọc đôi lúc nàng rất lăm lăm, bằng chứng là bây giờ bọn họ lại phải thay một cánh cửa mới, hao hụt thêm vài bạc lượng rồi đây.

“Chậm lại phu nhân a... á...” Dịch Anh chạy theo nàng mà dừ cả người, không ngờ vóc dáng nhỏ nhắn thế kia mà có đôi chân chạy như bay. Đến khi đi sát Miêu Miêu tới thư phòng của Huyết Phong, vừa nghe được tiếng đồ vỡ nàng mới sực tỉnh hết hồn. “Thôi xong...”

“Huyết Phong, ta ở đây chán chết đây này, ngươi mà không cho ta ra ngoài bốn cô nương sẽ cho ngươi ăn cổ thật đấy...” “Miêu Miêu buồn bức chạy đến chỗ Huyết Phong xả một hơi, hần càng trung bộ mặt ngây ngô khiến nàng càng ảm ức trong lòng, ngày nào tháng nọ cũng bắt nàng quanh quẩn trong khuôn viên, rảnh rỗi thì đến chơi với Bạch Ưu, nhưng có bao giờ là cho nàng được có bước ra khỏi gia trang nửa bước đâu. Bởi mới nói, nỗi khổ của nữ nhân ở cô đây chính là đây, không phải bị tư sản bóc lột tàn bạo, cũng không phải bị cướp mất quyền làm người như Chí Phèo. Mà đại họa (hoặc đối với nàng) hơn chính là mất quyền tự do.

Càng nghĩ Miêu Miêu càng ra sức bất bình, hỏi Dịch Anh thì bảo đó là quy củ lâu đời rồi, ở đây nữ nhân bắt buộc phải khuê phòng của mình và rất hạn chế việc đi lại, ăn uống gì đều có nha hoàn phục vụ. Ôi trời! Có tay có chân mà cứ như người bị liệt tứ chi vậy! Vì thế hôm nay Miêu Miêu mới bạo dạn đòi lại sự công bằng, lấy lại quyền tự do cho nữ nhân, mà đại diện chính là nàng đây.

Huyết Phong kéo nàng vào trong lòng, biết nguyên nhân khiến nương tử tức giận hần đành xuống nước nuông chiều, Huyết Phong không muốn vì chuyện nhỏ nhặt này mà Miêu Miêu giận dữ khiến hần phải ngủ một mình đâu a.

“Hào, nếu vậy chúng ta sẽ ra ngoài, vừa lòng nàng chứ?”

Tinh Lâm và Dịch Anh khó hiểu, trên đầu sớm hình thành mấy dấu chấm hỏi to đùng. Hai người họ quyết định ra ngoài thành thật sao?

Trong tư tưởng của Tinh Lâm: “Phu nhân quả thật lợi hại...”

Trong suy nghĩ của Dịch Anh: “Thiên hạ lại một phen bị quấy rối rồi...”

Không biết sao mà cả hai đều đồng loạt lắc đầu, bộ dạng đó càng làm Miêu Miêu thấy mắc cở: “Nè hai người đang nghĩ gì vậy?”

Bị chột dạ, Tinh Lâm và Dịch Anh cười trừ đáp: “Không có...”

Miêu Miêu làm bộ không truy xét nữa, bởi vì vấn đề họ nghĩ gì không quan trọng, điều nàng quan tâm nhất là: “Huyết Phong, vậy chúng ta đi đâu hả?”

Hắn gật đầu nói: “Sáng ngày mai chúng ta sẽ đến khách quán Linh Túy Hào của ta. Ta nghĩ nàng có thể tìm được nhiều trò chơi ở đó, dù gì chúng ta cũng nên đổi không khí một chút.”

Nghe vậy, nàng phút chốc liền cao hứng mi vào má hắn một cái yêu, tuy chỉ là một cái chạm nhẹ nhưng để ý hai tai của Huyết Phong cũng ửng đỏ hết cả rồi a. Miêu Miêu được nước lần tới, nàng nũng nịu nói: “Nhưng ta muốn bây giờ...”

Huyết Phong bị hoa che mờ mắt, bị mặt ngọt làm say cả tai, hắn mỉm cười thích thú: “Hảo, tất cả đều thuận theo ý nàng...”

“Ngay... ngay bây giờ a?” Tinh Lâm như không tin vào tai, khách quán Linh Túy Hào phía Nam Bắc cách đây cũng hơn 465km, bây giờ mà chuẩn bị hành trang lập tức lên đường liệu có kịp không?

“Ngươi nghĩ ta đùa sao.”

Cái nhìn sắc bén của Huyết Phong đã củng cố cho bọn họ biết đó chính là lệnh, Tinh Lâm và Dịch Anh thoáng nhìn nhau lắc đầu rồi cúi người lui xuống, phải nhanh chóng nói cho mọi người chuẩn bị kéo tể giờ đi thì toi.

Miêu Miêu cầm xem lược qua mấy tờ giấy trắng rồi đặt xuống, nàng tỏ vẻ không hài lòng: “Ngươi bận bịu thế sau này chắc sẽ không có thời gian chơi cùng ta a...”

“Nếu nàng muốn ta sẽ chơi cùng nàng...” Hắn sao lại có thể bỏ rơi nàng được, Huyết phong càng muốn dành thời gian bên nàng nhiều hơn nữa, chỉ sợ nàng lại bảo hắn “cái đuôi” phiền phức thì làm tâm hắn đau lắm a.

“Bất cứ lúc nào?” Miêu Miêu khẽ gợn ngón tay móc ngoéo, đáy mắt lấp lánh nhìn hắn chấp chứa sự mong đợi.

Huyết Phong chẳng biết hắn đang cung chiều một nữ nhân trưởng thành hay là một đồng tử đây? Tuy nghĩ thế nhưng hắn vẫn dán ngón tay mình áp sát vào tay nàng, hành động này từ lần đầu gặp nhau hắn và nàng đã làm như thế, bây giờ cũng vậy, trong lòng hắn lại dâng tả một cảm xúc ngọt ngào khó tả.

Miêu Miêu vui vẻ nhào tới ôm lấy Huyết Phong, nhân tiện nàng cũng phải ăn chút đậu hũ của tướng công chứ nhỉ, ai bảo hắn đẹp quá chi. Nàng thẩm thiết một lúc rồi cũng thả người, vô tình môi nàng xuyết xoát quệt nhẹ với môi hắn, ngọn lửa nhen nhúm phút chốc dâng trào thành từng cơn nóng hừng hực. Huyết Phong nở một nụ cười tà mị, ngay lập tức hắn đưa tay cố định đầu nàng rồi nhẹ nhàng cúi xuống cưỡng lấy đôi môi nàng...

“Chủ thượng, tất cả đã chuẩn bị xong rồi. Bây giờ người ra luôn hay một lát nữa...” Từ ngoài cửa nói vào, Tinh Sát hồi hận tới mức muốn tự sát để sợ. Hắn biết rõ phu nhân có ở trong đó và hắn cũng lờ mờ đoán ra được chuyện gì đang xảy ra, nhưng Tinh Lâm vì bất đắc dĩ mới đi báo cáo chứ thật tình hắn không muốn phá “chuyện tốt” của chủ thượng đâu.

Miêu Miêu lập tức đẩy người Huyết Phong ra, nàng đứng dậy để tránh không khí gương gao này, ai để ý chắc thấy trên khuôn mặt nàng vẫn còn vài đốm ửng hồng thẹn thùng. Công nhận, con gái khi yêu biểu hiện gì cũng cho là động lòng, xinh đẹp hết.

Còn về phần Huyết Phong thì hắn vô cùng tiếc nuối, mới chỉ vừa mới bắt đầu vậy mà bị phá ngang xương rồi. Tự nhủ trong lòng sẽ đợi dịp khác ăn đậu hũ nàng nhiều hơn, phút chốc tâm tình Huyết Phong lập tức trở nên tươi tắn lạ thường. Miêu Miêu nghi ngờ hỏi: “Ngươi bị gì vậy?”

“Àn. Chúng ta cùng đi ra ngoài thôi...” Hắn vui vẻ ôm nàng đi ra cửa, đến khi tới chỗ xe ngựa Huyết Phong mới buông tay nàng ra. Hắn quay sang nói với tổng quản một số dặn dò rồi thúc Miêu Miêu mau chóng lên xe, trước lúc đó Huyết Phong đã dành một ánh mắt hết sức “tinh ý” dành cho Tinh Sát khiến mặt hắn biến sắc đến tội nghiệp, ôi tại sao người chịu trận lại là hắn?!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Bị Tấn Công

Xe ngựa chạy trên con đường dài suốt cả ngày trời không ngừng nghỉ, ngựa cũng bắt đầu thấm mệt nhưng có người dường như không thấy mệt chút nào, ngược lại cái miệng lúc nào cũng “lủi lo” từ lúc đi tới giờ.

“Huyết Phong, người ngoài là một mỹ nam anh tuấn còn là thủ lĩnh của băng nhóm Linh Tiêu Sát, vậy chắc ngươi có nhiều nữ nhân bên cạnh lắm hả? Thật ra ngươi đã thú mấy phu nhân rồi vậy? Ta là thứ mấy hả?”

Chủ đề nói tới nói lui cũng chỉ nhiều đó, Miêu Miêu cứ hết hỏi câu này rồi cố ý cái cách ý đó thành một câu mới, nhưng câu hỏi chung quy ý cũng không khác gì? Điều đó khiến Huyết Phong tuy rất nản vì phải liên tục trả lời nhưng ngoài mặt vẫn ôn nhu vui vẻ đáp:

“Miêu nhi, ta đã trả lời nàng ngàn lần rồi a. Câu trả lời mãi mãi là không. Huyết Phong này duy nhất chỉ có mình nàng là nương tử, nữ nhân độc nhất trong lòng ta.”

Nếu muốn xác minh rõ Miêu Miêu có thể hỏi Tinh Lâm và Tinh Sát nhưng có vẻ như ý tứ nàng muốn hỏi không chỉ dừng ở đó thôi.

“Vậy người đã... hoan ái bao nhiêu lần rồi?” Khi hỏi đến câu mặt nàng bất giác cũng ửng đỏ hóa thẹn, tự cắn môi thầm trách nhưng quả thật trong lòng nàng hơn ai hết rất muốn biết câu trả lời. Đây có phải là cảm xúc của nữ nhân khi bắt đầu tương tư lại nảy sinh thêm cảm giác tò mò không?

Nghe xong, cả bốn thân ảnh ngồi trong xe đều mỗi người một vẻ kinh ngạc, tất cả nhìn về Miêu Miêu bằng một con mắt hoàn toàn khác, có khâm phục, có nể nang, cũng có chút “sợ hãi”. Dịch Anh và Dịch San thăm lắc đầu chịu thua, chẳng hiểu nàng ta nghĩ gì mà có thể hỏi ra câu nhạy cảm như vậy.

Nhưng có vẻ như Huyết Phong lại không thẹn thùng lắm khi trả lời câu này, bằng chứng là sắc mặt hắn vẫn dửng dưng đáp: “Nàng không nghe rõ câu trước của ta sao? Trong mắt ta nàng là nữ nhân duy nhất mà ta ân sủng vì vậy bất kể những kẻ hoa mỹ nào cũng không khiến ta có hứng thú, cho nên nàng có thể yên tâm về khoảng đó.”

Miêu Miêu tỏ vẻ rất hài lòng, nàng còn ngậy ngô hỏi lại: “Nói vậy người không có kinh nghiệm?”

Lại một câu hỏi hóc búa khiến ai cũng thẹn ra mặt, riêng Huyết Phong lại rất hứng trí, hần thân mật ghé sát vào tai Miêu Miêu nói nhỏ, giọng nói hết sức tà mị: “Nếu nàng không phiền thì nàng có thể tự kiểm tra...”

“Ách. Người thật vô sỉ. Ta... ta không nói chuyện với người nữa.” Miêu Miêu đỏ mặt vội xua tay đẩy hắn ra, hành động độ giống như với biểu cảm của một tiểu thư hiền lành đang bị kẻ lưu manh phá rối châm chọc. Ôi trời, ai đùa chứ, tự nàng hỏi rồi bắt người ta trả lời cho bằng được, cuối cùng lại trở mặt một cách trắng trợn. Hôm nay, bọn họ đứng là vinh hạnh nhìn nhận được bộ mặt mới của phu nhân a.

Đi được nửa chặng đường cuối cùng trời cũng sập tối, xui thay xe ngựa của bọn họ đang băng qua rừng nghiêng nhiên không có bóng dáng của một quán trọ nào để họ có thể tá túc. Đành vậy, trong khi đợi Tinh Lâm đi xem xung quanh có thú dữ không thì Tinh Sát và Dịch Anh cùng nhau kim cùi đốt lửa, còn Dịch San thì bận bịu với sắp xếp lại đồ đạc lật vác trên yên ngựa, ngay cả người lái xe cũng tốt bụng phụ giúp nàng một tay. Riêng chỉ có Miêu Miêu và Huyết Phong là nhân nhĩ nhất ở đây, hai người họ cứ ngồi một chỗ hưởng thụ chờ người làm xong rồi đi ra, nghe qua thì có vẻ ác cho bọn họ quá nhưng... đúng vậy thật mà. Huyết Phong vốn có bản tính kiêu ngạo nên chuyện hắn giúp người khác là chuyện phi thường, còn Miêu Miêu thì chỉ một chữ “Lười”. “Ta mau ra ngoài cùng bọn họ đi, nhìn ngoài đó coi bộ đông vui quá!” Suốt từ chiều đến giờ nàng giống như gà con đang ôm ấp gà mái mẹ vậy, cứ ru rú nằm trong lòng Huyết Phong, mà hề Miêu Miêu cứ quây muốn thoát ra hần nhất định không bằng lòng. Nghĩ đến sắc mặt chột âm u hần, nàng nhớ mình có tướng công chứ không hề thuê nhũ mẫu a, Huyết Phong lại chăm nàng quá kỹ khiến Miêu Miêu thấy ngọt ngạt vô cùng, thiếu điều là muốn bỏ chạy. Bởi mới trách cái gì nhiều quá cũng chưa chắc tốt.

“Bên ngoài trời tối rất nguy hiểm, nàng tốt nhất là nên ở đây đi, đừng nháo nữa.”

Thấy chưa nàng có nói quá cho hần đâu! Chắc từ giờ nàng phải gọi hần là Phong ma ma mất.

“Bộ ta không có chân chắc.” Dứt câu, Miêu Miêu lập tức chui qua người Huyết Phong, động tác nhanh nhẹn thoát ra ngoài một cách nỡ mẫn. Vâng, một sát thủ danh chấn lại có thể đi lượn qua... người khác nữa đây!

Mùi thức ăn đã thành công khi đánh thức cái mũi nhạy bén của một con mèo đang đói bụng, Miêu Miêu chạy đến chỗ Dịch San nướng thịt, mũi nhỏ nhắn vừa hít hà vừa giảo miêng hỏi: “Thịt rừng lấy từ đâu vậy San nhi?”

Dịch San khẽ mỉm cười đáp: “Tinh Lâm đi xem xung quanh vô tình thấy mấy con thỏ nên tiện tay bắt về luôn đó. Phu nhân ăn không, để muội nướng cho người một xâu.”

Miêu Miêu sáng mắt như thấy vàng, nàng hào hứng tìm đại một chỗ gần đó rồi ngồi chờ. Huyết Phong lúc này cũng chịu bước xuống xe, thấy hần đang đi tới nàng giờ giọng châm chọc: “Chà, đại gia cuối cùng cũng đói rồi a...”

Huyết Phong nhú mày nhắc nhở: “Nương tử, nàng nên cẩn thận cái miệng nàng đi...”

Nàng giả vờ không nghe thấy, thân nhiên cầm lấy xâu thịt nướng đưa lên miệng, nhưng chưa kịp cắn miếng nào đã bị giật mất đi. Miêu Miêu liếc mắt nhìn Huyết Phong, gằn giọng nói: “Nè, còn dư mấy xâu kia sao người không lấy, mau trả lại cho ta.”

Hần thân nhiên vòng tay kéo nàng về phía mình mặc cho Miêu Miêu ra sức giãy giụa, coi bộ hần đã cướp miếng ăn của con mèo tham ăn này rồi. Huyết Phong xé một miếng thịt đưa lên miệng nàng, ý nói: “Để ta giúp nàng ăn.”

Hết cách, cái bụng tội nghiệp của Miêu Miêu càng lúc càng biểu thị rõ cảm xúc đói cồn cào nên nàng cũng không có tâm trạng cãi nhau với hần nữa, Nàng ngoan ngoãn nhận lấy thức ăn từ Huyết Phong rồi xé một miếng thịt khác đút cho hần. Một cặp “tình chàng ý thiếp” mặn nồng khiến ai nhìn vào cũng ngưỡng mộ, nhưng mà hình ảnh đó trong mắt ai kia lại trông rất lộ bịch. Còn ai ngoài các vị “độc thân” kia, cả bốn người họ tuy có tình cảm với nhau thế nhưng không người nào có dũng khí nói ra, thành thử bọn họ cứ dậm chân tại chỗ chẳng biết khi nào mới chịu thổ lộ.

Miêu Miêu quan sát bọn họ từ đầu, bộ mặt ủ rũ kia tất nhiên đều lọt qua mắt nàng, nhìn họ như thế nàng cũng thấy có chút muộn phiền dùm. Nàng nghĩ, nếu bọn họ thật sự có tình ý với nhau thì cái duyên chắc sẽ tự đến thôi. Nàng dù có ra mặt làm chủ đi nữa cũng chưa chắc sẽ thành, xui rủi có khi làm bể mối lưm la. Nàng chỉ có thể giúp bằng cách tạo cơ hội để họ gần gũi với nhau thôi, nhưng nàng tin đến lúc nào đó bọn họ sẽ nhanh chóng nhận ra vị trí quan trọng của đối phương thôi. Bấy nhiêu đó thôi cũng khiến đầu Miêu Miêu nổ tung rồi, còn anh hùng làm bà mai thì không biết nàng thành bộ dạng gì nữa đây. Thà kêu Miêu Miêu tính kế chiến lược chứ bắt nàng giáo huấn tình duyên thì nàng xin hàng.

Khoảng vài khắc sau trời cuối cùng cũng đổi gió lạnh, Miêu Miêu và hai tỷ muội kia cũng được dìu đưa vào trong xe giữ ấm. Ban đầu thì Dịch Anh và Dịch San muốn ở bên ngoài canh chừng cùng bọn hắc nhưng không thành công nên rốt cuộc mới bị đẩy vào trong xe luôn. Lúc này, bên ngoài chỉ còn Tinh Lâm và Tinh Sát thay phiên nhau canh chừng, còn nói khi nào có động tĩnh sẽ đánh thức mọi người dậy. Với khí trời yên tĩnh như thế này Miêu Miêu rất nhanh chìm vào giấc ngủ, hơi ấm khiến nàng yên tâm nhất vẫn là được nằm trong vòng tay của nữ mẫu Huyết Phong.

Đêm trôi qua nhẹ nhàng rồi nắng sáng cũng thức dậy rất nhanh.

Ngay trước khi tia nắng đầu tiên kịp lộ dạng bọn họ đã nhanh chóng đi kiếm thức ăn nhẹ để lót dạ, mọi người cùng nhau dọn dẹp lại những vật dụng rồi sắp gọn vào túi nải trên lưng yên ngựa. Có rất nhiều tiếng động nhưng cũng chả hề hấn gì với con mèo đang say giấc kia, Huyết Phong cả đêm chỉ chớp mắt một lát rồi canh chừng xung quanh, hẳn thấy nàng không có dấu hiệu tỉnh dậy nên cũng ra hiệu nói bọn họ không được làm ồn. Khỏi phải nói chứ, bọn họ hôm nay cũng được lĩnh ngộ được tài ngủ nướng của phu nhân rồi, khâm phục...

Gần giữa trưa, Miêu Miêu lúc này mới bắt đầu rục rịch ngồi dậy, nàng đưa tay xoa mắt cho đỡ mỏi, sau đó nhướn người nhìn ra ngoài. Cảm thấy vẫn chưa đến nơi, Miêu Miêu chán nản kêu: “Sao lâu đến quá vậy...”

“Băng qua cánh rừng này nữa là tới rồi phu nhân. “ Tinh Sát khẽ lên tiếng.

“Nếu nàng ngồi yên và đừng nao thì sẽ tới nhanh hơn đó. “ Hắc ôn nhu xoa đầu nàng an ủi. Cả chặng đường đi nàng chỉ việc ăn rồi ngủ, chắc không vận động gì nên nàng mới thấy chán đây mà. Tuy hẳn nghĩ thế nhưng cũng không ngờ Miêu Miêu lại thốt ra câu hết sức kỳ quặc.

“Aiz, gần cốt ta sắp thành cháo rồi này, giá như có cướp giữa rừng giúp ta vận động một chút thì hay biết mấy...”

Không chỉ Huyết Phong mà bọn thuộc hạ cũng giật giật khóe môi vì ý tưởng không-giống-ai của Miêu Miêu. Người ta còn mong tránh cướp không kịp mà nàng lại có hứng thú muốn chúng xuất hiện, chuyện này đồn ra chắc bẽ hết danh tiếng của chủ thượng, tai họa khi rước phải phu nhân không được bình thường về nhà.

Những lời phỉ báng nàng còn chưa kịp dứt thì từ đâu một ám khí xuyên qua màng cửa, mũi tiêu chuẩn xác ghim thẳng vào vách tường, nếu như lúc đó Miêu Miêu không tinh ý nhanh né sang một bên thì e rằng bây giờ nàng đang hấp hối chờ chết. Ngay lập tức Huyết Phong đưa tay kéo nàng nép vào ngực rồi buông câu lạnh lùng: “Sát hết cho ta.”

Nghe vậy, Tinh Lâm và Tinh Sát nhanh chóng phi thân bay ra ngoài, cùng lúc đó hai tỷ muội kia cũng khi triển võ công bay theo sau Huyết Phong và Miêu Miêu. Nếu chỉ trễ vài giây ngăn ngừa bọn họ chắc đã banh xác theo chiếc xe kia luôn rồi, nhờ Huyết Phong cảm nhận được mùi sát khí nên kịp chạy thoát thân ra. Lúc này cỗ xe ngựa đã bị phá tung thành những mảnh gỗ nhỏ văng khắp nơi, khói của thuốc nổ bốc lên ngày một nồng nặc.

Tinh Lâm thờ dãi nói: “Phu nhân, nếu được thì lần sau người nên nhắc đến những chuyện tốt dùm thuộc hạ a.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Lộ Thân Phận

“Ài? Lập tức mau ra đây.” Tinh Lâm thận trọng quan sát xung quanh, sau lên tiếng cảnh giác.

Đáp lại câu hỏi của y là một tràng cười vô định, nhưng qua giọng cười ai cũng có thể đoán được đó là nữ nhân. Giọng cười khiếm nhã tiếp tục vang lên, kéo theo là sự xuất hiện của một đám hắc y bí ẩn. Bọn chúng thành công khi bao vây cả bọn người Huyết Phong tại một chỗ, cảm thấy mọi việc có thể kiểm soát, người chủ mưu lúc này mới bắt đầu lộ diện.

“Hahaha. Thật hiếm hoi khi chúng ta lại chạm mặt nhau, vương gia...” Từ trên cao nàng ta nhanh nhẹn đáp xuống đất, thân ảnh càng gây tò mò với mạng sa che nửa mặt, bí hiểm. Những điều đó chẳng làm Miêu Miêu để tâm, nhưng với giọng điệu vừa rồi khiến Miêu Miêu có linh cảm bất an. Giọng nói thấp thoáng sự đau thương, nước nỡ...

Huyết Phong sắc thái lạnh lùng, gằn giọng cảnh cáo: “Ta không biết ngươi, nếu ngươi còn muốn giữ mạng thì mau rút khỏi đây đi.”

“Người... người thật sự không nhớ thân thiếp?”

Sự nghi ngờ của Miêu Miêu ngày càng dày đặc kèm theo đó là sắc mặt cực- kỳ- không- vui, nàng cau mày nói với Huyết Phong: “Ngươi tốt nhất nên giải thích chuyện này đi, vương gia đáng kính.” Đùa sao? Hết chuyện phóng khí bằng tiêm độc rồi kế tiếp là phá xe bằng một vụ kinh thiên, tất cả chỉ xuất phát từ con mèo không-hề-quen-biết này thôi ư? Hãy nói là nàng đang tịnh tâm không muốn sát hại bừa bãi đi, nếu không nàng sẽ ra tay giết chết á cùng với cục nghẹn không-thể-nào-tiêu-hóa này mất.

Về mặt Huyết Phong dừng dừng như cũ, ánh ngươi sắc bén như lưỡi dao xoáy thẳng về kẻ lạ mặt. Không gian im lặng đến phát sợ, không trừ nàng thì tất cả ai cũng tò mò câu trả lời của y. Miêu Miêu liếc mắt nhìn nữ nhân đang vận y phục màu xám, sắc mặt nàng ta có vẻ như đang rất thống khổ, đoán

chứng nàng ta sắp khóc, nước mắt lưng tròng đến kia rồi... Khoan khoan, có gì đó sai sai ở đây thì phải!

“Các người đang diễn cảnh gì cho ta xem vậy? Mau cắt ngay đi.”

Miêu Miêu buồn nôn muốn chết, đây có phải là cảnh cướp đạo của ma nữ giữa ban ngày? Hay đó mới là cảnh trùng phùng của một cặp đôi trước kia tương tàn? Mà nàng cũng rãnh thật, ngồi ở không phân tích cảnh diễn... Rõ mệt, muốn chém muốn cướp hay gì đó cũng nên nhanh tay nhanh chân xui đi. Miêu Miêu nàng đang chờ thân được vận động giãy giụa cốt đây a.

Đám người Tinh Sát giữ nguyên tư thế phòng thủ, tay lăm lăm kiếm dè chừng bọn hắc y đang bao vây xung quanh. Dịch Anh và Dịch San cũng không ngoại lệ. Tất cả là vì bảo vệ chủ tử của họ. Thế nhưng sự im lặng kéo dài không lâu thì bị phá tan bởi tiếng cười khúc khích. Miêu Miêu nhướn mày khó hiểu nhìn nàng ta, nữ nhân đó vừa nói vừa cười trong dòng lệ, trông thật đáng thương.

“Ngươi thật lạnh lùng, vương gia. Ta đã sùng bái chàng và làm những chuyện cho dù ta biết hậu quả sẽ rất lớn, nhưng chỉ vì muốn người để mắt tới ta không màng tới, thế mà cũng không thành. Đau lòng thay, người mà ta luôn thầm thương nay đã có một nữ nhân khác bên cạnh. Phong gia, người thật tàn nhẫn...” Á ta chưa chát nói.

“Ngươi là người trong cung? Là ai.”

Ngay lúc này Miêu Miêu thật muốn đá chết tên yêu nghiệt này. Thà hắn không phân trần không giải thích, nàng liền cho qua. Nhưng đừng kiêu hãnh mồm nửa kiêu quen biết nửa không biết như thế này a. Khăng định nhé, người cô đại đúng là phiền phức! Á ngập ngừng trả lời: “Đúng vậy. Ta nghe tin người đã thú phụ nhân nên ta rất muốn đến xem rốt cuộc nàng ta tài giỏi như thế nào...” Bất gặp Huyết Phong đang đứng cạnh một nữ nhân, điệu bộ nàng ấy rất cường ngạo, điềm đạm. Á không thể nào rời mắt khỏi hình ảnh Huyết Phong đang thân mật ôm lấy nàng, trong mắt á ngập tràn cảm giác ganh tỵ: “Là nàng ta sao? Hahaha, nàng ta có gì hơn ta chứ, Phong gia?”

Từ nhỏ, á đã đem lòng yêu hắn ngay từ lần đầu gặp vào cung, sắc thái lạnh lùng và cao ngạo của y đã khiến nàng ngày đêm mong nhớ khôn xiết. Đội ơn trời là cha á là công thần trong triều đình nên biết rõ về hắn, cũng từ đó trong mắt nàng càng vì thế mà càng tăng thêm độ ngưỡng mộ, sùng bái. Đến nay, bất thành linh nhận được (nghe trộm) tin hắn có phụ nhân tâm nàng như ván cờ lật ngược, hồn như chết lặng vì không phục. Ước vọng có thể đoạt lại chàng đã khiến á có sức mạnh chạy đến đây, lại thấy chàng và nữ nhân tình tứ khiến nàng càng đau khổ trong lòng, ngọn lửa của ganh ghét sớm muộn đã bùng lên mạnh mẽ, nếu á không thể cướp chàng cho riêng mình thì bằng mọi giá á không thể để ai có được chàng.

“Huyết Phong, ta sẽ cho ngươi 2 phút để giải quyết con mụ này đó.” Miêu Miêu bắt đầu tức giận vì bị á dụng tới tự trọng. Mẹ nó, cứ cho nàng là thân tàn ma dại cỡ nào, thất giá, xuống sắc đi nữa nàng so ra vẫn hơn á ta rất nhiều. Không phải nàng tự mãn nhưng nhìn lại đi, xem bộ dạng á ta như thế nào mà hỏi câu “nàng ta có gì hơn ta chứ”. Có cho câu tới la liếm khúc xương trên người á chắc nó thà chết vì đói còn hơn sức miếng xí quách tôm lộn này.

“Tien ti, ta sẽ giết ngươi.” Nữ-nhân-bị-mặt hù dọa tuyên chiến, vừa dứt câu đoàn người hắc y bấy giờ cũng đồng loạt rút kiếm tấn công.

Miêu Miêu mặt tối sầm, nàng không nghe nhầm chứ, mụ quái đản kia vừa gọi nàng là tien ti? Chết tiệt, ngay lúc này á cũng đừng mong rút lại câu nói ngu xuẩn vừa thốt ra. Miêu Miêu lập tức phi thân bay đến chỗ nàng ta ra đòn đánh trả. Có vẻ như á ta cũng có chút võ công, thành ra Miêu Miêu càng muốn phản thích thú, hể á ra ra sức đánh thì Miêu Miêu lại chọn cách né, cả hai cứ lập đòn đánh với nhau như thế... trên cây.

Vừa lúc đó, Huyết Phong thấy Dịch Anh có ý định bay lên tiếp tay cho Miêu Miêu nhưng hắn lại ngăn cản, thầm bảo: “Phụ nhân không sao đâu. Nhân đây ta muốn xem võ công thực lực của nàng đến đâu. Ngươi hãy lo bọn hắc y kia đi.”

Dịch Anh nghe theo lệnh rồi chạy đến chỗ đồng bọn hợp sức đánh lui bọn sát thủ. Chưa mất nửa ngày, bọn phiền phức kia cuối cùng cũng đổ rạp, xung quanh toàn là xác người chết. Trong khi bên dưới đã được dọn dẹp sạch sẽ thì trên kia, cuộc đánh nhau võ mềo cào vẫn chưa đến hồi kết. Quan sát một hồi, Dịch San sốt ruột nói: “Tại sao phụ nhân chưa ra tay giết á?”

Huyết Phong lạnh lùng đáp: “Sẽ nhanh thôi.”

“Nè, nè ta mệt rồi đó. Ngươi có nhanh giết ta đi không hả?” Miêu Miêu vừa né vừa mĩa.

“Ngươi... ngươi thật quá quắc. Nữ nhân như ngươi không xứng đáng làm phụ nhân của vương gia. Ta sẽ giết ngươi...” Mắt á ta đỏ lôm vì ganh tỵ, thừa biết Miêu Miêu đang giả trò chọc ghẹo điều đó càng khiến á tức giận, mặt á cũng sắp biến dạng vì nhăn nhó suốt cả buổi. Đấy mắt lóe lên tia sát khí, Miêu Miêu cười bí hiểm: “Hảo, chứng minh ta xem”

Trong chớp nháy, Miêu Miêu đột ngột rút vũ khí trong người ra, lão luyện như một công thần, nàng thuần phục bay lướt qua mặt á, liếc hờ qua ánh mắt cảnh cáo, trong giây phút ngắn ngủi ấy, nàng buông câu sắc lạnh: “Chỉ mới là bắt đầu thôi, thừa tiểu thư.”

Mạng sa che mặt lập tức theo đường kiếm bị xé tan thành trăm mảnh. Mảnh áo trên lớp vải đầu tiên cũng một mảnh xé toạc. Không gian như hộp một ngụm khí lạnh lẽo, gió cũng thôi ngừng thổi, cây như đứng hình bởi âm thanh chói tai vừa rồi. Á kinh hoàng thốt lên: “Aaaaaaa...”

Sắc mặt cắt không còn giọt máu, ánh mắt khiếp sợ nhìn con người trước mặt, á thất kinh đến nỗi không thể nói, chỉ còn tiếng thở gấp gấp như vừa bị ai bóp nghẹn cổ họng.

“Ngươi chính là Phúc Mị Châu, nhị tiểu thư của thứ quan Phúc Dĩ Hoan trong triều.” Huyết Phong lạnh giọng đáp.

Mị Châu xấu hổ né ánh mắt Huyết Phong, á ta cảm thấy hổ thẹn khi vừa bị đánh bại, nhưng dù có thế nào á cũng không cam chịu bỏ cuộc. Trên tay giữ thanh kiếm, vội vàng hướng mũi kiếm nhắm thẳng vào Miêu Miêu xông tới, hô to: “Nhận lấy...”

Miêu Miêu nhếch mép cười khinh: “Nữ nhân ngu ngốc.”

Nàng sử dụng nội công truyền ra thân nhiệt, ngươì mặt nâu trầm thoảng chốc pha mờ bởi hàn khí lạnh lẽo. Ngay lúc đó, một vầng sáng chợt lóe lên, không biết từ đâu trên tay nàng đã cầm một cây tiêu kiếm, tên ống chui còn khắc ấn hình thiên quý giá. Đây chính là bảo bối mà sư phụ trước kia đã trao tay nàng khi quyết định quy ẩn, nếu hôm nay không có dịp đem ra dùng thì Miêu Miêu chắc xem nó như cây củi vô dụng nhất rồi.

Mị Châu mở mắt trăn trăn khi thấy nàng có thể né gọn cú chém vừa rồi. Chưa hết bàng hoàng, Miêu Miêu đã một cước rút gọn khoảng cách giữa hai người. Hốt Hoảng, Bất Ngờ. Va Chạm.

Lúc này, Miêu Miêu khẽ rút nhẹ lưỡi kiếm ra khỏi xác Mị Châu, không nhanh không chậm, dứt khoát và chính xác. Miêu Miêu cười hả hê trước thành quả của mình, bệt máu chảy dọc cả sống lưỡi kiếm, miên man xuống tay cầm, nàng nhếch miệng thì thầm: “Lời cảnh cáo dành cho tiểu thư đây. Đừng bao giờ cố giành những thứ không thuộc về mình.”

Cả bọn điếng người vì kinh hãi ngoại trừ Huyết Phong, đôi mắt hần lóe lên sắc xám lạnh lùng và âm đạm. Thế có nghĩa là Huyết Phong đang phần nộ một điều gì đó.

Cái xác vô hồn của Mị Châu rơi tự do từ trên cao khi mà ánh mắt ả vẫn mờ trăn trăn, như thể ả vẫn chưa ý thức được mình đã thua. Cú ngã quá cao hay do cái xác đã bị cắt xén từ trước, thật đầm máu và khiếp đảm. Máu vương vãi và thịt rơi từng khúc...

Tất cả im thinh thít, chắc có lẽ vì bọn họ quá ngạc nhiên sự bức phá dữ dội của Miêu Miêu, chưa từng nghĩ nữ nhân như người lại có võ công tài tình đến vậy. Đột ngột từ đâu vọng lại tiếng vỗ tay. Bọn họ xoay người nhìn người đó, sắc mặt có chút tái đi: “Chủ thượng...”

Miêu Miêu nhú mày, nhẹ nhàng bay xuống đất rồi lại gần hần hỏi: “Ngươi đang trêu ta đấy à?”

“Miêu nhi, ta không biết nên gọi nàng bằng tên đó hay là danh Truyền Nhân Thánh Y Cổ sẽ hợp với nàng hơn đây...” Huyết Phong cười như không cười, giọng nói trầm và đặc.

Miêu Miêu nhận thấy sự thay đổi ở Huyết Phong, nàng cả kinh nghĩ: “Không phải hần nghĩ ta cố ý che dấu thân phận chứ? Ách...”

“Thánh... thánh Y Cổ sao?” Cả bọn rơi vào trạng thái ngạc nhiên và tốt đỉnh của ngạc nhiên.

Huyết Phong không thèm liếc nhìn nàng một cái, hần ra lệnh với Tinh Lâm: “Ngươi hãy tìm ngựa đi, chúng ta cần phải đi tiếp.”

Sau một hồi chờ đợi, cuối cùng bọn hần cũng quay trở về cùng với ba con ngựa lúc đầu. Chỉ chờ có thế, bọn người nhanh chóng theo cặp với nhau mà leo lên ngựa. Huyết Phong lạnh lùng bước tới ôm thắt lưng Miêu Miêu đặt trên yên ngựa rồi hần mới theo sau ngồi lên, tay cầm chắc cương ngựa, đều giọng: “Hayyo...”

Cứ như thế trên quãng đường, hai nhân vật chính mỗi người một vẻ mỗi người một tâm tư, tạo không khí đoàn đi càng trở nên âm đạm, buồn bã. Sau bóng dáng ngựa dẫn đầu là hai con ngựa theo sau, lùi thui. Bốn người lặng lẽ quan sát chủ tử, rõ ràng là giữa họ đã xảy ra chuyện nhưng rốt cuộc là như thế nào? Phải thừa nhận rằng thà bọn họ nhìn thấy chủ thượng và phu nhân âu yếm tình tứ mặc ngó lơ bọn họ, còn hơn thấy cảnh người “không cảm xúc” người còn lại “không quan tâm” như lúc này. Dẫu biết đường đi đến nơi không còn bao xa, nhưng trong lòng mỗi người đều thấy ngày hôm nay trôi qua thật chậm...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Vé Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Linh Túy Hào

Hoàng hôn chớp nhoáng đã buông xuống kinh thành, vừa lúc ấy ngựa của Huyết Phong cũng dừng chân trước một cửa quán đề tên “Linh Túy Hào.” Người canh cửa lập tức nhận ra Huyết Phong, bọn họ nhanh chóng ra đỡ ngựa. Trên môi họ lộ rõ vẻ kính trọng với hần, Huyết Phong nhẹ nhàng ôm thắt lưng Miêu Miêu bước xuống kéo nàng vào trong. Tinh Lâm và Tinh Sát sau khi truyền dây ngựa cho nha dịch rồi mới dẫn hai tì muội họ Dịch vào tiểu lâu.

Huyết Phong đặt chân vào cửa thì ngay lập tức hàng loạt người bên trong đều cúi đầu hô: “Tham kiến chủ thượng, phu nhân.”

Ban đầu khi nhận thông báo là chủ thượng cùng phu nhân sẽ đến Linh Túy Hào, họ còn cho đó là tin vịt của Tinh Sát muốn chọc vui mọi người. Ai ngờ hóa ra là thật, trong lòng bọn họ vô cùng ngạc nhiên và thắc mắc rằng liệu nữ nhân này có tài cán gì có thể khiến chủ thượng phong là phu nhân của người? Nhưng đằng nào thì tin này vẫn tốt hơn tin chủ thượng bị cho là đoạn tụ, liệt dương... Nhắc đến, khóe miệng bọn họ lại giật giật vì tức cười.

Huyết Phong phát tay mời tất cả đứng dậy, sau lạnh giọng nói: “Các ngươi hãy gọi Tinh Vũ và Tinh Danh tới thư phòng gấp ta gấp đi.”

Đám người lập tức y lệnh làm theo, màn chào hỏi kết thúc thì tất cả vừa lúc cũng bắt nhịp lại quy trình làm việc, ai nấy tiếp tục làm việc còn dờ, trật tự và

đều đặn. Miêu Miêu loáng thoáng nhìn xung quanh rồi bắt gặp ánh mắt sắc lạnh từ Huyết Phong, như một chú rùa bị bắt tội, nàng bắt giác né tránh Huyết Phong, sắc mặt tự động đỏ lựng không kiểm soát.

“Chủ thượng, người cho gọi thuộc hạ.” Ngay lúc Miêu Miêu không để ý, thì hai thân ảnh cao lớn từ đâu đã xuất hiện trước mặt. Nàng giương mắt âm thầm đánh giá, một vị lam y nhìn trông lãng tử phiêu dật, góc cạnh hài hoà chiếc mũi thẳng tắp, mỗi lúc nào cũng nở nụ cười nhu hoà, còn vị bạc y kia thì nghiêm nghị đứng thẳng, lông mày rậm xếch lên, đáy mắt trầm tĩnh như mặt hồ. Chung quy cả hai người đều mang phong thái khác nhau nhưng đã làm việc cho Huyết Phong thì hẳn là người có võ công không thể coi thường.

Hắn gật đầu: “Tốt, hai người mau đến thư phòng chờ ta.”

Hai vị nam tử kia lập tức cúi đầu y lệnh, Miêu Miêu khẽ nhíu mày thầm nghĩ: “Sao những con người ở đây đều cứng ngắt như tảng băng vậy? Xem ra Tinh Lâm và Tinh Sát đúng là từ một lò luyện thành.”

Huyết Phong khẽ siết eo nàng rồi nhẹ giọng đều: “Nếu muốn nghỉ ngơi bọn họ sẽ dẫn nàng đến phòng. Tuyệt đối đừng nào khi không có ta ở cạnh.”

Miêu Miêu lia mắt nhìn theo thân ảnh hắn đi lên lầu rồi mắt hút. Như chợt nhớ điều gì đó, nàng quay sang tìm kiếm, vừa mắt chạm ngay Tinh Lâm đứng phía sau lưng.

“Phu nhân cần gì ạ?”

“Dịch Anh và Dịch San đâu?” Vừa hỏi nàng vừa đảo mắt nhìn xung quanh.

Tinh Sát tỏ vẻ không ngạc nhiên: “Họ đang...”

“Phu nhân... “Nhắc thiết là linh, hai ti muội họ Dịch đã chịu ló mặt ra rồi.

Miêu Miêu gật đầu mỉm cười rồi nói với Tinh Lâm: “Hay là người dẫn ta đi tham quan chỗ này đi, nơi này thiết kế lạ quá.” Quả thật đúng vậy, từ thời sinh ra tới giờ nàng mới lần đầu tiên xuyên về cổ đại, chuyện lạ lẫm với thời đại này là chuyện thường. “Tham quan?” Tinh Lâm ngờ ngợ.

Tinh sát vừa lúc đi đến, nói khẽ: “Tất nhiên là được, thưa phu nhân.”

Hai người họ vừa đi dọc theo hành lang vừa khua tay loạn xạ ý miêu tả. Kết thúc chuyến tham quan, Tinh Sát hẳn giọng nói lại:

“Tóm lại quán trọ này gồm tất cả là 3 tầng, hiện tại phu nhân chỉ đang đứng dưới sảnh thôi, ở đây bao gồm cả bếp núc, kho dự trữ thức ăn, đồ đạc... Đến tầng 1 là tầng dành riêng cho khách trọ qua đêm, khác với quán khác thì quán ta duy nhất chỉ cho thuê những người giàu hoặc là đối tượng làm ăn thôi. Quán “Linh Túy Hào” còn có một ưu điểm khác là tuy quán nằm giữa kinh thành nhưng trong tiểu lâu luôn giữ mức độ yên tĩnh nhất định. Đến với tầng thứ 2 là tầng thư giãn chung (bao gồm các đàn hát, múa,...). Cuối cùng là tầng 3 - khu dành riêng cho chủ thượng, phu nhân, khu 2 – phòng dành cho mọi người trong quán. Vì được thiết kế ở không gian khác nên phu nhân tuyệt đối yên tâm sẽ không bị ai làm phiền.” – rồi quay sang Miêu Miêu – “Phu nhân còn gì thắc mắc không ạ?”

“Thư phòng Huyết Phong cũng ở tầng 3 sao?”

“Àn, phu nhân.”

Suy nghĩ một lát, Miêu Miêu nói: “Ta muốn dạo xem nhà bếp, dẫn ta đi.”

Khi còn sống chung với Tinh San nàng vẫn thường nấu ăn – khoan đã – Miêu Miêu bắt đầu đi xuống bếp vì Tinh San không biết nấu ăn, và tất nhiên nàng không muốn chết vì đói nên đành áp dụng chiêu tự thân vận động nấu ăn. Nói ra thật làm trò cười cho sát thủ, đường hoàng là một sát thủ đứng đầu lại hóa thân thành bà nội trợ có-đầu-tư như thế này.

“Thật kinh ngạc...” Dịch Anh tròn mắt khen ngợi.

Miêu Miêu thầm tán dương trong lòng, đây là nhà bếp thôi ư? Rộng cũng bằng hai phòng thí nghiệm của nàng cộng lại ở hiện đại đó nha. Tinh Sát và Tinh Lâm nháy mắt hài lòng, hắn nói: “Tài nghệ người làm thức ăn cho quán trọ là hạng đệ nhất ở đây đó thưa phu nhân.”

“Hai người đừng ba hoa thế chứ. Thật chẳng biết giấu mặt vào đâu.” Một lão bà đi từ khu bếp đi ra, chắc hẳn giọng nói vừa rồi là của bà ta.

“Tham kiến phu nhân.” Miêu Miêu vội đỡ lấy lão bà khi thấy bà có ý định cúi đầu, nàng cười lắc đầu: “Người không cần phải làm thế đâu, người là bậc trưởng bối mà.”

“Lão danh xưng là Ngũ Dinh, cũng người điều quản ở bếp núc, chẳng hay phu nhân đến đây có chi tò mò ạ?” Phía đuôi mắt đã hằn vết chân chim, chứng tỏ tuổi thọ của lão bà lớn rất nhiều, tuy thế con ngươi Ngũ Dinh đủ sáng để nhìn rõ, và lão đang dùng nó để đánh giá vị phu nhân trước mặt.

Tinh Lâm phía sau nói thêm: “Phu nhân tên Hàn Băng Miêu, thưa lão bà.”

“Àn. Chẳng qua là Miêu nhi bị tò mò nên mới đến đây xem thử. Quả nhiên mùi hương thức ăn thơm thật Dinh lão bà ạ.” Mặt nàng hơi đỏ vì sức nóng của lửa, khói đang lan sánh chính, cũng đến chiều tối rồi xem ra mọi thứ đang chuẩn bị cho một bữa ăn thịnh soạn.

Ngũ Đình hiền hậu cười: “Cũng không quá khó đâu phu nhân. Hay người có muốn thử nấu cùng ta không?”

“Hào.” Miêu Miêu gật đầu đáp.

“Hào. Trưa mai sẵn người hãy đến đây, giờ thì phu nhân ra sảnh ăn cùng mọi người đi. Mọi thức ăn đã chuẩn bị đem lên rồi.” Đình lão bà hài lòng nói.

“Tiểu nữ sẽ nghe theo lời bà bà.” Nàng thận trọng cúi đầu nói.

Tĩnh Sát thoáng bất ngờ: “Phu nhân, người sao lại xưng là tiểu nữ?”

Hiểu ý Tĩnh Sát muốn nhắc nhở, nàng chậm rãi giải thích: “Miêu Miêu ta dù gì so tuổi cũng đáng bậc con cháu với Đình lão bà. Ta không vì so sánh cấp bậc lớn hơn người mà xưng bề trên, huống chi lão bà đây đã lớn tuổi, ta thấy xưng tiểu nữ với người là rất hợp lý.”

Ngũ Đình mỉm cười hài lòng, trong lòng thầm khen: “Nữ tử này rất có nghĩa khí, hiếm có mấy ai suy nghĩ được như nàng ta, chủ thượng chọn tiểu nữ nhân này quả không sai một li.”

Bà nhẹ giọng: “Đa tạ phu nhân đã nghĩ cho lão đây.”

“Người cứ gọi ta là tiểu nữ, không cần phải kính cẩn như thế.” Miêu Miêu lắc đầu cười trù.

“Àn... tiểu nữ.”

Một lúc sau, Ngũ Đình cũng xin vào trong chuẩn bị nên chỉ còn lại năm người. Lúc này, Dịch Anh mới lên tiếng hỏi Tĩnh Sát kế bên: “Thế ta và San nhi ở đâu vậy? Hai người chưa dẫn phòng cho chúng ta biết nữa...”

Tĩnh Sát khẽ “à” lên một tiếng, chiều giờ lo loay hoay với phu nhân nên hấn nhanh chóng quên mất. Hấn nói: “Thuộc hạ xin phép đi trước, phu nhân.”

Miêu Miêu không câu nệ, gật đầu cho lui.

Cuối cùng trời cũng nhá nhem sập tối, mà nàng đi nầy giờ cũng mệt đừ cả người, thêm cả chuyện Huyết Phong đang giận nàng cũng khiến tâm nàng phát mệt. Quá buồn chán, Miêu Miêu vội bước lên cầu thang, Tĩnh Lâm theo sau hỏi: “Người muốn đi đâu vậy?”

“Về phòng ta.”

Tĩnh Lâm gật đầu hiểu: “Hương này thưa, phu nhân.”

Đứng trước cửa phòng, đợi Tĩnh Lâm an tâm thoái lui rồi Miêu Miêu mới đẩy cửa bước vào trong, điều đầu tiên mà nàng tìm ngay lúc này nhất chính là... giường ngủ. Miêu Miêu như con thiêu thân bay xả vào mặt giường, kín đáo kéo màng cửa khép lại rồi đặt mình lên gối, đảo mắt một vòng rồi lìm đim nói khẽ: “Đứng là rộng thật...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Yêu Chiều Không Dứt

Bên trong thư phòng, Huyết Phong đưa tay lật từng trang sách xem xét, bề ngoài tưởng hấn đang rất chăm chú nhưng thật chất tâm hấn lại phiêu du nghĩ về Miêu Miêu, có thể nói nàng chính là thuốc độc ám ảnh hấn cả ngày lẫn đêm vẫn không tha, hấn không thể chuyên tâm vào bất cứ thứ gì kể từ lúc ngộ lợ nàng. Bằng chứng là trước mặt hấn ngay lúc này, mặc cho Tĩnh Vũ và Tĩnh Danh thay nhau trình bày về những hoạt động vừa qua của Linh Túy Hào, nhưng cả hai vẫn không hề mấy may nhận ra chủ thượng họ đã bị bỏ bùa mê.

“Chủ thượng, vừa mới đây trên chấn giang hồ vừa xuất hiện một danh nhân mới, theo điều tra tên hấn là Đại Vệ Khắc. Nhưng trước mắt ta chưa có gì cụ thể cả, ngoài những vụ án hấn mới ra tay với La Môn trưởng khách, quan Minh Nhĩ.” Tĩnh Danh nghiêm mặt đưa ra vấn đề.

Huyết Phong lạnh lùng nhìn vào bản báo cáo, hỏi: “Hấn thuộc môn phái nào?”

Tĩnh Vũ trầm giọng đáp: “Hấn là một người tinh thuật y pháp, hấn hoạt động qua cách giao dịch và chuyên sát người bằng phi tiêu, có thể nói khi hấn ra đòn thì không mục tiêu nào có thể thoát khỏi. Tên này không nổi danh xưng trên giang hồ, cả thông tin cho rằng hấn là người của môn phái nào thuộc hạ vẫn chưa điều tra ra được, nhưng mà võ công hấn xét ra không thể xem thường. Thuộc hạ đã thám dò qua hiện trường vụ án, thì thể người chết đều có dấu tụ ám khí, đòn ra tay của hấn chủ yếu nhắm vào huyết hần, ngực và tay.”

Nghe xong, đôi lông mày kiếm gần như nhú chặt lại rồi lại giãn ra, Huyết Phong nhếch mép nói: “Hấn sẽ không có trở ngại gì nếu như không đụng vào vụ

làm ăn của chúng ta. Người đó, tạm thời người các người hãy để yên đi.”

Tinh Vũ và Tinh Danh nhìn nhau thâm hiểu: “Đã rõ thưa chủ thượng.”

Huyết Phong không nói gì rồi gật đầu cho bọn họ lui. Đến khi cảm nhận được sự trống trải xung quanh, Huyết Phong mới quăng tờ báo cáo sang một bên. Nghĩ ra điều gì đó, hắn quyết định rời khỏi ghế phi thân bay ra ngoài...

Dịch Anh đang dơ tay bụng đỡ giúp mọi người trong tay, xem ra người ở đây cũng không đến nỗi khép kín, ngược lại họ rất thoải mái khi thấy nàng có ý định làm chung. Hành động lau bàn bị gián đoạn khi Huyết Phong đột ngột xuất hiện, hỏi nàng như thể muốn bóp cổ nàng tới nơi: “Phu nhân đâu?”

Thoáng giật mình, Dịch Anh hơi dơ người trả lời vừa hướng tay chỉ lên lầu: “Phu nhân đang nghỉ ngơi...”

Vũ...

Nàng tắc lưỡi: “Người gì đi đến bất định...” Tất nhiên là câu nói của nàng rất nhỏ, cực kỳ nhỏ...

Huyết Phong đẩy cửa bước vào, đến bàn nước hắn đưa tay gỡ mặt nạ bạc đặt xuống rồi bước chân nhẹ nhàng đi theo hơi thở của ai đang ngủ say. Miêu Miêu bị phát hiện dễ dàng, tựa như một con mèo nhỏ lười biếng đang say giấc trong chăn bông nệm ấm. Hắn phải thừa nhận, gương mặt nàng khi ngủ rất đáng yêu, khiến hắn muốn ôm trọn vào lòng mà đem đi cất, tuyệt đối không để ai nhìn và chạm lấy. Hắn ngồi bên cạnh ở mép giường, tay cẩn thận lùa tóc nàng sang một bên, vừa ngắm nhìn vừa than thở: “Nuông tử, xem nàng đã làm gì ta đây...” Trong ý thức mơ màng, Miêu Miêu cảm thấy mình đang nằm trong lòng Huyết Phong, cánh môi khẽ cười, lầm bầm: “Tên yêu nghiệt...”

Tuy nhiên Miêu Miêu không hề biết rằng câu vừa thốt ra đã khiến kẻ bên cạnh rất kinh ngạc. Sắc mặt tối sầm và tái xám đi. Người mắt trằm và thoáng qua nét đau thương khó tả.

‘Miêu nhi đang nghĩ tới ai sao? Yêu nghiệt là kẻ nào khiến nàng nhắc đến ngay cả khi đang ngủ?’

Mọi ưu phiền và tâm trí rối bời khiến đầu óc hắn trở nên tăm tối hơn, thế nhưng mọi thứ lập tức bay biến chỉ khi Miêu Miêu nói: “Phong... Phong...” Chỉ chờ có thế, hắn như được tiếp thêm sức mạnh lạ thường, trong lòng như rót một cốc đào ngọt lịm, dâng tràn một cõi ấm áp đến khắp tế bào.

Huyết Phong khẽ tiến lại gần, vụng trộm hít hà hương thơm toát từ người nàng, và không ai biết được là hắn đã rất nhớ nàng, nhớ tất cả... Miêu Miêu khẽ nhủ mảy may vì bị phá rối, nàng cảm giác như ai đó đang theo dõi, cơ thể nàng đang thoải mái đột ngột rơi vào lòng ngực của ai đó. Thật sẵn chắc và quen thuộc...

Có vẻ như Huyết Phong không có ý định để Miêu Miêu ngủ sâu hơn nữa, ánh người lóe lên tia xảo quyệt, tà mị. Bạc môi vừa nhếch cười bí hiểm vừa di ngón tay theo làn môi dưới của nàng. Hắn nhẹ nhàng mà mạnh mẽ, vừa âu yếm vừa chiếm đoạt, vừa tận hưởng vừa chiếm thêm dục sắc. Cánh môi bị cưỡng đoạt một cách bất ngờ, Huyết Phong đắm mình vào mật ngọt trong khoang miệng nàng, thật nóng bỏng và ngọt ngào. Miêu Miêu nhất thời bị cướp mất hơi thở, và ý thức bảo vệ mình cuối cùng đã khiến nàng thức giấc, mở mắt.

“Người... người...” Miêu Miêu đã tỉnh, không ngoài dự kiến của hắn.

Huyết Phong miết nhẹ vành môi dưới rồi đùa giỡn với nó, nâng niu và say đắm. Để khiến Miêu Miêu chịu hợp tác với hắn, y càng mê muội thổi hơi nóng vào tai nàng thủ thỉ: “Giao di... Ta đã rất nhớ nàng.”

Nàng như ngất trong câu nói đầy ám muội kia, thế nhưng nàng không thể nào đề phòng được nữa, tựa như một con thỏ lạc giữa bầy sói săn mồi. ‘Ôi Huyết Phong, ta cũng nhớ người...’ Nàng khó khăn trong nhịp thở thế thì sao có đủ hơi nói ra. Cánh tay vô thức đặt lên vai Huyết Phong ghi chặt.

Nhận được sự đồng ý Huyết Phong càng cao hứng ra sức thâm nhập địa bàn. Lưỡi hắn như chứa thuốc mê, ngọt mà say, thuần phục và điều luyện hợp trọn linh khí của nàng. Cả hai dây dưa với nhau như một điệu nhạc tưởng chừng không bao giờ dứt, nồng nhiệt và cháy bỏng như ngọn lửa, vừa thư thái như ánh trăng soi rọi. Từ vị đầu tiên này, e là không chỉ Miêu Miêu mà Huyết Phong cũng không bao giờ quên.

Rời khỏi bạc môi ấy, nàng mới lấy lại hơi thở, đỏ mặt hỏi: “Lúc đó... tại sao người giận ta?”

Không trả lời Miêu Miêu ngay, Huyết Phong vuốt cằm nàng suy nghĩ một lúc rồi nói: “Vì sao nàng lại giấu thân phận mình? Ta không đủ tin tưởng để nàng kể sao...”

Nàng lác đầu phủ nhận: “Không hề. Ta chưa có dịp nói cùng người chứ không có ý giấu người chuyện này...” Miêu Miêu ngập ngừng hỏi: “Vậy tại sao người lại nhận ra ta là truyền nhân Thánh Y Cổ?”

Ngón tay không an phận của Huyết Phong tiếp tục càn rỡ, di theo viền môi dưới nàng mà nâng niu. Hắn gật đầu nói: “Cũng không có gì là lạ, ta nhận ra là do vũ khí nàng cầm trên tay lúc khai triển võ công... Trên chốn giang hồ này, ngoài môn phái Đoan gia ra thì không bất cứ ai có được nó, bởi Độc Chấn Lưu đó là thứ vũ khí độc nhất do y chế tạo ra. Biết được sự lợi hại của nó nên có rất nhiều người muốn đoạt được tuy nhiên chưa một ai có thể đánh bại hai bậc sát thủ Đoan gia cả. Gần đây, võ lâm lại truyền tin Đoan gia đã có truyền nhân mới, mà chính nàng đang sở hữu Độc Chấn Lưu, nên ta nghĩ nàng là người kế vị Thánh Y Cổ tiếp theo.”

Miêu Miêu gật đầu hiểu ra, còn định nói gì đó nhưng bụng nàng đã biểu tình trước: “Ợt ợt...”

‘Ôi trời, ta thật muốn chôn mặt xuống hố cho rồi...’ Trong suy nghĩ của Miêu Miêu.

Huyết Phong cười ra tiếng, giờ giọng chăm chọc: “Nàng đói rồi sao? Nàng muốn ăn gì...”

Miêu Miêu ngây thơ, thật tình đáp: “Là gà, cá,... um... um...”

Đánh gãy lời nói của nàng, Huyết Phong lại một lần nữa xâm phạm “cấm địa”, cánh môi lại một lần nữa bị chèn ép, ủy khuất thốt lên: “Dừng... dừng...”

Hắn cười ma mĩnh: “Trước khi để nàng no, ta cũng phải ăn một chút chứ nương tử.”

“Tên yêu nghiệt đáng chết...” Nàng bắt lực gào thét. Tay không khách khí liền húc một cái rõ đau vào bên hông Huyết Phong, có hiệu nghiệm, hắn lập tức giật mình rời khỏi môi nàng, sắc mặt ủy khuất như trẻ con bị cướp quà.

“Nương tử, nàng đúng là không biết thương thức...”

Mặt nàng đỏ gay vì ghen: “Ta... ta mới không cần. Mau tránh ra, ta cần đi ăn.”

Thấy nàng đã đi ra ngoài hắn cũng nhanh chóng lấy mặt nạ đeo vào. Thế đó, giờ “bữa ăn” nhẹ của Huyết Phong đã xong, bây giờ chỉ chờ nương tử ăn đúng nghĩa “bữa ăn” thôi.

Phía dưới tuy còn xôm xao nhưng mọi người đã nhanh chóng vào chỗ ngồi hết rồi, lúc này thức ăn đã được đem lên bày ra mỗi bàn. Thế nhưng, mọi thứ bỗng dưng bị ngưng trệ không phải vì hương thơm món ăn, mà là sự xuất hiện hiếm hoi của chủ thượng. Đó giờ không ai thấy người xuống sảnh nói chỉ là ngồi vào bàn ăn góp mặt, ngày hôm nay đúng là không có trăng đêm rồi. Tuy bất ngờ nhưng mọi người vẫn cúi chào: “Chủ thượng, phu nhân.”

Miêu Miêu ngại ngừng cười: “Không cần câu nệ, mọi người hãy tự nhiên đi.”

Tất cả đều kinh ngạc trước nàng, qua ngữ khí có thể đoán nàng là người rất có khí chất. Dám cướp lời chủ thượng đã là gan to lắm rồi, mọi người đồng loạt đổ dồn mắt nhìn về Huyết Phong, trong lòng thầm run rẩy không biết người có trách phạt không. Ngược lại, Huyết Phong còn gật đầu cười, giọng điệu ôn nhu vượt luôn mức bình thường: “Các người cứ nghe theo lời phu nhân. Hảo, tất cả ngồi đi.”

Đùng. Cả xấp người run lạnh như có con rét vừa chạy dọc qua, sự thay đổi đột ngột của ngày hôm nay quả khiến mọi người đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Hi vọng là chuyển biến tốt.

“Đa tạ phu nhân và chủ thượng.”

Tĩnh Sát từ phía bếp đi lên, ánh mắt cũng cực kì to-hết-cỡ khi thấy Huyết Phong dưới sảnh, hắn lại gần ngập ngừng hỏi: “Chủ thượng...” muốn ăn ở đây?

Miêu Miêu khẽ nhướn mày nghi: “Bộ hắn xuống đây ăn là chuyện kinh thiên gì sao? Biểu cảm ngàn người như một...”

Ngoài trời những cơn gió nhẹ thổi xào xạc tán lá, lâu lâu lại có tiếng rít khẽ qua cửa sổ, ở trên cao những đám mây xám đã kéo đến che lấp cả ánh sáng le lói của vầng trăng, những đợt gió bỗng dưng càng cuộn cuộn thổi mạnh hơn... Có phải chỉ là dấu hiệu đơn giản của một cơn mưa?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Vé Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Ăn Giấm Chua

“Phu nhân... Chậm lại...” Tĩnh Lâm chạy phía sau hớn hớn, sắc mặt tái đi vì mệt, lưng áo phía sau cũng ướt một mảng mồ hôi. Liếc sang bên cạnh hắn còn có Dịch San, tình trạng của cả hai đều đuối sức, nguyên do là cả buổi đều rượt chạy theo đuổi Miêu Miêu. Chắc bọn họ phải gọi phu nhân là “cóc nhảy” mất, hết chạy qua gian hàng này lại nhảy sang khu chợ khác, báo hại bọn hắn muốn than cũng không lên tiếng nổi.

Miêu Miêu lúc này mới xoay đầu lại, bắt gặp hai thân ảnh quen thuộc, nàng ngây ngốc nhìn: “Ừa? Hai người theo ta làm gì?”

Dịch San thờ phào: “Àn. Do chủ thượng lo lắng cho phu nhân nên không an tâm, mới quyết định cử hai thuộc hạ đi theo người...”

“Còn người?” Nàng quay sang Tĩnh Lâm.

Tĩnh Lâm cười gượng đáp: “Vì biết phu nhân đi chợ mua nguyên liệu nấu ăn nên thuộc hạ đi theo phụ tá...”

Nàng bều môi nhìn hần, ý nói: “Chứ không phải cô tình đi theo Dịch San giúp đỡ sao?”

Hần giả vờ như không thấy ánh mắt trừng trừng của Miêu Miêu. “Về khoảng này, phu nhân thật lợi hại...” Trong suy nghĩ của Tinh Lâm

Miêu Miêu ám ức: “Tên yêu nghiệt nhà người đứng là có cái lưỡi hứa xong cũng nuốt. Đã cam kết cho ta ra ngoài với điều kiện mạng mạng sa, vậy mà...” Nàng liếc sang hai người họ rồi lắc đầu than thở...

Dịch San và Tinh Lâm tái xanh cả mặt. “Ồi, phu nhân cao quý của họ đây sao?”

“Đã có hai người cũng tốt, chúng ta đi mua nguyên liệu nhanh rồi về sớm.”

Đầu tiên, Miêu Miêu đến cửa hàng bán rau củ, sau khi đánh giá một lượt chắc ý rồi nàng mới đưa tay cầm xem thử. Xem xong, nàng gật đầu hài lòng, quả thật ở cổ đại hàng bán ra đều tươi tốt, nàng có thể chắc một điều là tuyệt đối ở đây không bom thuốc bậy bạ như thời hiện đại, 100% an toàn.

Sau khi mua đầy đủ các nguyên liệu rồi, cả ba người đều đồng ý quay về Linh Túy Hào, nhưng ý nghĩ đó bị cắt ngang khi Miêu Miêu bị cuốn hút vào quầy bán kẹo hồ lô trước mặt.

“Cô nương có muốn ăn hồ lô không?” Lão ông nghe tiếng khách, khuôn mặt chất phát mừng rỡ, nở nụ cười hiền nhìn nàng.

Miêu Miêu nhìn kẹo hồ lô đã thấy kích thích vị ngọt, nhưng gian hàng dường như rất ế ẩm, nàng quan tâm hỏi: “Lão bán ở đây được không? Ta thấy lão rất mệt...” Mồ hôi nhễ nhãi trên trán lão, thế mà ông không mấy may để ý.

“Chắc trời hôm nay nắng gắt quá. Xem ra lão lại ôm đống hồ lô này về nữa rồi...”

Miêu Miêu nhìn cây hồ lô đặt trên kệ, ánh người chột lóe sáng thích thú, cổ họng nàng nuốt khan vì màu sắc đỏ au đầy quyến rũ kia. Lão ta lấy một cây hồ lô rồi đưa cho nàng, bảo: “Cô nương thử ăn rồi cho lão biết vị nó thế nào. Cháu lão rất thích loại hồ lô này, nó vẫn thường khen là rất ngon nhưng buồn là lão chẳng thấy ai ghé mua...” Nói đến đó, mặt lão thoáng buồn đi.

Miêu Miêu gật đầu cười: “Àn. Sau khi ăn xong ta sẽ mua giúp lão...”

Nàng đưa tay gỡ mạng sa ra, Tinh Lâm lập tức giật mình ngăn cản: “Phu nhân, đừng...”

“Người có thấy ai ăn mà đeo mạng sa bao giờ chưa? Thử xem các người có ăn được không?” Nàng gần giọng nhắc nhở.

Mặc kệ không quan tâm tới hai người họ nữa, Miêu Miêu nhanh tay đón lấy cây hồ lô đầu tiên ném thử. “Thật ngạc nhiên...”

Lão bán hàng cảm thấy lo lắng khi thấy người nàng dơ dơ, mặt tròn to rồi chớp chớp nhìn lão. Ông sốt ruột khua tay: “Thôi chết rồi. Cô nương, nếu không ngon thì bỏ ra đi, lão sẽ bồi thường cho người...”

Miêu Miêu tí mắt cười tươi rồi lắc đầu nói: “Không a, hồ lô của lão hảo là tuyệt vị ấy chứ. Hương vị rất độc đáo a, ngọt ngọt lại chua chua, hảo hảo...”

Câu nói của nàng hơi lớn so với quy định, có vẻ như Miêu Miêu cố tình nói to ra. Nếu đúng là như vậy thì nàng hoàn toàn thành công khi thu hút được mọi ánh nhìn của mọi người gần gian hàng đó. Trong khi đó, Miêu Miêu vẫn thản nhiên ném cây thứ hai, miệng cố tình cười đến say lòng người, vừa suýt xoa: “Oa... hảo là tuyệt vị a...”

Lão bán hàng không biết chuyện gì nhưng ông rất hứng khởi khi được nàng khen ngợi. Tinh Lâm dè chừng nhìn xung quanh, cảm thấy sự tình bất ổn, lòng ca than: “Người gì đầu bu ra quá trời vậy, toàn nam nhân... Không được rồi.” Hần giật tay Dịch San, nói: “Đến lúc phải đi rồi Dịch San, mau gọi phu nhân rời khỏi chỗ đó thôi.”

Vấn đề ở đây là, ban đầu gần đó một số người nghe thấy tiếng người khen hồ lô ngon vì sinh tò mò nên có người muốn đến ném thử, khi họ đến gần bắt gặp dung nhan tuyệt đẹp kia, lòng tựa như say giữa ban ngày, nhưng rõ ràng không hề uống rượu. Thế là nam nhân giống như sa vào hủ mật ngọt, đổ đôn về gian hàng hồ lô để ngắm mỹ nhân.

Miêu Miêu khẽ liếc mắt nhìn xung quanh, đúng là sắp nghẹt người mất rồi, nàng cười hô to: “Mại dô, Mại dô, kẹo hồ lô ngon tuyệt vời nhất luôn đây. Vị ngọt tan chảy vào cả đầu lưỡi, mùi hương lại càng đậm đà, hòa tan một vị ngon - ngọt - chua đặc trưng luôn đây. Mại dô...dô...”

Quả nhiên lời rao có sức công phá rất rộng, nàng vừa dứt tiếng là hàng người xấp xập nhau đòi mua: “Bán ta 10 xâu đi lão...” – “Ú ừ... 20 xâu luôn đi...” – “Tránh ra, tránh ra... ta tới mua trước mà. Bán ta 4 xâu đi.” – “Định làm càn a. Té ra hết, ở đây có bao nhiêu xâu hốt bán cho bọn công tử hết... Nhanh đi lão già...”

Lão ông bận túi bụi để gói hàng bán, không có đủ thời gian để nói một lời đa tạ chân thành. Lão ta bỏ nhiều xâu hồ lô vào một cái giỏ, rồi đưa cho Miêu Miêu, cười bảo: “Đa tạ cô nương đã giúp lão. Đây là chút thành ý của lão, mong cô nương nhận cho.”

Miêu Miêu mỉm cười rồi nhận lấy, nhưng vô tình điều đó càng tăng sức hút cho mấy lũ ong vò vẽ bắt đầu tụ đến nhiều hơn. Bấy giờ, Tinh Lâm và Dịch San đều bị đẩy dòn ra phía ngoài, cả hai đều chật vật và chen chúc vào đám đông để kìm nàng. Thế nhưng, bọn họ đã bị chặn đường cả rồi, cảm giác phía sau truyền đến cảm giác lạnh sống lưng, tựa như cặp mắt sắc bén đang rất tức giận nhìn họ. Thôi tiêu rồi, giữa lúc thế này linh cảm xấu luôn chính xác đến bất ngờ.

“Chủ... thượng...”

Bất gặp hình ảnh bị bắt tại trận của họ, Tinh Sát đánh lắc đầu ra về đầy tiếc nuối nhìn hai người, kiểu như: “Đã bảo rồi không nghe...” Tinh Lâm trừng mắt lại: “Đẹp ngay đi.”

Huyết Phong lạnh lùng quét quát nhìn đám người đông đúc trước mắt, khỏi phải nói mặt hấn đã đen như đất nòi, quá dễ để đoán chuyện gì đã xảy ra. Bất gặp thân ảnh nhỏ nhắn quen thuộc, chân đạp một lực rồi bay đến chỗ Miêu Miêu, chỉ trong chớp mắt Miêu Miêu đã nằm gọn trong “móng vuốt” của Huyết Phong.

Cảm xúc của Miêu Miêu khi bị hấn cấp đem về Linh Túy Hào: “Cổ đại ơi. Ngươi đúng là gây phiền phức cho ta rồi.”

.

Huyết Phong nhốt nàng vào phòng, người mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt nàng, giọng rít lên tức giận: “Nàng đã hứa ta những gì, Miêu nhi.”

Miêu Miêu lạnh sống lưng, nàng vừa lắp bắp vừa khua tay diễn tả: “Là... là... ta mua hồ lô... nhưng ngươi biết đó... phải tháo xuống...”

Không hài lòng với câu trả lời đầy khả nghi kia, Huyết Phong càng tăng nộ khí bất thường: “Chưa đủ. Nếu ăn hồ lô thôi thì đám ruồi nhện kia tại sao lại bu quanh nàng?”

“Ôi trời! Đùng bảo là hấn đang ghen đó chứ.” Tiếng lòng ca bất hủ.

Giọng nàng run run: “Đó... là những người mua hồ lô thôi mà. Ngươi đừng hiểu lầm...” Trời, nàng đang sợ đấy ư?

Cảm thấy nàng đang sợ sệt, Huyết Phong khẽ nén lại cơn giận vô cớ của mình. Hấn giữ chặt lấy eo nàng siết chặt vào tường. Giọng hấn trầm và khàn: “Thật sự? Chứ không phải họ vì dung nhan của nàng mà bu tới sao, rốt cuộc nàng đã hiểu lý do vì sao ta nhắc nàng luôn luôn mang theo mạng sa chưa?”

Miêu Miêu gật gật vô tội và, đừng nói nàng nhát cáy, hãy trách sao hình ảnh hấn bây giờ thật dọa người đi. Nàng tin hấn có thể xấn tới bóp cổ nàng nếu nàng nói sai một li đấy.

Quá ủy khuất trong lòng, Miêu Miêu buồn ra mặt, cúi mặt chịu tội như thể vừa mắc tội tày trời. Huyết Phong hông ngờ tiểu nữ nhân sẽ đau thương đến như vậy. Trong lòng giằng dỗi cảm giác tội lỗi, tay nhẹ nhàng xoa đầu nàng trấn an, ôn nhu dỗ dành: “Hào hảo là ta sai nhưng lần sau nàng sẽ không được ra ngoài nếu thiếu ta nữa. Ta đã rất tức giận trước ánh mắt của bọn họ, ta giận mình vì sao không móc mắt họ ngay trên đường...”

Miêu Miêu thoáng đờ người trước lời bá đạo của hấn nhưng thật chất lòng lại rất vui vẻ khi nghe được.

“Đúng là nam nhân cổ hủ...” Nàng nghịch ngợm nghĩ trong đầu, tuy thế môi nàng lại chủ động áp sát vào bạc môi hấn.

Thật nhẹ nhưng rất có tác dụng.

Nàng đỏ mặt nói: “Huyết phong, ngươi mãi mãi là của ta, bất cứ nữ nhân nào ve vãn ngươi. Ta sẽ là giết ngươi nếu ngươi để chuyện đó xảy ra. Nhớ đó.”

Hấn nhếch cười thỏa mãn: “Ta sẽ tự nguyện chết dưới tay nàng.”

.

Miêu Miêu chạy xuống sảnh, điệu bộ gấp gáp nói: “Thức ăn đã mua để ở đâu rồi?”

Huyết Phong đi bên cạnh nói: “Ta nghĩ đã giao cho Ngũ Dinh rồi.”

Chỉ chờ có thế, nàng nhanh chóng chạy vào bếp nhưng đứng giữa cửa thì quay mặt lại nói to: “Huyết Phong, nếu ngươi mà xử tội họ thì tối nay ngươi sẽ biết sàn lạnh đến cỡ nào.” Nói xong, nàng cũng khuất bóng sau tấm màn, để lại mấy cặp mắt kinh ngạc nhìn vào khoảng không vô định.

Tinh Lâm và Dịch San sắc mặt tái xanh vì khiếp. “Đây là phu nhân giúp họ hay đẩy họ xuống vực nhanh hơn a?”

Đối lập với hai gương mặt “tắc kè” kia thì hai gương mặt ưu tú còn lại rất ra vẻ. Tinh Sát và Dịch Anh khẽ lắc đầu tặc lưỡi, điệu bộ chính xác là cảnh u buồn tiễn biệt người đi.

Huyết Phong giật giật khóe miệng, đi lại chỗ Tinh Lâm và Dịch San, từng bước, từng bước...

Tinh Lâm cúi đầu nói: “Chủ thượng, là do lỗi của thuộc hạ không phải San nhi...”

Dịch San biết ơn, nhưng vội phủ nhận lại: “Không phải, chính là lỗi của thuộc hạ...” – “KHÔNG ĐÚNG.” Cả hai tranh chấp giành lỗi thuộc về mình, chung quy từ tận đáy lòng họ không muốn đối tượng chịu ủy khuất.

Huyết Phong thâm cười trong lòng, mặt sắc lãnh đạm nói: “Có lỗi, tất nhiên phải trừng phạt. Hai người... mau vào xem nàng cần gì mà giúp đi, đó là cách chuộc lỗi.”

Tinh Lâm Dịch San nhìn nhau ngờ nghệch, trong lòng như vừa vút mấy cục đá nặng. Tinh Sát và Dịch Anh bày mặt hớn hở chạy đến gần bọn họ: “May quá thoát rồi!”

“Cũng nhờ bọn này phù hộ cho đấy.” Tinh sát trơ trẽn vênh mặt nói. Ngay lập tức liền nhận đủ ánh mắt dao găm của Tinh Lâm và Dịch San. Dịch Anh che miệng cười nói: “Đáng đời.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Vé Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Cuốn Hút Khó Cưỡng

Miêu Miêu đưa tay vén bức màn bước vào trong, đảo mắt nhìn mọi người đang chuẩn bị cho bữa trưa. Thấy thấp thoáng bóng dáng của Ngũ Dinh, nàng bèn lên lại gần rồi hỏi: “Dinh lão bà, người làm tới đâu rồi?”

“Như thường ngày thôi. Nào lại đây, ta thắc mắc những nguyên liệu người mua dùng để làm gì a?” Ngũ Dinh nhìn vào giỏ đồ của nàng rồi cất giọng hỏi. Trong lòng bà tự hỏi: “Những thứ này có thể nấu thành món gì đây...”

Miêu miêu mỉm cười vui vẻ: “Àn. Một lát Dinh bà bà sẽ hiểu ngay thôi.”

Điều bộ mặt mờ mà đáng yêu của Miêu Miêu khiến một người khó tính như Ngũ Dinh cũng phải bật cười. Không muốn kéo dài thời gian thêm, bà nhanh chóng gặt đầu rồi đưa Miêu Miêu đi làm sạch nguyên liệu. Sau một hồi loay hoay, cuối cùng Miêu Miêu đã hoàn thành xong các giai đoạn chế biến cơ bản như: cắt, băm, gọt vỏ... Vì Miêu Miêu đã khá quen với dụng cụ làm bếp nên khâu nấu ăn khiến nàng không lóng ngóng nhiều, ngược lại rất thành thạo. Ngũ Dinh cũng một mặt khen ngợi, không tưởng nữ nhân cao quý như nàng có thể làm được, ban đầu bà cũng chỉ nghĩ đơn thuần là Miêu Miêu vào đây một lúc rồi sẽ chán, đi ra ngoài. Nhưng nhìn hình ảnh nàng say mê nấu ăn như thế, Ngũ Dinh nghĩ mình đã sai lầm mất rồi.

Miêu Miêu bận bịu với mọi thứ. Nàng đang canh thời gian bữa trưa để đem đồ ăn ra đúng giờ.

“Phúc Nhã, người lấy hạt sen này trộn vàng đều với cơm đi, lửa vừa thôi, một lúc bỏ thêm cải vào...”

Quay sang người bên cạnh: “Còn cái này người hãy đặt nó trong nồi, vùng này sẵn đem đi rang đều là được.”

Như thắc mắc với thứ nguyên liệu Miêu Miêu nàng làm, một nữ nhân khác lên tiếng hỏi: “Phu nhân, sao người mua sen nhiều vậy? Liệu ta có ăn hết chúng không?”

Miêu Miêu tiếp tục thái rau, vừa nói: “Vì món chính hôm nay của ta là sen nên ta cố tình mua nhiều hơn. Ngoài ra, sen rất bổ có thể sử dụng làm thuốc nữa đấy.”

Khu bếp làm như hôm nay nháo nhào cả lên, khiến người bên ngoài nhìn vào cũng đầy tò mò, chờ đợi...

Đến giờ Ngọ. Mọi người đều ngồi vào bàn ngay ngắn, ai nấy đều sốt ruột muốn nếm thử tài nghệ nấu nướng của phu nhân. Chỉ ngửi mùi hương từ bếp thoảng thoảng ra ngoài cũng đủ khiến bọn họ nao nức cả rồi.

Cuối cùng, đồ ăn từ phía trong đã sẵn sàng bung ra, mùi hương nhẹ nhàng theo gió thoảng phảng phất ra ngoài làm mọi người hứng chịu một cơn đói ập tới. Tinh Lâm sau khi cho ngựa ăn cũng bước vào quán, vừa vào hồn y như tan gọt theo mùi thức ăn, khỏi đợi ai nhắc nhở y đã nhanh nhẹn chiếm lấy ghế ngồi cùng mọi người.

Huyết Phong bước xuống cầu thang, phía sau là Dịch Anh và Tinh Sát theo sau. Khi tất cả đều vào bàn lẫn cả rồi, thì thức ăn cũng lần lượt bung ra. Mỗi bàn đều là mỗi món đặc trưng, đủ sắc, đủ vị, mùi hương ngào ngạt lan toả xung quanh, một số người thèm ngậy ngất đến nỗi khoé miệng chảy nước bọt.

Tinh Sát quan sát một lượt rồi phán: “Phu nhân hảo cao tay nấu ăn thôi cũng đã chiếm hữu cả bụng đói của họ rồi.” Miêu Miêu sớm đã thay bộ y phục mới, nàng đứng lên và nói: “Xem như đây là món quà đáp lễ của ta với mọi người. Xin mọi người cứ tự nhiên mà thưởng thức nếu không ngon mong mọi người bỏ qua cho ta vậy.”

Nghe xong, một người đàn ông đứng dậy cúi đầu nói: “Phu nhân khách sáo, Linh Túy Hào đây mới có phúc được người đề tâm.”

“Đúng rồi, phu nhân thức ăn của người luận hảo rất ngon và thơm a. Thuộc hạ thật có vinh dự,” Một người khác vội chèn thêm lời.

“Đúng Đúng...”

Mọi người cùng nhau dâng ly rồi cạn chén, cứ thế bữa ăn ngày một nhộn nhịp vui vẻ.

“Nàng cứ thế này thì ta phải làm thế nào đây, nương tử.” Huyết Phong đi tay theo viền môi nàng, giọng tà mị nói vào tai nàng.

Miêu Miêu nhưn mảy nghi hoặc, nàng đâu có bỏ thuốc kích thích vào thức ăn đâu ta?

“Người đói quá sinh ra loạn ngôn à?” Nàng trêu.

Cặp mắt hấn toát lên vẻ tà ác, lại cộng thêm điệu bộ nhếch mép cười càn làm nàng không lạnh mà run. “Nương tử, xem ra ta dạy dỗ nàng vẫn chưa đủ nhỉ?”

Nàng thất kinh. “Ồi không.”

“Huyết Phong a. Ta chưa ăn nữa mà, người nên...” Miêu Miêu cố vớt vác lấy làm trụ.

Ngạc nhiên thay Huyết Phong chẳng nói chẳng rằng, hấn chỉ nở đúng nụ cười kinh điển rồi ôm thắt lưng nàng bay thẳng lên cầu thang. Nàng ú ớ trong cổ họng, vội trao mắt khẩn thiết nhìn bọn họ bên dưới, nhưng xui cho nàng rồi. Cái lắc đầu của họ khiến máu nàng muốn dâng tới não, chưa kể còn nghe lời thì thầm: “Thiện tai... thiện tai...”

Miêu Miêu nghiêng răng nói: “Tên yêu nghiệt nhà người đúng là không biết điều. Bỏn cô nương còn chưa được ăn đấy...”

Nàng cứ lải nhải bên tai Huyết Phong cho đến khi dừng trước cửa phòng nàng mới im bật. Huyết Phong tiến tới cạnh giường thả người nàng xuống, không cho nàng cơ hội chạy thoát hấn liền trực tiếp trụ hai tay nàng trên đỉnh đầu, cặp mắt như bị bỏ bùa nhìn theo môi nàng không rời. Giọng hấn khàn đi: “Nếu nàng còn không ngoan ta e là chúng ta sẽ động phòng sớm... Ồ, ta rất mong chờ đấy.”

Nghe vậy, các dây thần kinh lập tức căng cứng. Nàng thận trọng đáp: “Người sẽ không...”

“Ta sẽ không đảm bảo nếu người nàng tiếp tục nhức nhích.” Ánh mắt lộ rõ ngọn lửa đang khao khát chiếm hữu, tin vui là Miêu Miêu có thể đọc được ẩn ý của nó, nghĩa là: “Ta rất mong nàng nhức nhích đấy.”

Không gian xung quanh thoáng lặng im chỉ còn nhiệt huyết của hai người ngày một dâng cao, hơi thở ảm áp càng vì gần gũi cảm nhận rõ hơn. Nàng chưa từng trải cảm giác khó chịu mà lại lâng lâng trong lồng ngực như thế này, chân bắt giắc cũng mềm nhũn. Huyết Phong dịch chuyển ép thân nàng vào tường, hai tay chống ngang, càng quan sát rõ sắc thái ngưng ngừng mê người của nàng.

Miêu Miêu quan sát thấy hấn chắc không làm càn, chẳng biết nàng lấy đâu làm động lực để đẩy mạnh hấn ra. Xui thay, Huyết Phong hấn đã bắt được tay nàng. Hấn cười quyến rũ, nói: “Ta đã cảnh cáo nàng.”

Trong khi Miêu Miêu còn mờ mắt ngạc nhiên thì cánh môi vô tội đã bị một lực khác cuồng bá chiếm đoạt. Huyết Phong trụ eo nàng dùng nhức nhích, e rằng chỉ một cử động nhỏ của nàng, hấn cũng có thể bốc hỏa dễ dàng. Tuy rất muốn giải phóng cảm giác dục vọng này nhưng chưa đến thời điểm, nên Huyết Phong đành dồn hết kim nén vào cánh môi đỏ mọng, tha hồ cắn mút trút giận.

Dùng đầu lưỡi tinh tế lén lút vào khoang miệng chứa đầy mật ngọt mê luyến, đôi lưỡi vô lực chỉ biết chìm đắm theo, nhẹ nhàng nhảy điệu múa quán quýt nhịp đến say lòng. Được một lúc lâu, Huyết Phong mới chịu rời khỏi, nếu thêm nữa hấn sẽ càng muốn nhiều hơn. Làn môi mỏng đã ửng đỏ ươn ướt càng thêm mê người, hấn cắn răng kiềm chế đặt tay kéo nàng ôm chặt điều khí.

Thoát khỏi cơn say Miêu Miêu cũng tỉnh hấn, cảm nhận thân nhiệt của hấn có chút khác thường. Nàng đưa tay đẩy hấn ra nhưng bị giọng nói khàn cất ngang: “Đừng cử động.”

Đợi một lúc sau, Miêu Miêu mới nhỏ giọng nói: “Ta muốn tắm, người ra ngoài đi.” May cho nàng, nếu như Huyết Phong không chịu kìm chế bản thân mình, e rằng nàng đã chẳng còn sức tắm nữa rồi.

Huyết Phong chậm rãi buông nàng ra, giọng hơi khàn: “Hào. Ta sẽ cho người chuẩn bị.”

Nói xong, hấn đặt nụ hôn nhẹ lên tóc rồi nhanh chóng rời khỏi, hấn sẽ cần dòng nước lạnh để kiềm hãm lại hạ thân đang ngứa ngáy này đây.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Cưới Ngựa Không May

“Phu nhân người có dự định xuống bếp nữa không? Dịch Anh đã chuẩn bị sẵn gỗ rồi a.” Tinh Sát mắt sáng khi thấy Miêu Miêu. Hôm qua bọn họ được một trận ăn no nê, nghĩ lại chắc tất cả đã bị nghiện đồ phu nhân nấu nên ngày hôm nay bọn họ rất nôn nóng muốn phu nhân trở tài lần nữa.

Miêu Miêu vừa bước xuống sảnh đã bị tên này chặn trước mặt, nàng nhún mảy trả lời: “Ta còn nhớ hôm qua các người đã cầu siêu cho ta đó. Người nghĩ ta nên tính sao đây hử?”

“Phu nhân, bọn này có muốn can cũng chẳng được a. Chủ thượng, người rất đáng sợ... Đứng không Tinh Lâm?” Tinh Sát khẽ huýt tay Tinh Lâm ở bên cạnh, hần đơ mặt ra rồi mới gạt đầu biểu tình chắc chắn, mặt sắc cũng không quên run sợ.

Nàng bữu môi khinh thường nhìn bọn họ, không quên chiêm thêm câu châm chọc: “Nếu hai người thích ta có thể truyền lại cho Anh nhi và San nhi, đến lúc các người thèm hãy gọi hai nàng ấy nấu sắn.”

Tinh Lâm và Tinh Sát nhìn nhau cười gượng, như đưa ra được quyết định sáng suốt gì đó, cả hai đờ mặt nhìn lại nàng: “Vất vả cho phu nhân rồi. Đa tạ.”

Miêu Miêu xuyt té ngựa, hai người họ không nghĩ là nàng nói thiệt chứ?

“Ta e là phu nhân không có thời gian giúp các người những việc đó đâu. Muốn nấu ăn hãy tìm Ngũ Đình mà học đi, đừng làm phiền đến nàng.” Huyết Phong từ ngoài cửa đi vào, vừa nói hần vừa giương mắt cảnh cáo, ngữ khí lạnh lùng.

Lạc vào đầu giọng điệu bất hủ đó, bọn hần xoay người cúi chào theo bản năng rồi lấp lửng nói: “Chủ thượng, tha tội...”

Miêu Miêu cảm thấy không khí căng thẳng, nàng khua tay: “Được rồi, các người đi đi.”

Không để bọn họ vào mắt, Huyết Phong quay sang Miêu Miêu, tay nâng chiếc cằm tinh xảo rồi nói: “Lần sau nàng đừng dễ lòng với bọn họ. Dù là bất cứ nam nhân nào cũng không được tiến lại gần nàng một bước, nghe rõ?”

Nàng gio tay chịu thua, thế mà hần cũng ăn giấm được, gạt đầu cười: “Hào hảo, vừa rồi ta chỉ định chọc bọn hần không ngờ hai tên lại cao hứng đến thế”

Huyết Phong chau mày khó chịu, đưa tay cốc nhẹ vào trán nàng: “Ngốc. Vì nếu có nàng giúp bọn họ sẽ được gần gũi với hai tỷ muội kia, việc có cao hứng hay không là chuyện tất nhiên rồi.”

“A. Chốc lại quên mất vụ này...” Nàng lắc đầu phụng phịu.

Huyết Phong hôn nhẹ vào má nàng, ôn nhu nói: “Hôm nay nàng muốn đi đâu không, ta sẽ cùng nàng đi. Ta đã hứa cho nàng ra ngoài chơi thì ngày hôm nay là ngày thi hành rồi.”

Nghe vậy, Miêu Miêu lập tức sáng mắt, khoe môi vẽ ra nụ cười ngọt ngào. Nhìn thấy bộ dáng của nàng, Huyết Phong âm thầm nói nhỏ: “Giờ thì ta suy nghĩ lại có nên dẫn nàng đi không đây.”

“Đừng... ta sẽ đeo mạng sa mà.” Vừa nói Miêu Miêu vừa chớp mắt nài nỉ, chiều này nàng chắc Huyết Phong thế nào cũng gục ngã cho mà xem.

Hần hít ngum khí sâu rồi nhắm mắt nói: “Thôi được rồi...”

Thấy chưa..

Khu chợ bên dưới vẫn sầm uất nhộn nhịp như thông thường nhưng có vẻ Miêu Miêu không hài lòng điều gì đó: “Huyết Phong, sao chúng ta không xuống dưới?”

Ồ. Ngắm cảnh ở trên... mái ngói?

Huyết Phong lắc đầu nói, tay xoa đầu nàng cung chiêu: “Ta biết nàng muốn xuống đó nhưng ta không muốn lặp lại cảnh như bữa trước.”

Nàng ủy khuất nói: “Vậy thì còn gì thú vị...”

“Nương tử ngoan, chúng ta chỉ ở đây một chốc rồi sang chỗ khác. Đến nơi mà ta muốn đưa nàng tới...” Hần đưa tay siết nhẹ thắt lưng nàng, vừa giờ giọng ôn nhu, tuyệt đối không có miếng băng “lạnh lùng” nào ở đây.

Nghe có chỗ đi mới Miêu Miêu lập tức phấn chấn ngay, nhưng ngoài mặt vẫn bày ra nét buồn bã, giọng nức nờ: “Nhưng ta muốn ăn hồ lô thì làm sao? Đi đi... ta muốn xuống đó. Có người bên cạnh ta chắc không có nam nhân nào bén mảng tới đâu.hôm qua.”

Huyết Phong trong lòng vốn không đồng ý nhưng ý chí bị đôi mắt ngập nước kia làm mũi lòng, hần cười khô: “Thôi được, nhưng mua xong chúng ta sẽ lập tức đi, nàng đừng bày trò thêm nữa.”

.

“Ông lão, bán ta xâu hồ lô đi.”

“Đây... là cô nương hôm qua đây mà. Ngày hôm qua lão thật lòng đa tạ cô nương rất nhiều...” Lão bán hàng mỉm cười vui vẻ.

Miêu Miêu gạt đầu cười rồi tay nhanh nhẩu lấy vài xiên hồ lô bên cạnh ông đứng. Nàng quay sang nháy mắt tinh nghịch với Huyết Phong. Hần hiểu ý, liền rút trong tay áo một túi tiền đặt trước bàn, y ân cần nói: “Xin lão hãy nhận số ngân lượng này đi. Nương tử ta đã ăn thì thông lệ phải trả tiền cho lão, lão đừng từ chối...”

Ông lão xúc động vội chấp tay cúi đầu đa tạ. Miêu Miêu và Huyết Phong đứng ở đó mua thêm vài xâu hồ lô rồi mới quyết định rời khỏi. Cả hai chuyển

sang địa điểm mới.

.

Miêu Miêu lộ vẻ ngạc nhiên nhìn xung quanh, nàng nhận ra đây là đất phía sau khách quán Linh Túy Hào, tò mò hỏi: “Ngươi đưa ta ra chuồng ngựa làm gì?”

Từ phía xa có nha dịch dắt theo một con ngựa cao lớn với bộ lông đen tuyền mượt mà, từng bước lộc cộc đi ra. Miêu Miêu ngỡ ngàng trước sự “đồ sộ” dựng ngay trước mắt, chưa kịp phản ứng đã bị cái nhấc bổng của Huyết Phong làm giật mình. Hắn ẵm nàng lên yên ngựa rồi thành thạo đặt lên đế ngồi sau nàng.

Miêu Miêu ngồi một bên còn khập khiễng vì khó giữ thăng bằng, chỉ biết ngả người ra sau lồng ngực Huyết Phong để trụ. Nàng vừa vuốt bộ lông mượt của nó vừa tí tít khen ngợi: “Ngựa này hảo đẹp a, bòm nó to nhìn trông thật oai phong. Ta chưa tiếp xúc ngựa bao giờ, đây là lần đầu tiên... cảm giác thật thú vị.”

Hắn một tay giữ cương một tay đem nàng ôm vào lòng thủ thi: “Àn. Ngựa này là của ta nó tên là Dạ Lưu, ngoài ta ra chưa ai có thể thuần phục cưỡi trên yên nó, và bây giờ thì nó sẽ để nàng cưỡi nó.” “Tại sao? Chẳng phải ngựa này rất khó cưỡi sao...” Mặt nàng ngốc ra.

“Vì nàng là nương tử của ta, tất nhiên nó phải để nàng cưỡi cùng ta rồi.” Huyết Phong vui vẻ đáp.

“Vây... nếu ngươi thú ai khác nó cũng sẽ để người đó cưỡi sao?...” Vốn dĩ câu này Miêu Miêu chỉ muốn hỏi khó hấn, nhưng bật ra đầu lưỡi rồi, trong lòng nàng bỗng dấy lên tâm trạng không vui, cảm giác ấy thật khó chịu.

Huyết Phong không nghĩ ngợi lâu, hấn liền đáp: “Nếu nàng không thuận thì ta sẽ không để chuyện đó xảy ra.”

Nghe vậy, cánh môi bất giác nở ra nụ cười hạnh phúc. Cả hai đi được đoạn đường khá xa, và theo như Miêu Miêu thấy thì phía trước là một cánh rừng. Nàng hỏi: “Chỗ chúng ta đến chẳng lẽ là rừng sao?”

“Đúng vậy.”

Cảm thấy Miêu Miêu còn hoang mang, hấn khẽ cười: “Ta từng nói sẽ giúp nàng cưỡi ngựa nhưng ta nghĩ ý kiến để nàng tập ở chỗ động người không phải là ý kiến hay nên bây giờ chúng ta phải tìm chỗ vắng vẻ.”

“Thật sao? Tuyệt lắm, nhân đây ta cũng muốn xe phong mỹ ở đây có thực sự đẹp hay không.” Ý nghĩ đó khiến tâm tình nàng ngày thêm phấn chấn, xem như hôm nay nàng sẽ tự thưởng cho mình một ngày thư-giãn.

Ngựa dừng giữa bãi rừng trống, Huyết Phong nhanh chóng rời ngựa trước rồi vươn tay ẵm nàng xuống sau. Hấn đưa tay di theo chóp mũi nàng, cười nhẹ: “Ồ đây? Nàng thích chứ?”

Lúc này nhìn Miêu Miêu tựa như một hải đồng được du ngoạn. Mắt nâu lấp lánh như những tinh tú trên trời cao, bộ dạng thích thú chạy lại những cảnh đẹp rồi say mê cất tiếng khen ngợi. Nàng ngắm nhìn bầu trời mùa hạ trong xanh, những đám cỏ xanh vươn cao và những bông hoa đồng nội tỏa ra thật mơ mộng...

“Nương tử, chân phải đặt vào đế này này. Sai rồi, không được kẹp bụng ngựa... Nàng có nghe ta nói không Miêu nhi?”

“Không được, nương tử phải cầm cương chắc tay vào. Kìa, chân ta vừa chỉ nàng đặt ở đâu mới đúng hả?”

“Nàng nắm bồm chặt sẽ làm ngựa khó chịu và chạy tứ lung đầy. Đây này, tập trung vào cầm cương ngựa đi, đừng nắm bất cái gì khác.”

“Sai rồi, nương tử...”

“Lại sai... làm lại.”

“Nếu nàng không nghe lời ta, ta sẽ tét vào mông nàng ngay bây giờ đấy.”

Bị giáo huấn cả buổi trời Miêu Miêu bắt đầu cảm thấy bức mình, nét hào hứng vừa rồi đã bay đâu mất hoàn toàn đối lập với sắc thái lúc bấy giờ. Nàng ghét giọng điệu cần nể của Huyết Phong nhưng lại không thể đánh hấn một trận (hoặc nàng biết mình không đánh lại hấn) nên âm thầm rủa hấn trong bụng.

”Đồ yêu nghiệt thôi.”

“Nương tử nàng vừa nói gì vậy?” Huyết Phong giả bộ trung bộ mặt ngỡ ngàng hỏi. Nhưng thật chất là nghe và rõ tất cả. Đùa chứ, hấn là sói sao lại không nhạy với âm thanh chứ. Hấn biết nhưng hấn không muốn trách phạt nàng nên đành giả lơ đấy thôi.

Huyết Phong vuốt cằm nàng nói: “Nương tử tập trung đi, nếu nàng tập cưỡi xong ta sẽ dẫn nàng săn thú.”

“Thật không? Săn thú? Ôi Huyết Phong, sao ngươi không nói sớm. Nào nào, nhanh lên.”

Từ lúc tảng tới đây cũng chưa thấy con thú dữ hay đại loại là thú vật lảng vảng quanh đây (trừ tên bên cạnh). Tinh thần phút chốc như được nạp đầy năng lượng, năng hào hứng nói: “Được rồi, mau kết thúc buổi tập ngựa đi nào.”

Nói xong, Miêu Miêu quát roi da vào mông Dạ Lưu, con ngựa hí một hơi dài rồi chạy vụt nhanh như gió. Huyết Phong để yên nàg điều khiển, hấn đứng từ phía xa quan sát mọi động tác của Miêu Miêu, bất chợt trong lòng có dự cảm bất an thì đúng lúc ấy âm thanh chói tai vang lên, Dạ Lưu hí lên rồi ngã rạp xuống đất. Điều kinh hoàng đối với Huyết Phong ngay lúc này chính là thân ảnh Miêu Miêu té văng ra ngoài. Trong tột đỉnh hoang mang, hấn chỉ có thể thốt lên: ”MIÊU NHI, CÂN THÂN...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Vé Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Vận Mệnh Thay Đổi

Nghe thế cũng không hỏi thêm chỉ lặng lẽ thả người dựa dẫm vào bờ vai rộng ấm áp, gió nhẹ lướt qua thoảng làm nàg khẽ chớp mắt hiu hiu tận hưởng.

Tại tửu lâu Linh Túy Hào

“Tinh Sát, người có biết chủ thượng và phu nhân đi đâu không? Thật kì lạ khi cả ngày chẳng thấy bóng dáng hai người họ trong quán...” “Tinh Lâm vừa bóc hạt dưa vừa quay sang Tinh Sát hỏi, lại nhìn sang hai ghế ngồi bị bỏ trống, hấn khẽ lắc đầu ngao ngán

“Ta nghĩ họ tự lo liệu được, có chăng ta nên lo lắng cho kẻ nào gây phiền phức cho họ thì hơn...” Tinh Sát chống cằm đáp.

Chợt nhớ điều gì đó Tinh Lâm đảo mắt nhìn xung quanh rồi nói: “Sáng giờ ta cũng không thấy Dịch Anh và Dịch San đâu cả, huynh có thấy họ không?”

“Có đây, hai người tìm chúng ta có việc gì à” Vừa mới nhắc đã xuất hiện, Dịch Anh và Dịch San từ phía ngoài đi vào, trên tay họ còn xách theo những thứ linh tinh gì đó. Tinh Sát vội đi tới cầm giúp, thấy lạ hấn mới hỏi: “Những thứ này là...”

Dịch San bê hết đồ đặt lên bàn rồi kéo ghế ngồi xuống, tay rót trà miệng giải thích: “Toàn đồ ăn không thôi, chủ thượng dặn hai ta đi mua cho phu nhân.” Ngừng một chút Dịch San nói tiếp: “Mà phu nhân đâu rồi?”

“À, phu nhân đi cùng chủ thượng rồi. Bọn ta cũng đang chờ người về đây. Ta nghĩ họ đã đi ra ngoài thành rồi cũng nên.” Tinh Lâm nhú mảy nhìn đồng đồ trên bàn, bộ chủ thượng tính nuôi phu nhân thành heo hay sao mà tắm bỏ cho người nhiều thế? Năm cái miệng chắc cũng không ăn hết, huống hồ phu nhân có phải người háu ăn đâu.

Dịch Anh thoảng nhìn ra ngoài, bóng chiều tà sớm đã u tối hơn rất nhiều, nàg lo lắng nói: “Sao phu nhân không hề nói ta một câu nhỉ...”

“Các người đừng lo chi tốn công sức. Xế chiều chủ thượng đã lấy ngựa cưỡi cùng phu nhân hướng vào rừng đi rồi, ta chắc họ sẽ về trễ đó, các người cũng mau về phòng đi, đồng đồ đó cứ để ta lo.” Triệu Ngô bắt ngựa đi vào nói với bọn họ.

“Vãn bối.” Bọn hấn thận trọng cúi đầu chào. Dịch Anh thấp giọng nói: “Nhưng chủ thượng...”

Triệu Ngô đưa tay vuốt râu nói: “Chủ thượng đã dặn ta nói lại các người như thế đó, giờ thì nghỉ ngơi cả đi.”

Tinh Sát và Tinh Lâm thoảng nhìn nhau trao đổi, Tinh Sát mập mờ nói nhỏ: “Chủ thượng đúng là... khó lường.”

Trăng lên cao.

Miêu Miêu khẽ động mi chớp mắt. Cái thân đau nhức như mới bị ai cán ngang qua, và khi nàg ý thức được mình đang ở một cái hang thì chợt nhận ra một điều phù phàng là... Huyết Phong biến mất. Nàg nhú mảy bất mãn: “Tên ôn dịch đó quăng ta ở một nơi có-trời-mới-biết, mà người lại chẳng thấy đâu... Hừ, bốn nương mà tìm ra người thì...”

Nàg khó nhọc vịn vào tảng đá rồi lấy đó làm điểm tựa đứng dậy, chưa lúc nào mà Miêu Miêu thấy bước đi lại khó khăn thế này. Chắc lúc té nàg đã sơ ý làm tổn thương “phần mềm” rồi. Đi được vài bước mặt nàg lại tái xanh vì đau. Không những thế Miêu Miêu còn thấy người mình đang rất bất ổn, rất nóng. Đúng lúc ấy Huyết Phong vừa đầu đi tới đỡ nàg tựa vào ngực, mở miệng rách: “Ai cầu nàg ra đây làm gì. Mau vào trong nghỉ ngơi đi.” Theo một cách tự nhiên, Miêu Miêu liền xuôi theo sự chỉ dẫn của Huyết Phong mà làm, khác với thường ngày là nàg không bướng bỉnh cãi lại. Huyết Phong sau khi tìm chỗ thích hợp đặt nàg xuống rồi đưa tay sờ trán nàg, đôi lông mày kiếm nhíu lại vì giận.

“Nàg bị nhiễm phong hàn mất rồi.” Đôi mắt hấn lóe lên tia lạnh lùng và âm đạm

‘Giờ đây? Hấn đang giận ta sao?’

“Người đi đâu, tại sao lại bỏ ta nơi đây một mình?” Miêu Miêu giả vờ không màng đến biểu cảm của Huyết Phong. Nàng là phải người giận mới đúng chứ.

“Ta... ta đi nướng thức ăn, vì nghe động tĩnh trong hang ta đoán nàng đã thức dậy nên mới chạy vào đây.”

Bụng Miêu Miêu lập tức phản hồi. Miêu Miêu khẽ thở dài thườn thượt, thứ duy nhất có thể phản bội nàng chính là cái bao tử đáng ghét này, biết lựa thời điểm để lên tiếng để sợ.

Huyết Phong xoa đầu nàng rồi đứng dậy nói: “Nàng ở đây. Ta sẽ ra ngoài đem thức ăn vào.”

“Ày. Cho ta đi nữa.”

“Ta sẽ đánh vào mông nàng nếu nàng còn nhúc nhích. Hãy ngồi yên đi.” Huyết Phong nheo mày cảnh cáo rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Sau một lúc quay trở về trên tay hắn cầm theo 2 xâu thịt thỏ nướng thơm lừng. Trong lúc đợi Huyết Phong nhóm lửa sưởi ấm Miêu Miêu lúc này mới để ý đến vẻ ngoài cực soái ca của hắn, vành áo ngoài phanh phui để lộ bộ ngực trần sần chắc và cường tráng. Nàng không thừa nhận mình là kẻ háo sắc, nhưng quả thật nàng khó kìm lòng được mà nuốt khan. Huyết Phong phui tay xong xuôi, đi lại gần chỗ ngồi thuận tay kéo Miêu Miêu vào lòng. Cảm thấy người nàng nóng hơn trước, hắn lo lắng hỏi: “Nướng từ, mặt nàng đỏ hết rồi kìa. Không sao chứ?”

Miêu Miêu xấu hổ lắc đầu: “Không sao...”

Huyết Phong ôm nàng vào lòng, đưa tay vuốt dọc cánh tay Miêu Miêu kiểm tra xem nàng có bị thương ở đâu không. Miêu Miêu thoải mái ngã người vào anh, đột nhiên thấy nhẹ bẫng và con mắt môi cũng dần tan biến đi trong vòng tay của Huyết Phong.

Hắn rất cẩn thận xé từng miếng thịt dứt nàng ăn, một cách thận trọng và nâng niu như báu vật trong tay. Miêu Miêu ngoan ngoãn tựa vào vai Huyết Phong, cõi lòng như uống cốc đào mật ngọt, cảm giác này thật dễ chịu. Giá như cảm giác bình yên này không bao giờ ngừng, để nàng tham lam giữ lấy nó. Và Miêu Miêu cũng không biết rằng, cảm giác nàng bây giờ, cũng không khác gì Huyết Phong đang đắm mình tận hưởng. Trong phút chốc, giữa bầu không khí thân mật này, thoảng chút gió lạnh thoảng qua thể nhưng hai người ấy lại không cảm thấy gì cả, bởi họ chỉ cảm nhận ấm áp của nhau. Mọi thứ khác đều không bận tâm.

Vậy ra, cảm giác hạnh phúc chính là đây!

Miêu Miêu phá vỡ sự im lặng. Nàng nói trong tâm trạng lo lắng, run rẩy: “Huyết Phong, tại sao lúc đó... người lại chọn ta? Nếu như đó là người người gặp là người khác thì người vẫn sẽ chọn đúng không...”

Huyết Phong thấy bất ngờ trước câu hỏi đột ngột của nàng. Nhất thời trong lòng cũng không biết sắp xếp lời nào có thể nói hết cảm xúc của hắn lúc ấy. Quyến rũ. Trối buộc và Sờ hữu. Là thứ Huyết Phong nghĩ đến nàng ngay từ lần đầu chạm mặt. Hắn tin vào cảm giác của bản thân mình, đối với hắn mà nói nàng có sức hút rất mạnh, rất lớn... và điều đó đã đánh thức con quái vật trong người hắn. Thật kì lạ.

“Nàng là bùa hộ mệnh của ta, Miêu nhi. Nếu không phải nàng thì không bất cứ ai có thể, vì vậy nàng hãy gạt phăng suy nghĩ đó ra khỏi đầu đi.” Hắn nhìn nàng như thể nàng chính là lý do để hắn tồn tại và Miêu Miêu biết rõ, ánh nhìn ấy chắc chắn cũng giống như nàng, tim nàng đang run lên bần bật vì hạnh phúc.

“Nếu nàng không muốn ta ngập thờ trong ánh mắt của nàng. Thì hãy thôi đi.”

Miêu Miêu bật cười, đưa tay giữ mặt hắn sát lại gần mình, đến khi chóp mũi của cả hai gần như chạm vào nhau, nàng nói: “Ta vẫn nhìn chàng, hãy khiến ta thôi nhìn đi.”

Huyết Phong cười đều, mắt xếch lên vì thích thú. Bằng một lực trấn áp, bất ngờ và mạnh mẽ. Huyết Phong thành thạo khiến nàng phải nhắm mắt và tận hưởng cùng hắn. Một nụ hôn nóng bỏng kéo dài trong sự reo vui của làn gió. Bao nhiêu ân ái, triền miên chỉ hai người họ mới có thể cảm nhận. Đêm nay thật thanh bình, không mưa và khô ráo. Như thể thiên nhiên muốn dành những điều đẹp nhất cho hôm nay, một sự tán thành của vạn vật vô tri vô giác nhưng rất ý nghĩa.

Một khi họ nhìn nhận được tình yêu của nhau cũng là lúc họ đã không còn quyền lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Vé Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tinh Vũ Dẫn Đi Thanh Lâu

Rạng sáng ngày mới, những tia nắng đầu tiên đang dần lan toả khắp kinh thành...

Trong vòng tay rộng lớn và ấm áp của ai đó, Miêu Miêu nằm ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ và nàng không biết rằng ai đó cả đêm đã thao thức không ngủ chỉ để ngắm bộ dạng nàng ngay lúc này. Ánh mắt thâm thúy luôn chăm chú nhìn Miêu Miêu, như thể hắn sợ chỉ chớp mắt một giây rằng nàng sẽ biến mất. Ý nghĩ đó khiến hắn sợ hãi và nằm bên cạnh nàng với ước muốn không muốn rời khỏi giường. Mặc cho ngoài cánh cửa đang có hai kẻ đang đứng ngồi không yên, nhưng lại lo sợ không dám gõ cửa.

“Huyết Phong a, ta nghe ngoài kia có tiếng bước chân...” Miêu Miêu đã thức dậy từ lâu nhưng nàng lại không muốn ngồi dậy chút nào. Tuy vậy, ý định muốn ngủ bị cắt ngang khi mà tai nàng cứ nghe văng vẳng tiếng đé giày kêu lộp cộp dưới sàn. Và Miêu Miêu còn biết chính xác kẻ đó là ai.

“Ta sẽ bảo họ rời khỏi ngay, nàng ngủ tiếp đi.” Huyết Phong sùng nịnh nhìn nàng, tay cẩn thận vén lọn tóc sang một bên, qua cửa sổ ánh nắng của ban ngày soi nhẹ vào da mặt trắng nõn, vừa vuốt ve hàng mi cong vuốt đang mơ màng nhắm mở.

Nàng đưa tay dụi mắt rồi chớp chớp nhìn hắn: “Ta nghĩ có việc gấp bọn hắn mới như thế. Nào, người mau ra ngoài cùng bọn họ đi.”

Cảm thấy Huyết Phong không có ý định đó, hắn vẫn đứng đưng ôm nàng vào lòng ngày một chặt hơn. Miêu Miêu thoáng cười rồi cựa mình ngồi dậy, nàng khua tay đuổi hắn: “Ta cần đi tắm. Người mau đi đi.”

.

Đột ngột cánh cửa mở ra, Tinh Lâm và Tinh Sát mừng hết cỡ, vừa chuẩn bị lên tiếng nói thì bị cắt ngang.

“Các người thật phiền phức.” Huyết Phong nhìn họ bằng cặp mắt đe dọa, giọng u ám cảnh cáo.

Bọn hắn bỗng cảm thấy bị tổn thương vô cùng. Kiểu như họ có nỗi khổ tâm nhưng không ai có thể thấu đáo được điều đó, nên bản mặt hai người họ càng méo đi. Tinh Sát khẽ lắc đầu chịu, còn Tinh Lâm thì thờ dãi ngao ngán, rõ là chủ thượng đã thay đổi, trước kia phong thái của người dù có chuyện gì thì “trình báo” là điều ưu tiên, thế mà bây giờ “phu nhân” mới là hàng đầu.

Sau khi đóng cửa thư phòng lại, cả ba bắt đầu trở lại dáng vẻ thường ngày, nghiêm chỉnh và sắc lạnh.

Huyết Phong ngồi vào bàn rồi nghe từng người họ trình báo. Đoán chừng sự việc rất quan trọng nên mới khiến bọn hắn cả gan tới trước cửa phòng y quấy rối, thường ngày hai người họ cho mười lá gan cũng chẳng dám.

“Nói xem, có chuyện gì.”

Chỉ chờ có thế, Tinh Sát lập tức rút trong người ra tờ giấy đưa cho Huyết Phong, rồi cúi thấp nói: “Bẩm chủ thượng, theo thông tin từ Linh Tiêu Sát vừa báo về thì chúng ta đã bị kẻ khác cướp con mồi. Tinh Vũ sau khi nghe được đã đích thân theo dõi vụ việc này, và biết kẻ giết mồi của ta chính là Đại Vệ Khắc – một kẻ ẩn thân tài tình trong bóng đêm.”

Không gian đột ngột mang khí lạnh bất thường, người mắt Huyết Phong có chút lay động, bạc môi khẽ nhếch cười ma mẫn. Hắn đảo mắt nhìn sang Tinh Lâm: “Còn gì nữa không...” “Đại Vệ Khắc - đang là cái tên trong giới giang hồ truy lùng, nhất là về hành tung kì lạ và cách hắn ám sát người rất tùy hứng, bất kể đó là người đang giao dịch với hắn cũng bị giết sạch. Có tin đồn nói võ công hắn đã đạt đến tầng thứ 7 trên 13 tầng quyền pháp tối cao. Chính vì vậy hư danh của hắn ngày một lan nhanh đến tai các môn phái, các bậc trưởng lão đều muốn một ngày đọ mặt tranh đấu, thế nhưng cho đến nay tung tích Đại Vệ Khắc vẫn là một con số bí ẩn.”

Tinh Sát thêm lời: “Hon nữa, đối tượng mà tên Vệ Khắc giao dịch sắp tới sẽ bảo vệ thân chủ chính là lão Ngụy Phán. Thế nhưng, Ngụy Phán cũng là đối tượng mà Linh Tiêu Sát đang nhắm tới, vì chủ thượng đã có lệnh chưa được động vào hắn nên phía Linh Tiêu Sát bây giờ đang rất băn khoăn, tất cả đang chờ người ra chỉ thị...”

Huyết Phong nhìn bọn họ, hoàn toàn vô cảm, sự im lặng tuyệt đối bao trùm lấy căn phòng. Tinh Lâm và Tinh Sát cảm thấy mọi giác quan như bị đóng băng, ánh mắt đó có lực uy hiếp đến nỗi khiến bọn hắn phải sồn cả gai ốc.

“Những kẻ cản đường, ta không đủ rộng lượng để chúng thoát.” Ngưng một lúc, Huyết Phong nói tiếp: “Các người hiểu rồi chứ?”

“Tuân lệnh, chủ thượng. Thuộc hạ đã hiểu ý người.”

Bọn họ đồng loạt hô, cảm thấy tim như vừa lệch một nhịp, cả hai đều căng thẳng tột độ.

.

Sau khi thay cho mình một bộ y phục mới, cảm thấy hài lòng với màu sắc đang mặc, Miêu Miêu mới chịu nhắc người rời khỏi phòng. Đi dọc hành lang thử dòm ngó xung quanh, không may đề ý nàng đụng phải một người, bất ngờ cánh quạt trên tay cũng rớt xuống. Vừa lúc Miêu Miêu định nhặt lên thì cánh tay khác đã giúp nàng, còn vui vẻ nói: “Thật lễ với phu nhân rồi.”

Miêu Miêu đảo mắt đánh giá kẻ trước mặt một lượt, là kẻ nàng đã gặp lúc vào Linh Túy Hào ngày đầu tiên. Miêu Miêu cầm lấy quạt rồi đi tiếp nhưng ngay lúc cánh tay trái bị kéo giật lại phía sau, nàng nhíu mày nói: “Có chuyện gì sao?”

“Thuộc hạ tên là Tinh Vũ, thật thất lễ với phu nhân nhưng đến nay thuộc hạ vẫn chưa có một lời chào đúng nghĩa với người, nên nhất thời mới hành xử không đúng đắn, mong phu nhân bỏ qua cho sự quấy rối này.” Hắn liền đáp. Bộ dáng trông rất nho nhã, điềm đạm. Tuy nhiên, với ánh mắt đang sầm soi nhìn nàng, Miêu Miêu thấy không thoải mái chút nào.

“Hào. Ta tên là Băng Miêu hẳn ngươi cứ gọi tên là được, không cần phải câu nệ. Vậy mục đích giữ ta lại chắc có việc gì?”

Tinh Vũ để ý từng cử chỉ của nàng, hẳn nở nụ cười tự nhiên: “A, chẳng qua hôm nay thuộc hạ thấy người có vẻ buồn chán nên bắt chợt có ý định rủ người đi giải khuây. Chẳng biết ý kiến phu nhân thế nào?”

Thực chất, Tinh Vũ lại đang lên kế hoạch muốn thử xem liệu người đảm nhiệm vai trò “phu nhân” này, rốt cuộc có năng lực thế nào mà có thể thuyết phục được kẻ băng giá kia. Hẳn biết rõ Huyết Phong không phải kẻ tầm thường, nói cách khác là người khá... dị biệt. Nhưng đó là suy nghĩ thầm kín của Tinh Vũ thôi.

Miêu Miêu thoáng chân chừ, lại đưa mắt nhìn Tinh Vũ, hi vọng có thể nhìn được ý định bất thường của hắn, tiếc là nàng không tìm ra. Cảm thấy thích thú với ý kiến của hắn, nàng nói: “Hào. Ta đây rất tò mò về ngươi đây, vậy chỗ ngươi muốn giải khuây là đâu?” Tinh Vũ lộ ra tia giảo hoạt, trong đầu hẳn thầm lên ý định muốn thử sức với Miêu Miêu, ở một khía cạnh nhạy cảm khác. Hắn nói nhỏ vào tai Miêu Miêu rồi thận trọng quan sát từng biểu cảm trên gương mặt nàng.

“Thanh lâu?” Nàng vô thức lặp lại.

Hắn gật đầu cười nham hiểm, vốn dĩ Tinh Vũ chỉ định đùa cợt nàng một chút, nhưng tưởng nàng ta sẽ e thẹn và đỏ mặt, hay hơn là chạy đi méc Huyết Phong. Nhưng trái ngược với ý hắn, Miêu Miêu tỏ vẻ hết sức hào hứng, nàng chớp mắt ngây thơ: “Nơi đó thật sự vui lắm sao?”

Khuôn mặt Tinh Vũ thoáng chốc đơ ra, trong lòng nghĩ: “Không phải nàng ta không biết thanh lâu là gì chứ? Tai họa rồi.”

Thật không may cho hắn là Miêu Miêu không thuộc người nơi đây, tất nhiên không biết hai từ “Thanh lâu” có ý nghĩa như thế nào rồi.

Sắc mặt hắn tái đi, không nghĩ đến chuyện nàng sẽ chấp thuận đi cùng, trong phút chốc Tinh Vũ lại nghĩ đến Huyết Phong nếu biết chuyện này. Ôi, lần này xem như đem cái mạng hắn giao cho quỷ đánh cược rồi.

Miêu Miêu thấy Tinh Vũ có điểm kì quặc: “Tinh Vũ, ngươi bị sao vậy?”

Vừa lúc đó, Dịch Anh và Dịch San cũng đi tới chỗ nàng. Miêu Miêu như nảy ra ý hay, vội kéo hai người họ lại nói: “Hay là ta rủ thêm người cho đông vui nhỉ? Ngươi thấy sao, càng đông sẽ có thêm không khí chứ ha...”

Tinh Vũ như muốn đào một cái hố rồi đập mình xuống cho xong. Hắn vội khua tay nói, điệu bộ lúng túng: “A phu nhân, thuộc hạ suýt mất nửa quên. Nơi đó... chỉ dành cho nam nhân mới được vào, nữ nhân... không được mời.”

“Tuồng gì, dễ ợt. Hai tỷ tỷ cứ để muội lo.” Dịch San thấy thích thú, liền huyýt tay đắc ý. Cái nam trang? Chuyện nhỏ.

Dịch Anh cũng tán thành: “Àn. Những lần trước chúng ta cái trang nam nhân thành công đều nhờ vào tay San nhi, lần này ta nghĩ sẽ qua thôi.”

Miêu Miêu lập tức lấy đà cao hứng: “Hào hảo. Vậy nhờ Dịch San lần nữa vậy, vì sự nghiệp ăn chơi của chúng ta, tiến lên. À mà Tinh Vũ, ngươi... đứng ngoài đợi đấy.”

Tinh Vũ ngơ ngác nhìn cả ba người lần lượt đi mất. Lúc này về ngoài nho nhả và điềm đậm đã bay đi đâu mất, sắc mặt hắn méo xệ còn cả người không tự chủ mà run rẩy.

“Tiêu rồi...”

.

Sau một lúc đợi, cả ba người “nam nhân” với dáng vẻ ưu tú và khôi ngô, cuối cùng cũng chịu xuống sảnh cùng Tinh Vũ. Đối lập với nét mặt hào hứng và khoái chí của ba người kia. Thì Tinh Vũ chỉ mang độc nhất sắc mặt thống thối, u ám.

“Tinh Vũ, huynh đi đâu vậy?”

Cảm xúc của đám người bị cắt ngang khi bị giọng nói lạ chợt hỏi tới. Miêu Miêu giương mắt nhìn cô gái trước mặt, xem ra nàng ta sở hữu dung nhan không tệ, đủ khiến đàn ông phải điều đứng với thân hình xinh đẹp kia. Thấy cô gái đó đảo mắt nhìn sang bọn nàng, nàng ta tò mò hỏi: “Đây là...”

Có vẻ như tài cái trang của Dịch San càng ngày càng cao tay.

Tinh Vũ định mở miệng nói “Phu nhân.” Nhưng câu nói đã hoàn hảo bị bịt chặt, Miêu Miêu tiêu sái phát cây quạt lên che miệng, chính giọng trầm áp: “Bọn ta là huynh đệ với Tinh Vũ. Thứ lỗi cho bọn ta vì đang có việc gấp phải đi bây giờ, nhưng tiểu thư có thể cho biết quý danh?”

Miêu Miêu có thể đoán nàng ta là người ở Linh Túy Hào, tuy nhiên đối với gương mặt lạ lẫm kia, nàng có thể dám chắc chưa từng gặp qua.

“Ta tên Tinh Xuân, rất vui biết các vị...” Ánh mắt Tinh Xuân trong veo như làn nước mùa thu, nâu trầm và trong sáng.

Nàng gật đầu hài lòng rồi đi đến chỗ Tinh Xuân, vừa vắn nói: “Chúng ta sẽ sớm gặp lại.”

Tĩnh Xuân ngăn người đứng nhìn bóng dáng bọn họ dần đi xa, mặt thoáng phủ một lớp đỏ nhạt. Cánh môi mấp máy lặp lại: “Tĩnh Vũ... từ khi nào có huynh đệ?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Nhìn Trộm Cảnh Xuân

“Đến rồi...” Tĩnh Vũ như bị rút cạn sức lực khi đứng trước quán đề biển hiệu Thanh Lâu “Xuân Loan Hí”.

Dịch Anh và Dịch San cảm thấy nghi ngờ, hai nàng kéo Tĩnh Vũ lại chất vấn, thận trọng nói nhỏ không để Miêu Miêu phát giác: “Người dẫn phu nhân đến thanh lâu có mục đích gì.”

Tĩnh Vũ vừa mở miệng định giải thích thì bị cướp cơ hội. Cả ba người chưa kịp đề phòng đã bị Miêu Miêu lôi tọt vào cửa quán, nàng còn thích thú khoa trương: “Bên trong nhìn có vẻ nhộn nhịp quá, các người thật là mê đó. Nhanh vào trong thôi.”

“Phu... nhân...” Dịch Anh và Dịch San ái ngại không muốn vào, cả hai lại đảo mắt căm thù nhìn Tĩnh Vũ, ý nói: “Tất cả là tại người.”

Hắn lắc đầu chịu thua, ai bảo hắn quá đặc chí khi muốn đùa giỡn với nàng cơ chứ. Giờ có lên tiếng ngăn cản e rằng cũng không kịp nữa rồi. Do thế, Tĩnh Vũ đành trao ánh mắt vô tội nhìn hai người họ.

“Ôi, ôi, khách quý đến cửa mấy đứa ơi. Chẳng hay bốn vị công tử tuấn tú đây muốn quán phục vụ gì đây a?” Từ xa có một ả lạ mặt với bộ dáng là lướt đi tới, mặt trắng bệch như mấy người hát tuồng, thừa biết ả ta đang cố ý nịnh nọt nhưng Miêu Miêu không nén nổi cảm giác ớn lạnh với kiểu giọng chanh chua của bà ta.

Tĩnh Vũ đưa tay gạt mấy cánh tay đang ra sức bám rú lấy y phục hắn, cảm thấy phiền phức hắn vội nói: “Cho chúng ta một bàn riêng được rồi.”

Ả ta vui vẻ đồng ý rồi liếc mắt ra hiệu với tiểu nhị, xong nói tiếp: “Hảo công tử, nếu các vị cần gì thêm cứ gọi thần thiếp.”

Dịch Anh đưa quạt che nửa miệng, thực chất nàng ta đang rất muốn nôn, ôi cái giọng chua lòn.

Theo dẫn dắt của tiểu nhị thì cả bọn nhanh chóng tìm được bàn ngồi của mình, Tĩnh Vũ khéo léo đưa hắn vài lượng bạc gì đó. Sau khi đợi tất cả đã yên vị vào bàn, lúc này Tĩnh Vũ mới thận trọng rót trà vào ly Miêu Miêu, vừa mập mờ hỏi nhỏ: “Phu nhân, người thấy nơi đây thế nào?”

Đón lấy tách trà nhấp môi ngay miệng, Miêu miêu thoáng đảo mắt nhìn xung quanh rồi miễn cưỡng nói: “Người cũng thật biết lựa chỗ mà giải khuây, nữ nhân thì ăn mặc như cổ tinh không che, cứ phơi phới cặp mồm xôi trước mặt khiến ta nhìn mà phát nôn.”

Hắn chột dạ, liền lúng túng giải thích: “Thật ra... ban đầu thuộc hạ chỉ muốn chọc ghẹo phu nhân nhưng không tưởng người lại đáp thuận.”

Nàng đưa mắt quan sát đám nữ nhân ông ẹo ngoài kia vừa lắc đầu: “Ây, ta không nghĩ chỗ đánh bạc lại thay đổi nhiều đến vậy. Đúng là nơi đây chỉ dành cho nam nhân tới ghé chơi thôi, thử đàn bà mà vào chắc nổi loạn không ít.”

“Phụ...”

Dịch Anh bắt ngờ phun trà, bị ho sặc sụa nàng khó khăn nói: “Phu nhân, người vừa nói... nơi đây là sòng bạc sao?”

Nàng nhàu mày nói với giọng chắc chắn: “Không là nơi cờ bạc thì người nghĩ đây là đâu.”

“Khụ khụ. Ôi không, phu nhân... hắc hắc...” Đến lượt Tĩnh Vũ và Dịch San bắt đầu ngả nghiêng ôm bụng cười ngặt nghẽo. Ai hãy nói là phu nhân đang kể chuyện tiêu lâm cho họ nghe đi chứ. Cảm thấy mình bị xỏ lá, Miêu Miêu đỏ mặt bắt bẻ lại Tĩnh Vũ: “Tại sao các người dám cười ta.”

Tĩnh Vũ lắc đầu cười khò, tiếng cười dần nhỏ hơn: “Đây là thanh lâu thừa phu nhân, nói cách khác nếu bất kì nam nhân nào muốn ân ái thì vào đây mà hưởng thụ. Khá thú vị đúng không, phu nhân. Hắc hắc...”

Miêu Miêu thoáng chốc đen mặt: “Vậy đây là nơi người nói sẽ giúp ta vui sao?”

“Ách...” Tiếng cười im bặt.

Tĩnh Vũ có cảm giác bất an, lúng túng nói: “Thuộc hạ đã biết lỗi, nếu người muốn phạt thì chúng ta nên nhanh chóng về Linh Túy Hào thôi. Ở lại lâu có thể gây phiền phức...”

Nàng liếc hắn khinh thường: “Biết vậy thì ngay từ đầu đừng dẫn ta đến. Giờ bản mô muốn ở lại đây, các người có thể làm gì?”

Dịch Anh và Dịch San khỏ sở nhìn nhau, trong lòng khéo nghĩ tới Huyết Phong sẽ ra sao nếu bắt gặp cảnh này, Dịch Anh hợp tác cùng Tinh Vũ thuyết phục thêm: “Ta nghĩ nên về thôi, chủ thượng sẽ không vui khi biết được đâu...”

Miêu Miêu bị cụt hứng, cổ tình không để ý của họ vào tai, trong đầu ngẫm ngẫm suy nghĩ điều gì đó: “Dù sao lần đầu tiên ta đến đây, ít ra cũng phải thu hoạch cái gì chứ... Xem nào...”

Chợt ánh mắt vừa vặn với cặp đôi đang chuốc rượu ở trước mặt, ánh mắt lóe lên tia gian xảo hiếm có. Miêu Miêu kéo ba người họ xích lại gần, to nhỏ nói: “Ta vừa nghĩ ra một thứ rất mới mẻ...” Cảm thấy bọn họ thật sự tò mò nàng ám muội nói: “Lần này chúng ta sẽ tham thính cảnh nóng...”

“Cảnh nóng? Là gì vậy phu nhân?” Cả ba người đồng loạt hỏi giống nhau.

Nàng lắc đầu thờ dài, lên giọng lên cao: “Chính là cảnh động phòng, các ngươi thật biết cách làm người khác mất hứng.”

Nghe xong, bọn họ gật gù thâm hiểu, sau lại đồng loạt tròn mắt nói lớn: ”PHÒNG THE.”

Cũng may gần đó ít người ngồi nên không ai nhìn họ bằng con mắt quái đản cả. Miêu Miêu vội đưa tay che miệng họ rồi than trong lòng: “Giá như có cái lỗ ở đây cho ta chui vào thì hay biết mấy.”

Miêu Miêu tiếp tục giọng châm biếm: “Ta bảo xem người ta đóng chứ ai bảo xem các ngươi đâu mà hốt hoảng dữ vậy...”

“Hàn Băng Miêu.” Bọn họ đỏ mặt, la to tên nàng để chữa ngượng.

.

“Phu nhân đâu rồi?” Huyết Phong sau hơn nửa ngày đến chỗ Linh Tiêu Sát bàn bạc, cuối cùng xe ngựa cũng trở về dừng trước cửa quán Linh Túy Hào. Không cần thay y phục, điều đầu tiên mà hắn nhắc đến chính là tung tích của nàng. Hắn nhớ nàng đến phát điên mặc dù sáng nay vẫn còn ôm nàng trong vòng tay.

Thật hết thuốc chữa.

Ngũ Dinh từ đâu đi tới, cười nói: “Chủ thượng, nhanh chóng nhớ phu nhân đến vậy sao?”

Huyết Phong mỉm cười nhìn bà: “Dinh ngũ lão biết nàng đang ở đâu sao?”

“Không, cả ngày hôm nay phu nhân đã không xuống bếp, nên ta cũng không gặp nàng.” Tinh Lâm và Tinh Sát từ ngoài bước vào, vừa hay thấy Tinh Xuân đang đứng gần đó, Tinh Lâm lại gần hỏi: “Xuân nhi, muội có thấy Tinh Vũ đâu không? Ta nghe hắn nói có chuyện muốn nói với bọn ta, sao lại không thấy người đâu?”

Tinh Xuân chợt nhớ lại hình ảnh lúc chiều, nàng đáp: “Muội thấy huynh ấy ra ngoài cùng ba vị công tử nào đó. Vị đó còn nói mình là huynh đệ của Tinh Vũ. Nhưng trước giờ Tinh Vũ làm gì có huynh đệ ngoài các huynh đây...”

Trong khi Tinh Sát và Tinh Lâm còn hoang mang nhìn nhau, từ sau lưng bọn họ Huyết Phong thấp thoáng đi đến, ngữ điệu lạnh lùng như cũ: “Ngươi nói cả ba vị công tử đi cùng Tinh Vũ?”

Tinh Xuân gật đầu đính ninh: “Àn.” Nhớ được điều gì thêm, nàng vội đáp: “Nghe đâu bọn họ còn bảo có việc cần giải quyết, xong rồi cả bọn đi theo hướng kia kia...” Nói xong, Tinh Xuân chỉ tay mình ra hướng lối vào kinh thành.

“Vậy sao.” Mắt Huyết Phong bùng bùng trong khi rất nhiều cảm xúc cùng lướt qua mặt, đôi mắt lạnh như băng xoáy thẳng vào khoảng không vô định.

.

Bước đầu tìm phòng có cảnh xuân ở những nơi như-thể-này thật dễ dàng, chẳng mấy chốc Miêu Miêu cùng với đồng bọn đã có mặt tại chỗ thăm dò. Theo thứ tự chỗ ngồi từ Tinh Vũ đến Miêu Miêu rồi Dịch Anh và Dịch San, may mắn là mỗi người đều là sát thủ trong nghề, nên việc khiến “hai nhân vật chính” trong phòng không bị phát giác là chuyện bảo đảm chắc chắn.

“Hình như mình bị trễ một khúc rồi thì phải, họ cởi áo ra từ lúc nào rồi.” Miêu Miêu không hài lòng nói.

Tinh Vũ và hai người còn lại liếc nàng như thể muốn đá nàng một cước ra ngoài cho đỡ chật chỗ. Hắn nói: “Phu nhân, người có thể im lặng một chút được không?”

Miêu Miêu bĩu môi rồi tiếp tục quay lại quan sát bên trong. Phải công nhận là Tinh Vũ rất biết lựa chỗ để xem, vừa có gió lộng thổi mát vừa có màn cảnh hữu tình. Đúng vậy, bọn họ đang đứng ngoài ban công liếc trộm cảnh xuân của-người-ta.

Mọi thứ dường như rất nhàm chán đến khi thân ảnh của người nam nhân đang ngồi lên người đàn bà kia. Miệng họ không ngừng rên rỉ, điệu bộ cả hai trông rất khoan khoái, dễ chịu. Nhưng trong suy nghĩ của Miêu Miêu, nàng cho là hai người họ đang chơi “thú nhúm” đè lên nhau. Bắt đầu gây cản hơn khi hắn ta dần lùa tay mình sờ soạng khắp người à ta, hai người họ cứ đồng điệu kẻ rên người la, tạo một nhục cảm điên cuồng vang dội đến tai bốn kẻ đang rình trộm. Ôi, sao nàng có cảm giác tội lỗi thế này?

Nàng có thể thấy sắc mặt của đồng bọn đang rất... ngại ngùng. Thế đấy, vậy mà họ vẫn dán sát con mắt nhìn không rời.

Bỗng chốc tên nam nhân kia dừng động tác, nữ nhân kia cũng không rên nữa, chỉ còn tiếng thở gấp và hổn hển. Bọn nàng thoáng giật mình nhìn nhau, sợ họ biết đang bị rình trộm nhưng có vẻ như không phải thế. Họ đang thay đổi tư thế khác...

Bốn người nén hơi thở ra chậm chậm, Miêu Miêu có thể khẳng định lúc ở hiện đại nàng có thi hành nhiệm vụ khó khăn cỡ nào cũng không bằng cảm giác khó thở như lúc này.

Bất ngờ Tinh Vũ hỏi nàng: “Phu nhân, tại sao người có hứng thú xem cảnh này vậy...” Rõ ràng là giọng nói của hắn hết sức ám muội.

Chẳng hiểu sao mặt nàng đỏ gấc cả lên, nuốt khan nói: “Người còn hỏi nữa ta sẽ tống người về đấy.”

Không chịu buông tha nàng, Tinh Vũ được nước hỏi tới: “Chẳng lẽ chủ thượng và phu nhân chưa...”

Miêu Miêu liếc xéo cảnh cáo. Hắn chớp mắt ngạc nhiên rồi cười châm chọc: “Thuộc hạ có thể đoán chủ thượng đã rất thống khổ...”

“Cút nhanh.”

“Thuộc hạ sẽ im mà.”

“Hừ.”

Lại quay về đề tài cũ, nhìn hai người họ dính chặt lấy nhau Miêu Miêu không sinh cảm giác bất thường ngoài... dựng lông gáy. À nữ nhân kia rên rất khó thể, thậm chí còn nhiệt tình lắm đủ trò... Nàng bỗng đặt câu hỏi: “Người đó... ả như thế... liệu họ có đau không nhỉ?”

Hai tỷ muội họ Dịch nhìn nàng không đáp, qua vẻ mặt ngây ngô của họ Miêu Miêu cũng có thể nói hai người cũng có cùng suy nghĩ như nàng. Bất đắc dĩ nàng quay sang Tinh Vũ, chờ đợi.

“Ồ... thì thuộc hạ nghĩ... họ sẽ không đau đâu. Nếu đau thì... họ đã không dây dưa với nhau lâu như vậy...” Khi trả lời mặt cũng phủ tạng đỏ ngượng ngùng.

Miêu Miêu gật đầu thâm hiểu. Dịch San và Dịch Anh cũng gật đầu theo. Câu trả lời hợp lý!

“Các người có vẻ đang rất vui...”

Nàng tán thành: “Không vui thì ở lại đây làm gì. Người phiền quá đó Tinh Vũ.”

Hắn quay sang nhìn nàng ngơ ngác, trong lòng dự cảm một điều bất an, hình như gió hôm nay rất lạnh... Hắn nuốt khan: “Phu nhân...”

“Thế đã xem đủ chưa...”

Cảm giác bị phá đám giữa đoạn hay, nàng bực dọc đánh Tinh Vũ thêm một cái, trừng mắt nói: “Sao người cứ hỏi hoài vậy. Không có mắt nhìn à.”

Trong khi Miêu Miêu vẫn cứ tự nhiên lên giọng cảnh cáo hắn thì Tinh Vũ sớm đã biến hóa nhiều cảm xúc đau khổ trên gương mặt. Tái xanh và hoảng sợ. Chính là thứ cảm giác mà Tinh Vũ đang cảm nhận từng giây từng phút qua từng lớp tế bào. Hắn dè chừng liếc mắt nhìn ra phía sau lưng, chỉ ước ngay lúc này hắn đang nhìn lầm, ôi không, từ thần múa rìu và có thể tiền vong hắn đi bất cứ lúc nào.

“Chủ... chủ... thượng...”

Miêu Miêu có cảm giác bất bình thường, tựa như đang có cặp mắt nóng rựa ở phía sau đang theo dõi nàng. Tuy thế nàng vẫn cười trừ, xua đi ý nghĩ đáng sợ trong đầu, thì thầm: “Đang yên đang lành người bỗng nhắc đến hắn làm gì, thật làm mất không khí...”

Nàng chưa kịp nói hết đã bị cắt ngang bởi một giọng nói hết sức quen thuộc. “Ta làm mất không khí vui vẻ của nàng sao, nương tử.”

Điều nàng có thể nhận thức lúc cuối cùng chính là bất gặp đôi mắt đục ngầu đỏ rực như báo hiệu sự phẫn nộ sắp lên tới đỉnh điểm. Tiếng sấm nổ rền vang, ầm ỉ trên đầu bọn họ. Huyết Phong cảm thấy như trong người có ngọn lửa đang sôi sục, hắn siết chặt quai hàm, tức giận quát: “Khi thật.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Vé Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Bàn Ăn Của Sói 18+

(lưu ý chuẩn bị lượng máu aa ~///~)

Chẳng biết bằng một cách kỳ diệu nào, Miêu Miêu đã trở về Linh Tú Hào, và bây giờ nàng lại nằm trong vòng tay của Huyết Phong. Miêu Miêu thống khổ kêu trong lòng: “Ôi trời, sao người không để ta ngắt lâu hơn một chút...”

Vậy là bây giờ nàng phải đối mặt với từ thần đây.

Đã đi đến tầng thứ 3, nhưng không gian giữa hai người không được cải thiện gì hơn. Miêu Miêu không dám nhìn Huyết Phong hay ít nhất là ngay lúc này. Điều nàng ngu ngốc đang nghĩ chính là tin Huyết Phong có thể xấn tới ăn thịt nàng bất cứ lúc nào.

Nàng nghe tiếng mở cửa và hơi thở đang dần mất nhịp của bản thân. Huyết Phong dường như biết nàng đang giả vờ nhắm mắt, sau khi đóng cửa lại, hân thả nàng nằm trên giường, đôi mắt đỏ ngầu đầy rức lửa nhìn thẳng vào vật đang nằm bất động trên giường.

“Nếu nàng không muốn ta tức điên lên thì mau ngồi dậy đi.”

“Chẳng phải ngươi đã tức giận rồi đó sao...” Tuy nghĩ thế nhưng Miêu Miêu vẫn miễn cưỡng ngồi dậy. Đột nhiên nàng muốn né tránh cái nhìn chăm chăm đó, cảm giác như bị thiêu trụi giữa ngọn lửa nóng bỏng ấy. Bất giác cả người Miêu Miêu cũng nóng nóng, dự cảm này nàng biết rõ nó không hề tốt lành.

“Ta không biết nàng lại có thú vui ngắm người khác đang ân ái nữa đây.”

Chính là đây, cảm giác bị bắt tại trận thật hổ thẹn. Qua giọng nói của hân, nàng có thể đoán Huyết Phong đang rất tức giận, nàng có chết dưới nanh vuốt của hân bất cứ lúc nào nếu không đưa ra một câu trả lời thích đáng. Đột ngột bị dồn vào thế bí, Miêu Miêu đành bất lực giữ im lặng, với nàng khôn ngoan nhất vẫn là cách này.

Nhưng ngược lại, Huyết Phong càng tỏ vẻ không hài lòng, nắm tay siết chặt nổi cả gân xanh. Hân tuyệt đối không vui khi bắt gặp cảnh tượng nàng một-cách-thân-nhiên nhất, ngắm một tên nam nhân khác đang ở tình trạng thỏa thân, không một mảnh vải che thân, huống chi điều nàng xem thứ cấm kỵ. Đến nghĩ hân cũng không bao giờ dám, huống chi việc thật người thật đang diễn ra.

Càng nhìn Miêu Miêu trong bộ dạng như thế này, con người của Huyết Phong một lúc càng điên cuồng nóng giận. Bằng một vận tốc kinh dị, hân chuẩn xác đè nàng nằm gọn dưới thân mình. Cảm giác không vì thế mà suy giảm, cả thân như dậm phải mồi lửa, ánh mắt Huyết Phong càng trở nên sôi sục, hùng hực. Hân khó khăn trong hơi thở, ngay cả giọng nói cũng trầm và khàn hơn: “Ta có thể cắn nát môi nàng nếu như nàng ngoan cố không mở miệng... ngay lúc này.”

Miêu Miêu mở mắt hoảng sợ, không nghĩ đến có ngày Huyết Phong sẽ có bộ dạng như thế này. Nàng bị khuất phục, ngập ngừng nói: “Cái đó... là ta chỉ tò mò. Ngoài ra, không có ý nào khác. Ngươi đừng... đáng sợ như thế được không...”

Hân nhếch cười đều, nhưng với vẻ ngoài soái ca kia trông nhìn nó lại rất quyến rũ. Ngay cả Miêu Miêu nhất thời cũng bị mê hoặc cuốn sâu, hân gầm nhẹ: “Nàng nói ta đáng sợ sao?”

Tay hân gắt gao siết chặt vòng eo của nàng, khoảng cách được rút gọn thì hơi thở càng suýt soát gần gũi với nhau. Miêu Miêu thoáng run rẩy, nàng có thể cảm nhận được hơi nóng từ hân, da thịt của hân đang cố tình tiếp xúc với nàng, từng nhịp một. Nàng bèn chôn nôi trong làn hơi gấp gáp: “Đừng... vậy...” Ánh mắt lập tức lóe lên tia tà ác. Bạc môi quyến rũ bất ngờ vẽ thành đường cong khắc nghiệt, nàng như ngộp thở trong giây phút ấy. Huyết Phong cảm nhận thân mình có chút bất thường, rất cường, rất mạnh mẽ. Ngộ là Huyết Phong không thấy kì lạ chút nào, có vẻ như hân biết chính xác đó là gì. Chẳng trách lần nào hân gần gũi nàng luôn sinh cảm giác này, huống chi nàng bây giờ như con cá nằm trên thớt.

Miêu Miêu đọc được điều gì đó qua đôi mắt bao phủ bởi nhục cảm kia, nó khiến nàng bị cuốn hút một cách kì lạ. Trong đó còn có ngọn lửa đang ra sức thiêu đốt lấy nàng, như thể nó đang muốn bao bọc nàng, tất cả. Thế nhưng Miêu Miêu đang cố tìm cách giãy giụa, kháng cự lại. Hình như nàng đã nhận ra đó là gì, tiếc là nàng đang là con thỏ bé nhỏ bị trói chặt trong móng vuốt sắc bén của sói.

Dục vọng.

Huyết Phong thô bạo nắm hai tay nàng trụ trên đỉnh đầu, bằng một cách vui vẻ nhất, hân tiến sát lại vành tai nàng, phả hơi nóng và nói: “Ta sẽ cho nàng biết... ta đáng sợ đến mức nào.”

Miêu Miêu trừng mắt nhìn hân, rốt cuộc nàng đang tổn công chống cự vì điều gì đây?

“Đừng... Huyết Phong, ta sợ...” Giọng nàng như vỡ ra.

Nhưng điều đó rất có tác dụng với quý ngài Huyết Phong đây. Tay hân dần rời lỏng cổ tay nàng ra, trong phút chốc con người trong hân đang dần bị đánh lui chỉ bởi giọng nói vừa rồi. Huyết Phong đau thương nhìn Miêu Miêu rơi nước mắt, hân vuốt nhẹ má nàng rồi hôn lên đó, cố tình lau đi giọt lệ ám ảnh kia.

“Đừng khóc... nương tử. Sẽ nhẹ nhàng thôi...”

Miêu Miêu thật muốn cắn nát môi mình, nhớ đến cảnh ân ái vừa rồi nàng bất giác lại có cảm giác sợ sệt. Có lẽ vì đây là lần đầu tiên nàng nghe được cơ thể mình, đang có những biến đổi rất lạ, rất nóng. Nhưng Huyết Phong lại không biết điều đó, hân cứ nghĩ nàng đang sợ hân chạm vào người. Bất ngờ Huyết Phong này sinh cảm giác bị tổn thương, bị chán ghét.

Bằng một sự kỳ diệu nào đó, Huyết Phong rời khỏi người nàng, thận trọng và nâng niu. “Ta sẽ không... bao giờ lại gần nàng nữa. Vì vậy, nàng có thể yên tâm và đừng khóc nữa...”

Những lời Huyết Phong thốt ra như tiếng thì thảo đau đớn, nghẹn ngào. Cảm giác đau đớn thiêu đốt khắp cơ thể nàng. Không, không phải như thế! Nàng rất muốn giải thích, thế sao giọng nàng lại vỡ ra trong tiếng nấc. Nàng đã làm tổn thương hắn rồi.

“Đừng đi...”

Huyết Phong thoáng chốc đờ người, rồi cuộc nàng đang muốn gì?

“Người hiểu lầm rồi, chỉ là ta chưa chuẩn bị nên nhất thời... Ta không có ý đó.” Nàng đưa tay níu lấy vạt áo hắn, ánh mắt ươn ướt nhìn Huyết Phong nài nỉ.

Như một đốm lửa tàn phút chốc hóa thành ngọn lửa nóng. Huyết Phong như lạc vào ánh mắt nàng, trầm giọng nói: “Là nàng đã giữ ta Miêu nhi, rồi cuộc nàng đang muốn gì?”

“Hãy làm ta có thể nhắm mắt đi...” Nàng đỏ mặt nói nhỏ.

Như bắt được sợi dây cứu rỗi, Huyết Phong không chần chừ lập tức đè nàng một lần nữa. Hắn đắm đuối nhìn nàng, rồi đột ngột kéo nàng vào vòng tay và hôn mãnh liệt. Mọi thứ dường như dừng lại ngay giây phút đó, Miêu Miêu thuận tay vòng tay lên cổ hắn, những thứ xem là ranh giới đều xem là hư không, vứt bỏ ở một nơi nào đó mà nàng – chẳng còn bận tâm tới nữa.

Ngọn lửa dục vọng trong nháy mắt càng thêm bùng cháy sôi sục. Cảm thấy y phục thừa thải hắt liền ra tay xé bỏ chúng quăng xuống giường. Huyết Phong khẽ gầm ra tiếng, hạ thân càng muốn nhiều hơn, động tác cương nhu càng thêm bá đạo lỗ mãng, sẵn sàng nuốt con mồi vào bụng một ngụm no say. Tay bắt đầu di chuyển lướt qua từng tấc da thịt cảm nhận, động tác vừa mạnh mẽ vừa ôn nhu khiến Miêu Miêu như say vào lưới tình.

Chẳng mấy chốc, cảnh xuân dần hiện ra trước mắt, móng vuốt của sói như rất hả hê trước kết quả này. Cổ họng khô khốc dục vọng càng đẩy lên ham muốn tột đỉnh. Bộ ngực căng tròn với làn da trắng nay đã dính thêm vài vết hôn kích tình, một tầng sương ẩm muối và say nồng. Huyết Phong mạnh mẽ ôm Miêu Miêu vào lòng, hận không thể nào sát nhập cả hai thành một, vừa cử động đưa tay vuốt ve thân ảnh mảnh mai bên dưới, run lên từng đợt khoái cảm dễ chịu...

Miêu Miêu ngậy ngốc nằm hưởng thụ, da hắn chạm vào khiến nàng thập phần thoải mái lạ kì, bất giác cánh môi thoát ra tiếng rên nhỏ đầy dụ hoặc. Huyết Phong như lửa chích thêm mồi, biết nàng thoải mái, tay càng không khách khí càng cuộn quét sờ mó từng tấc da thịt. Như một kẻ say điên rồ, hắn đặt nụ hôn ôn nhu lên trán chạy dọc theo từng tấc da thịt trắng mịn, càng mê muội càng nhẹ vành tai tinh tế...

“Nóng quá... Huyết Phong... ừm...”

Huyết Phong nhếch cười tà ác, giọng khàn đục: “Nương tử, nàng nên nhẫn...”

Hắn tham lam chơi đùa bộ ngực căng tròn, một bên tay xoa nắn dễ chịu một bên mê luyến mà đắm sau mút cắn thỏa mãn. Miêu Miêu đột ngột cảm nhận từng đợt khoái cảm dâng trào, tiếng rên bật nhỏ dễ chịu. Tay hắn không an phận tiếp tục lần mò sâu hơn, Miêu Miêu đỏ mặt lấy tay che nhưng nhanh chóng bị chế trụ trên đỉnh đầu. Nàng cảm thấy bất an, bàn tay nóng hần vừa lướt qua thân liền như ngọn lửa bùng cháy không kiểm soát, dưới thân kịch liệt phản ứng, chân bắt giác khép chặt lại dưới thân.

“Đừng... sẽ đau lắm”

Huyết Phong hiểu ngay điều nàng lo lắng, môi cười ôn nhu, nhỏ giọng trấn an: “Nghe phu quân, sẽ không...”

Huyết Phong rất thích thú với bộ dạng nhu nhược ngoan ngoãn này của nương tử, trông như một con mèo nhỏ đáng yêu cần nâng niu.

Nhiệt độ hâm nóng phút chốc tăng lên cả chục độ, hơi thở ẩm muối sớm bao trùm không gian. Huyết Phong trên người cực phẩm vẫn tận hưởng từng chút vào miệng, hạ thân nay cứng cáp khó chịu, ngọn lửa dục vọng trong người càng muốn thiêu đốt. Hắn nhẹ nhàng tách chân Miêu Miêu vừa giờ giọng dụ tình: “Thả lỏng ra nào nương tử...”

Miêu Miêu không vừa ý càng kẹp chặt chân, lắc đầu không đồng ý. Cả thân hắn sớm bị dục hoả mãnh liệt dâng trào, nén giọng nài nỉ: “Miêu nhi, ngoan nào. Nghe theo ta, lần này...”

Nàng như nai chạy toán loạn giữa bầy sói, mắt cảnh giác chân nàng dần dần nói lòng. Thấy thế, hắn cười hài lòng, chuẩn bị tiến vào bên trong. Chiếm hữu và đoạt lấy một cách khoan khai...

“Aaaaa, tên chết tiệt nhà ngươi gạt ta, rõ là rất đau...” “Cảm giác dưới thân như bị ai xé rách. Đau đớn và chịu đựng là thứ Miêu Miêu đang cảm nhận rất rõ, từng tấc thịt đang co thắt kịch liệt, nàng không thể nhịn được.

Huyết Phong hôn lấy môi nàng rồi lau đi nước mắt, ý muốn xoa dịu lấy cơn đau ngoài ý muốn kia...

Đêm nay, tất cả của nàng, hắn đều muốn!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Vé Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Sắc Tình Mãnh Liệt

Mặt trời đã lên đỉnh đồi. Những tia nắng ấm của ngày mới đang dần vươn cao bao phủ khắp trần gian.

Trải qua một đêm kịch tình mãnh liệt, nàng vừa động dậy tay chân một chút thì dưới thân đột nhiên truyền đến cơn đau âm ỉ. Miêu Miêu bất ngờ nhìn thân thể đang trần trụi của mình, trong đầu như một cuộn băng chiếu lại từng hình ảnh đêm hôm qua, khiến mặt nàng không kìm chế được mà ngái ngủ xấu hổ.

“Còn đau không?” Huyết Phong tỉnh dậy sớm nhưng thấy nàng chưa thức giấc nên hấn cũng không muốn rời khỏi giường. Nhắm mắt được một lúc thì trong lòng ngực cảm thấy nhồn nhột, cảm giác như ai đó đang cố gắng vực dậy. ‘Nurong tử, nàng quả nhiên là kẻ không biết an phận. Nếu không nghĩ đến nàng đang đau thì ta đã dạy dỗ nàng vào sáng nay rồi.’ Đó là những gì hấn nghĩ để trừng phạt nàng đối lập với vẻ mặt đang giờ giọng cung sủng kia.

“Còn hỏi, chẳng phải đều là tại nhà ngươi hại ta sao. Thật đau a.” Miêu Miêu liếc xéo hấn rồi trưng bộ mặt than vãn.

Huyết Phong cười khô, đưa tay vuốt ve làn da để lại vài dấu hôn in trên người, trong người mất càng thêm hưng phấn, chút mãn nguyện.

“Hảo, vậy ta sẽ giúp nàng đi tẩy trần, chỉ ít nó sẽ giúp nàng thoải mái hơn rất nhiều.”

Miêu Miêu còn đang mơ màng chưa kịp tiêu hao hết chữ vào não thì Huyết Phong nhanh chóng bế xốc nàng lên, đồng thời quán một tấm chăn quanh người rồi hướng ra cửa sau. Theo bản năng nàng vươn tay ôm cổ hấn, cảm nhận thân thể đang kịch liệt phản đối, nàng yếu ớt nói: “Ngươi đi chậm chậm thôi được không? Cơ thể ta đâu đâu cũng nhức mỏi, thật là khó chịu...”

Nghe thế, Huyết Phong đặt nụ hôn lên trán nàng, vừa trấn an: “Một chút nữa nàng sẽ dễ chịu ngay thôi.”

Đến khi Miêu Miêu ngâm mình trong làn nước ấm, tinh thần phút chốc trở nên thư thái rất nhiều. Cảm nhận được bao bọc bởi dòng nước dễ chịu, cảm giác bức rức và khó chịu vừa rồi đã bay đi mất. Trong lúc Miêu Miêu đang thả lỏng người nhắm mắt tận hưởng thì sự xuất hiện của kẻ khác lập tức phá đi không gian hưởng thụ.

Nàng trừng mắt nhìn Huyết Phong bước vào bồn tắm, như thể điều hấn đang làm là chuyện tẩy trần khó dung thứ. Miêu Miêu cay đắng nói: “Ngươi... người sao không ra ngoài còn tự tiện... Huyết Phong, rốt cuộc ngươi muốn làm gì đây.”

“Thật tức chết, chút không gian riêng tư ta cũng không có hỏi sao không bọc.” Nàng rống hận kêu trong lòng.

Huyết Phong cười tà mị, hấn cũng đoán trước rằng nàng sẽ hỏi nên cố tình trưng bộ mặt hết sức ngây ngô đáp: “Tất nhiên là ta muốn cùng nàng tẩy trần rồi. Nurong tử a, nàng đau nhức ta cũng mệt không kém. Phu quân ta cũng cần thư giãn chứ nhỉ?”

“Thật vô sỉ, chẳng phải tại ngươi làm ra sao, còn ra vẻ anh minh chống chế...” Nàng thận trọng lùi ra xa.

Hấn nhanh chóng bắt được cổ tay nàng kéo về phía mình, vừa di ngón tay theo viền môi dưới nàng nói: “Nurong tử, ngay lúc này nàng có đi cũng không đủ sức vì thế đừng bắt ta dùng lực trị nàng thêm lần nữa. Ngoan ngoãn cùng ta ngồi một chỗ đi.” Xem như câu răn đe của hấn rất có tác dụng, Miêu miêu bĩu môi miễn cưỡng nhưng vẫn thả người dựa vào bộ ngực săn chắc ấy, sẵn nhắm mắt cảm nhận hơi nước nhẹ nhàng tiếp xúc với cơ thể...

Huyết Phong hài lòng ôm Miêu Miêu vào ngực, trong lòng nhen nhóm cảm giác ấm áp khó tả. Nữ nhân lạ lùng này không biết có năng lực cao cường thế nào mà khiến hấn thuần phục nghe theo, thậm chí chỉ qua ánh mắt nàng thôi cũng làm Huyết Phong chao đảo không ít lần. Dường như hấn không thể nào kiểm soát được cảm xúc của mình khi ở cạnh nàng. Nhưng bất thường thay, hấn lại rất thích cảm giác ấy. Một lãnh vương tàn khốc lần đầu tiên biết rung động với nữ nhân. Đúng là chuyện cười cho thiên hạ nhưng nó đã thành sự thật và đang diễn ra.

Khi con người ta đang hạnh phúc với những gì mình có, thì họ lại có tật xấu thường sinh ra cảm giác rất tự nhiên, đó là nỗi lo lắng và sự bất an rình rập. Vốn dĩ đó là bản năng của mỗi con người, gần gũi quá ta lại sợ một ngày nào đó cảm giác hạnh phúc sẽ bay đi mất. Vì thế, họ thử nghĩ đến cảm giác mất mát, nhưng rồi không cách nào chịu được, họ lại gấn co lo sợ trong chính tưởng tượng của mình đặt ra. Như lúc này chẳng hạn, Huyết Phong vẫn đang ôm Miêu Miêu nhưng lại sợ nàng sẽ tan biến bất cứ lúc nào có thể.

Chỉ chừng đó thôi cũng khiến tim hấn mang một dấu nặng, không khác gì bị ngã xuống vực sâu không đáy.

Huyết Phong không thể để nàng rời xa, dù bất cứ giá nào hấn đều muốn đoạt Miêu Miêu cho bản thân và không ai có quyền xâm phạm. Hấn tự nhận mình là kẻ độc tài ích kỷ nhưng vì Miêu nhi là tất cả của hấn nên bằng cách nào đó hấn muốn giam lỏng nàng, và chiếc chìa khóa chỉ mình hấn mới có thể nắm giữ. Tất cả nữ nhân trên khắp chốn thiên hạ đều như nhau, đều vì mưu lợi mà không tiếc rẻ bản thân, vì vậy hấn rất coi thường và khinh rẻ. Trái lại ở Miêu Miêu, sâu trong ánh mắt ấy không chỉ là nét đẹp thuần khiết mà còn là ngục tù đã giam lỏng linh hồn hấn không lối thoát.

Hơi nước lan tỏa xung quanh tạo nên một tầng sương mờ ảo khiến ai cũng muốn đắm mình tận hưởng. Hấn nhìn nàng vừa ngắm nghía thưởng thức, hàng mi dài rủ xuống che cặp ngươi tình anh đang say giấc. Huyết Phong gằm rên trong cổ họng, giọng hơi khàn: “Nurong tử, xem nàng đang làm gì ta

đây.”

Bọn hắn đi vào quán vừa mắt bắt gặp ngay Tinh Vũ đang ngồi một mình, trong đầu chợt nảy ý chọc ghẹo.

“Tinh Vũ, đêm qua vui chứ nhỉ? Huỳnh thử kể lại chúng ta nghe xem. Hắc hắc...”

“Biến đi.” Tinh Vũ buồn bực đuổi họ đi.

Hắn liếc mắt nhìn vào chum trà rồi đột ngột lắc đầu thờ dài. Lại nhắc đến sự cố ngày hôm qua đến nay Tinh Vũ cũng không thể nào bỏ sót một chi tiết, nhất là từng đợt biểu cảm của chủ thượng. Lần đầu tiên Tinh Vũ mới thật sự biết Huyết Phong cũng có một ngày tức giận “nổi trận lôi đình” đến thế, khác với vẻ lạnh lùng “không bận tâm ai làm điều gì” như thường lệ. Đoán chừng, vị phu nhân kia có tầm ảnh hưởng rất lớn đến chủ thượng.

Không đọc được tâm tư Tinh Vũ đang nghĩ gì, bọn hắn lại tiếp tục giở trò nói: “Đồng môn, huynh đứng là làm bọn ta nề phục thật nha. Không ngờ dám dẫn phu nhân đến chỗ như thế, tại hạ thật sự bái phục, bái phục.”

Vừa lúc đó Tinh Xuân đi ngang qua, ánh mắt thấy Tinh Vũ đang thờ dài lắc đầu, nàng đi đến hỏi: “Hôm nay có chuyện gì mà các huynh tụ tập xôn xao thế? Muội biết nữa được không?”

Tinh Sát cười cợt, nhún giọng đáp: “À, chẳng qua Vũ sư huynh đây làm chuyện mà không-ai-có-thể-làm-đó-mà. Bọn ta chỉ đang tán dương hắn thôi. Hắc hắc.”

“Aaaa...”

“Tiếng la phát từ tầng 3.” Tinh Vũ nhảy bèn nói.

“Giọng của phu nhân chứ không ai khác.” Tinh Lâm gật đầu đi theo.

“Tên yêu nghiệt, ngươi xem đây là cái gì hả?” Miêu Miêu soi mình trong gương vừa tức giận quát.

Nghe được tiếng la của Miêu Miêu, Huyết Phong lập tức khoác lên mình bộ áo tùy tiện, chưa kịp thắt lưng. Hắn chạy đến chỗ nàng, lo lắng hỏi: “Chuyện gì xảy ra...”

Miêu Miêu bất mãn kéo vai áo xuống, để lộ tàn tích của đêm qua, những đốm hồng trên cổ xuống quai xanh còn có cả dấu hôn trên người nàng. Huyết Phong nhủ thầm rồi chợt hiểu, hắn vui vẻ cười: “Ta thấy nó rất đẹp a.”

“Thật không biết xấu hổ. Ngươi... ngươi làm ta như thế này thì ta làm sao đi ra ngoài được nữa đây hả?” Nàng chau mày nói.

Huyết Phong hôn lên môi nàng, ôn nhu nói: “Thôi được rồi, vậy nàng muốn ta phải làm sao đây.”

“Đi tìm cái gì đó cho ta quần quanh cổ đi.” Mặt nàng ửng đỏ, ngập ngừng nói. Ánh mắt của Huyết Phong có thể thiêu đốt nàng bất cứ lúc nào, hình như nàng bị hắn bỏ bùa mất rồi, cứ sao tự đứng đỏ mặt suốt.

Hắn đi vào trong rồi đem ra tấm khăn tơ tằm, vừa khéo choàng qua cổ nàng. Miêu Miêu soi mình cảm thấy ổn cả rồi mới quay sang nhìn Huyết Phong, lúc này mới để ý trên người hắn chỉ khoác tạm bộ một lớp áo ngoài. Nàng (lại) đỏ mặt nói: “Ngươi mau đi chỉnh lại y phục đi.”

Nghe thế, Huyết Phong liền cười gian, càng cố ý tiến gần đến nàng, tay cố ý vuốt cạnh mặt nàng vừa tà mị nói: “Hay là... chúng ta động phòng chút nữa nhé nương tử.”

Miêu Miêu đưa tay kiên quyết ngăn chặn, lắc đầu phản đối kịch liệt, thân nàng vì hắn trải qua mấy trận mây mưa khó lắm mới đứng vững được, hắn không xấu hổ lại còn muốn “ăn” nữa sao?

“Nếu ngươi muốn đây là lần cuối cùng ta cho ngươi đụng vào người thì ta hoan nghênh.”

Vụt tắt hy vọng, Huyết Phong đành bất đắc dĩ chấp nhận, hắn lấy tay chạm vào môi nàng vừa ám muội nói: “Hảo, lần này ta sẽ tha cho nàng vậy.”

Chợt cặp mắt lóe lên tia lạnh lùng, đe dọa nói: “Các ngươi quả là lớn mật, còn chưa chịu cúi đầu ngay cho ta.”

Lúc này ở phía bên cánh cửa, đám người chợt giật mình hốt hoảng, lập tức mạnh ai nấy đều thối lui chạy mất.

Ở bên trong phòng, Huyết Phong cung chiều hôn lên tóc nàng, khẽ nâng chiếc cằm tinh xảo, nói: “Thay y phục xong nàng sẽ đi cùng ta đến thư phòng.”

“Để làm gì?” Miêu Miêu ngẩng đầu thắc mắc. Nàng rõ ràng mù mịt những gì hắn đang nghĩ trong đầu.

Ánh mắt thâm thúy nhìn nàng không rời, hắn nài nỉ như một đứa bé: “Vì nàng bỏ bùa ta mất rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Hạnh Phúc Vì Được Hoá Kiếp

Tại thư phòng

Sau khi có lệnh của chủ thượng hợp mặt tại thư phòng, tất cả đều nhanh chóng nhận lệnh điểm danh ngay sau đó, bao gồm có cả Tinh Vũ và Tinh Xuân. Trong khi mọi người đều thắc mắc không biết Huyết Phong triệu tập vì chuyện gì thì từ phía ngoài bóng dáng của hai người cùng lúc xuất hiện.

“Thuộc hạ tham kiến chủ thượng, phu nhân.”

Miêu Miêu đứng bên cạnh Huyết Phong vừa mắt nhìn bên dưới thấy bọn người hôm qua, nàng hô: “Ồ, cả ba người đều có mặt ở đây à.”

“Vâng, phu nhân.” Dịch Anh và Dịch San khéo cúi đầu đáp. Còn Tinh Vũ thì tỏ vẻ khinh thường, nói lại: “Chẳng phải ân phúc của phu nhân sao.” Chắc hẳn biết rõ mục đích của Huyết Phong gọi bọn họ tới thư phòng, thế nên mới bất mãn với nàng.

Tuy nhiên, hành động của Tinh Vũ trong mắt Huyết Phong rất không vừa ý, hần lạnh giọng cảnh cáo: “Tinh Vũ, ngươi biết nàng là ai mà còn thái độ vậy là ý gì?”

Tinh Vũ thở dài trong lòng, kiểu nào hần cũng bị trừng phạt cho mà xem. Y run giọng: “Thuộc hạ có tội...”

Miêu Miêu thấy không khí ngột ngạt, không lẽ Huyết Phong sẽ phạt tội bọn họ vì vụ hôm qua đấy chứ? Trong lòng dấy lên cảm giác tội lỗi, trong chuyện này nàng cũng có một phần lỗi nếu như chịu về sớm theo lời của Tinh Vũ thì cũng không xảy ra vụ bị Huyết Phong bắt gặp. Miêu Miêu vội giải thích: “Huyết Phong, ngươi đừng buộc tội bọn họ, chẳng qua là ta...”

“Nàng chưa được lên tiếng đâu. Người mà ta muốn hỏi là họ chứ không phải nàng.” Huyết Phong không thèm liếc nhìn nàng liền đánh giọng cảnh cáo.

Miêu Miêu thoáng bất ngờ, Huyết Phong lúc này thật khác với phong thái lúc ở bên cạnh nàng. Đây mới thật sự là đáng sợ của con người hần sao? Quyền lực và tàn khốc.

“Tinh vũ, ngươi lý giải thế nào khi người dẫn phu nhân đi thanh lâu vui chơi?” Huyết Phong tin người của hần không có dụng ý xấu, Tinh Vũ theo hần bao lâu nay đủ để Huyết Phong hiểu rõ, thế nhưng hần vẫn thắc mắc rằng bao nhiêu khắp kinh thành là trò vui lại chui vào thanh lâu?

Không chỉ Huyết Phong mong đợi câu trả lời của Tinh vũ mà còn có Tinh Xuân và Tinh Lâm, Tinh Sát nữa. Tất cả bọn họ nhất thời đều tò mò, chuyện này đúng thật ngoài sức tưởng tượng. Tinh Sát đứng cạnh Tinh Vũ cũng thăm cầu hần mau thoát nạn lần này.

“Ngươi chơi với lửa mà hồn nhiên tưởng rằng là đất, lần này ngươi đúng là xui xẻo rồi.” Tinh Lâm nghĩ trong lòng.

“Vi ban đầu thuộc hạ muốn trêu chọc với phu nhân nhưng không nghĩ phu nhân một mực làm theo. Thế là thuộc hạ...” Tinh Văn ngập ngừng nói, mồ hôi lạnh toát cả vầng trán và lưng.

Mặc dù đã biết nhưng Miêu Miêu khó kìm lòng mà liếc hần, ý tỏ: “Sau hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là đùa giỡn. Hừ.”

Nàng cắt ngang lời Tinh Vũ, nói đỡ giúp y: “Huyết Phong, đúng là hần có ý trêu chọc ta nhưng khi đến đó bọn họ đã hết lòng bảo ta về quán nhưng... ta ham chơi nên muốn nán nà lại. Mọi chuyện là do ta sắp xếp, ngươi đừng trách tội bọn họ làm gì.” Đám người bên dưới có cả Tinh Vũ đều một lòng nhìn Miêu Miêu bằng con mắt cực kỳ ngạc nhiên và thần phục.

“Phu nhân thật dũng cảm.” Họ thoáng nhìn nhau trao đổi.

Khi nàng liếc về phía Huyết Phong, thấy hần đang nhìn nàng với đôi mắt nóng rực. Bạc môi mở thành đường cong khắc nghiệt, nói: “Ý nàng là những chuyện sau đó... đều là nàng bày ra?”

Miêu Miêu xấu hổ gật đầu. Trong khi bọn người bên dưới nâng hình tượng của Miêu Miêu ngày càng cao, sùng bái. Những lúc này khi đứng trước chủ thượng bọn họ đều thừa nhận mình thật yếu kém, mặc dù trên đao gươm lưu lại không biết bao nhiêu tàn tích hoành tráng.

“Lui ra đi, tất cả.”

Ngạc nhiên, chính là thứ cảm xúc duy nhất của mọi người, ngay cả Miêu Miêu thế. Huyết Phong không để gì bỏ qua như thế, biết vậy nhưng không ai có thể đọc được những gì qua ánh mắt sắc lạnh kia.

“Thuộc hạ tuân lệnh...”

Nói xong, mọi người lần lượt bước ra ngoài, đến khi chỉ còn lại Miêu Miêu trong phòng. Dịch Anh thấy người nàng đơ như khúc gỗ vội khều tay nàng nói: “Đi ra thôi.”

Miêu Miêu âm ừ đi cùng Dịch Anh tiến ra cửa, đột ngột phía sau truyền đến giọng nói quen thuộc, tuy nhiên có phần lạ lẫm hơn. Miêu Miêu bất giác run trong lòng.

“Miêu nhi, nàng ở lại.”

Dịch Anh hết cách, đành trao ánh mắt lưu luyến nhìn nàng một lúc rồi đi ra ngoài, khéo léo đóng cửa phòng lại.

“Cạch...”

Miêu Miêu chợt giật mình vì tiếng cửa va đập vào nhau, từ lúc nào nàng đánh mất hình tượng của một sát thủ hàng đầu rồi, từ lúc nào nàng biến thành... nữ nhân nhu nhược?

Ôi không!

Trong lúc nàng còn miên man suy nghĩ thì Huyết Phong đã đứng trước mặt. Đến khi tay hắn tiếp xúc với da, hơi thở nóng của hắn phả vào tai, nàng mới biết sự tồn tại của hắn. Cảm thấy người Miêu Miêu có gì đó không đúng, Huyết Phong kéo nàng lại gần mình, lãnh đạm nói: “Nàng vì sao lại sợ? Đó không phải là thói quen của nàng.”

“Ta... ta...”

Hắn than thầm trong lòng, cổ họng nuốt khan nhìn môi nàng mấp máy. Huyết Phong nhếch cười hài lòng rồi cúi đầu nuốt trọn cánh môi trong sự ngỡ ngàng tột cùng của Miêu Miêu...

Được một lúc, Huyết Phong mới chịu buông nàng ra, thuận tay kéo nàng ngồi lên đùi. Miêu Miêu đưa tay xoa lấy môi mình rồi bất giác tự hỏi: “Hắn đang có tâm tư gì sao...” Nàng có thể thấy nụ hôn lúc này hoàn toàn khác với hôm qua, cảm giác như hắn đang có ưu phiền nhưng không cách nào giải tỏa.

Cái chạm môi vừa rồi... rất nhẹ.

Không gian im lặng đến nỗi có thể nghe được nhịp tim của hai người. Huyết Phong trầm giọng nói: “Nàng có hối hận khi quyết định theo ta không?”

Miêu Miêu nghe như bị ai đó tát vào mặt, giọng điệu của hắn khiến nàng cảm thấy bất an: “Tất nhiên là không rồi. Người đang nói gì vậy...”

“Ta tin...” Huyết Phong thở ra nặng nề, như thể vừa phải chịu đựng nỗi căng thẳng cả một thiên thu.

Một nỗi sợ hãi đến rùng mình từ từ bò vào tim nàng, Miêu Miêu nói trong khi lòng vẫn không kìm được sự run rẩy.

“Có chuyện gì sao, Huyết Phong? Hôm nay, người...” thật lạ

“Miêu nhi, nàng nên nhớ rõ. Ta không hoàn toàn là con người, ta chỉ đang mượn vẻ ngoài thôi...” Từng lời hắn thốt ra như tiếng thì thầm đau đớn, nghẹn ngào.

Cuối cùng nàng cũng hiểu được điều mà Huyết Phong đang bận tâm, chẳng lẽ hắn đang sợ nàng sẽ bỏ ra đi sao?

“Huyết phong, nếu từ đầu ta ngần ngại thì ta đã không chọn con đường này. Xin người, đừng nhắc đến nữa.” Bởi vì ta không thích bộ dạng này của người, ta không muốn đau lòng nhận ra rằng người rất... đáng thương.

“Hào. Miêu nhi...” Môi hắn lại gọi tên nàng.

Miêu Miêu im lặng nép mình vào ngực hắn, chờ đợi. Hắn đưa tay vuốt má nàng, thì thầm: “Nàng là tất cả của ta.”

“Àn.” Nàng vui vẻ đáp.

Nàng và hắn đều là hai con người của hai khoảng thời không khác nhau, vĩnh viễn cũng không thể nào hòa hợp. Nhưng với giây phút ngọt ngào này, họ lại nảy ra ý định rất ngu ngốc, đó là đi cùng nhau đến tận trời cuối đất, chung tay đối đầu với sứ mệnh và bây giờ họ đang cược lối thoát của mình trên ván cờ của định mệnh. Ngoài kia, trời đất đang khóc thương cho hai con người ấy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lối Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Gặp Người Lạ

“Báo cáo Khắc chủ, người đã chuẩn bị xong, tất cả chỉ còn chờ lệnh của người...” Một tên hắc y đang quỳ gối trình báo. Mắt hắn lăm lăm nhìn vào kẻ trước mặt, điều bộ hết sức thận trọng và cảnh giác.

“Hào. Các người nghe đây, thời khắc tấn công chính là vào đêm mai, tuyệt đối không được để sơ sót. Nếu không, các người đừng hòng toàn mạng.” Đại Vệ Khắc lạnh lùng xoay lưng lại, con người sắc bén toát khí lạnh lùng. Nét mặt tuấn tú tương xứng với ngũ quan trên mặt, vóc dáng cao lớn và chính xác, phiến môi mỏng buông lời sắc bén.

Tên hắc y run giọng, cúi thấp đầu bẩm: “Tuân lệnh Khắc chủ.”

Nói xong hắn lập tức rời khỏi, phút chốc trong gian phòng chỉ còn lại Vệ Khắc, hắn cầm con dấu hình thiên trên tay, vừa xoay ngắm vừa nhếch mép nói: “Ngày mai sẽ rất náo nhiệt đây. Đã nghe danh Linh Tiêu Sát rất lâu, chẳng rõ đối đầu với chúng là phúc hay họa đây...”

“Choang.”

Vệ Khắc quét mắt nhìn đồng đồ vỡ trên sàn, ánh mắt lộ vẻ khắc nghiệt, lãnh đạm nói: “Phong gia, ta chờ người đây.”

.

“Phu nhân, chúng ta đi ra ngoài hơn hai khắc rồi. Xuân nhi nghĩ ta nên về kéo chủ thượng lại...” Tinh Xuân hối hả chạy theo khuyên nhủ trong khi Miêu Miêu còn lảng xảng đi ngắm đồ hàng.

Đột nhiên nàng đứng khựng lại làm Tinh Xuân thoáng không kịp, khéo ngã vào lưng nàng. Tinh Xuân riu rít rập đầu: “A phu nhân, thuộc hạ thất lễ mong người bỏ qua.”

“Aiz, các người thật muốn làm ta chán chết sao? Ta mất hơn một ngày mới nài nỉ được Huyết Phong cho ta ra ngoài dạo phố một chút đó. Chưa gì mới hai khắc đã trở về, ta đây còn chưa xem cảnh nữa là...” Miêu Miêu bĩu môi nói.

Tinh Xuân như đang suy nghĩ điều gì đó, nàng ta lay cánh tay nàng kéo đi, miệng cười ôn hòa: “Nếu phu nhân muốn ngắm cảnh thuộc hạ sẽ đưa phu nhân đến nơi này. Nhưng người phải hứa rằng xem xong phải về ngay đó.”

Miêu Miêu thận trọng hỏi lại: “Hào hảo. Nhưng mà, chỗ người dẫn ta đi là đâu? Kéo như Tinh Vũ chắc ta chạy tội cũng không kịp nữa.” Nhớ đến sự cố oái ăm cách đây ba ngày trước, nghĩ lại nàng đứng là mặt dày lăm lăm lắm rồi. Cũng may chuyện đó đã được Huyết Phong đóng dấu niêm phong nên ngoài đám thuộc hạ kia thì không ai biết, nếu không nàng chẳng còn mặt nào vác về Linh Túy Hào.

“Phu nhân cứ yên tâm, nơi này nhất định người sẽ thích.” Tinh Xuân bụm miệng cười khúc khích.

.

Miêu Miêu thuận theo sự lôi kéo của đồng bọn mà băng qua không biết lối đi, quẹo hai con hẻm mới tới nơi. Trên đường đi cả hai rất vui vẻ, cảm giác không có ranh giới chủ và thuộc hạ, rất thoải mái. Tinh Xuân thở hắt ra rồi dang tay nói: “Phu nhân, người nhìn xem. Phong cảnh hảo tuyệt đúng không?”

Nàng đảo mắt nhìn xung quanh, hồi lâu mới lên tiếng đáp: “Hào. Đúng là đẹp thật, nơi đây ta nghĩ sẽ thích hợp với những thi sĩ thích ngâm thơ lắm đây.”

Phong cảnh vừa hợp tình vừa hợp ý. Âm thanh rì rào của cây, của chim chóc phối hợp với nhau rất đồng điệu, tựa như tiếng hát của một khúc tình si từ mẹ thiên nhiên. Tuy phong mỹ hoàn hảo nhưng xem ra nơi đây rất vắng người. Đứng ở đây nàng hoàn toàn hòa mình vào không gian này, mùi cỏ cây, gỗ mục khiến nàng thấy tâm tình rất yên bình, một điều mà ở hiện tại nàng chưa bao giờ trải qua. Gần đó có bàn ghế đá đặt ở giữa bãi, nàng cùng với Tinh Xuân ngồi xuống nghỉ ngơi, thuận mắt ngắm cảnh sắc nơi đây luôn một thể. Tinh Xuân thấy nàng đang tập trung nhìn cảnh, nàng ta nghĩ ngợi điều gì rồi cất giọng hỏi: “Phu nhân, người có thấy đối không?”

“Người đối lắm sao?” Nàng chống cằm, mơ màng nói.

“A không, thuộc hạ chỉ đang quan tâm phu nhân thôi.” Tinh Xuân lém lỉnh nói.

“Thật không?” Miêu Miêu bắt ngờ hỏi ngược lại.

“Thật... thật ra thuộc hạ...”

Như không vừa ý cách xưng hô, nàng giơ tay cắt ngang: “Xuân nhi, người đừng xưng khách sáo vậy. Dù sao ta cũng lớn hơn người vậy chúng ta gọi nhau là tỷ muội đi, ý muội thế nào?”

Tinh Xuân ngập ngừng suy nghĩ, sau cùng vụng về nói: “Vâng, tỷ tỷ. Thật ra, ý muội muốn nói là chuyện của Tinh Vũ. Đúng là huynh ấy có sai khi giờ trò với phu nhân nhưng mà... tỷ đừng trách huynh ấy, chuyện đó là ngoài ý muốn...”

“Muội... thật sự để ý đến hắn sao?” Miêu Miêu mập mờ hỏi, ánh mắt tinh ý vừa quan sát biểu cảm của Tinh Xuân.

“A... chỉ là muội và huynh ấy gia nhập Lĩnh Túy Hào cùng nhau nên tình cảm có chút thân thiết, vì vậy Xuân nhi mới xin phu nhân đừng phạt nặng Vũ ca.” Miệng nàng tuy nói phủ nhận nhưng gương mặt không thể che giấu được nét ngượng ngùng, đỏ mặt.

Miêu Miêu lắc đầu cười, giả vờ khua tay nói sang chủ đề khác mặc dù trong lòng đã rõ hết. Nhìn điệu bộ lúng túng của nàng ấy, Miêu Miêu suy ngẫm một lúc rồi quyết định nói: “Muội có biết kẻ ngu ngốc nhất trên đời này là gì không?”

Đột ngột bị hỏi tới, Tinh Xuân nhất thời không hiểu hết ý, lắc đầu nói: “Muội không biết...”

“Đó là những kẻ không biết tận dụng thời cơ, luôn chần chừ và thiếu quyết đoán.”

Thấy mặt Tinh Xuân còn ngơ ngác, Miêu Miêu đưa tay búng nhẹ trán nàng ta, trầm giọng nói: “Ta chỉ khuyên muội điều này, nếu như muội không muốn bản thân thêm bất hạnh thì hãy nhanh chóng mạnh dạn lên đi, đừng vì đắn đo mà lỡ mất mối duyên của mình.”

“Phu nhân, người nói vậy là ý gì...” Tinh Xuân chột dạ vì câu nói của nàng, liền lấp bắp nói.

Miêu Miêu hít sâu xoay mặt sang hướng khác, giọng nói đột nhiên có phần lạnh lùng hơn: “Xuân nhi, ta đói. Muội có thể mua giúp ta vài thứ trước khi trở về không?”

Tinh Xuân chăm chú nhìn Miêu Miêu, lúc sau khi đã hiểu được vấn đề nàng ta mới gật đầu đứng dậy nói: “Àn. Phu nhân... tỷ tỷ đợi muội một lát. Muội sẽ mua về ngay.”

Một lúc sau, nàng nói khi bóng dáng Tinh Xuân vừa đi khỏi: “Ngươi còn chưa lộ diện?”

Ngay lập tức một thân ảnh khác đột ngột nhảy từ trên cây xuống, hấn vận y phục xanh lam, trên mặt có một vết sẹo ngang lông mày, kẻ lạ mặt tỏ vẻ rất kinh ngạc khi biết Miêu Miêu nhận ra sự có mặt của y.

Hắn cười phóng túng: “Ta không nghĩ tiểu thư có võ công, thật thất lễ rồi.”

Miêu Miêu thận trọng nhìn hắn, không cười đáp: “Ta cũng thật thất lễ rồi, biết ngươi có mặt nghe trộm từ lâu nhưng không dám mời người lộ diện. Thất lễ.”

Lại tiếng cười khiếm nhã cất lên, hắn ung dung bước đến gần nàng và phe phẩy cây quạt trên tay, hắn vui vẻ nói: “Khí phách của cô nương thật khiến ta tò mò muốn tìm hiểu. Chẳng hay ta có biết tên tiểu thư là gì không? Chỉ bằng chúng ta đã chạm mặt thế này, cùng nhau kết thân cũng không là chuyện xấu.”

Hắn có vóc dáng cao và gầy, nét mặt cho đến phong thái đều được đánh giá cao thế nhưng với điệu bộ nửa đùa nửa thực của y Miêu Miêu chỉ thấy nhạt nhẽo chứ không gì hứng thú, tuy vậy nàng cũng không thể xem thường được kẻ lạ mặt vô danh này. Với chiêu thuật ẩn thân có thể khiến Tinh Xuân không may phát giác thì so ra võ công của hắn đứng là không phải dạng vừa.

“Đáng tiếc, ta không có cơ hội kết thân với kẻ lạ mặt, đặc biệt là những kẻ thích nghe trộm chuyện người khác như ngươi đây.”

Đột nhiên thấy Miêu Miêu xoay người định bước đi, hắn tự dưng muốn ngăn cản bay tới chặn trước mặt nàng, trầm giọng nói: “Chẳng lẽ tiểu thư lại để lòng đến thế sao? Ta chẳng qua có nhã hứng nằm trên cây ngắm cảnh, nếu nói có người tới phá thì ta phải nói là hai vị đây mới đúng chứ.”

Miêu Miêu cau mày: “Nếu đã phá cảnh của ngươi thì sao lúc đó ngươi không ra mặt nói rõ, tội tình gì phải nép mình đợi bọn ta nói xong ngươi mới chịu lộ mặt rồi đứng đây bắt bẻ ta? Công tử này, ngươi lại đang cản đường vậy ta có nên nói ngươi đang cố tình làm khó ta không?”

Hắn cứng họng, khề ho khan nói: “Tiểu thư hiểu sai ý ta rồi, nếu như tiểu thư muốn ta đi thì ta sẽ rời khỏi ngay sau khi... biết danh xưng của nàng.”

“Thật lì lợm.” Nàng nheo mày nghĩ. Nhưng nếu hắn còn nấn ná ở đây thì thật không may, Tinh Xuân chắc đã mua đồ xong và đang về đây, xui xẻo nàng ta thấy kẻ lạ mặt từ đâu xuất hiện còn đứng cùng nàng thế nào cũng về báo lại cho Huyết Phong nghe. E rằng sẽ có thêm chuyện rắc rối, xem như Miêu Miêu tự cười lấy mình vậy, nàng gật đầu đáp: “Hào, ta tên... Lục Thiên Di. Được chưa? Ngươi có thể đi rồi đó.”

“Thiên Di...” Hắn lẩm nhẩm lặp lại.

Nàng cảnh giác nhìn hắn, tự nghĩ: “Xem chừng chỉ là một cái tên, có nói sai cũng chẳng gì to tát. Huống chi ta và hắn không gì cam kết sẽ gặp lại.”

“Hào, tên của tiểu thư rất đẹp. Ta rất thích.” Hắn gấp quạt nhấp nhấp trên tay rồi nói.

Miêu Miêu gật đầu cho qua chuyện, thầm nghĩ mình nên tự ra khỏi đi sẽ tốt hơn, bước chân đi được mấy bước lại bị chặn, nàng quay đầu nhìn cánh tay mình bị kéo ra phía sau. Nàng hết kiên nhẫn nói: “Rốt cuộc ngươi muốn cái gì, còn không mau buông tay ra.”

“Đại Vệ Khắc. Nàng phải nhớ ba từ đó. Giờ thì ta đi đây, chúng ta... nhất định sẽ gặp lại nhanh thôi.” Hắn nghiêm mặt nhìn nàng, giọng nói thay đổi khiến không gian thoáng trùng xuống. Chỉ còn tiếng lay của cây đu đưa trong gió, mọi thứ chợt lắng đọng và im lặng.

Nàng giật tay mình ra, vừa lúc thấy Vệ Khắc đang nhếch miệng cười nhưng chớp mắt nhìn lại thì người đã bay đi mất. Miêu Miêu nhìn vào khoảng không trước mặt, miệng nói nhỏ: “Ta xui tận mạng mới gặp lại một kẻ như ngươi...”

Chương 47: Lên Kế Thăm Dò

Cả hai thông thả đi cùng nhau, trên dọc đường hai người cười đáp với nhau vui vẻ, từng lời nói du dương vẽ thêm đường cong trên môi khiến nhiều ánh mắt đổ dồn về hai giai nhân xinh đẹp này. Tinh Xuân cười thanh tú, tí mắt nói: “Phu nhân, người quả thật thú vị a. Trách sao Đinh lão bà không quý người.”

Nàng nháu mày cười: “Nghe người nói vậy ta rất tò mò liệu người đang nghĩ gì về ta a.”

“Thật ra ban đầu trước khi gặp phu nhân, muội nghĩ trong đầu hẳn phu nhân là người rất khó gần, có thể dạng tiểu thư cao quý, kiêu kì chẳng hạn. Nhưng hôm nay được tiếp xúc gần gũi với người, được dạo chơi ngoài thành ngắm cảnh cùng người, được kết thân tỷ muội. Xuân nhi thật có dám nghĩ cũng không tưởng sẽ có ngày hôm nay.” Tinh Xuân đột ngột dừng chân, quay sang nàng nói: “Phu nhân, người thật khác với các tiểu thư đồng đánh ở đây, Xuân nhi rất thích người.”

Miêu Miêu nhìn dáng vẻ thật thà của nàng mà phì cười: “Hảo hảo, người nói thêm chắc ta sẽ phỏng mũi mà ngộp thở mất. Thật là, à mà muội gia nhập vào môn phái tính đến nay đã được bao lâu rồi?”

Tinh Xuân ngó mắt lên trời suy nghĩ một lát rồi nói: “Muội được chủ thượng đem về đây khi 10 tuổi, tính ra muội đã gắn bó với mọi người đã được 18 năm rồi không chừng.”

“Ta hiểu rồi.”

Lạc trong suy nghĩ, Miêu Miêu thoáng trầm mặc nhớ lại quá khứ mù mịt của bản thân. Nàng không nhớ rõ xuất thân mình từ đâu, càng không biết mặt cha và mẹ mình có hình dạng như thế nào. Nếu như hôm nay nàng không có ý định muốn lục lại trí nhớ thì chắc ký ức đó đã vĩnh viễn chìm vào quên lãng. Thứ Miêu Miêu có thể ghi nhớ và khắc sâu vào não duy nhất chỉ có cảnh huấn luyện khắc nghiệt kéo dài suốt 20 năm, khi ấy cái nàng bận tâm chỉ là làm cách nào để trở thành một sát thủ mà không bị chết trong giai đoạn tập huấn. Thật kinh khủng khi nàng phải tự tay chém giết đồng đội của mình để giành sự sống sót, tệ hơn nữa là nàng suýt bị phá trình bởi đám côn đồ của tổ chức. Mà theo họ chuyện “phá trình” là tục lệ tất nhiên phải có, mà nàng thì không-cách-nào-chấp-nhận-được. Chúng nó bắt từng người làm đủ tư thế, đủ kiểu nhục hình tra tấn theo cách mà tụi nó muốn rồi cuối cùng nó thay phiên nhau “chơi” từng đứa, đến khi mà chúng thỏa mãn thì thôi. Miêu Miêu chứng kiến và nuốt trọn vào tầm mắt, lúc đó nàng mới biết thế nào là cảm giác run rẩy và sợ sệt. Cảnh tượng diễn ra vô cùng khủng khiếp và dã man. E rằng nếu như Miêu Miêu không lợi dụng đúng thời cơ, ra tay giết bọn chúng thì thân xác nàng cũng một tay chúng làm ô nhục, toi tã không còn gì.

Tổng cộng có 4 thằng côn đồ chết và 2 thằng đang bị thương, đang gắng gượng chống trụ với cây sắt trên tay, luôn sẵn sàng thủ thế tấn công Miêu Miêu bất cứ lúc nào. Ngay sau đó, cửa sắt đột ngột được mở ra, người đứng đầu tổ chức trực tiếp giám sát và huấn luyện đội nữ cuối cùng đã xuất hiện – Jame Deak. Những tưởng Jame sẽ tức giận và giam lỏng nàng nhưng gã còn cười phóng túng, vừa gạt đầu vỗ tay khen: “Tốt lắm. Bọn chó tụi bây rút cuộc cũng được dạy dỗ rồi. Haha... mã số 00130025, mày rất có bản lĩnh.”

Ngày hôm sau, Miêu Miêu được lệnh rút khỏi đợt tập huấn luyện và trực tiếp nhập cảnh bay sang Hồng Kông. Gặp lại Jame, trong ngày làm sát thủ đầu tiên, trước khi đi Jame còn ghé sát tai nàng nói: “Mày nên nhớ điều này, mã số 00130025. Mày không bảo vệ được trình tiết của mày, mà là tao ban phát cái quyền bảo vệ đó cho mày. Vì vậy, mày hãy dùng cái quý nhất của mày để ký kết được món hàng này đi. Ok?” Hòì tưởng lại, đến bây giờ nàng mỉm cười nói: “Rất tiếc, tôi đã bị một con quái thú đoạt nó đi rồi.”

“Phu nhân, ta vào trong thôi. Người làm gì chờ đần cả người vậy?” Tinh Xuân đứng bên cạnh giục nàng.

Miêu Miêu choàng tỉnh, nàng ngáp ngừng đáp: “Ừm...”

Sau khi lên phòng, Miêu Miêu ngồi vào bàn rót tách trà đưa lên miệng, vừa liếc mắt nhìn Huyết Phong đang cời gảy ngồi vào giường.

“Huyết Phong, ta nghe nói vừa rồi người có ra ngoài... vậy người đi đâu vậy? Có thể nói ta nghe không...”

Đột nhiên thấy Miêu Miêu quan tâm đến chuyện làm ăn của hắn. Huyết Phong đi lại gần nàng, nhướn mày nói khẽ: “Nàng cần biết làm gì?”

“Bộ có vấn đề gì sao, chẳng lẽ việc ta thắc mắc người đi đâu cũng không được biết?”

Huyết Phong ngồi xuống đối diện, gạt đầu trả lời: “Được rồi, hôm nay ta ra ngoài quả thật có chuyện cần bàn giao với Linh Tiêu Sát. Bên họ vừa báo cáo cho ta biết ngày mai sẽ tấn công tới phủ Doãn gia, mặt khác người của Doãn gia cũng đã thuê một đối thủ nặng ký để tiêu diệt chúng ta. Vì vậy, tối mai nàng phải ngoan ngoãn ở yên Linh Túy Hào này, ta đi một lát rồi sẽ trở về, nàng đừng có mà manh động làm rộn chuyện đấy.” Hắn đưa tay búng mũi nàng cảnh cáo.

Miêu Miêu đắm chiêu nói: “Danh tính của kẻ đó chắc ngươi điều tra, vậy người đó là ai? Dám đương đầu là đối thủ với Linh Tiêu Sát chắc hẳn võ nghệ y không thể xem nhẹ được.”

“Hắn tên là Đại Vệ Khắc, lai lịch lẫn cả hành tung đều bất định.” Huyết Phong trầm ngâm rồi nói tiếp: “Nhưng để nói võ nghệ của hắn có thật sự cao cường hay không thì ta không dám chắc. Nếu nương tử thật sự thắc mắc đến vậy, ta cũng không ngại giúp nàng làm rõ đầu.”

“Ngươi tính động thủ với hắn ta sao? Không giống tác phong của ngươi chút nào.” Nàng dè chừng nói.

Huyết Phong không vội trả lời nàng, điều hắn hành động trước tiên là bế nàng lên và đi thẳng tới giường. Hắn dùng giọng lạnh lạnh đáp trong khi kéo chăn đắp ngang người.

“Vậy nàng nghĩ trước giờ ta luôn phụ thuộc vào sự phòng vệ của thuộc hạ thôi sao?”

Miêu Miêu đưa tay vuốt má hắn, cười nhẹ: “Không hẳn, chỉ là hiếm khi thấy ngươi chịu động thủ với địch, tuy nhiên ta không hề muốn ngươi bị thương, dù mọi thứ có nằm trong tầm tay kiểm soát nhưng việc bảo trọng thân thể vẫn là nên làm.”

Cánh tay bất chợt bị bắt lấy, hắn giữ tay nàng đặt lên ngực, thầm nói: “Đây là cách nàng lo cho sự an toàn ta sao, nương tử?”

Mặt nàng phủ tầng sương đỏ ngượng ngùng, dịu dàng nói: “Đừng có bồn chột ta, nếu ngươi cho hắn ta để lại thương tích trên người mình thì ta đây sẽ không tha cho hắn đâu. Cả ngươi cũng sẽ bị phạt.” Về sau nàng cố ý nhấn mạnh giọng.

Hắn cười vui vẻ, động tác ôn nhu cấp người Miêu Miêu ôm vào lòng, nhỏ giọng đáp: “Hảo, lệnh của nương tử ta không làm trái. Giờ thì ngủ đi, sáng mai ta sẽ rời giường sớm vì vậy đừng nhớ thương ta quá mà nũng nịu.” Miêu Miêu đánh vào ngực hắn, bĩu môi khinh thường: “Ngươi đi thì giường đỡ chật. Ta mừng còn không kịp ở đó mà sinh ảo tưởng đi.”

Huyết Phong lấy ngón tay bịt môi nàng không cho nói thêm, mặt ủy khuất: “Vậy ra chỉ có mình ta vì nhớ nàng mà đau thương tới chết thôi sao? Nàng làm ta tổn thương rồi, nương tử ơi...”

“Có ai mà thèm.” Miêu Miêu ngoài miệng chê bai nhưng trong lòng vui sướng đến tận mây. Trong phòng lẫn ngoài trời phút chốc chìm vào đêm đen, yên tĩnh và vắng lặng. Thời gian thích hợp để ru người vào giấc ngủ say, tuy nhiên với nhận thức của một người, đêm càng trầm mặc thì người càng tỉnh hoặc là người đang có tâm tư nên không cách nào chợp mắt được. Chỉ là Miêu Miêu không dám thừa nhận là nàng đang nhớ về hình ảnh của người nam nhân nàng gặp lúc chiều. Ba từ như còn văng vẳng bên tai: “Đại Vệ Khắc. Tên ta là Đại Vệ Khắc và nàng phải nhớ ba từ đó...”

Bất được ý nghĩ hay ho nào đó, nàng đảo mắt hết nhìn Huyết Phong đang nhắm mắt ngủ lại nhìn ra cửa sổ trầm tư suy tính. Như thế đã xác lập được một kế hoạch hoàn hảo, trong bóng đêm nọ cười nàng càng trở nên tinh quái.

“Hay ho đây.”

.

Đúng như Huyết Phong nói, sau khi Miêu Miêu thức giấc kịp chào ánh nắng bình minh thì hắn đã biến mất khỏi phòng. Có như vậy Miêu Miêu càng hào hứng, nhanh chóng chạy vào trong thay y phục mới, trước đó còn dặn người bưng đồ ăn gọi hai tỷ muội họ Dịch đến đây.

Lúc này, Dịch anh và Dịch San còn lóng ngóng chưa kịp hiểu ý đồ của Miêu Miêu gọi họ đến làm gì thì nàng từ trong bước ra cầm theo hai bộ y phục dúi vào người bọn họ, nói: “Hai người cầm đi, tối nay chúng ta sẽ hơi bận rộn một chút đấy.”

Dịch Anh đưa mắt nhìn Dịch San rồi lại nhìn đồng phục trên tay, trong đầu mù mịt hỏi: “Phu nhân, ý của người là gì? Sao lại bắt bọn ta mặc hắc y ra ngoài?”

Miêu Miêu nhướn mày nghi ngờ: “Chẳng lẽ hai ngươi không biết bọn Tinh Lâm và Tinh Sát làm gì tối nay sao?”

Mọi thứ càng trở nên rắc rối khi cả hai người họ đều lắc đầu một cách rất ngây thơ. Dịch San như ngầm hiểu được điều gì đó, nàng cẩn trọng nói: “Có phải ý phu nhân muốn chúng ta theo dõi hai người họ không?”

Nét cười hài lòng cuối cùng cũng hiện lên gương mặt Miêu Miêu, nàng búng tay nói: “Không sai, nghe đầu đêm nay Linh Tiêu Sát sẽ tấn công trực diện với phủ Doãn gì đó. Ta thật tình muốn tận mắt nhìn xem môn phái được cho là “độc nhất vô nhị” trong giang hồ kia liệu có danh thực hay hư ảo không thôi. Tiếc là ta không rõ nơi bọn chúng hành động chính xác là ở đâu, vì thế ta đành bắt đầu theo dõi từ Tinh Lâm và Tinh Sát – hai kẻ luôn sát bóng bên Huyết Phong. Như vậy việc lần ra chỗ của bọn họ cũng không mất thời gian lắm, ý kiến các ngươi thế nào?”

Dịch Anh thoáng chần chừ, hiểu ra là ngay là trò thám thính của Miêu Miêu, nàng thận trọng đáp: “Phu nhân, người không muốn chuyện ở thanh lâu sẽ bị lặp lại tương tự chứ? Chủ thượng nếu biết phu nhân lên ra khỏi đây, nếu như không may còn gặp nguy hiểm thì hai mạng tiểu nữ chắc không gánh nổi đâu a.”

Tinh thần Miêu Miêu đang phấn chấn phút chốc như bị đứt phanh tuột xuống dốc, sắc mặt ỉu sùu đáp: “Nè nè, chưa gì mà người đã nói xui xẻo rồi. Lần này chúng ta nhất định sẽ về trước bọn họ, ta hứa với lòng đó.”

Nàng trao ánh mắt đáng thương nhìn hai người họ, biểu cảm nức nở ra sức thuyết phục. Dịch San lập tức đầu hàng, gật đầu thuận ý: “Hảo, nếu phu nhân

đã cam kết thế rồi thì chúng ta chỉ cần cẩn trọng bảo vệ người là được rồi. Muội đây cũng rất tò mò về Linh Tiêu Sát sẽ truy công tới đâu a, nghe danh xứng nổi đã lâu nhất thời cũng muốn tận mắt chứng kiến một lần.”

Nhận thêm đồng minh về phía mình, Miêu miêu càng ra sức công kích sang Dịch Anh: “Đúng đó, hai người chẳng phải có lần nói cũng rất ngưỡng mộ môn phái Linh gia đó sao, sao giờ lại bỏ ngang cơ hội trời cho này.”

Dịch Anh bị chèn ép cuối cùng cũng chịu gật đầu miễn cưỡng. Tuy vậy, nàng ta vẫn còn lo lắng, nhắc nhở: “Thôi được rồi, vậy chúng ta theo kế hoạch bước đầu cứ bám sát theo bọn hán rồi tính sau, miễn là trước khi rồi cuộc chúng ta phải tranh thủ về trước, nếu không...”

“Hào, hào. Còn để người nói chắc bọn ta mất đầu bọn chúng mất, cả hai người mau chân tìm hai người đó đang ở đâu trước đi. Khoảng tối, chúng ta hãy bám sát theo, lúc đó hãy mặc cái này vào.” Miêu Miêu khoanh tay nói.

“Đã rõ.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Người quen lạ mặt

Trời sức tối, quang cảnh thoảng chốc đã bị màn đêm nuốt trọn, trả lại bầu khí dần yên tĩnh và âm u như thường lệ. Chỉ khác là đêm nay có một thế lực mạnh đang chuẩn bị cuộc đi săn của mình và đối với phủ Doãn gia đêm nay thật sự không yên bình như cảnh gọi tà.

Huyết Phong cùng Linh gia môn đứng trên nóc nhà cách xa phủ Doãn thêm hai căn nữa, thuận tiện quan sát cảnh sinh hoạt bên dưới. Trong lúc ấy, người hắc y đứng bên cạnh liếc mắt thấy trăng đã lên cao, cúi người thận trọng nói: “Bẩm chủ thượng, đã đến thời khắc tấn công.”

Nhận thấy Huyết Phong không có động tĩnh gì, hần lén lút ngược mặt nhìn rồi cụp đầu xuống khi vừa chạm mắt lạnh lùng từ y. Đứng gần chủ thượng, hần có chút chột dạ và gấp rút trước sát khí của người, một lúc sau Huyết Phong mới lãnh đạm lên tiếng: “Diệt tất cả, trừ Đại Vệ Khắc. Đi.”

Chỉ chờ có thế. Người của Linh Tiêu Sát ở phía sau lập tức cúi đầu lui xuống, ánh mắt trong đêm lóe lên tia sát người lạnh lẽo. Dao kiếm và vũ khí, lúc nào cũng sẵn sàng tư thế tấn công. Dưới tia sáng yếu ớt từ ánh trăng, lưỡi kiếm như một lưỡi rìu hiện thân của tử thần đang trực chờ đoạt mạng bất cứ lúc nào. Sau khi nhận được lệnh tấn công, bọn chúng nhanh chóng khai triển kế hoạch mà chia người bao vây nhà Doãn gia. Người rất đông nhưng mỗi bước chân trên nóc nhà đều không gây động tĩnh, động tác rất thành thạo và điêu luyện. Chỉ trong vài giây, bảy lưỡi tóm gọn con mồi đã được giăng lên, cam kết không một người nào có thể thoát khỏi giàn trận công kích này.

Tuy nhiên bọn chúng chưa vội hành động, bởi vì họ còn đang chờ hiệu lệnh cuối cùng. Đúng lúc đó, Huyết Phong liếc mắt về kẻ dẫn đầu, mọi thứ như được lên dây cót, trong chớp mắt bọn người Linh Tiêu Sát đã tập kích bay xuống dưới ngay sau khi nhận được cái gật đầu từ hần. Chân như dặm phải lửa, bọn chúng hùng hồn nhảy xuống rồi vùng kiếm chém nát cánh cửa, kéo theo đó là hàng loạt tiếng la thất thanh cất lên.

Không gian bao trùm bởi sự im lặng phút chốc bị phá tan bởi những âm thanh náo động từ đám người la hét cùng với tiếng đao kiếm va chạm vào nhau tạo nên một bản âm hưởng hết sức chói tai đỉnh óc, hỗn tạp. Tuy vậy, Huyết Phong lại rất thích thú, người mất sau lớp mặt nạ bạc lóe ý cười nhạt.

Bọn sát thủ ra đòn rất nhanh và gọn, đến nỗi có kẻ chỉ mới kịp rút kiếm trong bao ra thì đã nuốt trọn lưỡi dao đâm xuyên qua người. Cặp mắt trắng dã nhìn trần trần như chưa ý thức được việc xung quanh, đến khi con dao thấu xương truyền đến kẻ đó mới la thất thanh, thống hận kêu than. Âm thanh được lúc càng vang dội khắp cả gia trang, lập tức đánh thức đám người còn ở bên trong đang hoảng sợ vì có kẻ gian đột nhập.

Có kẻ van xin, kẻ khóc lóc, kẻ cố gắng lẩn trốn tìm lối thoát... thế nhưng người của Linh Tiêu Sát không hề rung động, đứng vững giờ cao lưỡi kiếm mà chém thẳng, máu tươi phun ụt cả vạt áo ngoài, cũng có đóm máu dính trên gương mặt. Tuy vậy những thứ đó không làm chậm bước chân của bọn chúng, ánh mắt sắc bén quét tất cả đường đi, ra đòn dứt khoát không hề khoan nhượng, già lẫn trẻ bọn chúng cũng không bỏ qua. Giữa tiếng ai oán, đau thương xen lẫn câu chửi rủa đã hoàn toàn phá sạch cái vốn dĩ gọi là êm đềm và yên tĩnh của đêm. Thứ duy nhất còn sót lại chỉ còn là vết máu vung vãi khắp nơi...

Chuyện theo dõi Tinh Lâm và Tinh Sát sau khi theo dõi hơn nửa ngày cuối cùng đã có thành tựu. Giờ đây Miêu Miêu cùng với đồng bọn đang đứng quan sát toàn cảnh cuộc hỗn loạn trước mặt một cách vô tư mà không sợ bị phát hiện. Tất nhiên, ngoài đứng trên nóc nhà xem cảnh thì còn chỗ nào thuận tiện hơn đâu. Miêu Miêu chứng kiến tất cả, trong lòng thâm tán dương: “Không uổng công ta đến đây, rất bắt mắt.”

Dịch Anh và Dịch San cùng nhau tập trung chuyên môn, ánh mắt không rời khỏi cảnh bên dưới, còn thán phục nói: “Thật xứng danh là đệ nhất võ lâm a...”

“Phải đó, lúc đó ta chỉ tiếc rằng không biết bọn họ thi tranh đấu võ lâm nếu không đã đến đó xem rồi. Dù vậy để được tận mắt chứng kiến bọn họ tranh chiến quyết liệt như ngày hôm nay, kể ra chúng ta cũng đầu thiệt thòi gì.” Dịch San thích thú đáp.

Miêu Miêu liếc mắt nhìn hai người họ trao đổi rồi tiếp tục giương mắt theo dõi Huyết Phong. Từ này giờ nàng không thấy hần có biểu hiện gì là muốn “ra trận” cả, nếu như hần đã chắc bàn thắng nắm trong tay thì cần gì phải lộ diện, để rồi đứng như cây cơ thể kia...

Hay là hần đang chờ điều gì xảy ra?

Cuộc truy đuổi chỉ trong vài giờ ngắn ngủi đã có thể giết gần hết số người trong gia trang nhà họ Doãn. Trong giây phút quan trọng đó, bất thành linh có sự xuất hiện của đám hắc y lạ mặt từ đâu bay ra phục kích. Bọn sát thủ hơi bất ngờ nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, lập tức né người rút trong người phi tiêu bắn vào bọn chúng. Không chỉ dừng ở đó, mọi thứ càng trở nên rắc rối hơn khi có một cú hỏa mù đột ngột tung ra giữa trận làm bọn người Linh Tiêu Sát nhất thời không trở kịp, thậm chí trọng lấy khăn quần ngang mặt không hít phải khói cay rồi gấp rút bay lên trên cao. Cặp mắt vẫn không quên theo sát tình hình bên dưới dù cho ở đó đang phủ một tầng sương đặc và dày, khiến mọi thứ trở nên mờ mờ ảo ảo, rất khó xác định phương hướng.

Một kẻ trong Linh Tiêu Sát chạy đến chỗ Huyết Phong, vội nói: “Chủ thượng, quả đúng như người dự đoán, đám đó đã chờ sẵn vào giây phút cuối mới chịu lộ mặt ra. Ngay bây giờ người của ta đang cố tình đánh lạc hướng bọn chúng theo đúng ý người. Có điều, thuộc hạ từ đầu quan sát vẫn không thể tìm thấy Đại Vệ Khắc đang ẩn nấp ở đâu giữa đám khói dày đặc này.”

Huyết Phong cười nhạt: “Máu chốt không nằm ở mắt mà nằm ở tai. Hần nghĩ Linh Tiêu Sát chỉ có thể đánh ở tư thế trực diện vì vậy mới tung cú hỏa mù này, mục đích chính là muốn chúng ta mất định hướng và bọn chúng sẽ lợi dụng điều đó mà giết. Tiếc rằng, hần đã đi sai quân cờ này rồi. . . Người cứ theo kế hoạch mà làm, chia người ra mà phân đồn.”

Lập tức nhận lệnh. Kẻ đó cúi đầu rồi nhanh chóng rút lui khỏi đó. Một lúc sau, đám sương mù dưới kia dần tan hẳn. Thoáng chốc, cuộc tranh đấu tiếp tục diễn ra nhưng càng lúc khí thế càng dâng cao, người của Linh Tiêu Sát bất ngờ tung đòn hiểm vào đám hắc y, không để lộ chút sơ hở nào, vung kiếm lên cao rồi một nhát kết liễu. Vô tình khiến kẻ đang ẩn mình trên cây cao, không kìm được con tức khi chứng kiến từng thuộc hạ của mình đang bị chém giết một cách dã man, hần nghiêng răng thâm rủa: “Chết tiệt.” Đại Vệ Khắc quét mắt nhìn xung quanh, qua đôi mắt nồng đậm sát khí của hần cũng có thể đoán được Vệ Khắc đang rất điên máu. Bỗng nhiên môi vẽ đường cong thỏa mãn như thể hần vừa phát hiện một vật báu. Tuy nhiên với tình hình như thế này, điều duy nhất có thể khiến Vệ Khắc cao hứng chỉ có. “Âm Huyết Phong, bắt được người rồi.”

Theo sự quan sát của Miêu Miêu, nàng dám cá Linh Tiêu Sát đã nắm chắc phần thắng, không chỉ có nàng mà còn có Dịch Anh và Dịch san đều vui mừng ra mặt. Bọn họ ngưỡng mộ nói: “Không ngờ Linh Tiêu Sát có võ công cao cường đến vậy, trong một khắc bị đám người kia những tưởng không thể thoát, không ngờ chỉ một loáng đã đảo ngược tình thế. Thật bội phục.”

Miêu Miêu nhìn hai nàng mà lắc đầu, người có thể đem bại quy thành thắng trong lòng nàng đã rõ, thì ra Huyết Phong thông thường mà nàng biết không chỉ cao tay về võ công, thậm chí đầu óc hần cũng không đến nỗi tệ. Có thể đoán trước biến cố mà đề phòng, xem như nàng khen hần bước này.

Ánh mắt nàng chợt dao động khi thấy Huyết Phong đang đứng cùng với ai đó. trong lòng có dự cảm không yên khi Miêu Miêu biết rõ bóng dáng của kẻ đó là ai. Tuyệt đối không phải là người của Linh Tiêu Sát rồi. Mỗi nàng mím lại: “Đừng để bị thương đó, nếu không ta sẽ không tha cho người đâu.”

Đại Vệ Khắc khinh thường nhìn kẻ trước mặt, điệu bộ phóng túng nói cười: “Không ngờ lại gặp người trong tình cảnh máu me như thế này. Dù sao ta cũng rất vui khi người chịu lộ mặt ra, không dễ gì được nhìn rõ thân chủ của môn phái Linh Tiêu Sát tài hoa đây.”

Trong khi ấy dáng vẻ của Huyết Phong vẫn lãnh đạm và xa cách, hoàn toàn không có biểu hiện gì là bất ngờ trước sự xuất hiện của kẻ lạ mặt này. Hần liếc mắt đánh giá Vệ Khắc một lượt rồi nghiêng đầu đáp: “Ta thì không, ngược lại rất khó chịu khi người nhúng tay vào chuyện làm ăn của ta. Vệ Khắc, đối đãi với người mới lần đầu gặp mặt như vậy là thất lễ rồi còn đâu?”

“Ha ha, người chế nhạo ta mất rồi. Ta không biết “món quà” mà ta đã cố gắng chau trút này lại khiến người bất mãn đến vậy.” Vệ Khắc ngưng một lúc rồi cao giọng nói: “Tuy nhiên, người thừa hiểu mục đích của ta là gì mà phải không, Huyết Phong?”

Dứt câu, động tác điều luyện phóng từ tay áo ra ám khí nhắm thẳng tới người Huyết Phong. Vệ Khắc hả hê khi nghĩ Huyết Phong sẽ bị trúng tiêu độc được, nhưng khác với những gì y ảo tưởng, Huyết Phong trong nháy mắt đã thành thạo né người tránh khỏi đường bay tử thần. Mũi dao găm vừa vọt xuyên qua không khí rồi cắm thẳng lên thân cây trong sự ngạc nhiên của Vệ Khắc. Hần nhướn mày khinh bỉ nói: “Nhanh quá đó, Vệ Khắc.”

Theo cách nghĩ tiêu cực của Vệ Khắc, câu nói của hần không khác gì sự châm biếm, chê bai. “Nhanh quá đó, Vệ Khắc. . . Nhưng ta nhanh hơn người nhiều.”

Cảm giác như bị đánh gục, tơ máu trong đáy mắt càng lộ vẻ tức giận, thứ khiến y tự tin nhất chính là tài phóng tiêu của mình thế mà giờ đây bị đánh bại một cách công khai như thế. nhất thời khiến Vệ Khắc không thể nào chấp nhận được. Y cay đắng nói: “Đừng quá cao ngạo Huyết Phong, chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian mà. . .” Huyết Phong nhún vai ra vẻ như đồng ý, điệu bộ trông rất thoải mái nhưng lướt qua đôi mắt đỏ rực như máu kia mới biết con người Huyết Phong đang rất kìm chế. Trong ống tay áo, đôi bàn tay siết chặt đến mức nổi hần những dấu gân xanh.

Cho là Huyết Phong đang khinh thường mình, Vệ Khắc thể hiện sự căm ghét của mình qua ánh mắt, hần không cách nào bắn những tia nhọn phóng thẳng đến hần. Không khí giữa hai người trở nên ngột ngạt và khó chịu. Huyết Phong và Vệ Khắc càng ngày để lộ ra địch ý, mục đích chính là muốn tiêu diệt đối phương hoặc hiểu theo nghĩa tích cực thì bọn họ đang rất muốn giao đấu với nhau một trận ra trò, kiểu như muốn kết giao thì phải trả tài võ nghệ.

Vệ Khắc đưa tay ra sau lưng lấy cây kiếm, y quăng bọc kiếm xuống, hướng kiếm chia vào mặt Huyết Phong vừa nghiêng răng nói: “Ta rất muốn lĩnh giáo thủ võ công cao cường của người ra sao. Lên đi.” Y lao nhanh như một con báo, từng đòn kiếm hết chém hướng này rồi liên tục chuyển sang đâm

hướng khác, nếu như kẻ đó thuộc hạng xoàng thì e rằng cả người đã nát bấy từ lâu. Vệ Khắc tức giận vuốt mồ hôi trên trán, đôi mắt sắc bén như điều hâu sẵn sàng bay tới vỗ con mồi bất cứ lúc nào. Điều mà y cảm tức nhất là thấy Huyết phong vẫn nguyên vẹn, hoàn toàn không sứt mẻ nói chi đến một mảnh áo rách, không bằng y đang thờ dốc vì ra sức quá nhiều. Kết quả là nhận cái nhìn khinh thường từ Huyết Phong.

“Đúng là cao thủ có khác, ta rất hứng thú việc lĩnh giáo võ công cùng ngươi. Tiếc rằng, đêm nay ta không có nhiều thời gian đây ở đây, vì vậy hãy kết thúc sớm đi. Ngươi đã ra đòn trước, theo lẽ thì đến lượt ta tấn công lại nhỉ?”

Vệ Khắc cười như không cười, tư thế đề phòng với đối phương đã cho Huyết phong biết câu trả lời. Trên bầu trời chợt lóe lên tia sáng xé toạc cả màn đêm yên tĩnh, chốc chốc đã có hạt mưa rơi. Huyết phong nhướn mày chặt, cặp mắt nguy hiểm nhìn vào Vệ Khắc, thừa biết không thể nán lại lâu hơn, hần lập tức sử dụng nội lực chưởng thẳng vào ngực y. Ngay sau đó là liên hoàn cú đánh vỗ vập lên người y không thương tiếc. Vệ Khắc như bao cát bị hứng chịu hàng trăm cú đâm bắt ngờ khiến y không kịp trở tay. Đến khi y bị ép sát vào góc cây Huyết Phong mới thu tay lại, cây kiếm trên tay Vệ Khắc cũng vô lực ngã xuống.

Theo vô thức Vệ Khắc đặt tay lên ngực mình, thử xem có gãy khúc xương nào không rồi tiếp tục nổi giận vì bị hạ gục. Mùi máu tươi nhẹ nhàng xộc lên mũi y, khoe môi nhếch nhác cười cợt. “Chỉ nhiều đây thôi sao bang chủ Lĩnh gia? Thật nhẹ quá đó.”

Hắn u ám nhìn Vệ Khắc: “Câu ‘chủ nào tớ này’ quả thật không sai, ngươi và đám thuộc hạ bên dưới kia đều giống nhau, mọi thứ đã nắm chắc phần thua thế mà vẫn ngoan cố và ngoan cuồng không chịu khuất phục.” Ngưng một lúc, hắn đi lại gần Vệ Khắc và kê mặt gần tai y nói tiếp: “Nhìn bộ dạng đáng thương của ngươi ngay lúc này, ngay cả ta cũng thấy tội nghiệp, nếu không muốn trở về bị mất mặt với thuộc hạ thì ngươi còn muốn ta ra tay mạnh hơn không?”

Gương mặt Vệ Khắc khẽ biến sắc rồi nhanh chóng giữ lại nét bình tĩnh, y gần giọng thách thức mặc cho cả người y đang tê dần: “Đừng vòng vo mất thời gian, mau ra tay đi.” Vệ Khắc thà chết trong tư thế ngẩng cao đầu, còn hơn giữ được mạng mà sống tủi nhục như thú vật. Huyết Phong đứng thẳng người, vẻ đẹp tà mị của hắn bắt ngờ khiến y run rẩy, hắn nói: “Được, vậy ngươi hãy thử đứng lên xem.”

Vệ Khắc nghiêng răng kin kít, đôi mắt như ngọn lửa muốn đốt cháy mọi thứ xung quanh, nhất là kẻ đứng trước mặt hắn lúc này. Không thể phủ nhận được là người y bây giờ rất nguy kịch, nếu như không sử dụng nội công để kìm lại ngưng huyết trong cổ họng thì Vệ Khắc sớm đã sớm kiệt sức rồi. Vệ Khắc đứng xiêu vẹo, tay đặt lên ngực vừa ho khan vừa nói: “Ngươi... đã sử dụng võ thuật La Đạo Chưởng... hừm hừm... ngươi học binh pháp đó từ ai? Theo ta biết, người duy nhất tạo ra loại ma pháp đó, chỉ có Liêu Côn Thần Sầu. Nhưng lão ta đã sớm quy tiên, tuyệt đối không thể nào...” Vệ Khắc nhìn hắn bằng con mắt phức tạp, có hoang mang và khó hiểu, cũng có khiêm nhường và đề phòng.

Huyết Phong thoáng cứng người khi nghe nhắc đến “Liêu Côn Thần Sầu”, đáp lại sự tò mò của Vệ Khắc, hắn chỉ cười lạnh: “Thật là sai lầm khi đã đánh giá thấp ngươi, Đại Vệ Khắc. Có thể nhận ra võ thuật y truyền của sư phụ ta, ngươi đúng là sát thủ cao tay. Đáng tiếc lại gặp nhau trong tình cảnh như vậy, nếu không ta và ngươi đã có chỗ hữu nghị giao tình khá tốt rồi.”

“Sư phụ? Chẳng lẽ... ngươi là truyền môn của lão ta? Ngụy tiên sinh sao?” Vệ Khắc thất kinh.

Vệ Khắc quên đi cơn đau trong mình, vội đến gần chỗ Huyết Phong, nói: “Ngươi chính là vị thái tử năm xưa đã bị cướp ngôi và cả ngôi gia...”

Chưa kịp nói hết câu, Vệ Khắc dường như bị lĩnh một cú đâm đau điếng vào bụng, Huyết Phong đỏ mắt nhìn y như kẻ thù. Lập tức xách cổ y lên và lên giọng cảnh cáo: “Còn nhắc đến thì đừng trách ta là người máu lạnh.”

Vệ Khắc thở hổn hển, y cắn răng nói trong khi khoang miệng đã sặc mùi máu. “Vậy đúng là ngươi rồi... Ha ha...”

“Tại sao ngươi cười?”

“Sư huynh, chẳng lẽ ngươi quên ta rồi sao? Kẻ mà sư phụ đã không tiếc bỏ, bắt huynh giết ta để ngươi trở thành truyền môn duy nhất của lão đó.” Nhắc lại chuyện cũ khiến sắc mặt y dần tái đi, hơi thở một lúc càng gấp rút và khó nhọc hơn.

Huyết Phong nói lỏng tay ra, thận trọng nhìn hắn: “Ngươi là...”

“Dĩ Ca. Đúng là ta đây.” Y nghiêm giọng đáp.

Thời gian như trì hoãn ngay giây phút đó, cả hai trân trân nhìn nhau mặc cho gió lạnh và mưa cứ tạt xối xả vào người. Cảnh tượng này, có tưởng tượng cũng chẳng dám mong nó là sự thật. Khoảng cách giữa hai người dần thông thoáng hơn khi mà Huyết Phong buông tay khỏi cổ áo y. Đôi mắt như chấp chứa bao nhiêu sự hoang mang, nghi ngờ. Hắn lạnh lùng nói: “Lúc đó ngươi đã bị thương...”

“Nhưng không thể cướp được mạng ta. Nhất là không thể chấp nhận được vị sư huynh đáng kính ngày nào lại kiên quyết muốn đoạt mạng ta, sẵn sàng để ta đầu rơi với thú dữ mặc cho khi ấy ta không hề biết một chút võ công nào... Ha ha.” Vệ Khắc cay đắng nhìn Huyết Phong, đôi mắt đục ngầu vì tơ máu, lẫn lộn giữa phần nộ và nỗi niềm đau thương khó tả.

Huyết Phong vô cảm nhìn vào khoảng không, trong suy nghĩ của hắn cái thứ gọi là “hạ thủ lưu tình” đã không còn nữa. Khi ấy cũng vậy, bây giờ cũng không khác gì. Bất kể đó là tiểu đệ đệ của hắn, một kẻ lạ mặt được sư phụ dẫn về và cho chúng ta sống cùng nhau. Ngay thời khắc đó, Huyết Phong đã có thể đoán được ý định sâu xa của lão, nếu muốn thành một sát thủ độc nhất vô nhị, hơn hết là có thể phục thù cho cả ngôi gia của mình, thứ duy nhất cần phải tránh xa chính là “thương cảm”. Thử thách đó đã khiến hắn trăn trở rất nhiều, dù không cùng máu thịt huyết thông nhưng lâu ngày Huyết phong cũng có cảm tình với Dĩ Ca, điều mà hắn sợ sẩy đẩy mình vào vực sâu - tình cảm huynh đệ. Chính vì vậy Huyết Phong không cách nào xuống tay một cách dứt khoát được, hắn tìm cách đánh gục y rồi bỏ vào rừng sâu, khi trở về thì nói dối: “Sư phụ, đệ tử đã giải quyết xong rồi.” Để rồi nhận một trận đòn dã man, mỗi cú đánh đều là nhát dao cắt xé thịt đau đớn, đến bây giờ những vết roi hắn thành sẹo sau lưng hắn vẫn còn in dấu. Thì ra, sư phụ đã

theo dõi hắn và biết tất cả, cái giá cho sự động lòng là tháng ngày trừng phạt khắc nghiệt...

“Nhưng ngươi cũng đã vượt qua đấy thôi.” Hắn trầm ngâm nói.

Vệ Khắc phần uất ra mặt, tay siết thành nắm đấm: “Ngươi... ta không ngờ huynh lại nhẫn tâm đến vậy. Khi đó, chẳng phải ta và huynh đã là huynh đệ tương trợ có nhau sao? Huynh đã đối xử với ta... không như bây giờ...”

“Chỉ là ngươi đang ngộ nhận thôi. Đối với ngươi, ta luôn có tính toán... vì vậy hãy mau quên cái quá khứ nguyên rủa đó đi.” Huyết Phong xoay người quay đi, khó ai có thể biết được hắn đang có tâm tư gì.

“Không bao giờ.” Vệ Khắc nắm tay hắn kéo giật lại, kéo sát mặt mình đối diện, từng câu từng chữ sắc mùi máu vang lên: “Huyết Phong, ngươi nghe cho rõ đây. Ta sẽ không bao giờ quên đi khoảng thời gian đó, nó sẽ khiến ta khắc cốt ghi tâm để sau này ta và ngươi... một ngày nào đó, ta sẽ quay lại đáp trả ngươi cả oán lẫn thù. Dĩ ca ta, đã sai lầm mới xem ngươi là huynh đệ ruột thịt.”

Nói xong, y buông tay hắn ra. Giống như vừa chạm vào thứ gì đó rất kinh tởm. Huyết Phong khẽ hít sâu rồi điềm đạm đáp: “Rất sẵn lòng.”

Vệ Khắc cười khinh: “Được.” Y toan định xoay người bay đi nhưng chợt nhớ điều gì đó, y quay lại nói thêm kèm theo đó là nụ cười hết sức gian ác: “Huyết Phong, nhất định ta và ngươi sẽ gặp lại.”

.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Vé Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Đi Đến Thành Lạc Thiên

Khi Huyết Phong trở về đã thấy Miêu Miêu ngoan ngoãn nằm trên giường an giấc. Hắn đi đến ngồi cạnh nàng rồi xoa tay lên mái tóc mềm, những cảm giác phiền não nhanh chóng bay biến đi, để lại một Huyết Phong ôn nhu và say tỉnh, khác với dáng vẻ sát thủ tàn khốc cách đây vài giờ trước. Huyết Phong nhận ra một điều, chỉ riêng với nàng, hắn mới lột xác trở thành con người khác, có điều là hắn rất thích bộ dạng của mình ngay lúc này.

Cảm giác giống như là... hắn đang là một con người bình thường.

Miêu Miêu ngủ thẳng giấc đến sáng mai, đến lúc thức dậy cũng chẳng thấy Huyết Phong đâu cả. Nàng lo lắng nghĩ thầm: “Chẳng lẽ đêm qua có chuyện gì rồi sao?”

.

Ở thư phòng.

“Bẩm chủ thượng, triều đình vừa gửi tin báo sắp đến sanh thần của vua, hồi vương gia quay trở về.” Nói xong, Tinh Sát liền chìa tay đưa lá thư in dấu ấn hoàng cung cho Huyết Phong.

“Ngươi nghĩ thời gian hợp lý để đi là khi nào?” Hắn nói trong khi cầm bút phê duyệt sổ sách, không thèm liếc nhìn đến lá thư đặt trên bàn.

Tinh Sát suy nghĩ rồi thận trọng nói: “Thuộc hạ nghĩ là ngày mai, chuyến đi này thật sự rất dài. E rằng ta phải khởi hành sớm thì mới tới kịp thời gian tổ chức sanh thần của vua.”

Huyết Phong thờ ơ gật đầu, kiểu như đây không phải chuyện của hắn vì vậy không cần phải bận tâm nhiều. Hắn nói: “Được rồi, cứ theo ý của ngươi mà duyệt.”

Chưa để Tinh Sát lui ra ngoài, hắn còn lạnh nhạt nói theo: “Đem xé nó đi.”

Hiểu ngay ý mà Huyết Phong muốn nhắc đến, Tinh Sát lập tức cầm lấy lá thư rồi bước ra ngoài. Ít lâu sau, cánh cửa lại đột ngột mở ra, Huyết Phong nhướn mày khó chịu, nói thật tâm tình hắn lúc này rất xấu, nhất thời bị phá rối khiến hắn càng không vui ra mặt. Tuy nhiên, sắc mặt lại giãn ra, trở lại dáng vẻ ôn nhu và dễ chịu khi thấy Miêu Miêu đang đứng ngoài cửa. Bỗng nhiên, hắn có chút giật mình nhận ra bản thân đang mất dần cảnh giác, sự xuất hiện của nàng khiến hắn lại lâm vào tâm trạng bối rối. Rốt cuộc, hắn đang phân tâm vì điều gì?

“Ta thấy Tinh sát vừa đi ra, lại cộng với nét mặt của ngươi bây giờ. Ta đoán đã có chuyện gì xảy ra phải không?”

Nghe vậy, Huyết Phong buông bút, đợi nàng đi lại gần rồi kéo ôm vào lòng. Quả thật, hắn đang rất mệt mỏi. Hắn tham lam ngửi lấy mùi hương quen thuộc, mong mỏi lấy đó làm điểm tựa giúp hắn có thể tỉnh táo hơn. Miêu Miêu nghe tiếng thờ dài, nàng bắt an hỏi: “Nói ta nghe đi, Huyết Phong. Chuyện gì...” khiến ngươi phải phiền não như thế.

Cái ôm của hân càng tăng lực gắt gao khiến lòng nàng như lửa đốt âm i. Huyết Phong dụi đầu vào hõm vai nàng, giọng trút hơi thở nóng nóng: “Triều đình vừa hồi ta quay về, chuyện chi có vậy thôi...”

Miêu Miêu chợt nhớ lại lời của Lục Ôn kể. Nàng mím môi đáp: “Vay người tính thế nào?”

Hân tựa đầu vào cạnh ghế, bộ dáng trông rất ưu tư. Miêu Miêu đoán rằng sự tình bất trắc của hơn 20 năm về trước chắc hẳn Huyết Phong phần nào đã điều tra, ít gì cũng biết được thông tin. Tuy Miêu Miêu không dám chắc điều gì, nhưng điều nàng có thể định ninh nhất, chính là cái chết của toàn bộ gia đình hân, chắc chắn có liên quan tới người trong trong hoàng cung. Bất quá, nàng thấy đau lòng vì hình ảnh của Huyết Phong bây giờ. Bởi vì, chưa lần nào Huyết Phong lâm vào trạng thái như thế này, trừ khi đó là việc của triều đình. Lần đầu hân kể về quá khứ của mình cho nàng nghe, so với bộ dáng lúc này, Miêu Miêu như được nhìn thấy Huyết Phong của ngày đó, vừa đáng thương lại vừa xa cách...”Ngày mai chúng ta sẽ lên đường, vì vậy nàng nên tranh thủ nghỉ ngơi trước đi. Đường từ đây đi đến thành Lạc Quốc sẽ rất dài...”

“Nếu người không muốn người có thể không đi được mà...” Nàng buột miệng nói rồi hối hận khi đã nói ra.

Huyết Phong ngồi dậy, nhìn nàng phức tạp rồi hỏi: “Nàng thấy ta có vẻ mặt vậy à?”

Miêu Miêu gật đầu trong sự thờ dãi của Huyết Phong. Hân đưa tay vuốt má nàng, cười nhẹ: “Dù không mấy hài lòng nhưng là sanh thân của hoàng đế ta, chả nhẽ ta lại thất kính bỏ qua? Nàng đừng lo nghĩ nhiều, chuyện ta có thể tự giải quyết được.”

Câu nói của hân càng làm lòng nàng thêm nặng trĩu, tuy vậy Miêu Miêu không muốn để Huyết Phong thêm mối lo, cánh môi nở nụ cười xinh đẹp, dịu dàng nói: “Được rồi, có thể khiến người vui vẻ trở lại ta đều nguyện ý làm theo.”

“Tốt lắm” Hân hôn lên môi nàng nói.

Miêu Miêu mỉm cười, đưa tay nâng cằm hân lên và cao giọng tuyên ngôn: “Ngoài ta ra, tuyệt đối không ai có quyền làm người thương tổn. Bất kể đó là hoàng thượng đi nữa, ta đều không nương tay.”

Trong lòng ngập trùm bởi gió lạnh thoáng chốc được rót cốc rượu đào ngọt chảy vào tim, đến khắp giác và tế bào cơ thể. Huyết Phong được lên dây đàn, nhìn nàng nửa say nửa tỉnh, cao hứng nói: “Nương tử, nàng không những giỏi về chế được mà còn tài tình quyến rũ ta nữa...”

“Vay sao? Tốt lắm” Nàng tỉnh quái lặt lại câu nói của hân.

Huyết Phong đặt tay trụ sau gáy kéo môi nàng đến gần, nhẹ nhàng phớt lên đó một cái hôn ngọt ngào. Nhưng chạm rồi như không thể dứt ra, nụ hôn phớt nhẹ hóa thành cuộc triển miên dây dưa không rời. Mỗi nụ hôn hân ban phát trên người nàng, từng tấc da thịt, đều là nỗi cuồng vọng và khát khao mãnh liệt. Giữa sắc thái mạnh mẽ và hoang dại kết hợp với sự nâng niu và bảo bọc khiến Miêu Miêu lẫn cả Huyết Phong như bị trói buộc một chỗ. Trong giây phút ngắn ngủi, cuối cùng họ đã nhận ra chân lí được áp đặt lâu dài của cuộc đời mình, vì cơn say của ái tình bọn họ sẵn sàng gạt bỏ tất cả, dù cho cú say này có thể khiến họ gặp nhiều gian truân, trắc trở.

Thậm chí, mất cả tính mạng cũng không chừng.

Nhưng lưới tình đã thành công khi đánh gục được lý trí cương nghị. Giờ đây trong mắt nàng và hân chỉ có hình ảnh của đối phương. Ngày một khắc ngoài trong tim, in sâu trong trí nhớ.

.

Ngày rồi cũng trôi. Ngày mai đã tới.

“Chủ thượng và phu nhân, đi đường xa hai người nhớ giữ gìn sức khỏe. Đây là ít đồ nhớ mang theo phòng khi đói.” Dinh lão bà dúi vào tay nàng giỏ đồ trong đó đựng rất nhiều đồ ăn được đóng gói kĩ càng. Miêu Miêu vội nói: “Bà bà, đồ ăn chất trên xe cũng nhiều rồi, bà nên giữ lại tắm rửa thì hơn...”

“Đó là tấm lòng của ta, người nữ tử chớ sao.” Bà nghiêm giọng đáp.

Miêu Miêu khó xử quay sang nhìn Huyết Phong, chỉ thấy hân khẽ gật đầu tỏ vẻ khuyên nàng nên làm theo. Lúc này, lão Dinh đặt tay nàng vào lòng tay, vỗ nói: “Nhớ nhanh chóng quay về đây, ta còn muốn thưởng thức đồ ăn của người.”

Nàng gật đầu cười, vỗ nhẹ lưng bà an ủi: “Nhất định như thế.” Đúng lúc đó, Tinh Sát ở phía sau nàng hô: “Bóng đứng rồi, chúng ta nên đi nhanh thôi.”

Mọi người trong quán dường như tụ đông hợp mặt hết ở đây, ai ai cũng bịn rịn nói với nàng vài câu rồi đưa người lên xe ngựa. Trong khi đó Tinh Vũ và Tinh Lâm nhìn nhau khó hiểu, nói nhỏ: “Sao lúc trước chủ thượng cũng hay đi đi về về như thế này, chẳng mấy ai trịnh trọng như lúc này nhỉ?”

Tinh Vũ gật đầu tán thành: “Ai nói phu nhân cao tay quá làm gì.”

Sau khi tất cả đã lên xe hết. Phu xe nhanh chóng quất roi lên ngựa rồi bắt đầu chuyển đi. Miêu Miêu ngoáy đầu ra cửa, nhìn phía sau vẫy tay chào mọi người. Đến khi khách quán Linh Túy Hào chỉ còn một điểm chấm nhỏ, Miêu Miêu mới trở vào trong, sắc mặt có hơi bất ngờ pha giọng châm chọc nói: “Tinh Vũ, người có thấy sự hiện diện của người mà cỗ xe ngọt ngào thêm không?”

Trái với vẻ mặt bất mãn của nàng, Tinh Vũ còn tươi cười giải thích: “Phu nhân, thuộc hạ không thấy vậy a. Trong xe rất rộng sao người lại nói chật được.”

“Người đi theo bọn ta làm gì?” Đây mới chính là điều nàng tò mò.

Huyết phong ở bên cạnh trả lời, không thèm liếc mắt nhìn Tinh Vũ: “Hắn đi cùng chúng ta đến thành Lạc quốc do ở đó có một số việc cần giải quyết. Sau khi đến nơi hắn sẽ lập tức rời đi thôi.”

“Đúng đó, phu nhân. Thuộc hạ chỉ đang quá giang xe ngựa thôi mà.” Tinh Vũ nói.

Miêu Miêu gác tay ra cửa, chọc nói: “Vây mà ta cứ nghĩ sắp tới người sẽ dắt ta đi chôn phồn hoa lạc thú nào nữa chứ. Nghĩ tới thật thú vị quá đi, hắc hắc...” Không ngờ tới sắc mặt của Huyết Phong đang chuyển biến xấu đi.

Tinh Vũ lập tức khựng người khi cảm nhận sóng lưng đang lạnh lạnh, cái cảm giác này rất quen thuộc.

Trong khi đó bốn người còn lại chỉ biết lắc đầu ngao ngán, thầm nghĩ: “Tinh Vũ phen này khó thoát khỏi phu nhân rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Đau Thương Bất Nguồn Từ Đâu?

Đi được hơn nửa chặng đường, ngoài trời nắng gắt, bên trong xe cũng mang theo bầu khí im lìm. Vì quá mệt mỏi nên trên đường đi Miêu Miêu tiện thể đánh một giấc, nếu không mọi người cũng chẳng được khoảng lặng yên tĩnh như thế này. Mọi thứ đáng lẽ sẽ tiếp tục êm đềm như thế cho đến khi Miêu Miêu bắt đầu cựa mình thức dậy.

Miêu Miêu ngẩng đầu nhìn Huyết phong đang tựa người ra sau, tay hắn còn ôm lấy eo nàng không buông. Trong lòng dâng lên cội ả áp khó tả, nàng khẽ nói: “Đường còn dài, sao người không nhắm mắt dưỡng sức đi?”

“Ta sợ chỉ cần nhắm mắt một chút thôi thì nàng sẽ bay đi mất.” Huyết Phong nặng cảm nàng nói.

Bất chợt Miêu Miêu không còn cảm giác nổi da gà vì dị ứng với thể loại xu nịnh này nữa, ngược lại nàng rất vui vẻ, nụ cười vẽ đường cong hoàn hảo: “Phong gia a, từ khi nào mà kẻ lạnh lùng như người lại biết cách nịnh hót với nữ nhân thế.”

Hắn trả lời ngay: “Từ khi gặp nàng, biết nàng, và chỉ mình nương tựa mới có thể khiến ta có bộ dạng đáng nguyên rủa như bây giờ.”

Miêu Miêu quay mặt không thèm bàn chuyện thêm, thật chất là muốn che giấu sự ngượng ngùng ở hai gò má đang đỏ ửng của mình. Cặp mắt vừa hay nhìn thấy bọn Tinh Sát ngồi sát bên Dịch Anh, suy nghĩ một lúc rồi nàng nói: “E hèm... Các người định chừng nào mới cho ta một tin vui đây?”

Cả bốn người giật bắn người, chẳng biết đã làm xấu chuyện gì mà mặt ai nấy đều cúi đầu thấp xuống, khiến Miêu Miêu muốn cười mà chẳng thành tiếng cố gắng nén ngược vào trong lòng, cố tình liếc nhìn sang Tinh Sát, nói: “Thế nào? Bộ dạng mấy người là sao? Rốt cuộc muốn giấu ta đến khi nào...” trong khi ta đã biết quá rõ.

Tinh Sát điệu bộ lỏng lẻo: “Phu nhân, người nói vậy là sao? Thuộc hạ... chưa hiểu ý người lắm...”

“Giả vờ thì hay.” Nàng bĩu môi nghĩ.

Tinh Vũ nhảy bén, lập tức bắt lấy tình hình đang gây cản, hắn chen mở vào hỏi: “Sao? Chuyện gì? Phu nhân, người đột nhiên nói vậy thuộc hạ đây chẳng hiểu hướng chỉ bọn họ đây, đề nghị người nói rõ thêm một chút a.”

Miêu Miêu trừng mắt nhìn hắn cảnh cáo: “Không muốn chết thì giữ mồm trật tự chút đi.”

Hắn không cam chịu lùi bước, động tác nhanh nhẹn bay qua chỗ Tinh Lâm, khều tay y hỏi: “Đồng môn, ý tứ phu nhân đã nghiêm trọng như thế ta dám chắc giữa các người đã có chuyện gì rồi. Nào nào, mau nói ra vấn đề để ta giải quyết dùm cho...” Càng nhìn vẻ mặt lúng túng của bọn họ Tinh Vũ càng có ý ra sức thuyết phục. Lúc này, dù có ai nói hắn nhiều chuyện, lo chuyện bao đồng đi nữa hắn cũng không thêm giật mình phản kháng.

Mặc kệ cho Tinh Vũ đang lái nhái liên tục bên tai nhưng bọn hắn vẫn trung thành giữ yên lặng. Điều mà hai người bận tâm đến đầu phải tên tép rieu này, phu nhân mới là mối nguy hiểm nhất. Nếu biết họ có tình cảm với hai tỷ muội họ Dịch kia, không chừng nàng ta lột xác cả hai tên luôn cũng không chừng, nhẹ tay thì bị giáo huấn cả đời.

Bất lực. Tinh Lâm và Tinh Sát đồng loạt thở dài: “Còn lạ gì ở tích cách “khác người” của phu nhân nữa.”

Miêu Miêu đang tính toán trong đầu, bên tai bỗng truyền đến hơi thở nóng lạ thường: “Nàng đang suy nghĩ điều gì sao?” “Đang tính tổ chức hôn sự...” Vì thấy bọn người này quá lằng nhằng với nhau, đã rõ là đối phương có tình cảm, nhìn nét mặt của họ là biết mức độ nó ra sao rồi. Vây mà trước mặt nàng cứ tỏ vẻ không thân thiết, không quan hệ. Khiến lòng nàng ngứa ngáy khôn cùng, chẳng lẽ họ sợ nàng ăn thịt chắc, thực tế thì nàng đâu chuộng thịt

người.

Nàng định sau này làm chủ hôn cho bọn họ nhưng lời lẽ nói ra không rõ đầu đuôi, theo hướng khác nó sẽ khiến người khác lầm tưởng. Chẳng hạn như lúc này đây.

“Tuy có chút gấp gáp nhưng nếu nàng đã có ý kiến thế thì sau khi trở về hoàng cung chúng ta sẽ bắt đầu cử hành hôn lễ thành thân.” Huyết Phong vui cười nói không hề để ý sắc mặt của người bên cạnh.

“Người nói gì vậy? Ý ta là tổ chức hôn sự cho bọn người kia kia, chẳng lẽ ngươi nghĩ...” Nàng bắt ngờ hỏi lại.

Nghe vậy, lòng Huyết Phong như chứa cục đá đè nặng xuống, bạc môi cũng mất nét cười: “Điều gì khiến nàng không ưng ý cùng ta bái đường?”

Ách. Qua giọng nói của hắn, nàng có thể hiểu hắn đang rất tổn thương a.

Miêu Miêu giật nảy người, vội giải thích: “Ý ta không phải... chỉ là giữa ta và ngươi... chuyện đó... còn quá sớm. Ngươi biết đó, ta vẫn còn muốn tung hoành nhiều nơi...”

“Vậy ý nàng chẳng khác việc thành hôn với ta là sợi dây trói buộc nàng? Nếu nàng đã bất đồng như thế, từ nay ta sẽ không nhắc đến chuyện đó, không bao giờ nữa.” Thần sắc của Huyết Phong dần chuyển biến xấu đi, có lẽ Miêu Miêu không biết rằng lời lẽ của nàng đã chọc hắn nổi giận. Trong khoảnh khắc, Huyết Phong thấy mình kém cỏi hơn bao giờ hết, nghĩ đến cảnh nàng không chấp nhận cùng hắn thành hôn mà cùng kẻ nào khác đã khiến cục tức trong cổ họng ngày một dâng cao, không cách nào không chế.

Tiếng sét ồ ồ bên tai khiến Miêu Miêu thất thần trong mấy giây, bao gồm cả cảm giác mất mát dâng tràn trong tim, một tia đau đớn xẹt qua ánh mắt thâm tình. Nàng cười khan nói: “Huyết Phong, ngươi hiểu nhầm ý ta rồi... Thật ra, trước mắt ta muốn tính chuyện tốt cho bọn họ, còn chuyện ta và ngươi thì... đợi sau hôn lễ của họ... chúng ta có thể tiến hành sau cũng được mà...”

Huyết Phong thấy thân mình nhẹ bẫng, tưởng tượng có đôi cánh trắng đang mọc sau lưng hắn, nhẹ nhàng đưa hắn lên thiên đường hưởng thụ. Ôi, cảm xúc hoan hỉ như được nhân đôi, nhân ba, gấp tư... trong lòng hắn. Tuy thế, ngoài mặt Huyết Phong vẫn giữ nét lãnh đạm, khẽ nói: “Thật chứ? Hôn sự giữa chúng ta... sẽ thành?”

Không nghĩ ngợi lâu, nàng gật đầu nói “Thật mà.”

“Thật hả???” Tất cả con người có mặt trong xe đều lộ liễu lớn giọng hỏi. Nhất thời quên mất đây là chuyện không-nên-nghe-trộm. Mà sao trách họ được, ai biểu hai người họ nói lớn quá làm gì để người nghe hết. Mà dù họ có nói nhỏ đi nữa thì việc làm sát thủ có nhạy cảm với âm thanh là chuyện quá mức bình thường.

Mọi người kinh ngạc nhưng cũng không bằng một biểu hiện thái quá của Tinh Vũ. Y tròn mắt phồng má, môi còn mấp máy hỏi lại: “Chủ thượng... phu nhân hai người định sẽ cử hành đại hỷ sự sao? Thật... thật sao?” Chuyện này đúng là ngàn năm mới xuất hiện kì tích, kể từ lần đầu tiên chủ thượng mang một nữ nhân về, hoang đường hơn không phải là một cái xác chết, lại còn hùng hồn tuyên bố nàng là nữ nhân của hắn - phu nhân của Hào gia. Như thế cũng đủ làm Tinh Vũ chết điếng mấy ngày, làm y phải trần trọc dừ lăm mới chấp nhận được sự thật. Ai dám tưởng tượng nổi kẻ máu lạnh như hắn mà cũng có ngày động lòng với nữ sắc cơ chứ. Nhưng bây giờ chuyện đó cũng không bằng cú sốc kinh thiên này. Nói theo phong cách hiện đại thì chủ đề “Cưới vợ” khẳng định sẽ là tin độc nhất vô nhị, một “scandal” lớn nhất trong cuộc đời khát máu của “anh hùng” Huyết Phong, gây chấn động đối với hoàng cung và có tính chất khiến bản dân thiên hạ trong giang hồ phải “đảo điên” trong một thời gian dài, nhất là những “Fan cuồng”.

Huyết phong trừng mắt đe dọa: “Ngươi biết nhiều để làm gì. Ta còn chưa quăng các người xuống xe đã là rộng lượng, đừng bắt ta thu hồi lại ý đó.”

Bị uy hiếp công khai như thế, cả bọn ngoài cách an phận ra thì không cử động gì thêm. Theo chủ thượng đã lâu, tính cách người luôn quyết đoán và máu lạnh. Huyết Phong đã nói thì làm được, mấy ngày ở gần phu nhân tâm tình chủ thượng tốt lên rất nhiều, sở dĩ bọn họ còn phải cảm ơn phu nhân rất nhiều là đáng khác.

Trong khi đó bên đám nữ giới, Dịch Anh đã lên tiếng hỏi, hoàn toàn không bận tâm vào lời hăm dọa của Huyết Phong. Dĩ nhiên, bùa hộ mệnh của hai nàng là Miêu Miêu mà.

“Phu nhân, vậy khi nào người quyết định cử hành? Ta nghĩ càng sớm càng tốt a.”

Miêu Miêu lém lỉnh đáp: “Ta còn phải uống rượu mừng của hai người trước rồi mới ta được a. Thiết nghĩ, chuyện đại sự vậy, hai người nhanh chóng tiến triển đi nha.”

“Muội này...” Dịch Anh ngại ngừng nói.

Tiếp đó lại là màn chọc cười quen thuộc. Đến khi xe ngựa bị vấp đá, khiến bên trong hơi lêu xiêu một chút rồi trở lại bình thường. Lúc này Tinh Vũ ngồi đối diện nàng, thấy sắc mặt không được tốt liền lên tiếng: “Phu nhân, người không được khoẻ hả?”

Huyết Phong lo lắng xoay mặt nàng qua, ân cần hỏi thăm: “Sắc mặt nàng đang tái dần, nàng có cần ta kêu xe dừng lại cho nàng nghỉ một chút không?”

Tinh Lâm vội hô: “Dừng xe lại...”

Nhẹ nhàng gạt cánh tay hắn sang một bên, nàng vừa mở miệng nói: “Không sao...” thì trong cổ họng bỗng chốc dội ngược lên cảm giác buồn nôn khó

chịu, bụng quặn lại và kêu gào âm ỉ.

Miêu Miêu chạy ra cửa rồi ngồi xuống nôn khan. Bực mình là nàng nôn mãi chẳng ra cái gì, ngoài cảm giác nhợn nhợn trong lòng ruột. Huyết Phong đưa tay vỗ nhẹ tấm lưng gầy, xót lòng nói: “Nàng đã đỡ hơn chút nào chưa?”

“Không sao rồi...” Miêu Miêu nhận lấy khăn từ Dịch Anh, giọng hơi khàn đáp.

Trong lúc đó đám người còn lại nhìn nàng bằng con mắt hết sức ai muội xen lẫn chút mong chờ hồi hộp, từng cử chỉ của Miêu Miêu đều bị chúng tóm gọn vào tầm mắt, kết luận: “Phu nhân, người có... có tin vui đúng không?”

Trước vẻ mặt vô hồn của Miêu Miêu, bọn họ cho là người đang bất ngờ nên thăm ngộ nhận điều phán vừa rồi không sai. Mọi người hào hứng reo lên, ngay cả Dịch San và Tinh Vũ cũng hưởng ứng chúc mừng theo. “Nương tử, nàng có báo bối à?” Huyết phong âu yếm ôm nàng tựa vào ngực, ôn nhu hỏi. Anh mắt thâm thúy đảo người liên tục trên người nàng.

Miêu Miêu thoáng nhú mày rồi liếc xéo Tinh Vũ, cao giọng nói: “Này, người có phải thánh đầu mà tự tin phán đầu trúng đó. Tất cả đẹp về mặt hơn hờ đó đi, xin đính chính lại là ta-không-có-mang-thai. Hiểu rồi chứ? Hiểu rồi thì lên xe...”

Cả đám người há hốc nhìn nhau rồi lại nhanh chân chui vào xe ngựa. Tiếp tục đường đi. Trên đường, Tinh Vũ vẫn không cam tâm, rõ ràng nhìn bộ dáng phu nhân lúc đó rất giống với những người bị ốm nghén. Không riêng gì Tinh Vũ, bọn Tinh Lâm và Tinh Sát cũng mang tâm trạng hụt hẫng không kém. Xém tý là Linh gia được nghe tiếng con nít chơi đùa rồi...

Như đọc được suy nghĩ của bọn họ, nàng cố giải thích: “Chẳng qua vì nãy có chút sốc xe nên vậy thôi. Các người đừng suy nghĩ nhiều làm gì, còn nôn nóng quá thì kiểm cô nàng nào đó rồi sinh cho mấy người một vài đứa chẳng hạn...”

“Phu nhân a...” Lại thế nữa rồi.

“Mau mở cổng ra đi, vương gia trở về rồi, nhanh tay lên...”

Kết...

Đúng lúc cánh cổng vừa mở ra thì cỗ xe ngựa đã dừng sẵn trước cửa, đầu tiên là hình ảnh của Tinh Lâm và Tinh Sát đang bước xuống cùng với hai nữ nhân lạ mặt. Sự xuất hiện đột ngột này càng làm ánh mắt mọi người bên trong thêm phần kinh ngạc và sững sốt. Ngoài Tinh Lâm và Tinh Sát là thuộc hạ thân cận của chủ thượng ra thì bên người làm gì có ai khác, huống chi đây lại là hai vị tiểu thư hân hoi.

Vì trước đó có nhận được tin báo của Tinh sát là chủ thượng sẽ hồi cung trong vòng hai ngày nữa. Khi đó, không chỉ riêng Lý tổng quản mà tất cả mọi người trong phủ đều một trận kinh hi vui mừng, nhất là khi biết lần này trở về chủ thượng còn mang theo phu nhân. Ai nấy đều mang một tâm trạng hồi hộp và tò mò với nhan sắc của nữ nhân có số mệnh tốt này. Theo trực giác, tất cả đều thận trọng liếc mắt nhìn về phía Dịch Anh và Dịch San thăm đánh giá, xét về nhan sắc và tướng tá của hai người đều thuộc loại thanh tú, dễ nhìn.

“Hồi vương gia và phu nhân...” Lý tổng quản định hô lên nhưng Tinh Sát nhanh hơn lão một bước. Hắn đi đến chỗ lão rồi thấp đầu nói vào tai nhắc nhở điều gì đó. Nghe xong, Lý tổng quản mới gạt đầu vui vẻ nói lại: “Thuộc hạ thất lễ, chẳng biết phu nhân có thể ra mặt diện kiến được không?”

Thì ra hai vị tiểu thư đang đứng cạnh Tinh Lâm và Tinh Sát không phải phu nhân của chủ thượng. Có vậy, tung tích của nữ nhân đảm nhiệm vai trò phu nhân càng làm mọi người thêm hiếu kỳ, trong lòng thầm mong đợi.

Huyết Phong bước xuống xe, ánh nắng nhẹ nhàng phớt lên người hắn tạo một lớp bóng phản chiếu trên nền đất, phân trần thân hình cao lớn và rắn rỏi đến mức hoàn mỹ. Mỗi động tác đều toát khí vương giả, cường quyền. Khuôn mặt như tạc bị che khuất bởi mặt nạ bạc, tuy vậy vẻ đẹp soái ca vẫn không hề giảm sút, kết hợp với đôi người màu đồng càng làm nổi bật đáng vẻ yêu mị, lạnh lùng của bậc vương quyền. Ở Huyết phong, đều người ta thường bị cuốn hút chính là nét bí ẩn và độc đoán nhưng tuyệt đối đừng bao giờ có ý đến gần. Lời khuyến cáo có giá trị: “Hàng này không phải dạng vừa, muốn an toàn tính mạng nên giữ khoảng cách càng xa càng tốt.”

Lý tổng quản không có biểu hiện sợ sệt gì trước cái nhìn sắc lạnh của y, lão còn cười hiền hậu nói: “Mừng vương gia đã quay trở về...”

Khi lão ngẩng mặt lên, ánh mắt chợt bừng sáng khi thấy một nữ nhân khác đang bước xuống xe, cánh tay hắn không kiêng nể mà vòng qua đặt ngay hông nàng. Hành động đó lập tức kinh động đến đám người bên trong. Không cần hỏi cũng biết thân phận của nàng ta rồi. Quả nhiên... rất lợi hại!

Ông trời đúng là thiên vị người khi quá hào phóng ban tặng cho nàng sở hữu nhan sắc khuynh nước khuynh thành, đôi mắt có màu sắc lạ nhưng lại rất đẹp và sáng tựa như ánh trăng. Dáng người thon thả và vừa vặn, đường cong gợi cảm ẩn hiện qua cánh áo thướt tha. Nếu ví nàng là một hũ mật ngọt thì nam nhân không khác gì lũ ong đực, chắc là họ sẽ tha hồ quán quýt bay vào mặc dù... mật rất đắng đi nữa. Trong nháy mắt, mọi người đều nghĩ nàng là một tiểu thư xinh đẹp, đoan trang thuộc dòng quyền quý nhưng với Lý tổng quản lão không nghĩ nàng đơn thuần như vẻ ngoài khả ái kia. Nhưng thẳng thắn mà nói thì Lý Chiêu thấy khí chất ở nàng rất giống với Huyết phong, nhất là cái nhìn thâm thúy ấy giống như đã trải qua chuyện gì rất kinh khủng vậy.

“Tham kiến vương gia, phu nhân hồi phủ.” Lý Chiêu hô nói: “Chúng thuộc hạ đã cho người chuẩn bị lại mọi thứ, nếu vương gia và phu nhân có gì cần bảo thì hãy nói với lão phu.”

Miêu Miêu định mở miệng nói nhưng kẻ bên cạnh đã cướp mất lời: “Lão gia, đã làm phiền người rồi. Đa tạ.”

Lý tổng quản lắc đầu cười, bộ râu giật giật tếu tếu: “Không dám vương gia, hầu hạ cho người là phúc ba đời của lão đây.”

“Vương gia, chắc người mệt rồi. Thuộc hạ sẽ dẫn người về phòng...”

“Không cần đâu, bá bá cứ làm những việc cần sắp xếp trước đi.” Huyết Phong từ chối. Dù hẳn không ở đây nhiều nhưng không đến nỗi quên mất phòng của mình ở đâu.

Trong khi hai người họ đang trò chuyện với nhau thì ở đây Miêu Miêu lại phải hứng chịu hàng trăm cái nhìn đổ kỵ từ một số người lạ mặt, và hầu hết là nữ nhân. Chưa gì mà nàng đã bị công kích thế này, chẳng biết thêm vài ngày ở đây Miêu Miêu sẽ được dịp thỉnh giáo từ bọn họ những gì, nếu không vì phép lịch sự tối thiểu “đánh chó phải nể mặt chủ” thì nàng đã tận tình dạy dỗ mấy con người kia một trận ra trò rồi. Đoán chừng, những ngày tiếp theo nàng không cần lo về vấn đề buồn chán nữa rồi, có người tình nguyện làm “chuột bạch” nàng cũng không ngại từ chối.

“Độc, ta có rất nhiều. Muốn thử độc thì ta rất sẵn lòng.” Miêu Miêu khoái trá cười vang trong lòng.

Huyết Phong đưa tay búng trán nàng cái nhẹ, khẽ sát tai nói: “Đừng sao nhãng nữa, nàng hãy tập trung đi theo ta đi.”

Lúc này Miêu Miêu mới thấy mọi người dần tản đi, duy chỉ còn hai người ở ngoài sảnh. Trong đầu cũng thắc mắc bọn Tinh Lâm và Tinh Sát đã dẫn Dịch Anh và Dịch San đi đâu rồi. Suy nghĩ không được lâu thì Huyết Phong đã siết eo nàng dẫn đi, theo trí nhớ của Miêu Miêu thì cả hai băng qua hai khoảng ba dãy hành lang dài mới tới Ngự Thành Các, nơi ở của Phong gia. “Đến rồi, nàng đẩy cửa vào đi...” Cuối cùng Miêu Miêu cũng đứng trước phòng, nghe lời hẳn nàng nhanh chóng mở cửa ra bước vào.

Không bỏ qua cơ hội này, ánh sáng từ bên ngoài lập tức bay vụt vào trong chiếu sáng cả gian phòng rộng lớn. Miêu Miêu thoáng ngạc nhiên nhìn nội thất được bố trí bên trong một cách rất khéo léo, ngay ngắn. Mùi của gỗ và xông hương thơm ngát nhẹ nhàng xộc lên mũi nàng khiến tinh thần phút chốc liền thư thái, dễ chịu. Chiều sâu của phòng kéo dài qua mấy lớp màn cửa, trên kệ và hành lang dọc đường cũng trang trí thêm vài đồ vật lạ mắt, cố tình làm điểm nhấn cho căn phòng. Mọi thứ đều được trang hoàng bắt mắt, không phô trương nhưng đủ làm người ngắm người nhìn ngấm. Nhưng... đây rõ ràng không phải phong cách của Huyết Phong a, nàng cam đoan bây giờ hẳn đang rất khó chịu...

“Ta sẽ gọi Lý tổng quản thảo mấy thứ linh tinh này xuống, nàng ngồi đây đợi ta.” Thấy chưa, nàng nói đầu sai.

Miêu Miêu vội nín hắt lại, nháy mắt nói: “Khoan đã, ta thấy cách bày biện này cũng không tệ lắm. Bất quá, ta sẽ chỉnh lại một số thứ cần thiết, những chuyện như vậy người đừng làm Lý tổng quản bận việc thêm.”

Huyết Phong giãn mặt, ôn nhu đáp: “Àn, tất cả tùy ý nàng.”

Một lúc sau, từ ngoài cửa có tiếng gõ cửa và giọng gọi: “Bẩm vương gia, phu nhân. Thuộc hạ cho người mang trang phục tới thay ạ.”

Miêu Miêu nhanh chân mở cửa, thấy Lý tổng quản đứng đó liền niềm nở nói: “Đã gặp người bề trên vậy mà chưa một câu chào hỏi, tiểu nữ thật bất kính. Mong người không chấp nhất...”

Lý Chiêu ngạc nhiên rồi trở lại nét hiền từ, trong lòng rất hài lòng trước thái độ kính trọng của nàng, vốn dĩ lúc nhận tin vương gia đem phu nhân hồi phủ, lão đã vô cùng lo lắng bởi sống hơn nửa đời người tất nhiên ông biết được nhiều thứ, theo hầu hạ Huyết Phong từ ngày còn là hài đồng, nên việc nào có liên quan đến y lão đều thăm dò kỹ lưỡng. Tiếc là chuyện mật thiết này Lý Chiêu không thể can thiệp, chỉ hy vọng rằng nữ nhân y chọn không có dã tâm, trừu tính. Nhưng bây giờ lão tạm thời có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.

“Phu nhân quá khách sáo, mọi việc ta chỉ tuân theo vai trò của một kẻ hầu thôi mà.”

Miêu Miêu thoáng nhún mày.

“Bá bá, sao người nói như vậy. Đối với ta người đã là người thân và thành viên trong ngôi gia này...” “Huyết phong trầm giọng nói tiếp: “Nói đến ơn tình, ta cảm kích người còn không hết, nói chi đến chuyện có thể xem bá bá là kẻ hầu người hạ. Có như vậy, lương tâm ta khó mà nguyên vẹn được...”

Trong tận đáy lòng Lý Chiêu vô cùng cảm động, đây là lần đầu tiên lão thấy Huyết Phong như vậy, khác với bộ dáng vô cảm và hay trầm tư lúc còn nhỏ. Khi đó y đối xử với mọi người rất bất cần, vì thế lúc nào cậu cũng một mình, tự nhốt mình trong phòng qua ngày cố quên đi thời gian. Hình ảnh của cậu bé năm đó đã khiến ông rất đau lòng. Mặc cho ông cố vươn tay bảo bọc lấy nó nhưng đáp lại là ánh nhìn thờ ơ và cái bỏ đi lạnh lùng. Những thứ đó không nên có ở cậu bé chỉ mới 15 tuổi.

So với hiện tại, Lý Chiêu còn ngỡ ngàng nhìn hẳn, vẫn y nguyên gương mặt năm đó, vẫn ánh mắt sắc lạnh và vô tình từng như lưỡi dao cắt vào tim ông. Thế mà, như có một phép màu kì diệu xảy ra, ông không dám nói người trước mắt ông lúc này lại chính là cậu bé của 15 năm về trước.

Nguy Chính ơi, người bây giờ đã khác xưa rồi!

Trong một màu mắt quen thuộc, hiện tại Lý Chiêu thấy rất nhiều sắc thái bên trong. Còn ở quá khứ, thứ biểu cảm duy nhất mà ông có thể cảm nhận được từ Huyết phong chính là sự phẫn nộ.

“Lý gia, ta đã thấy... bọn người xấu xa đó... đã giết phụ thân... hức hức... mẫu thân... cả nhà ta... tất cả đều bị giết dã man. Ta đã nghe... họ la đầu... hức... thế mà ta chẳng biết làm gì ngoài việc lẩn trốn... hức hức. Họ sẽ hận ta lắm phải không Lý gia? Vì ta... đã bỏ mặc họ mà chạy thoát thân... ta có lỗi... có lỗi rất nặng... Lý gia, người mau nói ta nghe đi... hức... ta phải làm thế nào. Ta không thể để nhà ta chết một cách oan ức như thế được... không thể nào... bọn chúng phải bị trừng phạt... đúng vậy... nhất định như vậy...” Một cậu bé với bộ dạng lờn thoi, quần áo dơ nhuốc rách vãi mảnh do khi chạy không để ý mà bị cây xé rách. Nhưng mặt mày còn đáng thương hơn gấp bội, mặc cho nước mắt và máu trộn vào nhau dính lem lên người, cậu vẫn không thèm chùi đi. Khi đó, trời mưa rất to nên Lý Chiêu dường như không thể nào phân biệt đâu là mưa đâu là vị mặn của nước mắt. Ông cũng khóc rất nhiều.

Lý Chiêu ôm dáng người nhỏ bé vào lòng, hận không thể nào nuốt hết mọi đau khổ của cậu trút lên người ông. Ông trời sao lại bắt công đến thế! Ngụy Chấn vốn là một vị vua anh minh, có sao bị gán tội bán nước nhà, trong khi mọi việc còn đang được truy cứu thì... bất ngờ lại xảy ra chuyện đáng tiếc như thế này.

“Thái tử... người nên bình tĩnh lại nghe thần. Ông trời có mắt, nhất định sẽ trả lại công bằng cho người, tin thần đi. Thái tử phải nhẫn...”

Cậu bé lập tức xô ngã Lý Chiêu, cắn phần gào lên: “Nhẫn? Ngươi nói ta phải nhẫn sao? Ngươi nghĩ ta đủ rộng lượng để sau khi chứng kiến kẻ đã sát hại ngôi gia ta rồi kiên nhẫn chịu đựng chỉ vì tin vào ông trời đó sao? Bá bá, ta không phải thần linh và cũng đủ tin tưởng vào cái gọi là “công bằng” nữa rồi. Càng không thể đứng yên mặc xác cho những chuyện đang xảy ra. Oán có oán, có thù thì phải báo. Ngụy Chính ta khi nào còn chưa rửa được mối hận thù sâu sắc này, chết cũng không nhắm mắt. Người nghe rõ chưa bá bá...”

Lý Chiêu rùng mình trước cái nhìn sắc lạnh của cậu, trong khoảnh khắc đó ông đã linh cảm Ngụy Chính mà ông biết đã chết, hoán đổi vào đó là một linh hồn khác, một kẻ máu lạnh và tàn khốc. Trong đôi ngươi màu đồng, không còn xuất hiện nét tinh nghịch và hồn nhiên như ngày nào, thứ duy nhất còn đọng lại là sự tồn tại của lửa hận. Và nó đã thành công khi nuốt chửng lấy con người Ngụy Chính...

“Dù ta có phải bán mạng cho quỷ dữ nhưng có thể minh oan cho phụ thân và khôi phục địa vị lại cho ngôi gia, ta liền thành tâm nguyện ý. Ngụy Chính ta bằng mọi giá sẽ báo thù rửa hận, nếu không chết cũng không toàn thây.” Cho đến bây giờ giọng nói ấy vẫn ám ảnh ông trong mỗi cơn ác mộng. Có muốn xóa cũng chẳng mờ được, huống chi suốt 8 năm trời nó đã không buông tha. Hình ảnh năm xưa, mãi mãi là một kí ức đau thương!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Giờ Ngọ Gay Cấn

“Lý tổng quản, người sao vậy? Sao lại thù người ra?” Miêu Miêu thấy Lý Chiêu có vẻ thất thần, giống như ông đang cố tìm điều gì đó qua ánh mắt của Huyết Phong. Hành động đó khiến nàng rất tò mò, xen lẫn cảm giác bất an.

Lý Chiêu được kéo về thực tại, lão ho khan nói: “À... à... ta không sao. Chỉ là, lời của vương gia làm ta cảm kích quá đó mà, không ngờ ta lại được người tín trọng đến vậy.”

Miêu Miêu khẽ mỉm cười, chợt nghĩ được điều gì đó liền quay sang hắn, nói: “Huyết phong...”

Nghe nàng gọi, hắn theo vô thức nở nụ cười ôn nhu, nhẹ đáp: “Chuyện gì?”

“Dù gì cũng có Lý tổng quản có mặt ở đây rồi, mà ta ngoài người ra thì những người khác hoàn toàn chưa có dịp chào hỏi. Ngươi nghĩ xem bây giờ có nên nhờ Lý gia dẫn ta đi tham quan và gặp mọi người trong phủ không?” Đó không phải là câu hỏi, ý tứ của nàng lúc nào cũng mang nghĩa khẳng định, không hề phủ định. Vì thế, mỗi hành động của nàng Lý Chiêu nghĩ nàng là người có trước có sau, phong thái hòa nhã, tính tình không xác xược, như vậy đã là điểm cộng trong mắt lão. Nhưng với Huyết phong, hắn hoàn toàn có thể đọc thấu suy nghĩ kia, đảm chắc con mèo nhỏ này không chịu an phận, lại có ý định muốn quấy phá nữa rồi!

“Ta nghĩ ta sẽ đồng ý nhưng mà...” Hắn nói lấp lửng khiến cả hai người còn lại đều tò mò, rang rục tai nghe trót về sau. “Nàng không thể đi ngay lúc này được...” Câu nói này nằm ngoài dự đoán của Miêu Miêu, nàng nhíu mày nói: “Tại sao vậy?”

Huyết Phong khẽ cười, đưa tay xoa đầu nàng rồi thì thầm bảo: “Nàng không nghĩ nàng sẽ gặp họ trong bộ dạng hơn hai ngày không tắm rửa chứ?” Vì trên đường đi đến phủ của Huyết Phong, nếu đi đúng ngã chính thì mất hơn bốn ngày mới đến nơi, nhưng vì đi đường gần nên phải chịu khó băng qua cánh rừng mà đi. Cho nên chuyện họ không tắm là lẽ hiển nhiên, trong rừng thì làm gì có quán trọ cơ chứ!

Miêu Miêu đỏ mặt khẽ nhìn sang Lý Chiêu cũng đang mỉm cười nhìn, chắc là lão đã nghe được câu vừa rồi. Quả nhiên, Lý Chiêu cũng có võ công! Giọng hắn nói rất nhỏ thế mà vẫn lọt tai qua lão.

Lúc này Lý Chiêu đi lấy khay của gia nhân đang đứng bên ngoài rồi đem vào trong, lão ân cần nói: “Thuộc hạ đã đem y phục đến thay cho vương gia và phu nhân, đồng thời nước bên trong đã được người đun sẵn, hai người có thể vào trong tắm bồn được rồi.”

Huyết Phong hài lòng bảo với Lý Chiêu: “Vắt và cho Lý gia rồi.”

Ông không nói gì ngoài cái mỉm cười chung thành, sau đó đặt y phục ngay ngắn để lên bàn, xong rồi nói: “Thuộc hạ cáo lui trước, phu nhân và vương gia tiện thể nghỉ ngơi cần gì cứ gọi lão...” Chưa nói hết đã bị Miêu Miêu chen vào nói: “Lát nữa ta và người gặp nhé, đa tạ về mấy bộ y phục này.” Nàng nói trong khi sờ lớp vải mịn của áo.

Lý Chiêu cười thầm, cúi đầu chào và lui ra ngoài. Ở trong phòng thoáng chốc chỉ còn hai người, Huyết Phong thấy trong người hơi nóng nực, nói: “Ta nghĩ ta nên đi tắm thôi...”

Miêu Miêu không quan tâm, gật đầu đáp: “Ừ, đi đi.”

Bưng ra vẻ mặt không hài lòng, đây đâu phải ý định của hắn muốn nói. Huyết Phong cố tình kè sát người mình tiếp xúc với nàng, tà mị kêu: “Nàng đừng giả vờ không hiểu ý ta như thế được không? Bộ đáng đó... càng khiến ta muốn ở gần nàng hơn đây...” Cái từ “ở gần” đột nhiên bị hắn nhất mạnh, khiến nàng dựng tóc gáy trước không khí hết sức ám muội này. Trong lòng bật công tắc kêu inh ỏi với hai chữ “đề phòng” được in đậm. Miêu Miêu nhận thức được tình hình không mấy khả quan này, lập tức có hành động muốn chạy ra ngoài, nhưng động tác chưa kịp tiến hành đã bị khống chế. Huyết Phong đem nàng xoay ngược đối mặt với hắn, Miêu Miêu thấy sắc mặt hắn chẳng khác gì mấy tên đang bị say, vừa đỏ đỏ lại rất... quẩn rũ.

“Cái này... cái này hơi bị gần rồi đó Huyết Phong a. Ta nghĩ cách xa một chút sẽ tốt hơn chứ nhỉ...”

Hắn mỉm cười tà ác lập tức cúi xuống đoạt lấy môi mềm đầy dưa. Miêu miêu trong sự ngỡ ngàng miệng còn thốt mấy câu chữ chưa kịp nói xong, Nụ hôn vừa dứt thì nàng vừa lúc cảm thấy thân thể mình như bay, bị gạt ngược lên vai hắn. Sắc mặt nàng tái tái, hắn rất ít khi thô bạo theo kiểu mạnh mẽ như thế này, trừ khi...

Ôi mẹ ơi Đừng nói thú tính của hắn lại nổi dậy chứ!

Mặc kệ Miêu Miêu ra sức giãy dụa nhưng Huyết Phong vẫn giữ nguyên bộ mặt dửng dưng, biểu hiện sự thỏa mãn. Miệng hắn còn thản nhiên nói câu, khiến nàng bây giờ có muốn chạy cũng chẳng thoát vuốt sói nữa rồi.

“Chúng ta sẽ lại động phòng nhưng lần này... là ở bồn tắm.”

.

Tại thư phòng

“Sao chủ thượng và phu nhân lâu đến thế? Mọi người sắp tề tụ cả rồi...” Tinh Sát đứng ngoài cửa hết nhìn vào bên trong điểm danh từng mặt rồi tiếp tục hướng mắt ra ngoài mong chờ. Hiếm khi thấy bộ dạng gấp gáp này của hắn nhưng là không gấp không được, hôm nay nhân ngày chủ thượng trở về các người trong gia môn, hội khách Linh gia đều có mặt tại đây, nhưng bàn về vấn đề gì hắn không biết. Có lẽ vì vậy mới khiến Tinh Sát hồi sang Tinh Lâm, nhưng đáp lại hắn là câu: “Chủ thượng tới thì biết ngay thôi mà.”

Tinh Lâm nói mà không thèm nhìn hắn nên cũng không để ý cái nhìn khinh thường từ người bên cạnh. Tinh Sát bỏ qua ý, quay lại công việc quan sát của mình, bất chợt gặp đúng đối tượng cần tìm, hắn chạy đến và thận trọng báo lại tình hình bên trong.

Sau khi nghe xong Huyết Phong gật đầu nói: “Được rồi, người mau vào trong cùng họ đi.”

Lúc này, Tinh Sát ngẩng đầu thấy Miêu miêu, hắn thận trọng hỏi: “Phu nhân? Chẳng lẽ... người cũng vào đó luôn sao? Nhưng còn cái mạng che đó làm gì?”

Miêu Miêu nhúc nhích hông khẽ lấy tay xoa lấy, nghe Tinh Sát hỏi đến nàng cũng đáp: “Hừ, người tưởng ta đeo thể này mát mẻ lắm à. Đi mà hỏi chủ tử của người ấy.”

Không ngờ tên bạo quân này mãnh liệt quá làm nàng mệt muốn chết! Thế mà chẳng than được với ai, có mà nói hắn thì vẫn giọng điệu cũ, vẻ mặt quen thuộc, nói: “Lần sau ta sẽ nhẹ nhàng...” Chẳng biết khi để ra hắn có bị sinh ngược không chứ lần sau y như rằng hắn sẽ làm kịch liệt hơn. Thẳng thẳng mà nói, cái nàng sợ duy nhất chỉ có nhục cảm của Huyết Phong.

Thấy Miêu Miêu đang liếc xéo mình, hắn không buồn giận mà còn hào phóng cười, điều này làm Tinh Sát tò mò nhưng không dám lên tiếng hỏi. Không khéo lại bị dính đòn thì tiêu! Dính dáng vào hai người này, hắn đã xác định mạng mình nhỏ bé đến cỡ nào rồi, rất mong manh và dễ vỡ..

Giờ ngo. Cuối cùng mọi người đã có mặt đầy đủ tại thư phòng, Miêu Miêu thoáng ngạc nhiên khi thấy hai hàng người đang đứng chờ bên trong, ai nấy đều mang vẻ mặt trịnh trọng và nghiêm trang. Khi thấy Huyết Phong và nàng vào cửa, bọn họ cúi đầu thận trọng hô đều: “Chúng thần xin ra mắt vương gia, phu nhân.”

Huyết Phong cùng Miêu Miêu đi đến chánh điện ngồi xuống, sau đó hắn mới phát lệnh: “Ân. Chuyện ta gọi các người đến đây đã biết lý do hết chưa?”

Một người trong đám đông đứng ra nói: “Bẩm chủ thượng, việc này... chúng thuộc hạ cũng đang bàn luận với nhau. Theo quan sát, thuộc hạ đoán chắc hẳn chuyện rất nghiêm trọng nên người mới triệu tập tất cả mọi người đến.”

“Đúng vậy, chuyện rất quan trọng.” Huyết Phong gật đầu trả lời.

Câu nói của Huyết Phong càng làm mọi người thêm bối rối, trong lúc đó có một gã cao tầm Tinh Sát, dáng vẻ cứng cáp và có thanh kiếm dắt bên hông khẽ lên tiếng: “Chủ thượng, thứ lỗi cho thuộc hạ vì tò mò nhưng chẳng hay thân phận của nhị vị tiểu thư bên cạnh người là...”

Lời Dĩ Kha vừa thốt ra chẳng khác gì tiếng nói chung của bọn họ đang thắc mắc, mọi người thăm nhìn nhau trao đổi rồi đồng loạt hướng mắt về tâm điểm – Miêu Miêu. Người đầu tiên ngồi cạnh Huyết Phong mà không lộ vẻ khiếp sợ, run rẩy, thậm chí nàng ta còn rất thản nhiên nhìn ngược lại khiến bọn họ càng tăng độ hoang mang, tất cả đều có chung một suy nghĩ: “Nàng ta là ai?”

Huyết Phong không có ý trách Dĩ Kha ngược lại còn thuận ý đáp, giống như câu hỏi chính là chủ đề chính của hôm nay vậy. Mọi nghi ngờ cùng với thân thể bí ẩn của nàng ta lập tức được gỡ rối ngay sau phần trả lời của Huyết Phong. Hẳn nghiêm giọng nói to, cố ý cho tất cả đều nghe rõ: “Người này, sau hôm nay thân phận nàng đích phúc tấn của Ngụy Chu Thành, đồng thời là phu nhân nắm quyền điều hành sổ sách công vụ của tất cả bang phái. Và điều quan trọng nhất, nàng là chính là nương tử của ta – Hàn Băng Miêu. Thật ra, có hai lý do để ta cho gọi mặt các người về, thứ nhất là để mọi người xác nhận danh phận của nàng, thứ hai về sau mọi chuyện nếu không có ta thì các người hãy trực tiếp báo cáo lại với nàng, tất cả đã rõ chưa?”

Dĩ Kha bắt ngờ nói: “Chủ thượng, về quyết định thay đổi này thuộc hạ nhất thời không quen...”

Tâm trạng của Dĩ Kha như thế nào bọn người bên dưới đều hiểu rõ, ngay cả bản thân họ cũng khó chấp nhận, bởi từ trước đến nay đều là chủ thượng đứng ra giải quyết công sớ, thế mà dùng một cái đề đầu một nữ nhân ra duy trì? Phần nào ở vị trí của nàng, bây giờ mọi người đều đã hiểu, nhưng với lý do thứ hai thì khó thành...

Nhưng đối Tinh Lâm và Tinh Sát thì hai người họ không biểu hiện gì quá bất ngờ hay bối rối như đám người kia. Giống như bọn hắn đã thừa biết ngày hôm nay thế nào cũng xảy ra nên vẫn giữ tâm trạng bình thản, xem như không. Nếu như mấy người đó biết được Miêu Miêu là “Truyền nhân Thánh Y Cổ” thì chắc chắn bọn họ sẽ lập tức thay đổi sắc mặt bây giờ ngay.

“Cái gì cũng có thời gian, rồi người sẽ quen dần thôi.” Vẫn chất giọng lạnh lùng như cũ.

Huyết Phong đảo mắt nhìn đồng loạt bọn người bên dưới đang bàn luận, có vẻ như lý do thứ hai mà hắn đưa ra không có sức thuyết phục cho lắm. Sắc mặt hắn hơi tối đen, chất giọng trầm thấp có uy lực cắt ngang không khí đang xôn xao bên dưới. “Các người không hải lòng việc gì, mau nói.”

Trong khi đó Miêu Miêu rất bình thản, như thể chuyện bên dưới chẳng liên quan đến nàng nhưng thực tế nàng lại đóng vai trò nhân vật chính trong tuồng. Ánh mắt ánh lên tia thích thú xem trò vui, hiếm khi thấy Huyết Phong căng thẳng như vậy.

Đám người giết bắn người lập tức im lặng đứng nghiêm người, một người trung niên với bộ râu “nam tính” ở đầu hàng, nói: “Chủ thượng, chúng thuộc hạ trước giờ đều tin tưởng người, mọi quyết định của người ra sao thuộc hạ đều không làm trái ý. Nhưng mà sự việc ngày hôm nay khiến mọi người ai nấy đều bàng hoàng, nhất là về lý do thứ hai mà người vừa đưa ra. Thuộc hạ không có ý xúc phạm phu nhân nhưng nếu để chuyện công vụ đưa cho phu nhân giải quyết thì thật không chính đáng. Từ xưa đến nay mọi việc hệ trọng đều là nam nhân đứng ra gánh vác, nữ nhân thường ở khuê các là hầu hết, e rằng nếu có giao cho phu nhân người sẽ khó mà duy trì ổn thỏa. Đó là bọn thuộc hạ còn biết đến thực lực của phu nhân thế nào...”

Kẻ đó vừa dứt lời thì người khác vội chiêm thêm ý kiến: “Bẩm thân chủ, thuộc hạ hoàn toàn đồng ý với Liêu Tổng. Nhưng để mọi chuyện dễ dàng bàn luận hơn, tại sao thân chủ không cho phu nhân gỡ mạng sa che mặt xuống? Chẳng lẽ chúng thần không thể nhìn được gương mặt của người ra sao à?”

Thật chất thứ mà mọi người còn hoài nghi nhiều nhất chính là thân thể của nàng ta. Không lẽ chỉ qua lời nói không đầu không đuôi của Huyết Phong mà đẩy người lên chỗ ngồi “Đích phúc tấn” rồi theo đó mà bắt buộc họ phục tùng hầu hạ? Tất nhiên đây không phải phong cách của vị chủ thượng máu lạnh mà họ thường biết. Chuyện Huyết phong có chọn nàng ta lên vị trí gì liên quan đến hoàng cung, bọn họ không hề bận tâm. Vấn đề là tất cả người ở đây đều là người của Lĩnh gia, không thể để một nữ nhân chân yếu tay mềm, thân hình mảnh khảnh như thế mà làm chủ nhân bọn họ được.

Tay Huyết phong gõ nhịp trên bàn, có trời mới biết hắn đang suy tính điều gì trong đầu, chỉ có Miêu Miêu ở bên cạnh mới thấy rõ dấu gân xanh nổi ẩn cả vầng trán cao. Trước tình hình ấy Miêu Miêu xem như không thể ngó lơ được nữa rồi, quả nhiên sự cảnh giác và thận trọng quá mức của những người này thật khiến người ta sinh cảm giác khó chịu. Nếu không vì Huyết phong dặn nàng không được gỡ mặt nạ ra thì nó đã không thành một phần của chủ đề bàn tán, mà nàng cũng không hiểu tại sao hắn phải làm thế, sợ điều gì chẳng? Không bao giờ, con người khắc nghiệt ấy mà biết sợ chắc trên đời chẳng còn thứ gì dọa được người.

“Qua lời của các người ta có thể nghĩ rằng cái mà người bận tâm không hẳn là về việc xứng hay không xứng về chuyện để nàng phụ trách công vụ, mà là lo về sự an nguy tính mạng của bản thân, ta nói đúng không?” Huyết Phong trầm mặt nói, đôi mắt tối sầm và đáng sợ, miệng mím lại thành một đường sắc lạnh.

Không khí đột ngột trùng xuống như thể có một cơn gió lạnh vừa tạt ngang qua. Liêu Tổng là người chỉ huy Lĩnh gia về bước tiến mai phục nên từng nước bước ông đều thận trọng báo cáo lại Huyết Phong, từ phong thái và thái độ quyết đoán của hắn đã thuyết phục Liêu Tổng nên ông mới quyết định giao phó quãng đời còn lại của mình làm dưới tay hắn. Rất ít khi thấy Liêu Tổng chịu ra mặt, bởi thông thường ông luôn nghe theo chỉ lệnh của Huyết Phong, đến nay là lần thứ nhất mới thấy Liêu Tổng đối chất với chủ thượng. “Chủ thượng, người nên biết chúng thần luôn chung thành với sứ mệnh của mình, nhưng việc lo cho sinh mạng là bản năng chủ quan của mỗi người, điều này người không thể trách chúng thần được. Chuyện sẽ không quá nghiêm trọng nếu như chủ thượng còn giữ ý định giao công vụ cho phu nhân duy trì, thật ra... về năng lực của phu nhân, chúng thần không dám đặt giao mọi sự lên tay người nếu như chưa biết rõ.” Nói xong, Liêu Tổng thận trọng hướng mắt nhìn Miêu Miêu.

“Mau móc mắt người ra.” Huyết Phong gần giọng nói. Cái nhìn vô tình vừa rồi đã lọt qua mắt hắn, và hắn cho Liêu Tổng đang cố tình soi mói nàng, điều này khiến hắn cực kỳ tức giận.

Liêu Tổng đứng hình và mọi người lại một phen hốt hoảng, thất kinh.

“Chủ thượng, chuyện này không đáng để Liêu Tổng làm vậy...”

“Thân chủ, Liễu Tổng hoàn toàn không có ý chọc người tức giận.”

“Chủ thượng...” “Chủ thượng...”

Trong lúc mọi người đang cuốn cuộn lên thì Liễu Tổng cố gắng giữ gương mặt bình tĩnh nhất có thể, ông quý gối xuống sàn rồi giơ tay làm theo lời hấn mà bản thân mình lại không hề thốt một câu cầu xin gì. Thứ nhất, Liễu Tổng lên tiếng cầu xin nếu như đó là việc làm mà ông nhận thức mình đã sai và cần phải chữa lỗi. Còn lời vừa rồi, Liễu Tổng không hối hận khi mình nói ra thì cần gì mà xin tha tội? Thứ hai, ông biết rõ Huyết Phong không phải là người hai lời, không bao giờ có chuyện hấn sẽ rút lại lời nói của mình.

Miêu Miêu bắt đầu thấy hấn hành xử quá đáng, nàng không hài lòng đứng lên nói: “Khoan đã, ông không cần phải làm vậy.”

Câu nói của nàng lập tức khiến mọi người im bật, cặp mắt vẫn còn mở to vì kinh ngạc. “Người này... người này... dám lớn tiếng trước mặt chủ thượng sao?”

Nàng bực mình đi xuống, tay đỡ lấy Liễu Tổng nhưng ông không hề có ý muốn đứng lên. Trước hành động ngoan cố đó, nàng bắt đầu nói: “Ngươi càng cứng đầu chỉ làm bản thân thêm mất mát. Ta thật thất vọng, thân là một sát thủ tinh tường lại hành động thiếu suy nghĩ như vậy, hôm nay ngươi tự móc mắt mình tại đây, về sau ngươi sẽ sống nếu thiếu đi sự quan sát? Ngươi nghĩ chỗ giang hồ sẽ để ngươi quay lại trong khi thân xác không khác gì một kẻ tàn phế hay sao.”

Từng câu từng chữ của Miêu Miêu tuy không cao nhưng đủ lượng để tất cả trong phòng đều nghe thấy, Liễu Tổng ngẩng đầu đánh giá nữ nhân trước mặt, nguyên nhân khiến hấn bị trừng phạt. Từ tư thế cho đến khí chất đều toát lên khí phách, cũng có loại cảm giác uy hiếp khiến người phải lùi bước. Ông không nghĩ ngợi lâu, liền đáp: “Phu nhân, thuộc hạ thật sự rất tò mò thân phận của người rốt cuộc là ai. Theo cảm giác của thân, ta nghĩ người cũng là một sát thủ giống với chúng ta đây...”

Ánh mắt nàng ánh tia thích thú, khá khen cho đôi mắt tinh tường này, nếu bỏ nó đi thì thật phí phạm. Chỉ vài phút ngắn mà Liễu Tổng dường như đã nhìn thấu con người nàng. Đáng nể phục!

Miêu Miêu nhớ đến câu mà mọi người lúc này gọi y, nàng thấp giọng nói: “Liêu Tổng, cảm giác của người thật khiến ta khâm phục. Nhưng chẳng lẽ bây giờ ông còn tâm tình để bàn về ta nữa hay sao? Có thể lát nữa ông sẽ mất thứ cái mà ông dùng để đánh giá ta từ đầu đến giờ đấy.” Huyết phong giữ nguyên tư thế hướng mắt nhìn nữ nhân của mình bên dưới, thật ra hấn không ngu ngốc đến nỗi để con át của mình bị tàn phế một cách dễ dàng như vậy. Hấn đứng dậy và nói: “Liêu gia, ông có thể đứng dậy.”

“Thuộc hạ xin đa tạ chủ thượng.” Liễu Tổng thận trọng đáp.

“Còn nàng nữa, mau lên đây.” Câu nói tiếp theo của hấn làm Miêu Miêu hơi cụt hứng, tuy vậy nàng vẫn làm theo.

“Sao hả?”

Huyết Phong liếc mắt nhìn bọn người bên dưới, tay hấn đưa ra phía sau tạo tư thế hiển ngang, quyền lực. Hấn lạnh lùng nói: “Nếu các ngươi đã nhất quyết không đồng ý để nàng tiếp quản Lĩnh gia thì ta cũng không cần khảo sát thêm nữa. Mọi việc ở Lĩnh gia bao gồm cả giao dịch ở các khách quan bốn phương, từ nay các ngươi hãy tự giải quyết với nhau. Cuối tháng hãy cho người gửi báo cáo về cho ta, nếu như hao hụt bất cứ thứ gì hoặc tình trạng có hướng sa sút ta sẽ tính sổ với từng người, và vậy những ai phụ trách việc gì từ giờ hãy gánh vác cho tốt vào.”

Lại một trận xôn xao vang lên, không khác gì họ Miêu Miêu cũng rất bất bình trước cách giao phó toàn quyền này, nếu chẳng may có kẻ mưu đồ tạo phản thì sao? Cả tiền đồ Lĩnh gia có thể sẽ sụp đổ chỉ trong nháy mắt.

Nàng nói trong tức giận: “Huyết Phong, ngươi không thể quyết định như vậy được. Đầu thế vì một mình ta mà bút bách bọn họ vào ngõ cụt được, ngươi làm như thế chẳng trách họ sẽ không khuất phục không những thế ngay cả hình tượng tốt ngươi trong lòng họ cũng chỉ vì ngày hôm nay mà bị xóa sạch. Ta thấy không đáng chút nào, là một người dẫn đầu tài giỏi đầu phải chỉ lo thể hiển vẻ ngoài oai hùng rồi tay không dùng để cho thuộc hạ tự phân chia công tư gánh vác. Giả sử Lĩnh gia có ngày bị sụp đổ thì liệu sau này còn ai toàn tâm bán mạng theo ngươi mà xây dựng lại cơ đồ không? Mọi chuyện sẽ không đến bước đường cùng nếu ngươi không có suy nghĩ lâu trĩ như vậy.” Cảm giác hôm nay Miêu Miêu mạnh dạn hơn bình thường, nàng nuốt khan, nhưng miệng lại khô khốc không nuốt nổi. Bây giờ nàng nên tán dương bản thân vì quá oai phong hay nên khóc thương cho mình với giây phút nông nổi vừa rồi đây?

Bên dưới khẽ hít sâu rồi thở ra một cách chậm và nhẹ nhất có thể. Hiển nhiên lúc này ai cũng thấy được vẻ mặt của Huyết Phong đang chuyển biến như thế nào, u ám và đáng sợ. Miêu Miêu theo bản năng cảnh giác liền nhẹ nhàng lùi từng bước ra phía sau, ánh mắt chạm thấy Tinh Sát và Tinh Lâm, ý muốn nài nỉ: “Cứu người là chuyện hệ trọng, mau tới đây giải thoát cho ta với...”

Bọn họ giả ngây như không nhìn thấy, thậm chí đầu tiếc nuối: “Thừa biết phu nhân không tầm thường nhưng có thể đừng cảm đứng trước mặt chủ thượng oanh oanh liệt liệt quát thẳng vào mặt người chắc chỉ phu nhân mới có gan hùng to đến thế.”

“Mau rút ra ngoài hết đi. Cút!”

“Xác định rồi ha!” Miêu Miêu khóc thương trong lòng.

Mọi người sững sờ nhìn nhau như chưa kịp thông suốt, trong một thoáng tất cả đều đồng loạt hướng mắt nhìn Miêu Miêu, ý muốn thể hiện sự nể phục và lòng ngưỡng mộ sâu sắc của bản thân trước hình tượng “dũng sĩ” oai vệ. Nhưng đối với Miêu Miêu, những ánh mắt đó chẳng khác gì ngoài một thông điệp nhấn gừi: “Xin hãy bảo trọng.” Trong sự khâm khiết cầu xin của nàng mọi người chỉ lặng lẽ nhìn nhau rồi thở dài bước ra ngoài, từng người như thế

cho đến khi cánh cửa được đóng lại. Huyết Phong thờ hơi dài, giống như vừa trút khỏi một gánh nặng đè lên người. Hắn ngồi xuống ghế, sắc mặt không biểu hiện gì là tức giận như muốn xé xác nàng thành trăm mảnh nữa. Điều này khiến Miêu Miêu rất nhẹ nhõm, không kim được mà thờ mạnh ra.

“Nàng đang căng thẳng điều gì sao, nương tử?” Hắn đột ngột hỏi làm nàng giật cả mình.

Miêu Miêu giật giật hai cái ngay khóe môi, rút cuộc nàng nên đối xử với hắn thế nào mới đúng đây a? Con người gì mà kì quặc, thái độ lẫn biểu cảm hoàn toàn khác với hình tượng cách đây mười giây. Nàng đang nghĩ là hắn đang cố tình như vậy để nàng thấy yên tâm mà mất cảnh giác rồi hùng hồn xấn tới hành hạ nàng, hay là hắn đang thật sự bình thân? Đùa chứ, nàng lớn tiếng với hắn đến vậy cơ mà...

“Không... không có.”

“Tốt lắm, nào lại đây cùng ta.” Đến rồi, Miêu Miêu lập tức chạy ra xa, gương mặt còn hoang mang nói: “Tối đó làm gì, ta thích đứng đây hơn. Người... người ngồi đó được rồi.”

Huyết Phong thoáng nhú mảy rồi lại chợt giãn ra, khóe miệng nhếch lên đường cong tà mị, như thể đã tìm ra một thú vui hấp dẫn nào đó. Động tác đầu tiên hắn làm là đứng dậy, bộ dạng như mây tên ghẹo gái, vừa bước tới chỗ nàng vừa giở giọng hỏi: “Nàng có biết vì sao ta cho bọn họ đi ra ngoài không?”

Miêu Miêu thờ gấp gáp, chân lùi ra sau đến khi lưng nàng chạm vào vách tường cũng là lúc Huyết Phong đang đứng đối diện nàng, ở khoảng cách rất gần. Nàng nói: “Ta... ta... không biết.”

Huyết phong khẽ sát mặt nàng, đụng vào chóp mũi nhăn mịn, hắn nhìn nàng bằng con mắt nóng rực vừa cất giọng tà mị bên tai: “Nàng có biết hình ảnh lúc này đã khiến ta rất tức giận hay không? Chưa bao giờ... không một ai có quyền lớn tiếng trước mặt ta nói chỉ đến có kẻ dám nói lời giáo huấn như vừa rồi. Nương tử, nàng nghĩ ta nên làm gì nàng nhỉ?”

“...” Im lặng chính là thượng sách!

Trước sự ngoan ngoãn của nàng, đôi mắt trong veo như đang cố nài nỉ buông tha, muốn thoát khỏi sự khống chế của hắn. Huyết Phong càng lộ vẻ thích thú, tay hắn siết chặt tay nàng dựng lên đầu, cất giọng uy hiếp: “Nàng càng như thế ta càng muốn trừng phạt nàng. Nhưng sự trừng phạt này ngoài ta ra không ai có thể thấy, nương tử, nàng đoán xem ta sẽ phạt nàng cái gì...”

Miêu miêu né tránh ánh mắt nóng bỏng của hắn, chết tiệt, nàng thấy bản thân mình đang rung động. “Nếu như... ta nói đúng thì sao? Người... sẽ tha ta lần này chứ?”

Cặp lông mày kiếm nheo lại, giống như đang bắn khoăn một điều gì đó, lúc sau hắn quyết định gạt đầu nói: “Được.”

“Quần tử nhất ngôn?” Miêu Miêu lấy thủ câu trọng danh dự ra đánh cược, với tình trạng lúc này hơn ai hết nàng biết rõ hắn đang cần gì.

Huyết phong cười sâu: “Àn. Vậy nàng nói ta nghe xem... ta cần phạt nàng cái gì?”

Miêu Miêu trong làn hơi nóng, đôi mắt vì lưỡng lự mà hết nhìn Huyết Phong lại cố tình né tránh hắn. Nàng đỏ mặt nói nhỏ, giọng như ve kêu: “Người... người đang muốn trừng phạt... trên cơ thể... ta... ta... đúng không?”

Nét cười của Huyết Phong càng khắc nghiệt, người mất lóe lên tia giễu cợt nhìn nàng, hơi thờ nóng phả vào tai ai kia, giọng ám muội nói: “Không sai, nương tử quả nhiên dưới tay ta đã trở nên nhạy bén hơn rất nhiều...”

Cảm giác như vớ được phao, Miêu Miêu lập tức sáng mắt, mừng nói: “Như vậy là... người... a... khoan đã... người làm gì vậy. Mau thả ta xuống.”

Huyết Phong bế nàng trong tay, mặc cho nàng giãy dụa đủ kiểu nhưng hắn vẫn trụ nàng một chỗ. Vừa hay bên tai lọt nghe câu: “Người đã hứa rồi mà, quần tử nhất ngôn, người phải giữ lời chứ.”

“Nương tử, đối với nàng ta luôn là tiểu nhân, vì thế ta có thể thốt với nàng hàng tá câu thì cũng toàn là lời sáo rỗng thôi.” Hắn xảo quyết nói.

“Người... người... hận chết đi được.” Miêu Miêu cáu giận.

Trong khi Huyết phong đang ẵm Miêu Miêu đi qua cửa, nàng liền nhảy dựng lên lấp bấp nói: “Đừng nói là...”

Huyết Phong như đọc được ý nghĩ của nàng, miệng vẽ đường cong quyến rũ: “Chắc ta chưa nói nàng ở đây cũng có giường nhỉ? Chà, hôm nay chúng ta sẽ động phòng ở thư phòng của ta. Nàng tốt nhất vẫn nên thư giãn đi...” Câu cuối hắn cố tình hôn lên trán nàng an ủi. Miêu Miêu thống khổ kêu than trong lòng, chưa lần nào mà nàng cực kỳ ghét nụ cười của hắn nhất như lúc này...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tin Tức

Trong lúc Huyết Phong cùng Miêu Miêu đang ăn thì đột nhiên từ ngoài cửa đã nghe tiếng chân gấp gấp chạy vào. Tinh Sát vuốt ngực vài cái mới bình tĩnh, vừa rồi Quân công công vừa truyền lệnh hần liền lập tức ba chân bốn cẳng chạy ngay đến đây báo.

“Thứ lỗi cho người vì đường đột vào nhưng thưa chủ thượng, triều đình vừa có lệnh triệu hồi người vào cung.”

Nghe vậy, Miêu Miêu đoán chắc việc rất gấp, mặc dù tay vẫn gấp thức ăn vào bát nhưng cũng lên tiếng thúc người bên cạnh: “Sao người còn chưa đi?”

Ngược với Huyết Phong lại rất điềm tĩnh đáp: “Nếu là báo cáo tình hình ngoài biên cương thì người nói với hần là rất ổn, không có kẻ thù xâm lăng.”

Mặc dù nghe vậy nhưng Tinh Sát vẫn không có ý định rời khỏi. E là chuyện này nếu không đích thân Huyết Phong chịu đi thì không được. Y nói: “Nhưng đây là ý của Thái Hậu, người thật sự muốn gặp Phong gia ạ.”

Miêu Miêu không muốn làm khó Tinh Sát, đành lên tiếng nói: “Phong, người mau đi xem chuyện gì đi.”

“Thôi được, ta sẽ vào hoàng cung một lúc rồi sẽ về với nương tử ngay. Nàng có thể ra ngoài thành bây giờ nhưng tuyệt đối khi ta về nàng phải có mặt tại gia. Nếu không, nàng đừng mong xin ra ngoài thêm lần nào nữa.” Huyết Phong nhìn nàng nghiêm túc nói.

Nàng tặc lưỡi: “Người thật bần xin nhưng thôi được ta sẽ nghe theo ý người lần này.”

Tất nhiên là nàng không muốn vì một lần đi chơi phá lệ lại bị liên lụy những ngày tháng sau phải giam lỏng mà không được bước chân ra khỏi cổng nha. Ai chứ, Miêu Miêu thả nhin lần này để củng cố đời sau.

Huyết Phong gật đầu, quay sang Tinh Sát nói: “Người cùng ta đến gặp Liêm tướng quân xong rồi sẽ đến gặp Thái Hậu.”

Nói xong, hần liền cùng Tinh Sát ra ngoài. Miêu Miêu vẫn đang ăn sau khi đợi hần đi khỏi, trong phòng chỉ còn mình nàng thoáng chốc thấy trở nên nhàm chán. Nàng đặt đĩa xuống tạo vẻ mặt đắm chiêu suy nghĩ, vừa lúc đó hai tỷ muội chạy tới, thở gấp nói: “Miêu muội, ngoài kia đang bàn tán xôn xao gì ầm ầm kia, muội có...”

Chưa kịp nói hết, thân ảnh trong phòng liền bay ra ngoài với vận tốc cực nhanh đủ làm hai con người kia ngơ ngác rồi sau đó cũng phóng chạy theo sau.

Đứng trước chốn cổng đóng kín Miêu Miêu liền thấy hai tên gia nhân đứng canh cửa, gật đầu hiểu là khá chặt vật nếu muốn ra ngoài, nhưng bằng mọi giá dù leo tường vượt rào đi nữa cũng phải tẩu hành, nhưng trước tiên nàng phải sử dụng cách đơn giản nhất – “Mỹ nhân kế.”

Vừa thấy Miêu Miêu bước tới hai tên gia nhân liền cúi gập người chào: “Phu nhân...”

Trong gia môn này còn ai chẳng nghe đến danh xưng phu nhân của vương gia, lúc trước còn nghĩ vương gia đoạn tuyệt với nữ nhân không ngờ cũng đến ngày người sủng ái nữ nhân đưa về phủ.

“Phu nhân có cần việc gì ạ?” Một tên cúi người hỏi.

Miêu Miêu gật đầu cười: “Àn. Ta muốn ra ngoài, hai người mau mở cổng đi.” Gia nhân nghe vậy liền nhìn nhau không biết làm thế nào, vương gia đã có lệnh sẽ không cho phu nhân ra ngoài, vốn dĩ mấy ngày nay Lý tổng quản cũng đã nhắc nhở bọn họ là không được tùy ý mở cổng cho người nếu như không có lệnh của chủ thượng.

“Phu nhân a, nếu không có chủ thượng đảm bảo thì thuộc hạ không thể để người rời khỏi đây được ạ.”

Miêu Miêu bĩu môi nghĩ, biết thế nào họ cũng sẽ nói như vậy, nàng đáp: “Nhưng ta được hần đồng ý rồi.”

Nghe phu nhân nói có lệnh của chủ thượng cho qua nhưng cẩn thận vẫn hơn nếu chẳng chẳng may phu nhân giờ trò thì lại khổ cho họ. Lý tổng quản lại không có ở đây làm rõ nên bọn họ đành tự ra ý quyết định, một tên đứng ra nói: “Phu nhân, vì thuộc hạ đã có lệnh dặn là phu nhân không thể ra ngoài nếu chẳng may sai lệnh vương gia e là... Tốt nhất người nên đợi vương gia về thì hơn, xin phu nhân hiểu cho ạ.”

Nàng bắt năn nghĩ bọn người này thật quá quy tắc và đa nghi, loại khí chất này còn từ ai mà ra, thuộc hạ của hần quả nhiên giống chủ y chang, vì bọn họ đã nói thế thì nàng cũng đành chịu. Trong đầu liền nghĩ cách khác, nàng cũng không thể mặt dày cứ đứng cầu khẩn bọn họ, đây vốn dĩ không phải con người nàng, đành tự lập trốn ra vậy.

Dịch Anh và Dịch San đi tới, họ thấy Miêu Miêu bị chặn bởi hai tên gác cổng liền hiểu ra vấn đề. Dịch Anh búng tay một cái, bèn lại gần Miêu Miêu ghé tai nàng thì thầm, hai tên gia nhân vẫn theo dõi này giờ chỉ thấy Miêu Miêu lộ ý cười nhưng có vẻ lại gọi cho người ta cảm giác không mấy tốt lành.

Sau khi có được kế tẩu thoát Miêu Miêu vì không muốn mất thời gian nên dụng chiêu “đánh nhanh rút gọn”, nhưng không thể để lộ vẻ gấp gáp khiến họ sinh nghi. Cánh môi liền vẽ đường cong quyến rũ: “Vậy ta cũng không làm khó hai vị làm gì, ta đây xin cáo.”

Cả hai tên kia cứng đờ cả người, tim thoáng chốc đập mạnh muốn văng ngay ra ngoài, nụ cười phu nhân thật khiến bọn họ nao núng động lòng, tên kia áp ứng trả lời: “Vâng... Vâng... Chỉ là quý chủ cần phải làm đúng, nếu phu nhân cần gì thêm cứ bảo bọn thuộc hạ làm giúp...”

Miêu Miêu cười lắc đầu không cần, xem ra nàng đã thành công để họ không phát giác rồi.

Cả ba người đi ra sau khuôn viên gia trang, phải nói là Miêu Miêu rất ngạc nhiên về sự đồ sộ ở nơi đây, Dịch San chạy nhanh đến bức tường rồi chỉ vô đó nói: “Miêu tử, người xem đây là vách ngăn với ngoài thành, chỉ cần chúng ta leo qua được tường này thì có thể ra ngoài tha hồ tung hoành rồi a.”

Tường này so với Miêu Miêu không vấn đề gì, chỉ cần dùng vận khí nhảy qua là được, nhưng sợ sảy liền có thể bị những gai nhọn lĩa chia trên kia đâm thủng. Nhờ có leo qua thành công mà đổi lại quần áo lại rách tươm thì cũng chả có tâm trạng đi chơi.

Dịch San xung phong trước cân trọng lùi ra xa lấy đà phi qua. Dịch Anh đứng gần vị trí của muội muội cũng lo lắng thay. Dịch San thuần thục liền bay qua tường một cách gọn lẹ, đứng bên kia tường vọng nói: “Tối lượt hai người rồi nha.” Dịch Anh và Miêu Miêu khẽ cười lắc đầu, cả hai đều không chán chữ phi thân bay gọn qua.

Bay qua tường an toàn, Miêu Miêu phui quần áo xong vừa định đi trước thì bị kéo giật lại, Dịch Anh đưa trước mặt nàng một cái mặt nạ, điệu bộ lắc đầu nghiêm khắc: “Bọn ta chưa muốn đi chơi lại bị nhiều người nhìn sẫm soi.”

Miêu Miêu bắt lực nhận mặt nạ, nói: “Hảo hảo. Ta đeo là được chứ gì, còn hai người sao lại không đeo luôn?”

Dịch Anh không đợi nàng nói xong liền trong óng áo lấy ra thêm hai mạng che, đưa cho Dịch San và đeo lên mặt mình.

“Tất nhiên là ta rất cân trọng nên đã chuẩn bị sẵn.”

Dịch San cười vui vẻ vừa chìa tay chỉ: “Nào nào, bên chỗ kia muội thấy có rất nhiều người đang tụ lại bàn tán, mau lại xem đi.”

“Này lại đây xem, có phải năm nay sẽ có nhiều giang hồ xuất chúng lộ diện không. Đại hội võ lâm được mở rộng thể cơ mà, xem ra kiểu này ta cũng tham gia hốt vài bạc lượng hay nhỉ.”

“Người ghi tên vậy chắc đã bị gạch tên từ vòng xem tướng mạo mắt, đại hội võ lâm không phải chỗ để người đầu gà đầu vịt đâu.”

“Phải nha, đối thủ mùa nào mở ra đều là người toàn có võ công thâm hậu, đã xem rồi nhất định sẽ ghiền mắt lắm a.” Một người khác chen giọng vào nói.

“Nói ra càng phải đi xem thử rồi, chỉ là không biết ghế ngồi mình chủ năm nay sẽ được thay thế bởi người có thực lực thế nào đây thôi.”

“Hảo... Hảo...”

Một đám người túm lại bàn tán, vừa nói vừa đàm chiêu nhìn bản văn dán trên tường chỉ trỏ lần lượt nói. Dịch Anh nhanh nhẹn lách người qua đó, xem xét vài dòng chữ liền hiểu được nội dung sau đó nhanh chóng rời khỏi đám đông.

Miêu Miêu đứng cách đó một gian hàng, nhìn thấy toán người nhộn nhịp xôn xao làm nàng cũng hiếu kỳ tò mò nhưng chỉ kịp nhắc chân thôi đã bị Dịch San ngăn cản, vì vậy nên nàng đành bủi môi đứng chờ.

Từ xa thấy Dịch Anh đi tới, Miêu Miêu sốt sắng hỏi: “Bọn họ nói gì thế?”

“Bản dân nói rằng Đại Hội Võ Lâm kì này sẽ được tổ chức vào mùa thu năm sau, chủ yếu sẽ tìm kiếm người kế vị ghế ngôi Đại Minh Chủ kế tiếp. Bắt đầu từ năm nay sẽ nhận kí danh từ các phương nếu muốn tham gia thử sức. Mục đích của tổ chức này là tề tụ tất cả các tướng hiệp, miễn có võ công trên người đều có thể ghi danh thi đấu, giải thưởng là chiếc ghế 'Vàng' mà bất cứ ai trên giang hồ đều muốn hướng tới. Một phần vì muốn có máu mặt trong giới, hai là danh hư của nó, ba là với số ngân lượng không nhỏ được có trong tay. Hiện nay chính Phu Gia Kỳ là người nắm giữ ghế ngôi đó.”

Miêu Miêu bắt giác thờ dài, nàng cứ nghĩ sẽ diễn ngay. Hóa ra còn thêm khoảng thời gian dài nữa, hẳn là Phu Gia Kỳ muốn tạo cuộc tham gia lớn cho các tướng hiệp tìm đến. Có như vậy, hẳn mới cho thời gian dài như thế để chuẩn bị.

Bất quá Miêu Miêu lại càng thêm nhàn rỗi: “Thôi sẵn ra ngoài thành rồi thì đi dạo vài vòng rồi về. Mấy hôm rồi mới được ra ngoài có được không khí như thế này thật là thoải mái a.”

Dịch San khua tay từ chối: “Tỷ tỷ, như vậy không được.” Thường thì họ sẽ chẳng ngại cản nàng làm gì nhưng sau vài tháng ở cạnh người thì đã hiểu rõ thế nào chủ thượng chắc chắn sẽ không vui nếu về mà không thấy mặt nàng. Khổ nỗi người chịu bảo lãnh Miêu Miêu lại chính là bọn họ, nhiều lúc cũng không biết họ làm gia nhân bảo vệ chủ nhân hay trông nom đứa trẻ nữa.

Dịch Anh bên cạnh cũng gật đầu, chậm rãi khuyên nàng mau trở về nhưng lại nhận cái liếc sắc lạnh. Miêu Miêu bắt mắt lên tiếng: “Các người cứ lo, chỉ cần lần này ta sẽ chú ý là được thôi. Huyết Phong đã hồi triều ắt cũng không thể về sớm được. Nếu các người còn lo lắng, vậy hãy về canh cổng chờ đi, ta muốn đi thêm cũng không cần hai người quản.”

Nói xong Miêu Miêu liền rời đi, bỏ lại cả hai người phía sau còn đắn đo suy nghĩ khi nhìn lại đã không thấy bóng dáng Miêu Miêu, sắc mặt hốt hoảng liền chia nhau tìm kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Ngọc Ước Tình Duyên

“Tiểu thư người muốn mua gì không?” Một lão bà bán quầy trang sức gần đó nhìn nàng niềm nở hỏi.

Miêu Miêu đang đi bỗng bị kêu lại, quay qua nhìn thấy một cụ bà đang bày bán nhiều món đồ trang sức lộng lẫy. Nàng liền bị thu hút bởi những thứ trước nay chưa từng thấy.

Bà lão mỉm cười thân thiện nói với nàng: “Có rất nhiều thứ ở đây, mời cô nương xem thử. Nếu ưng ý cái nào lão sẽ hạ giá giúp cho.”

Ban đầu nàng chỉ có ý định muốn xem thử hàng trang sức cổ đại như thế nào, quả nhiên tất cả đều được gia công rất khéo. Nhưng có một thứ khiến Miêu Miêu từ đầu vẫn chăm chú nhìn, nàng thấy đó là miếng ngọc bội có khắc thành hình chữ, mà chữ này nàng không thể đọc được. Viên ngọc bội trông nhìn thôi đã biết được chạm khắc rất tỉ mỉ và khéo léo. Màu sắc nhu hòa, bóng, sáng và lấp lánh dưới ánh sáng. Màu lục bảo quý hiếm, phía dưới còn gắn kết hai dây tơ đỏ càng nhấn mạnh nét ưu điểm của vật.

Nhìn thấy Miêu Miêu có vẻ thích vật này, bà cầm vật lên và nói: “Viên ngọc bội này được làm bằng phi thủy với dây vàng, hình khắc trên vật là tượng trưng cho chữ 'Duyên', điều lão thích nhất ở vật này là hai sợi tơ đỏ được đan vào nhau ý nghĩa cho sự trường tồn gắn liền mãi mãi, hiểu là có tơ duyên ắt sẽ gặp được và nếu hữu duyên thiên ý thì sẽ bên nhau mãi không rời. Cô nương cầm xem thử đi.”

Sau khi nghe xong Miêu Miêu lại càng thích ngọc bội này, không nghĩ trông nhìn đơn giản nhưng hàm chứa ý tứ vô cùng sâu sắc. Quả thật nếu nàng có ngân lượng thì nàng sẽ mua ngay nhưng lúc đi gấp nàng quên không đem theo, chỉ trách nàng không có may mắn sở hữu được viên ngọc bội này vậy.

“Thực sự ta rất thích món vật này của bà nhưng là hôm nay ta không thể mua được rồi. Nếu chúng ta có duyên thật thì khi ta quay lại hi vọng vật vẫn chưa bị bán. Đa tạ lão bà đã cho ta xem, thật ngại đã làm mất thời gian của bà...”

Miêu Miêu đặt lại vật trong tay bà, nói xong vừa định bước đi thì cánh tay bị ai đó níu giữ lại. Bà lão thấy nàng quay lại liền giơ miếng ngọc bội này trao lại cho nàng, cười hiền hậu: “Ta bán những vật này nhưng duy nhất vật này ta không bán.”

Nàng nhìn bà càng thêm khó hiểu, nếu không muốn bán vậy đem ra đây trưng bày làm gì?

Có vẻ như đoán được sự thắc mắc của nàng, lúc này bà mới kể: “Thật ra đây là 'Ngọc ước tình duyên' vốn là lúc trước tướng công ta đã lấy vật này làm hẹn ước giữa hai người. Vì vậy ta luôn xem nó như tính mạng của mình nên vô cùng trân trọng. Nhưng bây giờ lão bị bệnh nặng, chúng ta khó khăn trong việc chi trả thuốc men nên ta muốn đem bán nó đi để đổi số tiền. Việc này ta giấu lão không cho lão hay, dù không muốn nhưng hoàn cảnh ép ta phải làm vậy. Nhưng mà càng quý ta lại càng không thể bán nó với mức giá tùy ý được, càng không muốn vì tiền mà trao cho kẻ không hiểu được mức giá trị của nó...”

“Nhưng tại sao bà lại cho ta? Làm sao bà biết ta có trân trọng hay không?”

“Ta biết chứ...”***

Sau khi loay hoay cuối cùng Dịch Anh và Dịch cũng tìm thấy Miêu Miêu, không giấu được vẻ mặt vô cùng sung sướng nhưng chốc lát lại e dè không dám tiến lại gần.

Trong khi đó Miêu Miêu vẫn không phát hiện ra điều gì, nàng hỏi lại: “Lão biết điều gì?”

“Cô nương không tin ta có mắt nhìn người sao?” Bà lão bất ngờ hỏi ngược lại.

Miêu Miêu cứng họng không biết nói gì, thoáng nhìn miếng ngọc trong tay rồi nàng lắc đầu đáp: “Ta nghĩ nếu viên ngọc bội này thật sự có ý nghĩa với bà như thế thì cho dù có bán thì với bao nhiêu ngân lượng cũng không bằng cho giá trị thực sự của nó. Quả thật ta rất thích và quý trọng hảo ý của người nhưng nếu lão phụ biết được người nhất định sẽ không hài lòng, ngay cả khi lão phụ có thể sẽ rất thất vọng về bà, con người bệnh tật là lẽ đương nhiên nhưng ta nghĩ cái ông cần và quý giá hơn hết là bà chứ không phải tiền. Hơn nữa miếng ngọc bội này dù có thế nào thì ông lão chắc chắn vẫn muốn bà giữ lại nhất. Ta không thể nhận không món vật mà với người khác lại xem như cả cuộc đời của họ thì thú thật... Ta không xứng đáng được nhận.”

Nàng trả ngọc bội trên bàn xong xoay người đi thì bị chặn ngay người đứng phía sau. Còn gì bất ngờ bằng khi người nàng va chạm là Huyết Phong, hân xuất hiện từ lúc nào mà bản thân Miêu Miêu cũng không phát giác, điều này khiến nàng thừa hiểu là so với võ công của Huyết Phong nàng vẫn chưa bằng. Mặc dù không công tâm nhưng Miêu Miêu vẫn phải chấp nhận.

“Huyết Phong, người đến lúc nào vậy?”

Hắn xoay đầu nàng nói: “Từ lúc nàng từ chối nhận.”

Miêu Miêu đoán Huyết Phong cũng đã hiểu chuyện gì xảy ra, hắn kéo nàng sang bên cạnh rồi chuyển mắt nhìn miếng ngọc bội, âm thầm đánh giá: “Người nhất định không muốn bán sao? Giá trị miếng ngọc này có thể đổi được rất nhiều ngân lượng đấy.”

Đáp lại Huyết Phong vẫn là cái lắc đầu ngoài ra bà lão không nói gì thêm.

Huyết Phong và Miêu Miêu sau khi rời khỏi đó liền cùng nhau trở về gia trang. Trên đường đi Miêu Miêu ghé sát hỏi: “Chẳng phải người có việc về triều đình sao quay về sớm vậy? Cứ tưởng đến tối người mới về chứ.”

“Biết là ở nhà có người rất nháo nên ta phải quay về sớm. Về sớm làm nương tử thất vọng rồi.”

Nàng mỉm cười ôm lấy cổ Huyết Phong rồi nói: “Thật ra không có người bên cạnh mọi thứ mới thật nhàm chán.”

“Ngoan lắm.”

“Phong này, về chuyện khó khăn của bà lão...”

Hắn vuốt tóc nàng vừa gật đầu nói, không đợi nàng nói hết câu: “Ta sẽ cho người đến chữa bệnh cho bọn họ, nàng yên tâm được rồi.”

Miêu Miêu đột ngột đứng lại, biểu lộ vẻ mặt hết sức cảm động ôm chầm lấy hắn, lên giọng nói: “Ai nói phu quân ta máu lạnh ta liền đem xác hắn phanh thây cho chó gặm.”

Mấy hôm sau, bên ngoài có người đến trước cổng xin cầu kiến. Tinh Sát vừa lúc đi ra nhìn thấy ông lão hôm nào được chủ thượng ra lệnh cho hắn đưa người tới chữa trị liền nhận ra ngay. Còn có bà lão đứng bên cạnh ông xem ra hai người đã trở nên khỏe mạnh.

“Gặp ta? Người nào vậy?” Miêu Miêu đang hái trà trong vườn liền nghe Tinh Sát báo ngạc nhiên hỏi.

“Thưa phu nhân là ông bà lão mà mấy ngày trước chủ thượng có sai người đến giúp đỡ họ đó ạ. Lúc đó họ có hỏi danh tính của phu nhân nên thuộc hạ có nói cho họ biết. Hai người họ đang chờ phu nhân tại sảnh đãi khách ạ.”

“Huyết Phong đâu rồi?”

“Người đang nói chuyện cùng hai người đó thưa phu nhân.” Tinh Sát nói thêm.

Hỏi xong Miêu Miêu gật đầu rồi đi theo Tinh Sát, thấy được bọn họ đã sớm khỏe mạnh nàng cũng vui mừng. Vì trời cũng xế chiều nên cả hai người tranh thủ chào Miêu Miêu và Huyết Phong, trước lúc đi còn trao cho nàng một túi nhưng đồ.

Bà lão nắm chặt tay nàng nói: “Hãy tin lão, người rất xứng đáng được nhận. Hãy giữ gìn nó thật kỹ thưa phu nhân.”

“Thành thật ta và lão nương đây vô cùng đa tạ phu nhân và vương gia đã để ý mà cứu sống mạng già này. Ôn nghĩa này không biết bao giờ đáp trả hết được, ngọc bội này cũng giống như minh chứng cho lời duyên kết của hai chúng ta nay đã gần cuối trời đất, tốt nhất là trao tặng đôi trẻ vẫn hơn. Miễn là hai ta hiểu được tấm lòng của nhau là yên lòng lắm rồi.” Ông lão cũng gật gù nói.

Miêu Miêu nhìn hai người không khỏi ngưỡng mộ, hình ảnh này thật đẹp và khiến nàng phải suy nghĩ, liệu tình yêu đến cuối đời đó có đến với nàng hay không?

“Và lại ánh mắt của vương gia nhìn phu nhân chẳng khác gì lão ông này lúc trẻ nhìn ta đâu. Phu nhân thật đáng để biết bao nữ nhân phải ngưỡng mộ.” Bà lão cười đáp.

“Vậy cho lão già này hỏi, số nữ nhân ngưỡng mộ đó có lão nương đây không? Bà đã có tương công vạn nhất này rồi còn tơ tưởng đến nam nhân khác sao?”

Đôi khi ta không cần một quãng đời kéo dài mãi mãi, chỉ cần quãng thời gian ấy đủ để ta tìm được người mà ta yêu thương, đủ để ta nhận biết rằng sức trẻ sẽ sớm tàn hơi trôi qua nhưng thời gian sau ấy vẫn mãi mãi là sự trường tồn.

“Vương gia thật có phúc khí, có phu nhân tốt bên cạnh xin đừng để vượt mất. Cũng như hãy để miếng ngọc bội này gắn kết lại hai người giống như chữ 'Duyên' được khắc trên đó.”

Huyết Phong thoáng nhìn nàng hồi lâu tay còn lại kéo Miêu Miêu gất gao ôm vào người. Miêu Miêu không phản ứng có lẽ vì quá quen rồi, vẫn giương mắt chăm chú nhìn cánh cổng dần khép lại, tay giữ chặt miếng ngọc bội đầy nâng niu và cẩn trọng.

“Nàng có biết ý nghĩa thật sự của miếng ngọc bội này là gì không?”

“Chẳng phải là nếu có duyên thì gắn bó với nhau mãi sao?”

“Không. Nghĩa là dù muốn hay không cả đời này nàng không thể chạy thoát khỏi ta mới đúng.”

“Có ai nói người rất bá đạo chưa hả?”

“Nghe rất quen rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Gặp Thái Hoàng Thái Hậu

“Huyết phong, người lúc sáng triệu hồi người có việc gì quan trọng không vậy?”

Huyết Phong đặt đầu nàng ngay ngắn trên cánh tay rồi nhẹ nhàng đáp: “Người triệu gặp ta là để hỏi những ngày tháng qua sống bên ngoài thế nào, còn nói nếu gặp trắc trở cứ nói người, người sẽ tận lực giúp đỡ. Cũng không có gì quan trọng.”

Miêu Miêu bóc một trái nho cho vào miệng, xong gật đầu nói: “Xem ra người rất xem trọng người, nhưng nếu chỉ có bấy nhiêu đây thì việc gì cần triệu người từ sáng gấp như vậy.”

“Có lẽ ta rời đi khá lâu nên khi biết ta trở về người nôn nóng muốn gặp mặt. À thái hoàng thái hậu còn nhắc nhở ta ngày mai hãy đem nàng đến yết kiến.”

Nàng tròn mắt hỏi: “Thật chứ?”

“Nương tử lo lắng gì sao?” Hấn ôn nhu vuốt mái tóc che mặt nàng rồi cất giọng hỏi.

“Cũng không hẳn... chỉ là ta đây chưa biết lễ nghi trong cung như thế nào. Khéo làm người mất mặt thì toi.”

“Nàng đừng bận tâm, xưa nay ta không ép nàng phải theo khuôn khổ nào. Nương tử cứ hành xử đúng mực như bây giờ là khéo rồi.” Huyết Phong thấy Miêu Miêu vẫn chưa an tâm nên hấn nói thêm: “Ngày mai ta sẽ cùng nàng gặp hoàng tổ mẫu, được chưa.”

Như bắt được trùng lời thoại đang mong chờ, Miêu Miêu liền gật đầu cười tươi. Sự hồi hộp trong lòng cũng tan biến nhanh chóng. Thật ra nàng không ngại đi gặp mặt người trong hoàng cung, nhưng nàng không muốn buổi ra mắt đầu tiên lại trở nên tệ hại, đặc biệt người này xem ra rất quan trọng đối với Huyết Phong nữa.

Nàng biết người cô đại thật sự rất khuôn khổ a, nhất là người trong hoàng cung, e rằng nếu nàng chỉ đối lại một câu không phải ý họ thì không bị phạt thì cũng bị nhốt.

“Nương tử, ngủ thôi.” Huyết Phong vuốt gò má trơn nhẵn, cặp mắt say đắm nhìn nàng đang chăm chú.

“Àn.” Miêu Miêu sực tỉnh, nàng gối đầu lên ngực hấn rồi từ từ nhắm mắt đi sâu vào giấc ngủ.

Buổi sáng tại Cung Dương Hà.

“Bẩm Thái Hoàng Thái hậu, vương gia và vương phi đến yết kiến.” Quang công công đứng ngoài cửa cất giọng bẩm báo cho người bên trong.

Nghe vậy, người đó không giấu nét vui mừng, sốt ruột gật đầu ra tay hỏi: “Còn không mau cho người vào.”

“Tuân lệnh.” Quang công công đi lùi ra rồi đứng thẳng người hô người mở cổng: “Cho triệu kiến vương gia và phu nhân.”

Cửa thành được mở ra, Huyết Phong nắm tay dẫn Miêu Miêu đi vào trong. Tất cả bọn nô tì vạt sang hai bên cúi thấp người nói đồng thanh: “Mừng vương gia và phu nhân trở về hoàng cung.”

“Đi làm việc đi.” Huyết Phong phát tay bảo tất cả lui.

Quang công công từ phía sau đi lại gần hấn, thì thầm nói: “Vương gia, Thái Hoàng Thái Hậu đang ở bên trong chờ người vào a.”

“Quang công công.” Hấn nói. “Hoàng tổ mẫu đã ăn uống gì chưa?”

Miêu Miêu liếc mắt nhìn Quang công công xem hấn trả lời: “Bẩm vương gia, người nói đợi vương gia và phu nhân đến thì mới ăn ạ.” Huyết Phong cảm thấy không xa lạ với bản tính trẻ con của Hoàng tổ mẫu nên hấn gật đầu nói với Quang công công chuẩn bị thức ăn đem lên rồi quay sang dẫn Miêu Miêu tiến vào trong.

Lúc này, bên trong điện vọng ra giọng nói: “Phong nhi, người rốt cuộc chịu tới thăm với ai gia rồi...” Kéo sau đó là sự xuất hiện của một vị diện mạo phúc hậu, khí chất uy nghiêm cao quý lão phu nhân.

Dương Sur cùng nô tì bước ra ngồi vào bàn, bà thuận mắt đánh giá nữ nhân đang đứng cạnh Huyết Phong. Không dám nghĩ cũng có ngày hắn sẽ đưa một cô nương hồi cung như thế này, dĩ nhiên bà rất tò mò về ngoài nàng ấy ra sao, làm thế nào có sức hút giữ chân được Huyết Phong, nhưng bây giờ bà không cần bận tâm về vấn đề đó nữa rồi. Quả nhiên con mắt nhìn người của hắn rất tốt.

Huyết Phong và Miêu Miêu ngồi vào ghế, hắn nói chỉ đủ hai người nghe: “Người là Dương Sur Thái hoàng thái hậu, bà đã trông nom ta từ nhỏ nên đối với ta bà không khác gì mẫu thân mình cả. Nàng thoải mái một chút đi, người chắc chắn sẽ không ăn thịt nàng đâu.”

Miêu Miêu thúc vào chân hắn, thì thầm “Ăn thịt ta cũng được nhưng bảo người đừng nhìn ta với ánh mắt như vậy được không? Thiếu điều muốn nhìn xuyên suốt trong con người ta.”

“Hoàng tổ mẫu có thói quen hay nhìn người lạ bằng mắt như vậy, chắc là người đang đánh giá nàng đấy.”

Trong lúc đó nàng cũng âm thầm quan sát Dương Sur. Hóa ra bà ta nhìn không quá già như nàng tưởng tượng, trông thoáng qua y phục đã có thể đoán là người rất biết cách hưởng thụ. Gương mặt tuy xuất hiện vài đường nhăn cần cỗi, phía đuôi mắt còn hắn vài vết chân chim nhưng đánh giá toàn diện thì có biểu lộ sự hiền từ và quý phái.

Dương Sur đem từng khía cạnh gương mặt đến thần sắc của nàng nuốt vào bụng, vương tử kia quả nhiên rất khéo chọn, vị vương phi này có khí chất không khác gì Huyết Phong, mặt khác lại rất xinh đẹp dễ nhìn, Phong nhi nếu không biết giữ người e rằng hắn quá đại khờ. Y phục nàng mặc cũng không quá cầu kỳ hay xênh xoàng vẫn mang nét thoát tục trang nhã, chột lại xét diện mạo rất hợp ý Dương Sur, còn về tính tình xem ra vẫn cần chút thời gian để tìm hiểu.

Sống trong hoàng cung đến chừng tuổi này Dương Sur còn e dè gì loại nữ nhân có dã tâm. Nhắc đến việc đó, Dương Sur lại thờ dài về cháu của mình. Minh Hào mặc dù ngang tuổi với Huyết Phong nhưng thật tâm bà luôn lo lắng về y nhiều hơn. Chỉ sợ đêm ngày mãi mê tửu sắc mà làm mờ mắt anh quân mà quên việc trọng đại.

“Hoàng tổ mẫu, trà nguội rồi...” Huyết Phong đành lên tiếng cắt ngang sự yên tĩnh trong phòng.

Dương Sur nhả nhận nâng tách trà nhấp môi vài ngụm rồi thông thả nói: “Phong nhi a, nữ nhân ngươi mang đến đây là?”

Huyết Phong nhíu mày đáp: “Nhi thần đã có kể với người hôm qua rồi a.”

“Dĩ nhiên là ai gia nhớ nhưng ý ta muốn nói khi nào ngươi mới cho nàng ta thân phận thật sự đây.” Bà nháy mắt mỉm cười nói.

“Cũng phải nhờ hoàng tổ mẫu lên tiếng giúp a.”

Khi đề ý chỉ có hai người trò chuyện với nhau thôi, lúc này Dương Sur mới nhìn sang Miêu Miêu cảm thấy nàng có chút kì lạ nên bà cất giọng hỏi: “Nữ nhân này, ai gia xem có vẻ ngươi cũng rất lo lắng phải không?”

Bị gọi đến, Miêu Miêu có chột dạ liền cười đáp: “Ân. Quả thật nữ nhân có chút hồi hộp khi được người triệu kiến như thế này, nhất thời không biết đối xử sao cho phải phép a.”

“Ai gia đối đãi với mọi người đều rất thoải mái nhưng cũng đừng vì điều đó mà hành xử sai quy củ là được rồi. À mà nữ nhân nói tên ngươi là gì cho ai gia nghe xem?”

“Bẩm ai gia, thần tên là Hàn băng miêu.”

Dương Sur gật đầu nói: “Người và tên đều rất đẹp.”

Cuộc nói chuyện kéo dài đến tận chiều tối, Dương Sur còn muốn giữ Miêu Miêu ở lại hàn huyên nhưng vì Huyết phong ngăn cản nên bà không ép thêm. Nghĩ lại, Dương Sur không khỏi bật cười vì câu nói của hắn: “Hoàng tổ mẫu, nhi thần đem người đến đây để xem mặt chứ không phải đem phẩm vật đến trình người đâu.”

Miêu Miêu cảm thấy Dương Sur rất gần gũi nên chỉ vài câu nói với nhau đã lấy được cảm tình từ cả hai. Cũng vì tìm được người trò chuyện hợp ý nên lúc ra về Dương Sur tỏ ra tiếc nuối, kiên quyết giữ người bất nàng phải chấp nhận ngày mai sẽ lại đến cung Dương Hà. Nếu không bà không thả người về. Huyết Phong hiếm khi thấy Dương Sur muốn thân mật với ai đó nên khi nghe Miêu Miêu đồng ý qua lại, điều này làm hắn rất an lòng.

Cảm thấy Dương Sur vẫn còn đứng nói gì đó với Miêu miêu, hắn lên tiếng cắt ngang hai người ra rồi ôm lấy người nàng như chứng minh là vật sở hữu xong rồi buông giọng nói: “Người có thể vào trong nghỉ ngơi được rồi a, ngoài trời đã xuống sắc rồi.”

“Thôi được, ngươi đưa đích phúc tấn đi. Nhớ hôm sau dẫn nàng đến thăm ai gia được rồi.”

Huyết Phong mỉm cười nhẹ: “Nếu không đồng ý thì người có chịu buông tay nương tử ta không.”

“Tất nhiên là không.”

Miêu Miêu chịu thua, cười tươi với bà nói: “Hôm sau chắc chắn nhi nữ lại đến chơi với người.”

Đúng như lời hứa ngày hôm sau Huyết Phong lại đưa Miêu Miêu đến đúng hẹn, quan hệ giữa đích phúc tấn và thái hoàng thái hậu từ đó cũng dần xích lại

gần nhau hơn, ban đầu là từ những câu chuyện nhỏ, sau lại là góc hàn huyên tâm sự, tiếp nối là những trò quây phá cung điện... Huyết Phong vì triều đình sớm muộn đều có công án trình báo nên chẳng thể thường xuyên đưa nàng đến gặp Dương Sur, nhưng dù vậy Miêu Miêu vẫn có thể tự mình đến thăm, thường những lúc rảnh rỗi Dương Sur đều là người tìm nàng trò vui, lúc trước trò chuyện với nhau còn kiêng nể nhưng dần dần đã thoải mái phóng túng hơn.

Sau thời gian cả hai gần gũi hàn huyên, thân lâu với người nên Miêu Miêu dần phát hiện Dương Sur đôi lúc có tính khí không mấy chuộng cho lắm. Một phần Dương Sur vì lớn tuổi nên đôi khi không đúng ý người liền nhăn nhó ngay. Những lúc buồn chán ngoài nói chuyện uống trà thưởng thức thì nàng hay bày trò thư giãn, tuy cả hai chênh lệch tuổi tác rất nhiều nhưng Dương Sur mặc dù xem chừng già vậy chứ nhưng rất năng động và hiếu chiến a, mỗi lần nàng thắng trò gì người đều nhất nhất bắt nàng ở lại chơi đến thắng mới thôi, nhiều lần không gỡ được Huyết Phong tự chân bắt Miêu Miêu về lão nhân mới chịu buông tha.

Trò đùa diễn ra chỉ hai người chơi rồi cũng dần nhàm chán, cả hai bắt đầu chuyển sang nghịch với gia nhân trong cung điện. Có nạn nhân bị nhiều lần phiền hủ vĩa nhưng vẫn ừ ờ không dám nói ra, chỉ biết lắc đầu cười bỏ tính trẻ con của hai người. Thoảng chốc lòi đồn đích phúc tấn và thái hậu hoàng thái hậu ai trong cung đều biết bởi mấy trò nghịch ngợm tinh quái. Chưa kể đến gia nhân khi biết có vị đích phúc tấn nào đó thân với Dương Sur liền cực kì kinh ngạc, thực chất Dương Sur tuy không phải người khó khăn nhưng lại rất khó gần gũi, không nghĩ sẽ người nào đó có khả năng làm người thoải mái như vậy. Quả nhiên có những chuyện phi lí nhưng lại là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Mở Màn Bi Kịch

Huyết Phong ở thư phòng, hần vừa phê duyệt tấu chương vừa lật giấy bút ghi bận rộn. Sau một lúc hần mệt mỏi ngã đầu ra sau ghế. Nhìn ra ngoài vừa hay đúng lúc thấy thân ảnh quen thuộc chạy ngang qua. Còn ai lạ lắm gì với hần, nương tử đạo này hầu như bỏ mặc hần, suốt ngày cứ rảnh rỗi là cứ chạy đến điện tâm của Dương Sur. Mặc dù đôi lúc hần bận rộn vì việc triều đình không thể thường xuyên ở cạnh Miêu Miêu như lúc trước nhưng hề một ngày có ba buổi, Miêu Miêu lại dành hai buổi ấy cho Dương Sur. Huyết Phong tất nhiên là rất nhớ nàng, nhưng muốn sùng thì nàng lại đẩy hần ra. Trách sao hần không mang bộ dạng uất ức cơ chứ.

Thao tác như tên lửa ngay lập tức hần phi thân vụt ra ngoài, chốc lát đã bắt kịp cánh tay Miêu Miêu kéo ngược lại, hần hỏi: “Miêu nhi, nàng lại muốn vào điện tâm thái hoàng thái hậu nữa sao?”

Nói xong, hần khoanh tay trước mặt tỏ vẻ nghiêm nghị, mặt lộ vẻ bất mãn khó chịu. Khởi nói giờ hần cũng biết trong đầu nàng mỗi việc qua Dương Sur thì chắc không nghĩ gì đến phu quân như hần nữa rồi.

Miêu Miêu nhìn Huyết Phong bằng cặp mắt dè chừng, dừng nói với nàng là hần đang ăn giấm chua với Dương Sur chứ?

“Ân. Đúng là như vậy... nhưng chẳng phải ngươi đang có việc sao? Chẳng phải lúc này ngươi đến triều đình rồi mà sao còn ở đây...”

Sắc mặt hần lập tức tối sầm, cao giọng nói: “Bộ nàng muốn phu quân nàng suốt ngày ở triều đình mãi sao?”

“Ách... đâu có a.” Miêu Miêu cười trừ đáp.

Ồi! Nói chuyện với tên yêu nghiệt này thật làm người khác có cảm giác như đang phạm tội mà bị chụp mũ a.

Huyết Phong vẫn không có ý định buông tha, tiếp tục lên giọng: “Vậy nàng bây giờ thật sự đi đến Dương Sur?”

Miêu Miêu gạt đầu lí nhí nói: “Ân. Thật ra Dương Sur bảo ta đến chơi với người, và lại một mình ta ở đây cũng chẳng gì vui nên ta mới định qua đó vui với người một lát.”

“Một lát của nàng là đến trời của nàng là đến tối mực luôn phải không? Nàng còn định vui chơi gì bên đó, bọn gia nhân đều đã biết danh tiếng cả hai người hết rồi, không cần qua đó để giao hữu thêm nữa đâu.”

Chuyện náo loạn giữa hai người ra sao hần tất nhiên đều hiểu rõ, mặc dù hần không ở bên cạnh giám sát nhưng luận vẫn có thể cho người theo nàng canh chừng. Tinh Sát nằm trong vai trò đó, bởi vậy dù có tung tin gì hần đều thu nạp báo cáo lại cho Huyết Phong từng chi tiết. Huyết Phong khi biết họ hợp nhau như vậy, hần cũng không phiền lòng ngược lại tâm tình như cục đá đè nặng cũng bị tan biến. Hần chỉ lo Dương Sur gây khó dễ nàng nhưng có lẽ việc ấy là bằng thừa rồi, tuy nhiên hần chỉ không lường trước Miêu nhi và Dương Sur hợp lại đúng là không khác gì cặp bày trưng, người tuy lớn tuổi thể mà vẫn nghịch ngợm tinh quái không kém. Một mình Miêu Miêu hần đã nhức đầu, nay thêm một mạng hung hạp vào không chừng hần sẽ nguy kịch mất thời.

Miêu Miêu tỏ vẻ không nghe hần nói, mặt đành lại bất mãn: “Nếu vậy sao ngươi không nghĩ đến ta đi, ngươi không cho qua Dương Sur chơi, vậy chắc ở đây chờ nhà ngươi về mơn mõi hử? Ta đâu thuộc dạng thụ động vậy chứ, suốt ngày ngươi chỉ biết phê duyệt tấu chương ở triều đình, xong rồi về thì chui vào thư phòng xét một đồng văn chiếu gì đó... ngươi đâu có nghĩ đến tâm trạng ta đâu mà lên giọng trách chứ.” Huyết Phong hít thở sâu, thì ra Miêu Miêu cũng chịu nhiều ủy khuất không kém nhưng thật sự hần không có ý làm vậy. Nhưng nghĩ đến nàng đặt Dương Sur trên hần một bậc hần không tài nào

chịu đựng được.

“Nurong tử, ta đâu phải không nghĩ đến nàng đâu a.”

Miêu Miêu bĩu môi không đáp.

Hắn buồn cười lắc đầu, vươn tay kéo nàng ôm sát vào lòng, cất giọng ôn nhu nói: “Hảo hảo là ta không được tốt, nhưng nàng cũng thật quá đáng mà, một hai chỉ Dương Sur, ta cũng chưa hề nghe nàng nhắc đến ta bao giờ. Đã vậy ngày thì ở Dương Sur, đêm về nàng còn không biết điều cho ta sủng, tâm tình ta tất nhiên là không tốt rồi...”

Miêu Miêu cứng nhắc cả người, tên yêu nghiệt này từ bao giờ đa sầu đa cảm vậy chứ a?

“Ai bảo ngươi là ta không nhắc, khi ngươi đi vắng ngươi có biết ta than vãn chán nản cỡ nào đâu...”

Huyết Phong đẩy nhẹ nàng ra, nhìn chăm chú một lượt, hỏi vặn lại: “Thật sự?”

Nàng gật đầu nói: “Àn. Chỉ có tên bánh bèo nhà ngươi không nghĩ tới ta thôi đấy.”

Hắn nhíu mày: “Bánh bèo? Tại sao ta lại không nghĩ đến nàng? Suốt đời suốt kiếp, ngày nào ta còn tồn tại tất yếu ta đều suy nghĩ, nhưng nhớ đến mỗi mình nàng.”

“Giáo miệng lắm...” Miêu Miêu ửng đỏ mặt thoáng ngượng ngùng.

Hắn mỉm cười ôn nhu, động tác ngấp ngừng cúi xuống hôn lên môi nàng vụng về, được một lúc lâu hắn mới chịu buông ra, nói Miêu Miêu là liều thuốc tinh thần cho hắn quả không sai.

“Thôi được, ta sẽ cho nàng đến gặp Dương Sur nhưng nhớ nàng đừng loạn cùng người nữa. Ta nhắc là muốn tốt cho nàng đấy. “Huyết Phong vuốt tóc nàng ra sau gáy.

“Phu quân hảo lo, ta đi đây.” Nàng kiễng chân chốc lên má hắn một cái, môi nhovn cười như hài đồng. Thân ảnh nhỏ nhắn nhanh chóng rời khỏi hành lang chạy ra khung xe phía trước, một vài gia nhân đứng ngoài kia đang sẵn chờ ngoài cửa.

“Tham kiến phu nhân.” Quang công công đứng ngoài cổng vừa thấy nàng xuống xe liền hành lễ bái.

Miêu Miêu nhìn xung quanh tìm người, khẽ nói: “Thái Hoàng Thái Hậu người đâu rồi Quang công công?”

Quang công công ngấp ngừng đôi chút, khẽ hít sâu bình tĩnh, dù không phải lần đầu gặp mặt nhưng dung nhan phu nhân đúng là cuốn hút quyến rũ. Y ho khan đáp: “Bẩm phu nhân, Thái hoàng thái hậu ra ngoài điện vì có chút việc, người có dặn nếu phu nhân đến thì cứ mời người vào trong chờ một lát.”

Nói xong y lui người ra phía sau gờ tay ý mời Miêu Miêu vào trong.

Miêu Miêu cúi đầu tạ xong rồi bước vào cung điện, trong lúc đợi gia nhân dâng trà lễ xong, nàng chán nản chống cằm nhìn xung quanh đánh giá, trong bụng thầm suy nghĩ sẵn nàng đang ở trong cung nhân tiện lúc này tham quan kiến trúc cô đại thiết kế ra sao cũng được... Nghĩ vậy, nàng liền đứng dậy đi ra ngoài, thấy có vài người nô tì thấp tùng đi theo, nàng nhanh chóng viện cớ đi xa rồi cắt đuôi bọn họ. Khi chỉ còn một mình Miêu Miêu, nàng mới yên tâm đi xung quanh nhìn ngắm. Hoàng cung quả thật rất xa xỉ, không gian tính khoảng quy mô rộng cả mấy ngàn thước không chừng, nàng đi muốn rã chân mà vẫn chưa thấy điểm dừng, chưa kể ở đó còn nhiều gian chia phức tạp, thiết kế cấu trúc quả thật hơi rối mắt nhưng cũng thật hoành tráng và cổ kính.

Miêu Miêu vẫn đang đánh giá chất lượng của hoàng cung thì bỗng bên tai nghe du dương của tiếng sáo đang truyền đến. Miêu Miêu vốn thích âm điệu nhạc nhẹ nhàng nên nhanh chóng liền bị cuốn hút ngay. Bước chân tò mò theo âm tiếng vi vu của sáo mà lần tìm, tiếng sáo thanh âm trong trẻo và da diết biết dường nào, khiến người nghe dù ở đang ở bầu khí bức bối ra sao cũng thấy hòa khí, dễ chịu. Tiếng sáo như rót mật đào vào cõi lòng, nàng đi theo tiếng nhạc như bị cảm giác lôi cuốn thúc đẩy.

Hắn là kẻ có kinh nghiệm tập luyện dày dặn mới có thể thổi khúc sáo hay như thế này.

Đứng từ xa, Miêu Miêu đã thấy bóng dáng của người nam nhân đang cầm tiêu thổi. Đoán chừng đây là kẻ đã khiến nàng mê mẩn khúc sáo vừa rồi, thanh âm du dương vẫn không bị ngắt quãng. Cách xa một khoảng từ nơi nàng đứng, nàng có thể nhìn ngắm được thân sắc của kẻ lạ mặt ấy.

Người đó đang nhắm mắt giống như đang dung hòa tâm hồn mình vào khúc nhạc, khuôn mặt vô cùng anh tuấn kết hợp với sóng mũi thẳng tắp, tô điểm với hàng lông mày rậm xéch lên chút tạo vẻ kiêu ngạo xem thường. Trên người hắn mặc hoàng bào ánh kim, xem ra Miêu Miêu có thể đoán tên này là người hoàng cung chức vị chắc là cao quý, nếu không phải tướng thì cũng là vị vua chúa mới ăn vận xa hoa như thế.

Tiếng sáo vẫn cứ du dương theo làn gió chập chờn, rót mật ngọt vào lòng tan chảy. Người thổi sáo vẫn chưa hay biết có người đang nghe kén, tay nhịp nhàng trên tiêu thổi xuất hồn, âm sáo đôi lúc da diết, lúc dồn dập như mưa lại có lúc nhẹ nhàng như gió lướt qua mặt nước động tĩnh, phong thái êm đềm theo điệu nhạc, tà áo hắn phất trước gió càng gọi cái nhìn lãng du sinh tình.

Đột nhiên âm thanh tiếng sáo bị ngừng hẳn, cây tiêu trên tay phóng ra vài kim châm phi thẳng đến vị trí Miêu Miêu đang đứng. Nàng nhảy bèn liền nhanh chóng né khỏi, nhìn kim châm ghim sát vách tường không khỏi ngáy người một lúc, nếu vừa rồi nàng không kịp tránh e là thân nàng như con nhím rồi.

Hắn quay người lại, toàn bộ thân người nét kiêu hãnh toát lên hào khí vương giả, hắn cao giọng nói: “Là ai cả gan không lên tiếng hả?”

Miêu Miêu liền hiểu tên này ắt không dễ đụng, liền ho khan chữa ngượng, dù sao đúng là nàng nghe trộm - “Là ta.”

Khi Miêu Miêu bước ra Minh Hào nhất thời sững sốt, một nữ tử sao lại có khí công mạnh đến thế, vừa rồi nếu không ngửi được mùi hương lạ thì hẳn đến phút này hắn cũng không nhận biết là ai.

Miêu Miêu khẽ cười gương, bị bắt gặp nghe trộm sao lại không ngại cho được, huống chi mặt nàng cũng chẳng dày bấy nhiêu, nàng ho khan nói trước: “Hào các hạ thứ lỗi cho ta, đã mạo phép phiến đến y thời ta liền lui.” Nói xong, nàng định vừa cất chân bước đi thì trước mặt đã thân ảnh cao lớn chặn ngang.

Minh Hào cố ý không cho nàng rời khỏi, lạnh lùng đưa mắt quan sát nữ tử lạ mặt. Ánh mắt loé sáng chút ý đánh giá, một nữ nhân vóc hình nhỏ nhắn lại có khinh công cao như thế không thể xem thường, gương mặt điểm vừa mỹ lệ vừa thanh tú, hắn nhìn lướt một lần không tìm mà muốn nhìn thêm, ánh người nâu tinh anh chớp phủ với hàng lông mi dài cong xem vô cùng mỹ lệ, hàng mày thanh tú nhú chặt nhìn hắn càng tăng nét cuốn hút khó gần, cánh môi mỏng ươn màu đỏ nhìn lâu càng muôn phần động lòng. Giai nhân này rốt cuộc từ đâu tới? Nếu là người trong cung thì sao hắn lại không nhận biết? Nàng ta có vẻ không nhu nhược yếu ớt như mấy vị cô nương hắn từng biết, nhìn thoáng qua đã thấy khí phách chứ nàng, nhưng dường như Minh Hào có chút quen với loại này...

“Người là ai? Địa vị gì trong hoàng cung mà ta chưa từng gặp qua?”

Miêu Miêu đứng cách xa, nhàn nhạt trả lời: “Ta là ta, địa vị thế nào liên quan đến người chắc.” Nàng cảm thấy chẳng có hảo cảm với hắn, đứng trước hắn nàng có thể ngửi được mùi dầu hoa của nữ nhân đầy khó chịu nồng nặc, một kẻ trắng hoa tất nhiên lọt vào danh sách đen nàng rồi.

Minh Hào sững sốt trước thái độ kỳ quái của nữ nhân này, nàng ta không biết hắn là ai hay cố tình giả vờ ngây để gây chú ý với hắn? Nếu đúng là có tình thì tiểu nữ nhân quả thật đang đùa đùa với lửa.

Minh Hào nhíu mày xem thường nói: “Cô nương hảo suy nghĩ lại, người chẳng phải cố ý để ấn tượng với ta sao, lại còn nghe trộm tiêu khúc ngắm hình thượng của ta, hảo ý chẳng đơn giản người thích ta?”

Nghe hắn nói thế, trong bụng nàng liền sôi sục cảm giác muốn buồn nôn, có ai đã cấp tên này bản tự miễn thoái hóa chưa nhỉ?

Nàng khoanh tay trước ngực, đưa mắt khinh thường nhìn một lượt trên người hắn rồi nói: “Người tuyệt đối không xứng, ta vì thấy tiêu khúc của người hay nên mới tò mò tìm đến thưởng thức. Ngoài ra ta không có dụng ý nào khác, các hạ chớ đứng làm tưởng sinh mộng, ta đây có rửa tội chắc chưa sạch.”

Minh Hào cứng đờ cả người, nữ nhân thật to gan dám chỉ trích hắn không hề kiêng nể, ý tứ xuyên tạc cả bản mặt của hắn rồi còn đâu. Trong tâm cung bất cứ nữ nhân nào đều quân quýt yêu chiều hắn không hết, cư nhiên nữ nhân kì quái này tuyệt phản với hắn. Có phải nhan sắc của hắn dần mất ưu điểm?

Minh Hào tức giận run cả người, nghiêng răng nói: “Ta nói lần cuối, người là ai dám chen thân vào thâm cung điện.”

Miêu Miêu vẫn đứng đưng, thái độ của hắn không cần nàng để tâm, nhếch mép khiêu khích nói: “Ta nghĩ người không có tư cách quân xưng danh của ta.”

Sắc mặt hắn càng lúc càng tối sầm hơn, nữ nhân đáng chết dám đối đầu với hắn, trong lòng tự dung gọn chút thích thú với nha đầu này, khí phách kia hảo thật làm hắn phải cuốn hút muốn tìm hiểu sâu hơn: “Người được lắm! Ta không tin người có thể tồn tại nếu không biết danh ta.” Nàng vì câu nói hắn mà bật cười ra tiếng, chủ quyền gì đây nhỉ? Lại không sống được không biết danh tính hẳn quả là câu chuyện hài hước. Hắn nghĩ hẳn có trời chống lưng chắc, Miêu Miêu khinh bỉ nhếch cười nói: “Được, vậy ta sẽ chờ. Cáo lui.”

Dứt câu nàng cũng nhanh bước rời khỏi, càng lưu tại nơi này càng khiến tâm tình nàng xấu vì phải đối mặt khó ưa như hắn.

Minh Hào ngẩn người si ngốc vì nụ cười rung động vừa rồi, đáy mắt dâng cảm xúc khó tả, hắn chấp tay cầm tiêu sau lưng, vừa cười lạnh: “Âm Dạ, người mau điều tra rõ nữ nhân kia cho ta.”

“Ân, hoàng thượng.” Một thân ảnh từ đâu xuất hiện, quỳ người cung kính vâng lệnh, xong rồi ngay tích tắc liền khuất dạng.

“Miêu nhi, người vừa đi đâu đấy? Ta chờ người gần cả xế chiều rồi đây a.” Dương Sur từ lúc nào đã ngồi vào bàn trà, vừa thấy Miêu Miêu đứng trước cửa liền bắt mắt lên tiếng. Bà nhớ đã có người báo vương phi tới trước chờ người vậy mà lúc bà trở về thành ra là người chờ.

Miêu Miêu cười lấy lòng: “Hoàng tổ mẫu a, người đừng giận ta a. Ta vì dạo tham quan nên đến trễ với người một chút thôi mà.”

Lại nghĩ tới bản mặt tên cao ngạo kia làm nàng một phen muốn đá văng bốp cổ hắn, tại hắn mà suýt nữa đã trễ hẹn với Dương Sur rồi. Nhớ lại, ánh mắt nàng biểu lộ sự chán ghét vô cùng. Dương Sur ngồi vào bàn cảm thấy đích phúc tấn hôm nay có tâm tình không vui nên cũng không chất vấn hỏi, bà thờ

dài thườn thợt, tay đặt tách trà xuống, nói: “Ai gia có khí mà thật chẳng có phúc phận, vương phi người xem có phải tướng mạng ta có xấu thật không đây.”

Miêu Miêu không hiểu ý tứ, giương mắt phức tạp nhìn bà, chậm rãi nói: “Dương sư, người có việc gì phiền muộn đến tâm sao?”

Dương Sư liền gật đầu, mắt thoáng buồn bã: “Ai gia trong cung bao nhiêu lâu gia nhân đầy đủ nhưng luôn cảm thấy trống vắng, may có Miêu nhi thuận ý đến thăm ta làm ta vô cùng vui mừng. Nhưng nghĩ đến hoàng thượng thì lòng ta lại thêm phần lo lắng.”

“Minh Hào mặc dù tuổi trưởng thành nhưng tính khí lại rất cực đoan mưu sách, chỉ riêng đối với Phong thân vương thì nó rất kính nể tôn trọng. Sở dĩ chúng nó vốn từ nhỏ đã là hảo huynh đệ tương tay chân không rời, những tưởng cứ êm đềm thì...” Dương Sư ngưng giọng, khẽ lắc đầu thờ dài.

Nàng vốn đã biết chuyện nên chỉ gật đầu hiểu ý. Dương sư nói tiếp: “Ngôi vị ấy lẽ là của Phong nhi nhưng lại dời sang Hào nhi tiếp ngôi. Nó rất áy náy khi lên ngôi lúc nhận tin báo là Phong nhi bị các triều thần ép buộc thoái vị trong khi sự tình chưa được làm rõ thì lẽ đương quang người kế vị lại được cử hành ngay sau đó. Minh Hào lúc đó còn nhỏ, y nghĩ vì y mà Phong nhi bị sa cơ. Do đó hoàng thượng vì sợ mất nghĩa tình huynh đệ nên đã sắc phong cho Huyết Phong là thân vương trong triều đình. Minh Hào là một đứa trẻ nhút nhát nên nó chưa ý thức được ngôi vương đó có trọng trách lớn như thế nào, hơn nữa y có ý định sẽ chờ thời cơ nhường ngôi cho Huyết Phong nhưng không biết vì lý do gì Phong nhi quyết không đồng ý, một phần áp lực từ các triều thần phản đối nên Minh Hào không còn cách nào giữ ngôi đến bây giờ... Nhưng ai gia hiểu rằng y rất khổ tâm và dằn vặt, vì nghĩ là y đã cướp ngôi mà hoàng huynh mình vốn có.” Miêu Miêu thông suốt được là Huyết Phong là người không màng địa vị cao sang, hẳn từ chối là vì nghĩa tình huynh đệ nên không muốn gây khó dễ cho Minh Hào và Dương Sư. Thực ra nhìn toàn cuộc mà nói, nàng không nghĩ người đau khổ là Minh hào như Dương Sư nói. Mà nàng chắc chắn Huyết Phong mới là kẻ phải cam chịu đau đớn hơn bất cứ ai.

“Ta rất vui vì Phong nhi đã lựa chọn đúng người hẳn mực yêu thương, thân là hoàng tử mẫu nên ta rất mong muốn hai người là uyên ương mãi sánh đôi. Còn hoàng thượng, mặc dù là bậc vua chúa phải lãnh trọng trách sứ mệnh vô cùng to lớn nhưng ta không thể nào yên tâm được, trong cuộc vốn có nhiều cạm bẫy không ngờ, còn y thì suy nghĩ quá đơn giản, ta vì sợ hẳn bị chinh đã tâm ngoại kia mà u mê, không phân minh được đâu là trắng hay đen.”

Suy nghĩ của Dương Sư nàng hoàn toàn hiểu được, trước đó nàng cũng đã nghĩ đến, chốn hoàng cung có thể đến và đi chỉ một con đường giữa đứng yên và bước tới, vì thế thâm cung càng nhiều tranh đấu không lường trước. Sau bức màn êm đềm là những hỗn chiến cay nghiệt khó tả, đối với Miêu Miêu không gì đáng sợ bằng hoàng cung thân thích. Có quyền lực có tiền đồ thì tất nhiên cũng có đổ máu. Dương Sư nói Minh Hào còn non nớt nhưng đến trước ngôi vị trên vạn người, thống trị cả một đất nước nàng không tin là hẳn có thể còn yếu ớt được nữa, nghĩ rằng bây giờ bộ não ấy đã đầy mưu lược khó đoán.

“Hoàng tử mẫu, có phải người không an tâm về hoàng thượng là vì sợ y không thể nhìn người?”

Nếp nhăn trên gương mặt người càng thêm gập gao dính chặt, điều Dương Sư bận tâm cũng là lý do này. Mưu trí tam lược cũng không bằng dã tâm tính kế của phụ nữ có tham vọng lớn. “Àn. Vu lợi rất có lực quyền rất mạnh, nó có thể biến người ngay thẳng phúc chốc trở thành kẻ tí tiện. Một vị vua có hàng ngàn phi tần vây quanh bên cạnh, không tránh khỏi sự giành giật quyền được sung ái, ai thất bại thì bày mưu tranh đoạt giết người... Nhưng ai gia không biết liệu trong đám phi tần đó, mấy ai là người thành tâm nguyện ý với hoàng thượng?”

Không gian bỗng nhiên trở nên ảm đạm, duy trì sự yên tĩnh khá lâu. Miêu Miêu cũng không dám nói thêm, trong lòng lại suy nghĩ chất vấn nhiều lý do quanh quẩn. Cỗ đại chính là phức tạp ngay đó, uy quyền nắm giữ trong tay cũng chắc đã cảm mãi luôn có những kẻ xung quanh ham muốn chiếm đoạt, bất cứ nơi đâu cũng vậy, khát vọng được đứng cao nhất sao ai lại không muốn, chỉ những kẻ an nhàn như nàng mới chẳng ham muốn điều ấy.

Dương Sư lên tiếng phá bỏ không gian trầm mặc. “Đích phúc tấn, lão nhân có phải đã làm người suy nghĩ lung tung rồi không?”

Miêu Miêu lắc đầu, những lời Dương Sư nói chính là lời mở mang tầm mắt nàng thêm. Trong thâm cung từng lời có thể ngọt lịm như mật cũng nhanh biến thành con dao sắc bén cướp đoạt cả tính mạng không chừng. Dương Sư đây có thể thấu tình chân nghĩa sao nàng lại không vui cho được, người cỗ đại suy nghĩ rất phức tạp nhưng với Dương Sư nàng thấy vô cùng hợp ý.

“Ai gia người đừng nên quá lo lắng, đừng vì để tâm sinh thêm phiền. Minh Hào hẳn là một đế vương uy quyền, nếu hẳn có tâm dẫn đầu đế quốc bằng tất cả năng lực của mình, vui rằng trước mắt người có thể an tâm về tính khí của một vị vua anh minh mà không bị cảm dỗ bởi vụ lợi mưu toan. Là một vị vua gánh nặng trên vai nhất nhất là vương quốc của mình, hoàng tử mẫu đừng do ép chuyện tâm cung thị thiếp thế nào càng áp chế vào hẳn, con hồ khôn có thể phân biệt được đâu kẻ là mối đầu là người của mình. Đất nước cần vua nên hẳn chưa để tâm đến phi tần đối xử ra sao, việc nước ổn định ta tin hẳn sẽ suy xét nhận định của người mà quyết định.” Miêu Miêu mỉm cười chân thành nói.

Dương Sư thoáng trầm ngâm, vì đích phúc tấn này sao có thể nghĩ chu toàn cuộc như thế, quả nhiên tuổi trẻ rất có khí phách. Trong mắt bà càng nhìn nhận rõ nét hơn về Miêu Miêu không chỉ là hài lòng còn là nể nang vài phần, tính khí của Miêu nhi rất xứng với Huyết Phong.

“Hào, đúng là vậy thật, đích phúc tấn quả thật còn nhiều điều ta vẫn muốn tìm hiểu hơn.” Dương Sư cười hiền, nếp nhăn dưới đuôi mắt càng thêm nét trải đời bốn ba.

“Dương Sư, người vì thích thú cũng đừng vì thế mà bắt luôn nương tử nhi thần chứ.” Huyết Phong từ đâu đã xuất hiện ngay ngoài điện bước vào, từ xa đã lộ khí phách uy nghiêm lạnh lùng, nhưng có vẻ hình như hẳn đang lại đang buồn bực điều gì đó?

Miêu Miêu không quay đầu cũng đã biết người kia là ai. Chưa kịp phản ứng đã bị lực kéo ngã vào vòng tay rộng lớn, hơi ấm của người phả vào vành tai nàng nói: “Ta không tìm nàng hẳn nàng đã quên ta mà ở đây đến tối luôn rồi phải không?”

Khoé môi giật giật ý cười, Dương Sư lẫn Huyết Phong đều có chung đặc điểm là làm quá sự việc, nhìn xem ngoài cửa vẫn bóng xế chiều thôi mà.

Nàng ngoan ngoãn dựa vào cánh tay hắn, không chừng đúng thật là nàng cũng rất nhớ mùi hương nam tính này...

“Phong nhi người thật bỏ lão nhân rồi a, một hai liền nướng tử thật làm ta uỷ khuất buồn tủi.” Dương Sur giả bộ lấy khăn chấm chấm nước mắt đau thương.

Huyết Phong ngồi xuống bên cạnh Miêu Miêu, nhẹ giọng nói: “Ai gia, là người cướp Miêu nhi quá hạn rồi, ta vì lo lắng nên đến tìm nàng thôi.”

Dương Sur giật giật mi, tên nhi thần này có cần thế không? Lo rằng lão nhân bắt cóc phu nhân hắn đem bán chắc. Lão buồn cười lắc đầu, liền đứng dậy phất tay cao giọng nói: “Hào hảo các người còn ở đây mất ta đồ mất, hôm nay ta thả người về sớm đó.” Lão quay sang Miêu Miêu dặn dò thêm: “Miêu nhi, đa tạ người. Có dịp lại đến thăm ta a.”

Huyết Phong lẩm bẩm: “Người quá tham lam rồi ai gia.”

Miêu Miêu giả vờ không nghe hắn nói, gật đầu cười với Dương Sur: “Đã rồi.”

Huyết Phong đỡ nàng đứng dậy, cả hai cúi người cáo lễ Dương Sur rồi sau đó cùng nhau rời khỏi cung điện.

Dương Sur lúc này chỉ còn một mình trong điện, đôi mắt vẫn dõi theo bóng hình đã khuất. Nghĩ ngợi điều gì rồi lắc đầu tiếu nuối và nói với bản thân: “Miêu nhi xứng đáng là 'mẫu nghi thiên hạ' nhưng tiếc là Hào nhi không có phúc phận đó...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Vé Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Buổi tối êm đêm (17+)

48

Trời đổ sập tối, mang cả bầu trời âm u tạo không khí êm đêm, tĩnh lặng

Tại Lang Vương Gia

“Miêu Miêu, Sur Thái Hậu đã cảm tạ nàng việc gì vậy?” – Huyết Phong nhìn nàng sau khi tắm bồn bước ra, đưa tay kéo người nàng ngồi trên đùi, nhỏ giọng hỏi

“Ân. Là chút lời hữu ý tâm giao thôi” – Miêu Miêu vừa lau khô tóc đáp

Huyết Phong đưa tay túm lấy khăn trên tay nàng, nhẹ xoa tóc ướt giúp nướng tử, Miêu Miêu nhàn hạ ngồi hưởng thụ nghịch bàn trà. Vừa mới tắm nên thân người nàng rất thơm aa, mùi hương thanh thanh nhẹ nhẹ xộc vào mũi hắn quyền rũ, Miêu Miêu càn rỡ lại không hay biết, ngây ngô quay người ôm lấy cổ hắn thân mật, ân cần hỏi: “Huyết Phong, sáng giờ người làm gì không có ta a”

Miêu Miêu không biết hành động vô tình vừa rồi lại kích thích thân hắn mỗi cồi nhiệt nóng bao quanh, ho khan nói: “Phê duyệt tấu chương – vòng tay rộng lớn ôm siết vào lồng ngực, tư thế càng thêm ái muội

“Chỉ vậy thôi sao, người không làm gì nữa a?” – nàng chớp chớp mắt hỏi, với người thường nhìn vào sẽ thập phần đáng yêu dễ cưng chiều nhưng với Huyết Phong lại là một xung kích tấn công nhiệt lửa lan tràn, hơi thở ấm áp phả vào mặt khiến hắn phải run người kiềm chế

“Ân, Không làm gì hết” – cắn chặt răng cố nói

Miêu Miêu thấy hắn có biểu hiện bất thường, không chút nghĩ sâu sa, liền mặt cận mặt quan tâm hỏi, đưa trán áp sát nhau dò nhiệt rồi hỏi: “Huyết Phong, người chưa ăn gì a? Sao mặt người đỏ bừng thế kia?”

Đang này thì chiều cuối của nàng chẳng thể khiến hắn nhẫn được nữa, nhanh chóng nhấc bổng thân nàng lên giường, Miêu Miêu hoảng hốt vừa nằm xuống liền trở người lật dậy: “Huyết Phong aa “. Nhưng nhanh bị trụ ngay trên đỉnh đầu chế ngự, Huyết Phong dòn dập khô khốc cả cổ họng, người mất đối diện nhìn nàng, thần sắc nhanh đã bị ngọn lửa dục hoá thiêu đốt, chất giọng khàn khàn đề nên nói: “Hào, là ta chưa ăn, bây giờ bàn ăn đã có, nàng cũng nên rộng lượng cho ta đi chứ, suốt mấy ngày ta chẳng thông đêm an giấc”

Miêu Miêu đỏ mặt, môi lắp bắp gượng gạo nói: “Đồ sắc lang, có thể đã không nhẫn nhịn được a”. Huyết Phong vốn mặt sần dày, thân chế trụ nằm sấp trên người nàng nói: “Phải, ta là khát đói muốn chết đây, tại nướng tử dụ dỗ ta đây”

Nhất thời cứng họng, tên yêu nghiệt ngang nhiên đổ lỗi bỏn cô nướng dụ hoặc, môi còn ương ngạnh lên tiếng liền bị vật trần áp nuốt trọn vào miệng, rất nhanh tách hai hàm răng kia đưa chiếc lưỡi nóng can quét khai quật bên trong, lần mò tìm kim lưỡi vụng về còn lại, nhanh chóng đánh thức lửa nóng cả

hai liền quần quýt không rời, dây dưa tăng nhiệt, thân hai người ngay chốc đã bị dục hoá bao quanh. Không khí của phòng càng lúc càng tăng mấy chục độ thấp phần mê muội. Miêu Miêu nhũn nhũn, tay cử động như nướn mắt chập chờ mờ mờ, vừa lúc thân hình cao lớn Huyết Phong đã thoát ý làm nàng một trận đỏ bừng khắp mặt, cảm thấy chút mất mẻ nhìn xuống thân mình lúc này cũng không mảnh vải che thân. Lưỡi hân vừa tiến dây dưa không ngừng, Miêu Miêu cắn nhanh đầu lưỡi, giọt nước long lanh như sương lấp lánh ngay ánh mắt, uy khuất nói:” Ng..uoi đ..àng ghé..t” “

Huyết Phong cười khỏ, thân nhiệt hân còn đang sôi trào không ngớt đành dè nén trấn an, hôn nhẹ lên cánh môi, thấp giọng nói:” Nương tử ngoan, phu quân hảo sắp không chịu được rồi a “

Miêu Miêu nhanh chóng bị cuốn say vào mê tình, hơi ẩm quen thuộc phủ ngập lên từng tấc da thịt trắng nõn, để lại nhiều dấu ấn hôn ái muối kích tình, thuận tay đưa lên quàng cổ lấy Huyết Phong, thân nhỏ nhắn phút chốc đã bị dục vọng cao ngất như lửa đốt từng nơi hân chạm vào, vừa có xấu hổ vừa có khoái cảm khó nói. Dưới thân cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, nhỏ giọng nói:” Huyết phong..” . Huyết Phong liền hiểu rồi khỏi phần trên sớm đã bị hân xử lí ngon lành, nhìn lại đây thoả mãn. Thân hình hấp dẫn mê người, khiến cô hóng thêm khô rất, dòi tay tìm đến địa vị huyết mặt căng trào kia, từng đợt run rẩy chút khoan khoái truyền đến thân cả hai không điểm dừng..

Miêu Miêu thân vô lực ngã gọn trong vòng tay ôm cứng rắn của hân, nhẹ nhàng được nâng niu tận hưởng. Đến đỉnh vu ngoạn khám phá, hạ thân cương nhu khó chịu liền tách hai chân thon dài chậm rãi, dụ hoặc Miêu Miêu mơ hồ bất lực, Huyết Phong nhanh chóng vào cuộc chiến bão yêu chiều ân ái..

Bức màng nhung phủ tầng che cảnh xuân sắc bên trong, hai con người hoàn mỹ triển miên dây dưa trên bản giường càng tăng nét mập mờ, không kém phần mê luyến..

Sáng tới rồi trưa đến cũng không đánh thức nổi hai thân ảnh không nhúc nhích trên giường, có vẻ cả đêm qua họ không khát gì dã thú cuồng quần lấy nhau, nay vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh giấc.

Huyết Phong mở mắt dịu xoa thái dương khẽ nhúc, lại nhìn thân ảnh nhỏ nhắn nằm trong ngực miệng mỉm cười hạnh phúc, trong phúc chốc hân đã nghĩ hân là kẻ hạnh phúc nhất trên trần gian a. Đưa tay xoa lấy góc vai ôn nhu, không dám cử động mạnh vì sợ Miêu Miêu thức giấc. Nhưng thất bại rồi, Miêu Miêu giương mi mắt nặng chóp nhìn, thấy Huyết Phong đang cười nằng gượng chín mặt, yêu nghiệt người có biết nụ cười người có thể giết chết lòng mấy nữ nhân ngoài kia không. Gục mặt hoá thẹn vào ngực hân chui rúc, Huyết phong cười bật ra tiếng, tay nâng mặt đối diện, nhẹ giọng ôn nhu:” Đã được không, ta giúp nàng tắm bồn “

Miêu Miêu cứng ngắc, xác định là mặt dày đến nỗi xe cán cũng chưa mề, chu mỏ trách:” Tại ai mà ta thế này. Ai Ai Ai “. Huyết Phong gật đầu cười:” Hảo là nương tử thương ta a”, Miêu Miêu đỏ mặt không nói, hân liền lấy tay quần khăn quanh người nàng tránh lạnh, cuối người nhắc bồn nàng về phía sau tẩy rửa cho cả hai..

Sau khi thay y phục mới lên người, Miêu Miêu mới bắt đầu thấy dễ chịu, nhìn vào gương những vết hôn đỏ, tím tái từng tấc da thịt in rõ, một tầng đỏ phù khắp cả người. Lòng trách cứ:” tên yêu nghiệt dám hành hạ thân thể ta đến này sao”. Huyết Phong vừa lúc phía sau đi tới, nhovn miệng cười thích thú, càng hưng phấn khi nhìn những dấu hôn kia, đều là kiệt tác hân làm ra a.

Ôm gọn Miêu Miêu vào lòng, xoa cái đầu nhẹ nói:” Đừng rửa ta nữa, mau cùng ta ra ngoài ăn “ – nói xong tay vòng đặt ngay thất lưng dẫn Miêu Miêu đi cẩn thận. Miêu Miêu trong lòng hoài nghi:” rốt cuộc hân là của ta hay ta là của hân vậy, ây trách sao thân con gái nhọc nhằn như vậy a “

Bữa ăn trưa được dọn ngoài khuôn viên với lý do cho rộng thoáng mát mẻ, bọn thuộc hạ dẫn trong bếp bụng thức ăn bày biện, Miêu Miêu cùng Huyết Phong ngồi xuống, giường nất nhìn bốn người họ mặc dù không quần quýt công khai nhưng ý tứ trong mắt họ luôn nhìn và hỗ trợ đối phương, chỉ cần không mù đều nhìn được. Miêu Miêu khẽ cười xem ra tình trạng của bọn họ đã tiến triển nhanh hơn rồi.

Huyết Phong cúi thấp hỏi:” Nàng tính làm gì đây “ . Miêu Miêu chu mỏ cố ý ra vẻ không nói liền thất lưng nhận lực đạo siết chặt, liếc mắt hân cả giận:” Từ lúc nào người uy hiếp ta vậy “

Huyết Phong cười khỏ, liền nói:” Ta không uy hiếp nàng nói, nhưng ta không thích nàng giấu ta nàng có ưu tư gì, nàng không nói ta không ép “ – quay sang gấp miếng thức ăn vào bát Miêu Miêu từng món

Nàng thở hắt ra hơi, khẽ lắc đầu, tay vòng sang cổ hân kéo hân đến gần, nhẹ nói:” Ta chỉ định ngày cho họ bái đường a, phu quân người nghĩ thế nào “

Hân dần hiểu, môi nhovn cười:” Tuỳ hứng nàng, ta thuận ý theo. Nhưng là nương tử, bao giờ mới đến chúng ta “. Miêu Miêu thoáng cười, chu mỏ:” Chẳng phải động phòng rồi sao, người còn muốn bái đường ?”

Huyết Phong nhũn mị, hít sâu, tay cũng dừng đưa, gất gao ôm chặt:” Nương tử ngọc, động phòng là việc tất yếu nên ta nhảy bước tiến nhanh thôi, còn bái đường nói cách khác là đường đường chính chính rước nàng vào ngôi gia này, trao nàng thân phận ở bên ta để không ai dám dòm ngòm tư tưởng “

Miêu Miêu liền gật đầu cười vui vẻ, phu quân nghĩ tốt cho vị trí của nàng a, hảo phu quân tốt của ta. Bữa cơm trôi qua êm đềm, bọn thuộc hạ kia dường như càng trở nên gần gũi, nói ngày càng nhiều bàn tán đủ chuyện khiến không khí càng thêm mang tư vị như là....một gia đình mà trước giờ nàng chưa có.

Chương 57: Tương Tư Mỗi Ngày

49

Ngoài viên

“Hoàng thượng, xưng danh của vị cô nương kia, thuộc hạ...” – một tên mặc hắc y tay giác cầm kiếm, sắc mặt run rẩy thẳm nói

Lạc Minh Hào vẫn say sưa tiêu dao khúc, lời nói tên kia vừa dứt thì hắn cũng ngưng thổi, xoay người phong thái điềm đạm toát bậc vương chúa, người mắt sắt lạnh nhìn tên thuộc hạ thêm căng thẳng:” Sao không nói tiếp, Âm Dạ “

Âm Dạ cúi thấp đầu, giọng tạ lỗi:” Thần đáng tội chết, thần không điều rõ danh tính được, mong người trị tội “

Minh Hào vừa nghe tay nắm chặt tiêu, tiểu nữ nhân rốt cuộc là ai, thuộc hạ hắn lại không thể tra, bất luận thế nào nàng ta cũng phải nằm gọn trong tay hắn. Hoàng bào lung lay trong gió, dáng người Minh Hào càng phong trần nhưng lại lạnh phần khó đoán, người mắt dao động ngược nhìn trắng, nhếch mép cười nhạt:” Nữ nhân kia hẳn là người trong hoàng cung, sắp đến sanh thân ta, nàng ta nhất định sẽ có mặt, người theo đó mà truy “

“ Ân chủ nhân, thuộc hạ cáo lui “ – nói xong hắn liền phi lên nóc biển mất

Hắn còn nhớ lúc vừa chạm mặt Miêu Miêu bộ y phục nhất là của vương giả, không xềnh xoàng như bộ y của tiểu cung nữ. Thân thể của nàng ta xem ra rất có địa vị, nhưng là hắn vẫn chưa biết mặc danh cả người hiện có thực trong cung hắn không? Đáng nói nhất là từ khi gặp xong hắn đều phân phó thuộc tìm tung tích, nhưng càng tìm càng không ra, có lẽ cũng vì chuyên tâm vào một điểm gì đó, hắn lại càng mực quan tâm hơn.

“ Chết tiệt, nữ nhân người rốt cuộc đang nơi nào. “ – buông câu chữ bất mãn, Minh Hào siết chặt nắm đấm, hắn càng tò mò thì chứng tỏ nàng ta càng có sức cuốn hút hắn.

Minh Hào không chấp nhận điều đó, hắn không muốn bản thân gục ngã hay luyến tiếc trước bất kì ai, duy chỉ có hoàng huynh hắn là có thể. Ngoài ra nữ nhân chỉ là công cụ làm âm giương, giải quyết phần nô cả phát tiết trong người. Hắn càng bất lực hơn khi biết nữ nhân kia càng ngày dần chiếm tâm trí hắn, nét đẹp mị hoặc đầy ngạo mạn kia ngày một lưu lại trong mắt hắn sâu hơn.

Nàng ta không như những nữ nhân trong tầm cung kia, nàng không nhạt nhẽo lại càng cuốn hút một cách lạ thường. Nữ nhân hắn đều nắm giữ trong tay, một lời nói thích thú của hắn thì nữ nhân có thể đặt ân sủng nhưng tất yếu với hắn mà nói, một đêm là thời lượng dài đối với những đàn bà mưu mô kia. Minh Hào rõ điều đó, nữ nhân càng bên hắn ngày càng nhiều, phần vì cam tâm bên cạnh, phần vì đã tâm muốn lĩnh ngôi Hoàng Hậu kia.

Nàng ấy cũng là nữ nhân trong mắt hắn cũng thế, nữ nhân đều có mưu kế khó đoán, nhưng riêng hắn lại có cảm giác chút vui vẻ khi gặp nàng. Chính điều đó khiến hắn càng thêm căm phẫn bản thân, chẳng lẽ hắn vì mê hoặc khuynh sắc kia mà lưu tâm? Luận thế nào nàng ta mang cho hắn có tức giận, có treu đùa cợt nhả nhưng lại khiến hắn có chút ham muốn nhất định phải đem nàng ta thuộc về hắn. Dưới ánh trăng cô đơn tĩnh mịch, một linh hồn mới sắp va vào ranh giới vận mệnh, Minh Hào từ đó đến nay là một đấng vương anh minh tuệ tuyệt không tham những, những công thần gian trá hắn đều nhìn ra mà xử phạt không nương lưu tình. Đất nước cũng dưới sự cai trị công bằng của hắn ngày một ổn định tăng tiến hơn, nhưng lần này liệu Lạc Minh Hào có va vào ái tình thì hắn có còn là mực vương trí để quốc hay không.

Vận mệnh của hắn theo con xoay tiếp tục quay nhưng lối định mệnh ấy đã có sợi dây trói buộc lấy. Minh Hào thường thức đêm yên tĩnh, vẫn không biết luận thời đang sắp sửa thay đổi, hắn cứ ung dung nhẹ thả hồn theo tiêu dao khúc hoà quyện thăng trầm vào màn đêm, trong con tim hắn dần dần dâng chút cảm giác khó tả...

Nhanh chóng tiếp đến là ngày sanh thân trọng đại của hoàng đế, toàn dân nơi nơi đều hỷ hỷ thể hiện kính trọng của mình dâng những chút quà đến linh canh ngoài công tập nập. Trong ánh mắt người dân vị vua rất anh minh sáng suốt, đất nước hoà bình êm ả đều để vương gầy dựng bọn họ rất nể trọng phục dịch. Vị vua trẻ tuổi tài cao đức rộng, khắp chốn đều nể nang tài phục quân nhân, ngày sanh thân nhanh chóng được truyền ra đãi ngộ các sứ giả nước láng giềng, hoàng cung lại thêm một ngày tập nập chuẩn bị đại lễ vương chúa đầy trang nghiêm không kém phần kinh hỷ tề tụ.

Hoàng cung được trang hoàng một diện áo mới hoàn toàn, thánh điện bày biện những thức ăn ngon trên bàn đầy lạ mắt cuốn hút, trên cao là ngôi vua trị vị cao thượng thượng dát mạ vàng, phía dưới bậc bên cạnh là chỗ ngồi của Thái Hoàng Thái Hậu cung nghiêm, mọi khách quan thần đều đứng trước cổng chính y phục nghiêm trang toát vẻ nhất có thể, người người dần tiến vào trong sua đó là những sứ đại thần láng giềng lần lượt ra mắt sùng bái vị vua tài trẻ Lạc Minh Hào trị vì đời thứ 18 đầy oai phong ghi công

“ Vương phi, người còn không chịu ra, đã sắp đến giờ lành khởi rồi a “ – Dịch Anh sốt ruột đứng bên ngoài đi qua đi lại, từ sau Dịch San cũng đi đến nét mặt không kém phần khẩn trương.

Ngay sau đó là cánh cửa liền mở toang ra, cả hai tròn mắt nhìn, miệng kinh hãi thốt:” Phu nhân...người...còn chưa chuẩn bị “

Miêu Miêu ngáp ngắn dài che miệng, nãy giờ nàng đang an giấc a cứ bị bước chân bọn người ngoài nhào nhào rớt cuộc cũng thức giấc. Nàng nhàn nhạt đẩy hai người vào, liền xoay người ngồi vào nhàn nhạt nói:” Chuẩn bị gì, ta mệt lắm không cần đi “

Dịch Anh thở hắt ra hơi, gần giọng nói:” Phu nhân người là đích phúc tấn vương gia a, sao lại tùy tiện không đi. Thái Hậu cũng vừa truyền lệnh hỏi người đến cùng a “

Miêu Miêu nghe nhắc đến Thái Hậu khẽ khựng người, nhanh chóng nói:” Ấy , Huyết Phong nói ta cũng nhất thiết đâu cần có mặt a “

Dịch San liền đứng trước mặt nàng lắc đầu khẳng định, tay liền kéo Miêu Miêu ngồi trước gương, nàng nhủ chặt mày thanh tú, bĩu môi nói:” Không kịp đâu a, các người cùng Tĩnh Sát Tĩnh Lâm phụng hồi vương gia tiến trước đi “Dịch Anh không màng quan tâm, trên tay đem đến y phục màu hỷ nhu loan đi đến, vừa soạn lấy trang sức gần đó vừa nói:” Muội cứ ở yên đó chúng ta xử lí, thật tình...”

Miêu Miêu chu mỏ miễng cưỡng, cũng không gây phiền hà cho họ, lúc này mắt mới chú ý đến mặt hai ty muội kia, rồi lại nhìn đến y phục họ đang mặc, miệng cười trào phúng:” Hai ty muội rớt cuộc cũng có dịp sửa soạn khuynh thành rồi a “

Nge thế, họ gượng đỏ mặt, tay đánh nhẹ vai nàng trách móc, cư nhiên phu nhân cứ thích chọc ghẹo họ. Dịch Anh liền đi đến mặt nàng nhìn ngắm, khẽ gật đầu vừa ý, vội kiu Miêu Miêu nhắm mắt, nàng tuy khó hiểu nhưng cũng làm theo, miệng nói:” Các người làm gì mặt ta cần nhắm mắt, phủ sơ mặt ta là được rồi “

Dịch Anh âm ừ không nói, nàng rất có khiếu trang y mặt nên với Miêu Miêu nàng càng muốn phu nhân sở hữu dung nhan tuyệt sắc đêm nay a, vốn làn da trắng trẻo lại càng mịn màng nên Dịch Anh ưng ý phủ phấn mặt tăng sương mỏng, viền mắt được đánh phần nhũ ma mị tông tối càng tăng đột sâu cho người mắt quyến rũ.

Miêu Miêu nhẹ nhàng mở mắt nhìn trước gương, khẽ thở dài trong lòng, hồng nhan thì hoạ thủy nên nàng cũng chẳng mấy hứng thú, tay phát ý để nàng tự khác. Tay rảnh rọt cầm cọ nhũ đánh gò má xech lên tạo nét hài hoà gương mặt tăng nét chút hiện đại, lông mi thanh mảnh không cần chuốt cũng đã tạo độ cong huyền cho mắt thêm cuốn hút, Miêu Miêu pha chút phấn hồng với nhũ tuyến tự nhiên lên cánh môi lan vành càng thêm rạng rỡ mang nét cười.

Dịch San há hốc nhìn từng động tác uy phục, tạo gương nét ngài đầy sắc thái rung động. Miêu Miêu đưa tay phía sau cầm lấy lượt chải suôn mượt ngay nếp, Dịch San định đi đến vấn tóc thì nhận khước từ chối của nàng, Miêu Miêu vấn tóc thả dài sau đuôi, tay thuận phục thắt chùm tóc bắt ngang tết, chỉ mất vài phút kiểu tóc giản dị nhu mì lại toát vẻ kiêu sa lạ mắt. Mái tóc mềm mượt lại chút màu sắc lạ nhưng vô cùng ưng mắt, kết hợp hài hoà không chút cầu kỳ,

Dịch Anh bên cạnh đem đến bộ y phục cánh đỏ toàn thân, điểm nhấn ngay thắt lưng đai màu vàng tôn nét uy nghi bậc khí vương, Miêu Miêu không nén nổi kinh ngạc quả là y phục cô trang thật đẹp nhưng cũng quá rườm rà. Dịch San thuận thực giúp nàng tẩy trần, liền giúp nàng vận y từng lớp nhanh chóng, không quên chăm chút từng nếp vải từng lổ. Miêu Miêu suýt ngáy giấc mà bậc cười, chẳng qua là một bữa tiệc ăn sanh thần thôi mà cần phải chau chuốt thế.

“ Công thần thực sự cần trọng đại đến thế à – Miêu Miêu vừa chỉnh giúp Dịch anh đeo bông tai vừa nói

Cả hai liền gật đầu không chần chừ, cao giọng nói:” Phải a, không chỉ là sanh thần đại tiệc còn là cách nối tâm giao với các nước láng giềng xung quanh, di thần trong cung càng phải cần trọng việc đối ngữ cả phục tứ, vì vậy phu nhân không thể xem nhẹ, nếu xảy ra sơ suất hoàng thượng nhất chém đầu “

Miêu Miêu gật đầu hiểu, thì ra đây cũng cầu nói cho Minh Hào giữ vững nước, đầu tiên phải lấy trọng tín vụ lợi cho các công thần sứ giả, xem ra tên này cũng không phía nói là ăn không ngồi rồi, rất chịu vận dụng não a.

“ Vương phi, người bên trong đã xong chưa ạ – tiếng tí nữ bên ngoài gõ cửa vọng vào, nghe giọng hân sốt ruột không khác gì hai ty muội lúc nãy

Dịch San liền đáp:” Ân. Các người ra ngoài trước, phu nhân liền cùng bọn ta ra sau “

“ Nô tì cáo lui – Tiếng bước chân cũng dần xa cửa, Miêu Miêu mới nhìn lại mình trong gương, cũng không cảm thấy gì mới nhưng lại nhận ngay nức nở lời khen của hai người họ

“ Vương phi, ta xem trong thánh điện liệu hôm nay ai qua khỏi sắc uy người a – Dịch Anh hắt mũi thách thức suy viễn nói

Dịch San sáng mắt nhìn Miêu Miêu cười phấn khích, phu nhân quả thật là mỹ nhân mỹ nữ, nàng bèn ngược nhìn ra cửa liền thất thanh hỏi:” Nào nào, chuẩn bị đã xong còn mau ra ngoài thôi “

Miêu Miêu bị lực kéo hai người cũng liền ra khỏi phòng, nhắc bước suýt té ngã, chân giày đi của cổ đại thật phiền phức a, gì đâu mà khắp khiêng chả gọn bằng hiện đại. Gần đó, Huyết Phong vừa đi ngang đứng phía ngoài ý chờ đợi từ lâu, hai người kia tự ý rút lui để còn Miêu Miêu đứng mặt đối mặt với hắn.

Nhìn thấy hắn cứ chằm chằm không chịu xê dịch khỏi người nàng, Miêu Miêu thoáng đỏ mặt, ho khan nói:” Là hai người họ bắt ta vận y đi theo, thật ta cũng chả ham vui tiệc tùng này “

Ánh mắt thâm thúy loé sáng tinh anh, liền bước tới ôm gọn thắt eo nhỏ trong người, bạc môi cười rạng rỡ yêu chiều:” Vương phi hảo tuyệt a, nhưng là nàng càng như thế ta càng lo, sau sanh thần ta nhất quyết cử hành hôn lễ “

Miêu Miêu cứng người, giãy dụa đặt tay ngay bả vai rắn chắc đẩy ra, cánh môi bất mãn nói:” Ấy còn sớm mà, người cho ta thời gian nào chút đi “

Huyết Phong lắc đầu từ chối, ánh người sắc bén nhìn sâu từ thềm đến chân nàng, không khỏi hít ngậm khí lạnh, nung tử hán như thể còn bảo hán không lo, con mồi đáng giá đáng cực phẩm vậy mà không trói buộc kẻ khác hẳn rất dễ dặt xâm chiếm, Huyết Phong tuyệt đối không cho điều này xảy ra, cao giọng đánh gãy tư tưởng của nàng:” Không, ta nhất quyết tiến nàng vào danh phận là người của ta “

Miêu Miêu cắn môi miễn cưỡng, cũng không kịp để nàng mở miệng, Huyết Phong gắt gao ôm thắt lưng kéo nàng dõn lên kiệu chờ sẵn. Bọn thuộc hạ phía sau lần này không ngồi chung, họ sắp ngồi phía trước....đánh ngựa, hai tỷ muội phía sau cũng ngồi cạnh phu phía sau, dần dần rời khỏi Lang Vương Trang đến Hoàng Cung...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Yên Tiệc Cung Đình

[Lời tác giả: Do chưa có thời gian edit hết bộ nên tạm thời tác giả sẽ up bản thảo cho mọi người xem nhé. Các bạn đọc giả có khó ý về lỗi chính tả thì xin bỏ qua dùm, vì đang thời gian gấp rút thì cứ nên mình sẽ đề qua kì rồi edit tất cả. Cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện nhé! ^^.]

50

“ Tham kiến vương gia và vương phi, mời người.” – Tên lính canh ngoài cổng vừa nhìn thấy xe, Tinh Sát đưa chiếu chỉ và dấu ấn kiểm tra, xong xuôi hẳn liền cúi người cao giọng nghênh đón.

Đám người phía trong chạy ra theo điều lệnh dẫn xe ngựa vào, Miêu Miêu bắt lấy tay Huyết Phong giữ thẳng bằng bước xuống, đi chân giầy này thật khó khăn đi lui. Bọn người thuộc hạ kia bữa nay đặc biệt không vận y tông màu tối như trước, mỗi thân ảnh đều vận y phục uy nghiêm đứng dáng khuê nữ, công tử. Xem ra chau chuốt kĩ càng như thế ắt là muốn đẹp gây ấn tượng trong mắt đối phương đây rồi, Miêu Miêu khẽ cười liền bị bàn tay che miệng trước mặt, liếc mắt nhìn hẳn bất mãn, tự dung lại bùm miệng nàng lại a, tên yêu nghiệt này muốn trò gì đây. Huyết Phong cúi thấp người chầm nói:” Với mức đáng của nàng bây giờ thêm nụ cười đó nàng biết sẽ xảy ra hôn chiến không, ta đây thật không muốn tự tay sát bọn họ đâu. “

Miêu Miêu cứng người ngây ngốc, ý tứ thật bá đạo cuồng ngông a. Nhưng nàng lại càng thích thú vì điều đó, lòng càng thêm hạnh phúc dâng trào, phần khích khoát lấy tay hẳn uy nghi cùng bước vào đại sảnh. Trước đó có vài tên lính canh đứng ngay cửa, cúi thấp người chào, bọn họ biết đây là ai nên cũng không dám đụng vào nhưng vì mặt tư hoàng thượng ra lệnh phải kiểm tra dấu thiên ấn mới được vào, nên đề nén giọng run cổ nói:” Bẩm vương gia, người có thể...”

Huyết Phong hiểu ý, thở hơi lạnh, lấy trong ống tay một ấn ký chữ “ Phong Vương “ đưa họ xem xét, nhìn rõ đủ bọn họ liền nói:” Tham kiến Phong thân vương, mời “. Huyết Phong không nói gì lạnh lùng không để ý họ, rút lại ấn ký kéo hồng Miêu Miêu tiến vào. Bọn lính canh thờ phào nhẹ nhõm cũng may vị vương gia lãnh khốc này chịu hợp tác nếu không cũng thật khó xử..

Miêu Miêu càng đi càng nhũm mày thanh tú càng chặt, rõ là lổ vào thật khó khăn nhưng chỉ gây khó dễ nếu kẻ nào đó mạo danh nếu chọn lối chính vào, còn việc đột nhập thì không khó chút nào, nàng lướt nhìn hàng rào bên trên cười nhạt, quả là không gây khó khăn cho kẻ muốn xâm vào. Nhẹ nhàng đi theo bên cạnh Huyết Phong, đến khi tới chỗ ngồi phía trên mới được dịp đặt mông ngồi nghỉ.

Liếc mắt nhìn sang bên cạnh thì thấy Thái Hào ngồi đó vẫy tay chào, nàng khích lệ vui mừng liền hào hứng đáp lại, vì là bậc trên “ mẫu nghi “ nên lão nhân kia xem ra rất bận bịu, nhìn người người sử thần đến chúc bà tới tập kìa. Cảm giác có kẻ nhìn mình chút khó chịu, Miêu Miêu lúc này mới để ý xung quanh đang nhìn nàng xôn xao, nàng bắt giác thờ lạnh, Huyết Phong cũng lúc đó ra ngoài chút công tư với sự giả nên chỉ mình nàng ngụ tại chỗ, bắt giác Miêu Miêu thấy mình như nai tơ ngỡ ngàng giữa bầy rừng, khẽ cười nhạt châm biếm.Bọn họ đều mức danh có tiếng uy phong mới có chân bước vào điện cung Lạc Thiên quốc, nên sánh ra bọn người đó chẳng e dè chút gì với nàng, ngược lại càng gan tỵ nói xấu nàng trước mặt, tại Miêu Miêu tất nhiên đâu điếc có thể nhìn nhận và lắng nghe rõ nữa kìa, nhưng bắt giác xem các người ra về liệu còn miệng để nói không, cười tà ác trong lòng thập phần hứng thú. Nữ nhân xoay quanh ăn mặc đều đủ thứ kiểu, nhưng trong mắt nàng chỉ là rườm rà lếch thếch, có thể nói y phục của Miêu Miêu dường như là không cầu kỳ như bọn họ, nước da trắng tòn lên nét đẹp nhu mì thanh tục của bộ y, với nữ sắc lay động kia như sức hút mê người khiến các đẳng giai nhân đây liền đi qua không quên ngoảnh lại nhìn thêm.

Thần sắc từ đầu đến cuối của nàng vẫn là lạnh lùng không biểu hiện ra mặt, càng vì thế nữ nhân có nét sắc sảo kia càng hứng kiếm chuyện xông tới bên nàng chắt vắt, giọng điệu ngoa mà nàng xem thường:” Người là ai mà đánh kên kiệu vậy hả, lại còn ngồi cả chỗ đích phúc tấn, người nghĩ có lỗi chắc, còn không mau đứng dậy vỗ mông đi “

“ Cút đi trước khi ta cắt lưỡi nhà ngươi ” - Huyết phong thần sắc lãnh khốc, từ từ đến gần lạnh giọng nói. Nữ nhân kia hét thây mồ hôi đua chạy, nghe hẳn nói thể tâm không chịu khuất phục, càng cố tỏ vẻ nói:” Vương.vương.gia , người nhất không định đây là...”

“ Địch phúc tấn của ta, cút nhanh “ – Huyết Phong đánh gãy nửa lời của ả, nghiêng răng tức giận nói, sắc cảm càng thêm tư lãnh

Nữ nhân dường như bị quất điện cả hồn, nhanh chóng được người phía sau giúp rời khỏi, ai chả biết ý tứ của vương giả lấy lưng hắc ám này, một lời hai lời liền không thuận ý ngay phút bị mất mạng nhanh chóng, nữ nhân này thật chả biết an phận đương nhiên cần trách vị vương phi của lãnh vương.

“Ta xin lỗi vì để nàng gặp ruồi bu” – Huyết phong phải thân áo như đầy bản, liền đến ngồi bên cạnh Miêu Miêu về mặt hối lỗi, tay xoa nắn phần má nõn trắng kia

Miêu Miêu phát tay hất ra, nhàn nhả lên tiếng:” Không, người không đến ta cũng muốn xem a làm trò với ta giải trí, nơi đây thật bừa bộn “

Khoé môi giật giật ý cười, chẳng qua vừa nảy hoành đệ cần gặp hân sau bao xa cách, hân không nhỏ nhen mà từ chối, không ngờ vừa quay lại có ruồi bu cả rồi, những kẻ xung quanh thấp phần không kiêng nể mà phăng ánh mắt đủ loại nhìn nàng, Huyết Phong máu cang sôi sục hận không moi tìm gan mắt bọn hân. Lại nghe tiểu nữ nhân đáng yêu hân nói thế, lòng chút nhẹ nhõm, tay trụ ngay eo nàng kéo lại gần hơn

Lúc này gần đến khắc lành, vị vua từ phía ngoài vận y hoàng bào long phụng đầy uy nghi bước đến sảnh, Miêu Miêu lướt nhìn qua mi mắt giật giật, tên phách lối ngoài viên đây mà, thờ hơi lạnh ra ngoài, nhếch mép “hèn gì ăn vận như mấy tên cuồng điên“

Lạc Minh Hào anh tuấn phong trần, liễu mày xéch lên tự đắc đầy cao ngạo, sóng mũi thẳng tắp ngay hàng, môi mỏng tựa ti tiểu như không cười, khuôn mặt dài cang tạo nét khó gần lãnh đạm. Hoàng bào vận trên người y toát vẻ trang nghiêm bậc vương chúa, phía đuôi xải dài tầng bậc khí giả, hình rộng phụng in ấn ngay trước phần vai ấn nổi đầy cao quý uy quyền. Minh Hào vốn chẳng để ai vào tầm mắt, sanh thần này hân cũng chẳng mấy thích thú nhưng đây là có thể là câu nói cho hân gặp lại nữ tử ngạo mạn kia. Người mắt diêm đạm quét nhanh một lượt, đến khi tới trước ngôi vị hân mới nhàn nhả ngồi xuống, vôi giả trung nộ cười khách khí nói:” Các sử thần, các bậc vương triều, công thần và tất cả người có mặt mời an tọa “Đội đến lúc bọn họ ngay ngắn xếp theo vị ngôi, hân mới trở lại phong thái như thường, người mắt tiếp tục dò nhìn xung quanh, nhưng hân là quá đông nên Minh Hào chẳng thể nhận dạng được. Lúc này những cung yến tề tụ lần lượt hai bên trưng bày thức ăn ngênh chúc mừng, vô số lời chúc đủ ý tứ dâng đến hoàng thượng, nhiều vật phẩm quý giá có khi là cô phẩm đều thành tâm mang đến dâng tặng. Minh Hào bề ngoài cười phong trần đáp lễ nhưng lòng lại khinh bỉ vô cùng, chẳng qua là họ cũng là muốn sức nâng đỡ từ Lạc Thiên quốc mới bày về thế lấy lòng.

Cung yến đầy ngập tiếng cười chúc tụng trôi qua, chìm vào đó là mùi hương ngậy ngút của thức ăn lan truyền khắp sảnh, từng khúc nhạc của cung nữ cả những mỹ nhân dần dần ra đài diễn tấu chiêu lòng, các công thần một trận chuốc rượu cười say, Minh Hào vẫn là không chút quan tâm, chợt nhớ đến hoàng huynh, hân mới lia mắt sang chỗ ngồi y

“Hoàn huynh có đích phúc tấn rồi à “– nheo mắt đánh giá vị nữ nhân bên Huyết Phong, thoáng chút đơ người, không phải vì nhìn thấy dung nhan nữ tử ấy mà thấy hoàn huynh một trận sùng ái hết mực, gặp từng miếng ăn cho vị vương phi bên cạnh, đã vậy còn cười hài hoà đến say mê, Minh Hào nhướn mi thấp phần sốt ruột muốn biết, nữ tử kia là ai mà có sức thay đổi hoàn huynh, hân từng tưởng Huyết Phong là đoạn tuyệt tình nhân gian luôn rồi.

Chợt tiếng nói của một nữ nhân đang đứng giữa sảnh vỗ tay chấp chú ý ánh mắt của mọi người trong điện, cao giọng phấn khích nói:” Nhân sanh thần long trọng của hoàng thượng Thiên quốc đây, Đồng Khã tiểu nữ muốn dâng ca khúc tấu họa ý tứ chúc người với mọi lời tốt đẹp nhất “

Các sử giả, công thần hăng hái ngắm mỹ nữ thâm hảo hứng vỗ tay sôi nổi, Minh Hào mực lãnh đạm như cũ, nghiêm mặt đến khinh khinh, trầm giọng nói:” Hào, được mỹ nhân cung chúc còn gì sánh bằng, người đâu, tấu nhạc “

Mỹ nhân cười e lệ đủ khiến các sắc thần đam mê ngược nhìn không rời, Miêu Miêu rời mắt giường đến ả ta, kẻ vừa rồi kìm chuyện đây mà, xem ra dự tính có trò vui cợt nhả rồi. Sanh thần này cũng không hân là chán phát ngấy.

Đồng Khã ra dấu đám người phía trong đem dương cầm ra ngoài, ả ngênh ngang ngồi xuống, trầm mắt lia tới phía ngồi Miêu Miêu chút căm phần chút thách thức khinh bỉ. Miêu Miêu rõ nhận được, cười lạnh khiêu khích. Huyết Phong nhàn nhạt ngồi chung thủy nửa mắt cũng không nhìn ả, một mực nhìn Miêu Miêu nương tử của hân.

“Nàng đừng náo, nhếch mép của nàng cũng đủ thiếu cháy ta rồi đó “– Huyết Phong giờ giọng châm chọc nói, hân biết nàng đang đả kích nên cũng không muốn xen.

Đồng Khã chút run người, định thần lại, nàng mới rẩy khúc nhạc tấu cầm du dương. Tiếng đàn rành rọt như dòng suối nhẹ nhàng khơi dậy đầy lòng rung động trong mỗi người, riêng Miêu Miêu lại càng thấy nhạt nhẽo, Minh Hào không để tâm tiếng nhạc lặng nhìn nữ nhân bên cạnh Huyết Phong, lòng dấy lên cảm giác kì lạ, nhìn thân ảnh nhỏ nhắn kia hân cảm nhận như mình đã rất quen thuộc gặp qua, tiếc là hình bóng nam nhân cao lớn kia đã che khuất mặt của nàng, Minh Hào vẫn cảm giác chút là lạ ở vị đích phúc tấn kia....Dòng nhạc cứ thanh thoát theo làn điệu âm hưởng rít reo trong gió, có trầm lắng êm đềm bên tai, có khúc dạo nhanh khiến người nghe cũng phải nao nức theo, dạo khúc một hồi ả ta mới bắt đầu cất giọng hát cô đọng theo giai điệu.. Các công thần đều giường mắt tập trung lắng nghe từng lời hát du dương như rít gào nhẹ chua xót, Đồng Khã vắt mọi ưu tư phiền nhả theo tiếng đàn, lời hát theo bầu tâm trạng càng thêm chìm sâu đánh lòng người thương thức.

Miêu Miêu nhú mày thâm nghĩ:”Lời chúc gửi đến mà nhạc lại quá sầu não, nữ nhân này như muốn nhấn không gian vui xuống trầm thì phải “– khế tặc lưỡi ca thán, liếc nắc đưa sang tên Minh Hào kia, đã thấy phúc khí đen chằng ngang cả mặt, nàng cười trong lòng, nữ nhân này quả nhiên chẳng biết lựa chọn thế cuộc mà diễn tấu mặc dù ả ta cũng rất có khiếu

“Dừng ngay, nữ nhân Đồng Khã người rớt cuộc trên đầu ai mà giờ tấu như vậy “– Minh Hào mặc đầy hắc tuyến tức giận, tiếng la của hân làm mọi người trong sảnh liền ngưng trọng, bàng hoàng nhìn nhau xì xầm rồi lại chăm chăm nhìn nữ nhân dưới sảnh kia

Đồng Khã giật mình, sóng lưng truyền cơn lạnh vô cớ, về mặt vô tội nói:” Hoàng thượng là thần nữ có ý tấu chúc người, sao người..”

“Câm miệng, ý tứ thì cúi xuống lui ra, không thì đừng trách trẫm không nể tâm đang vui mà trừng phạt người “– Minh Hào nghiêng răng tức giận nói. Tấu nhạc chúc vui mà toàn lời ý sâu thâm nữ nhân này nếu không tấu ngay sanh thần, hân liền cho vào ngục.

Thái Hậu ngồi một bên, nét nhăn nhu chặt nhìn nữ tử kia không hài lòng, Dương Sur nhìn rõ vận khí của nữ nhân này, tuyệt chẳng tốt lành, nét đẹp ả có thể say lòng nhưng chẳng phúc phận gì nếu muốn leo đến chức “mẫu nghi thiên hạ” Thiên quốc. Vừa rồi còn thấy ả ta và Miêu Miêu trao đầu mắt, tiểu nữ nhân Miêu nhi kia cũng chẳng biết là mưu tính chuyện gì.

“Bẩm hoàng thượng, thần nữ Đồng Khã là người của Hán quốc, nhân đây định góp chút vui cho người lại chẳng may phạm lễ nghịch, mong hoàng thượng khai ân” – sứ giả Hán quốc khép nép đứng dậy cúi người nói

Minh Hào nhíu mày liếc suy tính, nhàn nhạt nói:” Hào, ý tốt của Hán quốc ta đây ghi nhận, thả nữ nhân Đồng Khã ra”

“Đa tạ Hoàng Thượng” – Đồng Khã vui mừng dập đầu đáp, sứ giả cùng lúc lên tiếng, lòng lại vô cùng khẩn trương lo lắng sợ lời cuộc tới có giao hữu được không, ả nữ nhân thật phá hư chuyện đại sự.

Lúc này một người sứ giả khác, vóc người trạc trung niên nhưng có vẻ linh hoạt, hảo ý vui vẻ cười nói:” Chẳng hay cũng là sanh thần của Minh Hào đế vương, này giờ chúng ta đã dạo đưa xử nữ đàn ca nhưng nghe nói Thiên quốc đây hảo mỹ nhân không thiếu, liệu có thể cạnh tranh mà tấu chung vui thêm không”

Lời nói ý tứ khiêu khích, Miêu Miêu cười nhạt, quả nhiên ý tranh đua dịp nào cũng không bỏ lỡ, nếu Minh Hào không thuận ý chẳng khác đem danh xưng Thiên quốc vẽ một vết đen lên đó, danh hư kia càng bị các nước khác bôi nhọ xem thường. Thái Hậu cũng ngưng trọng thần sắc, liếc nhìn Minh Hào đối ứng, chỉ thấy hần cung tay nắm chặt trên thành ghế, lại khẽ lướt sang Miêu Miêu thăm suy tính... “Hào, chúng ta có ý như thế, dù sao các sứ giả đã vất vả đến đây, chúng ta cũng nên chúng đáp lễ thuận ý các gia” – Thái Hậu cao giọng ứng phó, liền nhận ngay ánh mắt của Minh Hào ngạc nhiên ý hỏi người muốn làm gì.

Thái Hậu mực im lặng quan sát, chúng thần phía dưới một phen xôn xao, bọn họ từng nghe danh Thiên quốc đồn đãi, nhưng về khuynh sắc mỹ nhân thì chưa từng tưởng biết, nên cũng có chút tò mò với màn ưu đãi bất ngờ của Thái Hậu, liền đáp:” Hào, Thái Hậu đây có ý nghĩ như thế chúng thần hảo đáp nhận người, nhưng liệu đây có phải quá gấp để người có thể chuẩn bị màn không?”

Thái hậu thoáng bồn chồn, khẽ giao mắt nhìn sang Miêu Miêu ngồi gần đó, Miêu Miêu nhàn nhạt ăn miếng dưa trên tay vô tình chạm đầy mắt Dương Sur, lòng bất giác khinh động, trợn mắt khó hiểu nhìn lại lão nhân, đáp lại là vọng nói như sét đánh ngang tai:” Ân. Vương phi Thiên quốc đích thân sẽ giao màn hữu tranh với các xử nữ các gia, nếu có màn xấu mắt mong các gia không lưu tâm”

Miêu Miêu cứng họng trân trân nhìn Dương Sur kinh người, lão bà rót cuộc muốn thí nghiệm gì nàng nữa đây, bên hông bỗng dưng cảm nhận một lực đạo cứng nhắc không đúng, khẽ ngẩng mặt nhìn tên bên cạnh. Quả như nàng nghĩ, sắc mặt hần vừa xanh mét vừa cắt đen thui, nàng liền trấn an:” Huyết Phong a, đây chẳng phải chủ ý của ta a”

Huyết Phong lúc này giương mắt sắc bén nhìn sang Thái Hậu đáng kính, cái nhìn rõ là chút uy hiếp kì quái. Dương Sur liền thấy run, nhận biết là Phong nhi hảo đang tức giận, nhưng giờ gỡ sao được aa, mỹ nhân nơi đây lão nhân tuyệt chắc không ai ngang cả hơn được Miêu Miêu nữ nhi kia. Mong là Miêu Miêu và Phong nhi hiểu cho tình cuộc trước mắt, các nước láng giềng rõ ý muốn tranh đấu ngay, mà bây giờ tuyệt không tìm được mỹ nhân nào có thể vũ khúc chuẩn bị được gần như thế, nhưng với lão nhân có thể tin tưởng ở Miêu nhi, ở trong gần qua tất nhiên phát hiện nhiều tài lẻ của Miêu Miêu nhưng mực im lặng không nói, hi vọng Miêu nhi của bà tính ý hiểu.

“Lời Thái hậu phải, đây chẳng qua cũng là màn đua sắc khoe nỏ của thần nữ giao hữu, nhằm cũng gắn kết tương giao, sẽ không bắt màn a”

“Ân. Vậy chư khanh an nhàn thưởng vị, ta sẽ cho người chuẩn bị” – Thái Hậu thăm ra ý, người mắt đảo lộn nhìn sang Miêu Miêu rồi lại nhìn sang Huyết Phong quyết định

Huyết phong nhíu mày càng chặt, nhưng hiểu lý do Dương Sur vì sao quyết định như vậy, người mắt chột giần chút, khẽ nói bên tai Miêu Miêu:” Sur Hậu hần có ý muốn nói với nàng, nàng ra phía sau tỳ Thái Hậu sẽ giải thích, còn nữa, ta rất không vui nhưng vì đại cuộc ta thứ lần này”

Miêu Miêu càng khó hiểu, đây là chủ ý Thái hậu chứ có phải của nàng mà nói thứ lỗi cho nàng chứ. Nghe thế, thấy đám người kia đang ăn uống nàng cũng lui ra phía sau theo ý. Lúc sau, liền thấy bóng dáng Thái Hậu đi tới sắc mặt gấp gấp liền nói:” Miêu nhi, ai gia thật làm khó người kì này, nhưng đại cuộc trước mắt người hảo ý giúp ai gia cùng Thiên quốc được không” Bàn tay lão nhân càng nắm chặt tay nàng hơn, tuy chút bất mãn vì bức ách nhưng không nỡ để bọn họ khó xử. Miêu Miêu rót cuộc cũng đâu có sự lựa chọn, đành gật đầu theo ý. Thái Hậu lộ vẻ kinh hỷ, vội nắm tay chỉ dẫn nữ tử chuẩn bị y phục..

Miêu Miêu khẽ nhíu mày miễn cưỡng nhưng thời gian không còn, nàng cũng nhanh lấy y thay đổi. Thái Hậu sốt ruột đứng bên trong đi qua lại, đợi thấy người bước ra mới một trận há hốc, hô thành tiếng:” Miêu nhi người thật là tiên nữ?”

Miêu Miêu khó chịu, nàng không thích ai hỏi nàng như thế, cứ như châm chọc qua lời khen vậy, bat miễn nói:” Thái hậu liệu người có còn muốn ta ra ngoài đó giúp chứ?”

Dương Sur cố tình ho khan để chỉnh lại phong thái, nữ nhi này thập phần tuyệt mỹ mỹ, lão nhân quả không sai khi chọn người. Chợt nhớ đến tấu khúc, bà bắt đầu hồi hộp nói:” Miêu nhi người có biết tấu...”

“Ta không...” – nàng liền đáp, đó giờ chưa bao giờ hưởng cuộc sống an nhàn nói chi đến cầm đàn tranh mà gảy

Thái hậu mặt biến sắc, cần môi suy tính gấp gấp lo lắng, Miêu Miêu thở hắt ra hơi liền, lấy tay xoa thái dương nói:” Ta biết hát và múa, dẫu sao ta cũng có bản riêng, người chỉ cần người phân phó dạo khúc là được”

Miêu Miêu quả thật trước đó có từng học qua, chẳng qua là Tĩnh San sư phụ lúc trước có dạy, tạm chấp nhận là nhuần nhuyễn. Đôi khi để sát một đối thủ ta không cần cương mà phải nhu. Miêu Miêu thở dài, giờ đây Tĩnh San quả nói đúng, ít nhất bây giờ nàng có thể vận dụng giúp, giúp Thiên quốc cũng như giúp Huyết Phong phu quân nàng.

Thái Hậu gật đầu ra ý cho vài cung nữ múa họa bước vào, sau một lúc chỉnh chu bọn họ, Miêu Miêu cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ việc còn lại là ở nàng máu chốt aa. Nghĩ thế, trên vai nàng như một cục đá đè nặng.

Lúc này Thái Hậu mới chịu quay lại, ngồi xuống ghế an tọa nhàn nhã, liền nhận hai cặp mắt chăm chăm nhìn phía người, lão khẽ cười. Đầu tiên là cặp mắt sắc bén đang thăm trách bà – Huyết Phong, Thái Hậu ra ý nháy mắt cứ yên tâm. Tên còn lại là hoàng thượng anh minh – Minh Hào, bà gật đầu nói an tâm. Cả hai bắt gặp liền thấy nhẹ nhõm nhưng cảm giác bốn chôn sót ruột vẫn luôn thấp thỏm không ngừng.

Cánh cửa phía ngoài khai sáng, một trận ánh sáng chói mắt ập tới lạ kỳ...

Tiếng khúc nhạc tấu lên nhẹ nhàng tuyệt thanh sắc, các cung nữ múa liền từ hai mép cửa bùng dải lụa phụ họa nhảy nhịp nhàng lắc lư theo điệu tấu lay động, tô đậm màu sắc. Bất thình lình cả thánh điện hít ngậm khí lạnh tò mò nhìn bóng dáng nhỏ nhắn phía ngoài cửa dần theo nhịp múa tiến vào....

“Tiên...tiên nữ....” – môi mấp máy nói không ra hơi vì độ ngạc nhiên lẫn át, cả toán người trong điện liền mực không dời mắt khỏi thân ảnh mỹ hoặc ấy, tuy chưa nhìn rõ dung nhan nhưng phút chốc tâm người không thể di dời, chăm chú nhìn thân ảnh lướt nhẹ như gió dẫn đến gần. Nàng vận y phục hồng phấn như một đoá hoa chớm nở vào mùa đẹp nhất, hai tà áo lụa phất ngang tay càng tăng nét thanh mảnh nhịp nhàng. Vì y phục được cắt ngang thành hai thân nên vòng eo nhỏ nhắn thoát ẩn hiện mê người, các lúc lắc gây tiếng cổ tình được nàng chỉnh vào thêm gây ấn tượng, nhắc cử nhắc động nhẹ nhàng theo dòng nhạc xoay chuyển, uyển chuyển như dải lụa xoay tròn, diễm lệ như mây bay đẹp đến nỗi khiến người ta lướt nhẹ qua thôi cũng đủ ngệt thở không thể rời.

Vũ đạo mê người mang đậm ý nét thơ, ở trong cặp mắt nâu huyền kia là mặt nước trầm tĩnh mơ hồ, Miêu Miêu như một tiên nữ không vẩn bụi trần tha hồ lung linh khơi sáng. Điệu múa tựa hồ uyển chuyển mượt mà, lay động tựa như cánh hoa rơi.

Ngược lại, Huyết Phong càng tỏ mặt không vui, tay bắt giác nắm thành quyền ghim chặt trong lòng bàn tay nhẵn nhụi...

Thân ảnh diễm lệ mảnh mai theo dáng múa đẹp người càng tăng sự mỹ hoặc phàm trần. Tay vận lực nắm chặt hai mảnh lụa trong tay phát phối lắc lư theo đạo khúc. Miêu Miêu thừa nhận đây là thừa khúc mà nàng tâm đắc nhất a. Khi nàng nhảy điệu này, đối tượng nàng sát đã ngây ngốc hưởng nhất kiếm mà mắt trần trần vẫn mở.

Miêu Miêu thướt tha trong làn áo lụa vận trên người càng toát nét phong trần tuyệt sắc. Gương mặt không biểu cảm nhưng lại cuốn hút động lòng như sức khí quần lấy, các công thần gần đó nhận một mảng ngẩn cả người, bắt gặp cả thánh điện yên ắng chỉ còn tiếng nhạc du dương lan toả, chiếm ngưỡng tuyệt vị hương sắc trước mặt ...

Ngay vừa lúc Miêu Miêu ngẩng mặt, Minh Hào trên cao liền nhận ra thân ảnh quen thuộc, nhưng không vì thế mà hấn kinh hỷ ngược lại thập phần tức giận. Hấn không biết tại sao lại khó chịu khi nhìn thấy nàng xuất hiện, Minh Hào đảo mắt nhìn xuống dưới tất cả đều say người ngây ngốc chăm chú nhìn, hấn lại càng sinh khí bức tức. Tại sao cổ nhiệt hấn lại không thể kiểm soát?

Miêu Miêu thả người vào bài bản khúc nhạc, tâm phút chốc theo đó càng tâm trạng lướt theo giai điệu, đến khúc hát, nhẹ lắc thân chinh thế, các cung nữ lúc này bao quanh lấy nàng, nhẹ lập thành một đoá hoa nở cũng là lúc Miêu Miêu nhẹ cất giọng hát lay động.

Qing feng jian he cong luo hua zhong zheng xiang feng

Thanh phong kiếm dẫn lối,ta tương phùng giữa một trời hoa rơi

Mei ren yi xiao zhi wei ying xiong

Nụ cười của mỹ nhân chỉ dành cho đáng anh hùng

Ming yue dao bu dong ren jian meng

Minh nguyệt dao có hiểu mộng nhân gian

Hong chen xiao bu hua yi shi zhuan shun kong

Hồng trần hoa một kiếp rồi sẽ là hư vô

Zoang huai ling xiao han du xing qian shan

Trời lạnh rét tương tư da diết,núi non nghìn trùng chỉ mình ta nơi này

Zhu yan duan zen kan sui yue ren ran

Hồng nhan ngắn ngủi đẹp tựa trăng rằm

Diao hua long qing si zhong

Đền thanh hoa lung linh (trôi theo dòng nước)

Gu ren yi urei liu mei zhong

Ngắm sao trời,nhớ người trong mộng

Yu ning ya lei ru yan bo ji wan

Tình này khó tỏ,lệ chảy vào tim

Dao feng mang jian ying han

Đạo xanh cỏ,kiếm sắt lạnh

Piao yiao jiang hu re qing shang

Phiêu bạc giang hồ,lòng thương tâm

Xiao sheng dua she ling yi ren du shu zhuang

Đoạn trường sầu,nhìn lược mọc,nhớ cố nhân

Chang ge kuang feng yun huan

Ngâm khúc trường ca hư ảo

Hong chen gun gun ren ji san

Duyên trần hợp tan li biệt

Shuang bin mang zhong hui lai she lu yi nan

Đội đến tóc bạc sương mai vẫn không có ngày trong phùngGiai điệu cô đọng nghe qua như dai dẳng trong tâm trí, giọng hát trong sáng không vướng bụi trần, thanh tục nhẹ nhàng như rót mật ngọt vào tai họ dần truyền. Các nữ nhân nhận một màn đầy đặc sắc không khỏi ganh đua nhưng lại lắc lư theo giai điệu hoà nhịp. Miêu Miêu tựa hồ cũng không quan tâm, nàng vừa hát vừa cất tay diễn nhạc theo khúc càng thêm mị hoặc khó cưỡng. Các nữ múa hoạ nhập tâm theo lời hát thanh thoát kia càng múa theo nhịp có hồn, tạo khúc nhạc càng thêm rung động say tâm tư...

Huyết Phong cắn môi nghiền chặt, nương tử hẳn biết là hẳn đã cho phép nhưng sao nhìn thấy nàng ngày càng một quyến rũ từng động hẳn hận vì đã để nàng trình diễn, Thái Hậu suốt từ đầu đã ngăn người dụ hoặc theo giọng hát nàng mà không còn để ý xung quanh, neho hiển từ nhìn nàng thêm phúc hậu ưng ý. Minh Hào càng cay đắng vì cảm xúc khó chịu nhất thời, người mắt cũng thể rời khỏi thân ảnh đẹp động lòng kia, như là sẽ rời đi là sẽ biến mất...

“Đích phúc tấn thật đẹp phải không, Hào nhi người ngăn cả người rồi đấy “ – Thái Hậu khẽ nhắc, dao mắt nhìn hẳn thẳm nói

Minh Hào phút chốc tâm can như hãm trong địa ngục rớt xuống, sắc mặt liền cứng đờ, điều nhịp khí thông, hỏi lại:” Nàng ta là đích phúc tấn?”

Thái Hậu không biết biểu cảm ngây ngốc của hẳn, mắt vẫn chăm chú thưởng thức cảnh sắc bên dưới, dừng dừng gật đầu nói:” Ân, danh xưng là Hàn Băng Miêu, người phải gọi nàng ta là tâu tâu đấy ngay cả Miêu Miêu đã giúp ta trọng cuộc này “

Minh Hào cứng người, điều hẳn mong muốn gặp lại nữ nhân khí phách lại khiến hẳn ngày đêm lưu tâm lại là..vương phi của hoàng huynh hẳn. Còn gì cay nghiệt hơn khi chính hẳn lại chẳng thể cam nhận sự thật đó, người mắt càng thêm thâm trầm vẫn không rời khỏi thân ảnh dưới kia, tay bất giác nắm thành quyền.” Chết tiệt..”

Miêu Miêu vừa lắc thân nhịp cuối, ra ý các cung nữ phụ hoạ chuẩn bị màn cuối, liền ngay sau tiếng đàn sắp ngưng, Miêu Miêu liền vận công xoay chuyển hai dây lụa quấn quýt tạo thành gợn sóng quấn quanh lấy nàng, nhìn trông rất đẹp mắt quyến rũ. Nữ múa hoạ theo đó tạo thành đàn sóng thập phần mềm mại say lướt, dải lụa uyển chuyển thanh mảnh phấp phới tạo nét độc đáo kết thúc nhạc.

mắt cũng thể rời khỏi thân ảnh đẹp động Mọi người sau đó liền cúi người đáp lễ, Miêu Miêu chỉ nhún chân không nhường, tiếng đàn dứt âm cả thánh điện cũng một trận im ắng lạ thường. Sau khi thất thần một hồi, các công thần sử giả chứng kiến liền vỗ tay rầm rang nức lời khen ngợi, Minh Hào trên cao khoẻ môi giật giật chua xót kì lạ, Huyết Phong vẫn giữ điều khí điềm tĩnh nhìn nàng càng thêm đáng sợ...

Miêu Miêu ngẩng đầu, chợt thấy ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống ấy bất giác run người, tên yêu nghiệt chẳng phải chính mệnh cho phép nàng sao, giờ lại trưng bộ mặt quỷ khốc đó nữa, mỹ nam thật khó chiều. Bất quá nàng không dám nhìn sâu, vô tình lướt nhìn hướng đối diện chạm ngay mắt Minh Hào lại đang si ngốc nhìn mình, nhất thời cả kinh thầm nghĩ:” Tên phách lối, nể người không là hoàng đệ phụ quân ta, ta đã bảo dạy dỗ người rồi“Thái hậu già già cười rạng rỡ, liền ra ý rút lui, Miêu Miêu chỉ nhận có thể liền bước trước ra ngoài, các cung nữ thấy thể cúi chào cản trở đều lui sau đó.

“Chư khanh có điều nhận lỗi xấu người của ta không” – Thái Hậu khẽ cười nói, nhưng lòng thì lại vô cùng đắc ý, cả đám người đều ngẩn người nhìn Miêu Miêu từ dạo khúc nói chỉ đến còn tinh thần phản chính

“Hào, hảo, khuynh chấn Thiên quốc quả không sai chút nào, xừ nử tại hạ đây e là lấy làm hổ thẹn”

“Đích phúc tấn quả là tuyệt sắc mỹ nữ, chúc mừng Thái hậu.”

“Xem ra tranh đấu này thắng về ai cũng đã rõ, Thiên quốc đây có phúc phần mà lại giấu kỹ a”

Lần lượt ý tứ của các nhân liến lên tiếng, thập phần chung quy đều là khen ngợi không ý ganh đua chút trêu chọc gây cười, Thái Hậu liền từ đáp: “Vương phi hảo sẽ nhận ý tứ của chư khanh đáp tạ.”

Minh Hào mặt sớm đã nhăm đen, đầu suy tính khó đoán. Cuộc cung yến phụng chung vui nhanh chóng nửa vơi dần hồi tàn, các gia nhân cung nữ kính cẩn tiễn khách chư hầu điếm đạm ra xe chu đáo, Thái hậu hôm nay cười rất nhiều, lão nhân tâm cơ đang hảo ý sung sướng cũng là do phúc khí Miêu Miêu chấp nhận giúp bà không thì Thiên quốc rạng danh nay mới cũng sụp đổ bị bề mặt.

“Miêu nhi, lão nhân nợ người phúc hảo kì này” – Dương Sur đi đến nắm tay nàng nói

Miêu Miêu vốn đã thay y phục hoàn trở lại, thấy Dương Sur đi đến khẽ cười đáp lễ, liền nói: “Giúp người, giúp Thiên quốc cũng là bổn phận của ta. – nói gì chứ nàng cũng là người đã lạc vào vùng đất này, coi như là người ở đây, chút bổn phận giúp bọn họ nàng cũng không nhỏ nhen toan tính.

Thái Hậu cười phúc hậu, vươn tay nhẹ ôm nàng thân thiết nói: “Miêu nhi hảo thông minh, Phong nhi có người hân hảo phải có phúc phần lớn”

“Vâng. Không cần Thái Hậu nói, tự nhi thần hiểu rõ điều đó” – hàn giọng băng lãnh đột ngột truyền đến khiến cả hai đang trào hứng lại tột cùng cứng nhắc

Thái Hậu nhìn thấy hân có chút tức giận, cả chút ghen tức qua ánh mắt, lão nhân liền hiểu đánh bài chuồng, nhẹ nói: “Miêu nhi, xem ra người đã sinh khí rồi a”

Miêu Miêu chợt dạ, chưa kịp phản ứng đã bị Huyết Phong kéo thắt lưng nàng vào lòng, nhưng tuyệt nhiên nàng không thấy chút cảm tình lại còn chút sợ hãi a

“Huyết Phong.....” – nhỏ giọng thảm kêu, dùng sức cổ gãy dựa thoát khỏi nhưng bất lực vẫn là thế.

Hắn không trả lời nàng, đẩy lòng hân vì nàng mà lại đẩy lên ngọn lửa ghen tuông, kì này nàng hảo cho hắn mấy thùng giấm chua uống không xuê. Nhìn tận mắt cả cung điện đều bị nàng hợp hồn, hết thấy những ánh mắt chẳng tốt lành không khỏi soi mói, như muốn xé toạc mảnh y trên người Miêu Miêu mà xuyên thấu. Hắn tức giận vì điều đó, lại càng khó chịu dần dặt bản thân lại cho nàng quyền nhảy múa vì chút nghĩ công tư. Luận nhất điều này, có chuyện gì xảy ra cũng không dễ nương từ hắn ra làm nữa. Thật tức điên sôi cả huyết, Huyết Phong càng dùng lực mạnh trụ thân nàng không nhúc nhích.

Miêu Miêu lúc này mới thấy chút sợ hãi, tên yêu nghiệt khi ăn dấm chua chả khác gì muốn bách người dòn ép, ai hiểu nổi lòng nàng đây aa, hắn mục đồng ý nay ngược ngạo cho là nàng sai cuồng bạo đây này. Bọn thuộc hạ lúc này đã đẩy xe ngựa ra ngoài, còn đang hào hứng nức nở khen ngợi phu nhân thanh thoát nhảy điệu múa mê người kia, thì đã bị ánh mắt chằm chằm sắc lạnh can quét khiến họ không dám hó hé nên hỏi, liền nhanh chóng lên xe phát ngựa về Lang Vương Trang.

Bọn họ chung quy ngồi đầu xe và cuối xe nhưng lại cùng một suy tưởng: “Xem ra phu nhân đêm nay hảo một, ngày mai tất sẽ không đến quấy sớm...” sau đó lại cùng lúc lắc đầu điệu bộ tiếc nuối khó nói...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Là Họa Hay Phúc?

Quả năm mới cho mọi người đây ^^ *bunglụa *bảnpháo

Cánh cửa phòng nhanh chóng bị mở ra, Miêu Miêu vẫn bị hân ôm vào trong ngực, thắt lưng bị hân trói chặt đến mức không gầy dựa thoát khỏi.

Huyết Phong bức dọc dùng lực can chế trụ nàng đứng ngay vách tường, con mèo nhỏ này ương ngạnh hân cần phải dạy dỗ trước tiên. Miêu Miêu khó khăn lắm mới ngẩng đầu lên, chưa kịp thở gấp, cánh môi liền “um” vài tiếng nuốt trọn.

Huyết Phong mạnh mẽ tiến vào khoang miệng nàng lần át, không để Miêu Miêu từ chối thoát khỏi, lưỡi nóng xâm nhập can quét mặt ngọt dây dưa khiến mặt đến tai Miêu Miêu đều đỏ ửng vì gấp gáp bị lấn chiếm. Khát vọng cất giấu trong thân thể Huyết Phong, nháy mắt đã bùng cháy thành ngọn lửa bùng cháy, đưa cánh tay nâng chiếc cảm tình xảo gài gửi đựng trúng mũi hân, hơi thở nóng tà mị phả vào mặt Miêu Miêu đầy khiêu khích.

Huyết Phong nhếch cười, đưa mắt quan sát con mèo đã không cựa quậy phá hấn nữa, khuôn mặt tuấn lãng tà ác nay chút ửng hồng, cuồng dã cắn nuốt cánh môi gọt tình kia, càng thêm sâu hấn càng ham muốn đẩy lên bùng nổ.

Miêu Miêu xấu hổ đỏ bừng khắp mặt, tay lúc này cũng vô lực đặt trước ngực hấn, cánh môi sớm bị hấn dày vò muốn bật cả máu. Huyết Phong đã thành công làm Miêu Miêu mềm nhũn trong lòng ngực, thân thể khó chịu liền cấp nằng đặt lên giường.

Cánh tay nóng theo lửa nóng mà lần mò theo từng lớp áo trượt khỏi người nàng, thoáng chốc thân ảnh mảnh mai lộ từng tác da thịt ẩn hiện đầy gợi dục. Huyết Phong găm khan trong cô hống, tay thuần phục xét bỏ những lớp áo cản trở, người mất chốc bùng cháy dục hoà lan toả cả thân nhiệt.

Dùng thân thể cao lớn áp chặt nằng dưới chân, Miêu Miêu chột là không có đường chạy, ánh mắt vẫn chút tỉnh táo, ní non nói: “Huyết phong...ngươi đừng ăn hiếp ta, là người..”

“ Là ta đang trừng phạt nàng “ – Huyết Phong liền đánh gãy lời chưa kịp nói của nàng, một lần nữa cánh môi lại bị chế trụ khó bật tiếng, bàn tay cuồng loạn không chút gì kiêng nể vuốt ve thích thú với phản ứng nhạy cảm trên người nàng, Miêu Miêu bức rức cả thân thể, chỗ nào hấn vừa chạm tất liền khơi dậy ngọn lửa nóng khó đoán.

Rời cánh môi đã đã kích xong, hấn liền hướng đến cổ, vai,...để lại những mảng vết đỏ vô số trên nền da thịt trắng, thập phần ái muội..

Thân thể Miêu Miêu run rẩy trong lòng hấn, cơ thể thành thực toả ra mùi hương thực đặc biệt quyến rũ, Huyết Phong ngay đó càng lấn sâu chìm vào dục vọng ngày một tăng nhanh. Huyết Phong càng không thể không chế được, từng đợt thoía4 mái dần được thoải mãn dưới úp bàn tay của hấn mà thăm dò, thanh tiếng khàn đục dần xuất những rên nhỏ vụn thoát ra.

Hấn như con sói cuồng bạo xâm chiếm mọi góc ngách của Miêu Miêu, dưới thân bất lực theo bản năng vòng tay qua cổ hấn quẩn lầy. Phần trên vốn đã bị hấn sạch sẽ hài lòng, tay mang hơi nóng mà lần mò phía dưới tìm tư mật quyến rũ. Miêu Miêu gặt người ngăn cản, chân theo đó càng kẹp chặt cảm của.” Ngoan, Miêu Miêu, đừng ngăn cản ta...” – Huyết Phong đè nén cơn thờ dục của mình mà nói

Miêu Miêu lắc đầu cựa quậy, nằng sao lại không biết hấn cuồng bạo trên người nàng mấy lần khiến nàng ngay cả đứng ngồi lại càng không tự mình làm được.

“ Không, ngươi đừng hòng dụ ta nữa...” – giọng nói hồn hển, người mất cũng mơ màng đáp nhỏ

Huyết Phong cười khô, hơi thở nóng ai muội hướng ỏi vành tai khàn khiết “ Ngoan, buông ra nương tử “. Miêu Miêu thoáng run bắn bật, từng đợt khoan khoái lạ kỳ trào dâng ngày một mạnh mẽ, nằng uất muốn chết, tay hấn tăng lực đạo xoa nắn khiến Miêu Miêu la gât một tiếng, chân liền giãn, Huyết Phong ngay lập tức khéo léo mò mẫm tiếp tục...

“ Aa....Đau ta “ – Miêu Miêu cắn môi đau đớn, móng tay cắm chặt ngay mảnh vai cào cào. Huyết Phong đến đỉnh cực điểm, hạ thân chốc đã vừa khít với huyết mật mê huyền, vuốt ve vùng bụng xoa dịu chịu trấn an, lắc nhẹ thất lung Miêu Miêu nhịp nhàng theo sức nóng trong người hấn, cuồng dã như một con thú khát môi, hấn liền dùng lực thêm mạnh mẽ. Miêu Miêu phút chốc truyền đến từng đợt khoái cảm, cánh môi nhỏ bật tiếng không kiểm soát. Cả hai triền miên như con bão dính chặt lấy nhau, dường như Huyết Phong muốn tận dụng hết sức lực của hấn đêm nay khiến Miêu Miêu càng chặt vật nhứt nhối. Hấn mây mưa với nàng mấy hồi, Miêu Miêu vì quá sức không chống nổi cuồng bạo loạn của yêu nghiệt kia mà ngất xỉu trong vòng tay rộng lớn. Huyết Phong cười khô, vận tinh lực còn lại nhanh truyền sâu vào thân nằng kết thúc bão tình...

Ngay tại thượng phòng hoàng cung Lạc Minh Vương

” Tham kiến Thái hậu “

Dương Sư phát tay hảo ý đứng dậy, liền giọng phản phó cho bọn họ lui ra. Bà mở cửa phòng, nhẹ bước vào, thấy thân hình ngồi cao thượng trên ghế, Dương Sư nhủ mây chặt bất an.

“ Hào nhi, sao yến tiệc chưa kết thúc ngươi lại nhanh chóng hồi cung, nhiều sứ thần cử đến gặp ngươi bàn giao sứ mệnh rất khó chịu vì việc này. Hào nhi, ngươi hãy mau giải thích cho lão nhân nghe”

Minh Hào mặt mũi nhăn nhó, hấn hôm nay có thể nói là chịu đả kích lớn trong lòng, nữ nhân một khí chất ngạo mạn mà hấn lưu tâm lại chút làm hấn tưởng mong đến ngày gặp, hấn sẽ nghĩ nếu phong vân tương hội, hấn sẽ một lần cấp nằng đến bên mình mà hứng thú chiêu thương. Nhưng hữu ý cao thiên thật khó đoán, giây phút hấn cho người truy nằng, thì nằng cũng đã đến trước hấn, cay nghiệt thay hấn phải chịu gọi nằng là tẩu tẩu của chính hoàng huynh hấn.

Thấy Minh Hào thất thần suy nghĩ, Dương Sư khẽ thở dài, bước gần đến bên cạnh hấn, nhẹ giọng nói: “ Ngươi đang vướng bận chuyện gì phải không”

Với con mắt tinh đời của bà, Dương Sư hiểu ý tứ Minh Hào có chuyện khó nói nhưng với bậc thượng gia sao có thể lại làm ngơ với nhi thần mình. Từ nhỏ Minh Hào cũng đã chịu sự mất mát không ít, mẫu thân hấn chết vì sinh do sức không đủ khả năng, Minh Hào được sinh ra theo đúng nguyện ý của Nguyệt Chi nhưng tướng thế nhi tử Minh Quân sẽ chịu mở rộng lòng yêu thương Hào nhi hơn, nhưng lưỡng gian Minh Quốc càng căm phần khi Hào nhi ra đời hơn, có thể nói nhi tử Minh Quốc của lão nhân rất mực yêu Nguyệt Chi, trong tâm cung hấn chỉ có Nguyệt Chi là hoàng hậu duy nhất và là nữ nhân trong lòng y. Tiếc thay vì sanh non Nguyệt Chi không tiếc mạng trao cho hài nhi, trước lúc Nguyệt Chi còn khẩn cầu bà hãy chăm sóc nuôi nấng Minh Hào tránh thành kẻ xấu, là một đấng vương anh minh quốc đứng.

Minh Quốc khi vừa nhận tin hoàng hậu đã tắt hơi thở, lão nhân còn có thể thấy mồ hôi nhễ nhại trên mặt hần, là nhi tử của mình sao Dương Sur lại không thể xót cho được, Minh Quốc đã rất đau khổ trong khoảng thời gian dài đó, triều đình cũng một phen rối loạn cả lên...

Bé Minh Hào trong tay, bà chỉ cầu mong nó sẽ lớn lên đầy khỏe mạnh là được, tâm cơ của một nước dần sẽ được Hào nhi lĩnh ngộ. Chẳng bao lâu, Minh Hào cũng lớn dần như một hải tử thường, Dương Sur ngoài là một ai gia thương cháu, còn là người cung hơi ấm cho Minh Hào. Bởi Minh Quốc ngày một tiêu tụy, kể từ Nguyệt Chi xa y, y dường như sụp đổ thế mới nói vướng vào lưới tình sẽ chẳng thể thoát, vì quá đau thương Minh Quốc lại không ngày nào bên cạnh Minh Hào từ khi hần lớn, ngay cả một ánh mắt yêu thương hải nhi cũng không, chỉ là ánh nhìn lướt qua đầy lạnh nhạt.

Minh Hào đủ lớn để nhận ra điều đó, Dương Sur xót thương cho nhi thân cả đích tôn của mình, Minh Hào dần trở nên lãnh đạm, không một biểu cảm của nó biểu hiện ra ngoài, điều đó càng khiến Dương Sur lo lắng. Lúc đó Huyết Phong là mực hoàng huynh không bỏ rơi y, tình thân huynh đệ khấn khít giúp Minh Hào vượt qua nên với Minh Hào, Phong nhi chính là người cứu hần và y nợ điều đó...

Minh Quốc năm đó cũng lâm trung, triều đình theo tục hoàng nghi mà đưa Minh Hào nối ngôi tiếp cai trị đất nước. Nhưng năm đó, quả thật nhiều chuyện không tưởng đã xảy ra, khuất mắt vẫn dần chưa được khai sáng. Dương Sur đến mực bây giờ vẫn còn rất nhiều hoài nghi, gia trang Âm La Xích lúc đó cả ngôi gia điều triệt không toàn mạng sống, ngay cả Huyết Phong cũng biến mất....

”Nhi thần không sao, Thái Hậu mực lo lắng thôi, người hạo nên trọng dưỡng thần “ – Minh Hào lúc này đi đến cầm tay nhiều nếp nhăn kia mà xót xa, cười trấn an nói

Dương Sur chỉ biết thở dài:“lão nhân đã sống đến từng tuổi này, lại một tay nuôi dạy người lớn lên chẵn nhẽ ta lại không biết người đang phiền não “ – đưa bàn tay nhẹ nhàng vuốt lấy mái tóc hần đầy ôn nhu, cười phúc hậu

Minh Hào lắc đầu cười khổ, hần có thể mạo giả cảm xúc của mình trước bất cứ ai, nhưng với nét hiền từ sớm đã im sâu trong tuổi thơ hần, sao lại có thể, nhưng thành thật để nói hết quả chẳng không xong, khẽ nói:“Nhi thần chỉ gặp một số chuyện không vừa ý, người bớt lo lắng. Những sự thần cần gặp ta, nếu việc cần bàn giao gấp khác sẽ tới tìm ta ngay, người đừng tâm “ – vơ lấy tách trà bên cạnh rót đưa cho bàDương Sur khẽ gật đầu nhận lấy, uống khan giọng một chút mới ngẩng đầu nói:“Hào, vậy người hãy tĩnh an thần đi, hôm nay ắt người cũng đã mệt, lão nhân cáo về cung đây “

Vừa lúc đứng dậy, Minh Hào cũng đứng thể đỡ người, chút muốn hỏi thêm về nàng ta, cảm lòng không được, khẽ nói:“Thái Hậu, vị đích phúc tấn đó....”

Dương Sur bước được mấy bước liền dừng lại, bờ vai gầy khẽ run quay người lại đối diện với Minh Hạo, dè dặt nỗi nghi hoặc chất vấn trong lòng, cười giải thích:“Danh xưng là Hàn Băng Miêu, nàng ta vừa tiến cung mới đây, vẫn chưa bái đường chính thất... Là vương phi của vương gia Âm Huyết Phong “

Dương Sur cô tình nhấn mạnh câu cuối, lão nhân sợ rằng điều đó sẽ xảy ra, dù là chút nghi vấn nhưng bà không hy vọng nó sẽ xuất hiện. Minh Hạo vừa nghe nói chưa bái đường tức là còn chưa rước vào gia môn thuận, có phải hần đang có chút niềm tin không? Nhưng nghe thế hần lại cảm thấy vui mừng khó nói. Chốc lại tối sầm, tay nắm đầm càng thêm siết chặt, Thái Hậu tuyên ngôn xác nhận nàng ta vương phi là có ý gì?

Dương Sur nheo mắt quan sát biểu cảm y không khỏi chợt dạ lo lắng, nhieu mảy bất an, liệu nhi tử này...

Minh Hào nhận thấy ánh mắt dò xét, hần trở lại thần sắc điềm đạm, liền cười vui vẻ nói:“Ân. Nhi thần muốn biết danh vương phi để tiện hữu giao, hoành huynh hạo rất thương yêu nàng ta phải không?”

Lão nhân thấy vậy, cũng gật đầu, ánh mắt vẫn chút nghi ngờ, khẽ đáp:“Đúng, Phong nhi rất mực sùng ái Miêu nhi, tuyệt không tha kẻ nào có ý đồ tiếp cận...”. Dương Sur nhấn mạnh ý cuối người mắt càng thêm sâu sắc nhìn thẳng Minh Hào

Hần gật đầu xác định, nhưng trong lòng bỗng dưng nổi lên trận cảm xúc khó chịu không nên lời, tay dẫn điệu bộ tiễn Thái hậu ra cửa:“Sur Thái Hậu hạo đường thần, ngày mai Hào nhi sẽ đến thăm người “

Dương Sur buông tay Minh Hào, khẽ gật đầu, tay bên kia được ti nữ nắm giữ, bà quay sang nói:“Hào nhi, nữ nhân bên người rất nhiều nhưng ta tin người biết đâu là vui chơi đâu là luyện ái nam nữ. Ngay cả bọn họ đã tâm rất khó đoán, ta chỉ nói thế, người luận hạo suy ngẫm đi “

Minh Hào cười khổ đáp:“Ân. Đa tạ Thái Hậu đã quan tâm nhi thần “. Hần biết người luôn giáo huấn hần về tâm cơ nữ nhân hiểm độc khó lường, lúc này là giả yếu đuối nhưng mặt thật lại gian mưu sắc bén đầy mình. Minh Hào cũng không ngạc nhiên để mình bị lừa, ngồi ở ngôi vị bấy giờ những chuyện hà tất hơn thế hần đã đều nhìn rõ..

Dương Sur không nói thêm, theo nha nữ lui về thăm cung, ngoài mặt bà vẫn điềm đạm phong nhã nhưng thực chất trong lòng lại sốt sắng lo lắng cho Minh Hào.

Liệu nhi thần Hào nhi kia có tình tứ với vị vương phi kia không? Lão nhân không phủ nhận là nam nhân có thể mê mệt trước nhan sắc của nàng ta, nhưng với Minh Hào luận gian thế cuộc đều không thể xảy ra, Dương Sur suy ngẫm:“Nhất định lão nhân phải nhanh chóng giải quyết đỡ gây khó xử, nếu Hào nhi quả thật có tình tứ thì càng phải can ngăn, đường ngắn nhất chính là cử hành hôn lễ cho bọn họ, Hào nhi tất sẽ biết vị trí mà gắng quên đi “

”Quang công công, người mau báo vương gia ngày mai ta sẽ đến lang vương bàn giao “ – Dương Sur cao giọng phân phó, không thể chần chừ nếu không sẽ chậm trễ mất. Hào nhi ta làm vậy cũng chỉ muốn tốt cho người, có thể mang tình cảm ấy người chưa nhận ra nhưng với lão nhân ánh mắt người khi nghe nhắc đến Miêu nhi là ánh mắt như hoàng huynh người nhìn nàng ta.

“Tuân lệnh Thái hậu, hạ thần lập tức đi truyền”- Quách công công ngoài cửa, cúi người bẩm sau đó theo thuộc hạ phía sau đi truyền

Mặc dù đêm đã khuya, mảng tối âm u che kín cả trăng khuyết, nhưng đây lại là thời gian yên tĩnh cho một tâm hồn vẫn còn si ngốc nhìn lên trời cao...

Mảng cô đơn bao trùm vừa lúc ánh trăng huyền diệu ẩn náu trong tán mây dày đặc dần le lói, Minh Hào thân cao lớn vẫn đứng đó, hần không yên giấc bởi tâm tư hần đang rung động, và đau đớn thay hần chẳng thể nào mạnh dạn cướp lấy, chỉ ánh trăng mới có thể khiến hần đủ dũng khí nhìn thẳng.

Nữ nhân ngạo mạn đầy khí phách đối đầu với hần, khiến hần phải mơ màng tư tưởng

Nữ nhân bậc tuyệt sắc nhảy múa lay động dưới bao người, nhưng lại cướp đi hơi thở mất nhịp của hần

Nữ nhân tưởng sẽ là hần tìm ra và đoạt bá chiếm hữu, thế nhưng chính hoàng huynh hần mới là người có được.

Minh Hào cầm tiêu trong tay, bất giác trong tim khẽ nhói buốt, hần cắn răng nghiền chặt:“Huyết Phong, duy nhất lần này hãy tha lỗi cho ta”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Vé Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Thái Hậu Triệu Kiến

“Ây, bây giờ làm thế nào a, vô thì không được..” – Tinh Sát bức rức cắn môi tay chống sau lưng đi qua đi lại ngay trước cửa mà làm bầm.

Tinh Lâm cũng không hơn, hần hết dựa lưng rồi đứng vuốt cằm, chốc chốc lại nhăn nhó cau kinh, chung quy là bọn họ đang chẳng biết làm thế nào cho đúng. Dịch Anh trên tay cầm bát sen hầm đi tới, thấy bọn họ một mặt muốn khóc không được liền hiểu.

“Các người lo chủ thượng nổi giận sao, báo cho biết Thái Hoàng Thái Hậu đang nóng lòng chờ người đợi ở thư phòng kia.”

Hai người liền khựng người, đây là vấn đề họ đang lo. Dương Sur vốn bàn giao chuyện báo tử tối hôm trước, bọn họ cũng gật gù đồng ý. Nghĩ tới qua chủ thượng hần tức giận nhưng ắt không khiến cả hai đến nổi liệt giường. Ai trè đã gần gầy trưa lại chẳng thấy thân xác họ bước ra ngoài, làm bọn họ phải sốt vó ngoài đây thúc giục, xông vào thì chủ thượng thế nào cũng tức giận vì mất quy củ của người, lại đứng yên ngoài đây chờ chẳng khác nào ngồi trên đồng lửa than. Thái hậu nhất là khó tính, hải nhất vẫn là bọn họ bị trừng phạt a

Tinh Sát quay sang hỏi:“Thái Hậu đã chờ bao lâu rồi?”

Dịch San phía sau chạy hồi hả, tay đặt ngay ngực hần lấy hơi nói:“Các người còn không báo hai người họ ra nghênh tiếp, Thái Hậu thần sắc đang khó chịu lắm”

Bọn họ gật gù đồng ý nhưng cách giải quyết vẫn là đứng ngoài chờ...

Dịch Anh lúc này sức nhớ đến bát sen hầm trong khay, nghĩ rằng tối qua hần phu nhân sẽ rất kiệt sức, hướng chi còn có thể nhắc cử động cũng không được cứ nhìn tên chủ thượng với sát khí như “sinh long chi hổ” là lập tức hiểu.

“Phu nhân, thuộc hạ có hầm bát sen nóng cho người bồi thân được ngay cả Thái Hậu bên ngoài đang triệu gấp ở thư phòng” – Dịch Anh nói vọng ngay cửa, hết thấy ánh mắt ngưỡng mộ chập chùng đều hướng đến nàng cao thân

Tinh Sát đứng bên cạnh Dịch Anh liền nuốt khan nước bọt, khẽ nói:“Muội không nghĩ chủ thượng phẫn nộ vì mức quấy phá này à”

Hai tên kia cũng gật gù tán thành, Dịch Anh liếc mắt nhìn sắc tái mét bọn người mà phì cười, nháy mắt tin giao một cái, hướng tới cửa mà chờ đợi. Ngay chốc, cánh cửa liền mở toang, Huyết Phong cao thượng đứng chắn ngang cửa, y phục vận chỉnh tề đầy uy nghi vương giả, liếc nhìn bọn họ một cái, lạnh giọng nói với Dịch Anh và Dịch San:“Phu nhân đang bên trong nghỉ ngơi, các người mau bồi giúp nàng, ta sẽ đến gặp Thái Hậu trước”

Tinh Lâm Tinh Sát cúi thấp người chừa lối, bọn họ theo sát Huyết Phong dời về thư phòng, thấy chủ thượng phong vân điểm đạm liền thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng người sẽ dùng dùng khí phẫn là vong mạng họ mất. Huyết Phong vận y màu tím, toát ra khí phách phong lưu nhưng tuyệt nhiên điều này họ rõ hơn ai hết, nhất nhất đừng tới gần chủ thượng. Chẳng qua vừa lúc sớm, hần cùng nương tử đã thức dậy nhưng cả hai đều như người khó cử động, tất nhiên điều này chỉ xảy ra ở Miêu Miêu thân sức đã cạn kia, vì nàng ngủ mà vẫn khư khư ôm chặt tứ chi hần khiến Huyết Phong chần thẽ nhích cử. Mặc dù vẫn còn tinh lực mạnh mẽ, giờ có cho hần tiếp tục “ăn” nàng thì cũng là trong móng vuốt hần quyết định xử bèn. Do thân thể nàng vốn đang nhu nhược sụn rồi, hần cũng không đành khiến nàng uất ức chịu đau thêm, nén nhịn dập tắt dục hỏa trong người chút phát sinh. Âm mưu hần là đã kịch liệt vận thân thì càng phải để cho cả hai thức cùng tận hưởng, nàng bất tri chi có hần khoái hoạt thì thật không có nhả húng a.

Không khí êm đềm lại bị bọn thuộc hạ nháo nhào bên ngoài phá hỏng. Miêu Miêu trong thân cũng bắt đầu cựa quậy, hẳn dù chút buồn bực nhưng cũng rời giường, phụng bồi đặt nạng trong tấm bồn rồi mới chịu ra ngoài.

“Thái Hậu, người có việc gì cần tìm nhi thần” – Huyết Phong nhanh tiến vào ghé ngồi, thượng rót tách trà kính lão, nhếch cười hoà dịu, tâm trạng hẳn hảo đang rất vui rồi a

“Ta đã uống gần cả hết ấm trà mà chẳng thấy bóng dáng các ngươi, lão nhân thật có phúc khí” – Dương Sur nhấn mặt chế giễu, lão chờ đây gần hơn nửa bóng lên đỉnh mà bọn họ lại “chiếu cố” kẻ già ngồi thượng một mình.

Huyết Phong giật giạt khoe môi nhếch cười, Dương Sur lắc đầu cho qua, đảo mắt tìm thân hình nhỏ nhắn kia lại không thấy đâu, khẽ nhíu mày: “Miêu nhi đâu rồi, ta cho triệu hai người mà”

“Miêu nhi vừa thức giấc nên vẫn đang thay y, có việc gì người cứ nói với nhi thần” – hẳn nhấp môi chút trà, từng cử chỉ đều toát hơi thở bậc vương cao ngạo đầy khí phách, sau đưa ánh mắt huyết đồng chăm chú nhìn bà

Thái Hậu khẽ nheo mắt, lắc đầu từ chối, cầm tách trà thổi trên miệng không nhanh không chậm nói: “Chuyện này ta cần gặp hai người mới hữu giao ý thuận được” sau đó uống trà nhàn nhã, cánh cửa vừa lúc cũng mở toang.

Miêu Miêu chật vật dưới sự nâng đỡ từng bước đi của Dịch Anh và Dịch San cầm lấy hai bên mà phụ giúp. Nàng thiết thẹn hoá tức, tên yêu nghiệt bức ép bách nàng ngay cả đứng chân cũng run không điều chế. Lấy hơi sức trấn giữ một lúc, nàng mới có dũng khí bước đi bình thường, nhưng bất quá dưới thân cũng đã thôi âm ỉ nhứt nhối, đầu gối lại run run vì phải qua cơn bão tình xa phan của hẳn.

“Thái hậu, Miêu nhi khát lẽ đã để người chờ lâu” – Miêu Miêu cười trừ nói. Huyết Phong lúc này cũng đã tiến đến ôm lấy thắt lưng tựa người nàng vào ngực ngã. Khẽ cười gian ác, nói nhỏ vào tai: “Ta nghĩ nàng nên nằm nghỉ, sức lực của nàng ngay cả chân cũng không vững kia”

Miêu Miêu uất nghẹn cục tức ngay cổ họng, là ai làm nàng ra dạng yếu đuối này. Tên yêu nghiệt giờ trò ỨC CHẾ nàng đây mà, cần môi nghiền răng nghiền lợi nói: “Yêu nghiệt, hảo bồn nãi nãi lấy sức liên trị tuyệt giống nhà ngươi” Thái Hậu vốn trong mình cũng có chút khí lực, lời nói của Miêu Miêu bất quá cũng không nhỏ chỉ mình họ nghe, Huyết phong cũng nghe thấy sắc mặt chốc trắng bệch, Dương Sur bật cười khanh khách vui vẻ, hảo đích phúc tấn quả có khí chất.

Miêu Miêu không cần xem thần sắc của hẳn, liền nhắc chân đến Thái Hậu nhún người chào. Dương Sur cười giả lã phát tay ý bảo không cần, Miêu Miêu nhanh chóng vào chỗ ngồi tịnh mông. Huyết Phong hít thở khó khăn, nương tử hẳn không phải người thích đùa giỡn a, phen này quả thật hẳn phải cân trọng cho hạ thân hẳn rồi.

Giận cá chém thớt. Ánh mắt vô cùng sắc lạnh nhìn bọn thuộc hạ đang bụm miệng cười ngoài cửa liền im bất cú người rời khỏi.

Tiến vào chỗ ngồi, hẳn tiếp tục ngang ngược đến bên cạnh Miêu nhi ngồi sát, tay trụ ngay hông như cũ, vì hẳn mặt dày rồi nên cũng chẳng thèm xem ánh mắt Dương Sur đang cười giễu hẳn.

“Ai gia đến đây quả là muốn bàn một chuyện với các ngươi” – Dương Sur nhanh lấy nhịp vào trọng điểm, tư thế thập phần uy nghi lạnh nhạt khác lạ

Miêu Miêu có chút doạ người, bình tĩnh hỏi: “Là chuyện gì thưa Thái hậu”. Huyết Phong nhắm mắt không nói

Thái Hậu khẽ thở nhẹ, nói chậm rãi mà nhấn mạnh: “Ai gia hảo ý chuẩn bị hôn sự hai ngươi, ta đã tính hết rồi a, chỉ cần liên thuận ý, ai gia cho người xuất cử hành”

Miêu Miêu thoáng nghe ong ong bên lỗ tai, màng nhĩ như bị ai đâm thật mạnh kêu boang boang thất thanh, chưa kịp định thần phản bác thì đã kịp nghe âm bên cạnh xác định: “Vậy thì hảo làm phiền Thái Hậu rồi”

Huyết Phong tâm tmag5 phoi phoi như đốt pháo trong lòng, hẳn đang muốn nhảy dựng hét lên a, nhưng là chỉ có thể diễn ra trong lòng hẳn, bề ngoài vẫn điềm tĩnh như không. Dương Sur nghe thế cười kinh hi, nhanh bắt lấy tay cả hai mừng rỡ, miệng thao thao bất tuyệt về dịp chuẩn bị ngày mai.

“Khoan khoan, ngày maiiiiiii???” – Miêu Miêu chấn động, ngươi mắt cũng tựa hồ mờ to hết sức có thể, gì đây a chưa gì nàng phi xuất giá tòng phu, lại còn ngày ngày mai cử hành? Ai có thể nói cho nàng biết chuyện gì đang xảy ra không?

Huyết Phong cười rặng ngồi sâu sắc, tay trụ ngay eo nàng thêm siết chặt, chốt là để không cho nàng ý phản bác. Ý này cũng là hẳn suy tính từ lâu, để nương tử dù bên cạnh hẳn nhưng không có danh phận đích thị, khó trách ruồi bu sẽ lại tìm tới, nhất nhất là phải rước nàng về gia.

Dương Sur híp mắt cười, cư nhiên không hiểu nổi thống khổ của Miêu Miêu lại gặt đầu xác định chắc nịch, điềm giọng nói: “Miêu nhi, ngươi đến bây giờ đã có thể đường đường chính chính gả vào ngôi gia rồi, kẻ cả ngươi bên Huyết Phong cứ mặc gọi là “phu nhân” thôi sao?. Đích phúc tấn là ngươi hảo không ai tuyệt hơn, ai gia đã nhất quyết rồi a”

Nói thật thì Dương Sur một lòng rất thích Miêu Miêu, với danh phận vương phi lại có thể ngày ngày tiếp cận hữu giao, cấp cho nàng ta một xướng danh trụ ngay địa vị cũng hảo là xứng tầm, tuyệt không sai lầm. Dù là cử hành hôn sự gấp vì mục đích khác, nhưng Dương Sur vô cùng thành tâm muốn Miêu nhi là người trong gia mình. Huyết Phong liền gặt đầu khẳng khái không ý kiến thêm, lòng nao nức đoạt nương tử xinh đẹp này về cấp bên mình. Miêu Miêu thoáng đơ người, không biết nói thế nào, lắp bắp nói: “Nhưng...nhưng là có quá sớm không Thái hậu”

Dương Sur cả Huyết Phong liền đồng thanh khẳng định: “Không”. Miêu Miêu ngây ngốc nhìn bọn họ mà tái xanh, cái lòng giam lỏng rốt cuộc chính là

nhốt nàng ngay ngày mai rồi a.

Huyết phong khẽ thở dài, hẳn biết là nàng tạm thời vẫn đang thất thần, hẳn biết nàng vẫn muốn rong chơi tự do nhưng càng không thể để điều đó làm cho mấy tên ruồi bu lăm lăm mà tấn công. Huyết phong đành chấp nhận lần này hẳn là kẻ cuồng bá ngang ngược để đoạt Miêu Miêu về bên mình. Có như vậy hẳn mới an tâm, nàng cứ như ong bướm xinh đẹp chấp chòn lại vô cùng quyến rũ, càng nhìn càng không thể buông, Huyết phong phải tìm một cái lồng mới có thể giữ nàng chắc chắn bên mình mà không ai xâm chiếm.

Bởi mới có câu Tình yêu đôi lúc cũng là thứ ích kỷ khó đoán.

Miêu Miêu biết là không còn lời phản đối, đành ngoan ngoãn ngồi trong lòng Huyết Phong mà gật gù im lặng. Dương Sur sau một lúc bàn giao cho ngày lễ long trọng ngày mai, bà mới thoả mãn qua nét cười rạng rỡ kia rồi lui về cung cho người dọn xếp.

Huyết phong khẽ cười vẽ đường cong tuyệt mỹ, hẳn thoả sức hài lòng aa, cúi xuống nhìn nữ nhân trong lòng không giấu dùm có chút không quen, đưa sát tới mặt nàng, khẽ hỏi: “Nương tử không vui a?” Hắn có chút xót lòng khi thấy Miêu Miêu như vậy, phút chốc như có tảng đá che nặng cả lòng hắn

Miêu Miêu sực tỉnh nỉ non không nhúc nhích, đưa ngườì mắt ần ần nước long lanh nghiền ngẫm. Huyết Phong chợt hoảng, liền đưa tay quạt ngang nước mắt như trân châu quý giá, hẳn là không đành lòng trước bộ dạng yếu ớt này, thở hơi nặng trong lòng, giọng buồn bã an ủi nói: “Nếu nàng không thích sẽ không cử hành nữa, nương tử ngoan, đừng khóc “

Nàng lắc đầu cự tuyệt, chớp mũi ửng hồng vì sự xoa xức động, thấy hắn đau thương như vậy nàng thật muốn phì cười, đưa tay xoa khuôn mặt hắn: “Quả thật là ta không thích chính là từ nay ta sẽ không được rong chơi thoả thích mà nghịch nữa “

Huyết Phong nhún mày cực độ, hạ giọng hỏi: “Tại sao? Nàng vẫn có thể bày trò như thường mà, ai cấm nàng ta liền xử “ – âm tiếng bá đạo khẳng định

Miêu Miêu cười rạng rỡ, nghe hắn nói liền thấy hạnh phúc dâng trào mãn nguyện, bĩu môi miễn cưỡng nói: “Nhưng là quy củ vương phi gì gì đó, nào là thể nào cũng làm khó ta, thật ta không làm được “. Nàng hiểu về quy tắc trong cung rất hà khắc lại càng là bậc có địa vị lại càng nghiêm trọng hơn, mà nàng thân thủ cứng nhắc tuyệt chẳng thể giả bộ e lệ nói dăm ba câu rồi cười giả lã đâu.

Hắn cười xoa ôn nhu, thì ra việc nương tử uất ức lại việc này, hẳn cùng trán nàng rõ ràng, bắt đầu nói: “Vương phi ta không cần như thế, nàng sẽ chẳng nhận gò bó gì từ bất cứ gia nhân hoàng cung, và lại chúng ta sẽ không ở lại đây lâu “

“ Còn đi đâu nữa ?” – bị hắn nhắc bỗng lên đùi nàng thuận tay quần ngay cổ hắn ôm, thắc mắt hỏi

“ Thành thân xong ta sẽ nói nàng biết, giờ thì hảo chuẩn bị làm tân nương ngoan ngoãn đi “ – hắn cười tà mị, đáy mắt loé chút gian tà khẽ cười ẩn ý

Miêu Miêu đỏ bừng, tên yêu nghiệt mặt dày, sực nhớ đến hai cặp đôi ngoài kia, đưa tay vuốt cằm tính toán, chẳng nhẽ nàng lên kiệu mà họ lại cứ an nhàn như thế, tuyệt là không aa bất quá nàng phải chuẩn bị màn thức đây cho bọn họ mới được.

“ Huyết Phong, ta nghĩ là chúng ta nên... ưm ưm...”

Lời nói chưa dứt đã bị thanh âm đứt quãng làm gián đoạn, môi Huyết Phong nhấp nháy từng chút ngum mê say, lưỡi dính hương nhẹ nhàng quần lấy nhảy múa không rời, hai thân ảnh chấp chòn tà mị ôm lấy nhau mà thưởng thức. Sau một lúc, hắn mới cất giọng: “Ta biết nàng sẽ nghịch, hảo là sẽ có chút thiệt hại cho ta nên bây giờ ta đang trừng phạt nàng đây “

Miêu Miêu thở dốc hơi, vén lấy mái tóc sau màng tai của mình, chu mỏ nũng nịu nói: “Huyết Phonggg, ngườì hiểu ý ta muốn mà phải không...”

Bạc môi vẽ đường cong tuyệt mỹ đến quyến rũ, ngay chốc cũng làm Miêu Miêu phải đờ ngườì, hắn gật đầu khẽ vuốt xoa nói: “Hảo hảo, ta sẽ nói với Thái Hậu, còn nàng tối nay hảo có việc chiều đãi ta đi “đáy mắt giương lên đầy tà mị khiêu khích

Miêu Miêu miễn cưỡng cũng gật đầu, vì trọng cuộc là bà mai nàng phải đem thân mình cho sói làm bữa tiệc a. “Tên yêu nghiệt đáng chết, ngườì vẫn chưa no sao “ – vành môi uẩn hận nói

Huyết phong lắc đầu, cười gian manh nói: “Với nương tử ta ăn có bao nhiêu cũng không đủ “

Lời tác giả:

Ta vừa tốt nghiệp xong rồi các nàng nga~ ^o^ thấy các nàng hóng chương mới nên ta up luôn bản thảo. Có ai vui cho sự trở lại của ta vậy a~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Về Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Bà Nguyệt Se Duyên

”Phu nhân, chúng ta đang đi đâu a, tiếp đến là ngày thành thân người không được ra ngoài mới đúng “ – Dịch Anh mặt mũi lau ngang bệch mồ hôi ngay trán chu môi nói.

Tinh Sát gật đầu đồng ý: “Phu nhân, hảo ý chúng ta nên quay về không chủ thượng sẽ tức giận mất “. Dịch San bên cạnh cũng chặt vật không kém, tay cầm những món đồ vừa mua nặng chất đống, cũng may hai tên nam nhân kia một phần cầm phụ nằng mà vẫn còn thấy tay tê mất cảm giác.

Tinh Lâm cầm tay Dịch San lo lắng vì ủng đồ xách nặng, thôi phù phù giúp nằng, lấy tay chấm chấm lau bớt giọt mồ hôi lâm tẩm đầy cẩn thận. Miêu Miêu đi trước vừa quay lại gặp cảnh đó liền cười xảo quyệt, tay khoanh trước ngực tỏ vẻ nghiêm nghị, hạ giọng giải thích: “ Là vì ta thành thân nên ta cũng cần phải chuẩn bị, còn nữa các người cũng đừng lo Huyết Phong trách mắng, ta đã nói hần rồi “

Thật là bọn họ chẳng hiểu cho nằng là đang muốn giúp họ ở cạnh nhau sao, Huyết Phong vì thuận ý đã nói với Thái Hậu việc chuyển ngày thành hôn sang vài ngày sau, ban đầu người nhất quyết phản đối nhưng Miêu Miêu cũng hết lời năn nỉ nhần nại, cũng may Dương Sư nhanh mềm lòng mới thoả ý. Cái giá cho việc lên kiệu trẻ là nằng phải tự cấp thân nằng cho tên sói ham ăn kia, khiến cả thân bây giờ cũng thật sự uể oải, tên yêu nghiệt quả chẳng dung lượng cho nằng chút nào.

Dịch San rút tay khỏi hần, ngập ngừng hỏi: “Phu nhân, vậy rốt cuộc ta cần mua thứ gì a, chúng ta đi nắng cũng đã lên đỉnh mà phu nhân cũng chưa chịu hỏi “

Miêu Miêu chợt dạ, chợt nhìn thấy tủ lâu quán gần đó, cổ họng cũng chút khô khốc, liền chỉ tay tới đó, giả vờ cười kéo dài: “ Ân. Vậy chúng ta vào đó nghỉ chân đi, các người cứ thông thả ta sẽ bảo toàn, chủ ý của Huyết Phong ta đều nắm giữ a ” nói xong cất chân nhanh chóng bước vào

Đội lấy bàn dọn ra sẵn, bọn họ cũng vừa tiến vào chỗ ngồi, Miêu Miêu khề lờm bọn hần, xem kìa thái độ hết sức chăm chút hai tỷ muội, lại còn hảo ý nhường chỗ ngồi, Tinh Lâm và Tinh Sát thực sự là nam nhân có khí tướng dũng khí, mặt mũi lại rất tuấn mẫn tuy có chút uy nghiêm lạnh lùng như tên yêu nghiệt kia, nhưng bất quá cũng rất phong độ chỉnh tề. Miêu Miêu cũng lo cho hai tỷ muội nhà này, chẳng lẽ bọn họ bảo thủ xong lại ở giá suốt đời mà cứ theo nằng mực bảo vệ như thế. Nữ nhân cũng cần có tướng nam bên cạnh che chở, mà cách mấy cũng là phái yếu đuối tốt hơn hết vẫn phải tìm cho họ chỗ dựa..

Miêu Miêu càng nhìn lại càng thấy bất mãn, rõ là bọn họ đều có ý tình với nhau, nhưng lại khép nép trong việc tỏ lộ, thậm chí trước mặt nằng còn không dám thể hiện. Này có phải là đặc trưng của tình yêu nam nữ cổ đại không a? Lễ thành thân do nài nỉ cả khan cổ rốt cuộc cũng chịu dời sang 2 ngày tới, nằng nhất quyết phải khiến bọn hần nhanh chóng chủ động thúc đẩy mối quan hệ mập mờ này.

“ Các người cũng mau chóng thành thân đi, thâm ý hữu tình thôi cũng không là điều chắc chắn cho quan hệ lâu dài đâu “ – Miêu Miêu nâng tách trà lên môi, nhẹ nhàng âm hưởng nói, mắt nhắm nghiền thưởng thức hương vị” Phụt “ – cả bốn người bất thành linh sững sốt cực độ, dù bọn họ chưa uống tách trà nóng nào nghe lời nói kia vọng đến tai lòng ruột gan lại bất giác nóng ran. Bọn hần chút ngây ngốc nhìn nhau, rồi lại cúi gằm mặt không nói, Dịch Anh và Dịch San mặt trắng bệch nhưng là ai gõ má ủng đồ thẹn thùng, cắn môi không dám nhìn thẳng mắt nằng. Rõ từ lâu phu nhân nhìn ra tâm ý của bọn người này, nhưng nghe người nói thế vẫn không tránh chút hoang mang cả chút hoan hỉ trong lòng.

Nhếch cười thâm thúy, ánh mắt điệu bộ đắm chiêu, càng tự tin nói: “ Nếu các người có tâm với nhau ta rất kinh hỷ điều này, ta cũng không muốn tỷ muội ta lại độc giá mãi, ngay cả ta cũng không ép nếu các người không đồng ý thì thôi “ Hối thúc bọn họ cũng chưa hần là kẻ sách tốt, đôi lúc phải “ bước tiến bước lùi ”

Thấy họ không nhúc nhích, nằng càng đắc ý, mặt lộ vẻ chán chường, khẽ nói vu vu: “ Có tâm ý đi nữa nhưng không thoả lòng nói là về khổ sở nhất a, và lại chưa thể đoán được người của hôm nay nhưng mai lại có thể bị cướp mất... “

Miêu Miêu liếc nhìn quan sát, nằng là đang muốn đánh đòn tâm lý vòn thử với họ, thấy bọn họ sắc mặt dường như đã trắng bệch, thần sắc bức rức khó chịu, môi và răng lại không ngưng ma sát, nhìn bộ dạng nghiền răng nghiền lợi kia phụt chọc nằng lại thoả mãn thích thú không giấu được nét cười, chắc là có hữu tình không kém sâu đậm rồi, vừa đề cập thử đến tình trạng bị cướp mất nhìn vào những cặp mắt kia liền loé tia thất thần hoảng hốt.

Tương chừng họ sẽ thốt tiếng chút phản ý nghịch lại, aid ề chung quy lại cúi gằm mặt không nói. Miêu Miêu như kiến bò ngứa khắp cả thân, bọn hần thật sự nảo chứa gì trong đó aa, can đảm đề yêu nhưng lại không có dũng khí thừa nhận. Kiểu này thật thiết thời cho Dịch Anh và Dịch San, nhân mặt bất mãn quay sang hai người kia thốt lên: “ Anh tỷ tỷ, San nhi nếu hai người thuận ý ta liền hảo mai cho các người, là nữ nhân không màng tuổi xuân mà cứ ở giá như thế ai lại chịu nổi, hai người rất khuyh sắc hảo đừng lo về việc đó cứ giao cho ta “

Ngay tức khắc, khuôn mặt tất cả cũng chịu ngẩng đầu lên, nhưng lại là trao ánh mắt không tốt mấy nhìn nằng. Hai tỷ muội kia chút khó khăn khúm núm nói: “ Miêu nhi ta biết muội lo cho bọn ta, nhưng là việc đó vẫn đề hai chúng ta tự quyết vẫn hơn. Dẫu sao bọn ta cũng chưa tính ta tới ”

Liếc mắt sang bọn hần, Tinh Sát lộ vẻ khó nói, tay lại nắm chặt thành cương ngay bắp đùi níu chặt còn Tinh Lâm đưa mắt nhìn Dịch San không chần chừ liền đứng dậy nói: “ Phu nhân, San nhi sẽ không cần bất cứ ai, Tinh Lâm này sẽ hảo hảo bảo vệ nằng, nhất ngôn không nuốt lời “

Miêu Miêu nháy mắt liền thầm khen khí phách này, dù có chút chưa rõ ràng nhưng là rất có dũng khí, nhìn về phía cặp còn lại khiến nằng lại thờ dãi ngao ngán, Dịch Anh dù là đàn chị nhưng lại rất nhu nhược trong tình ái, cả tên Tinh Sát cũng vậy bề ngoài giữ nguyên khí nhưng Miêu Miêu biết rõ hần lúc này nóng lòng khấn trương hơn ai hết. Nhưng Miêu Miêu không thừa nhận “ngoài trái trong phải” như vậy, nằng cũng không độc ác đến nỗi chia cắt, chỉ là vài phép thử giúp họ xem có kiên quyết với tình yêu của họ hay không.” Tinh Lâm người nói vậy là có ý tứ gì, ngoài khí ta nói thành thân lại không.....”

“ Thuộc hạ thuận ý “ – Tinh Lâm gật đầu liền nói, ánh mắt thêm phần kiên định

Miêu Miêu ngược mặt đối diện nhìn hần, chưa kịp nói hết đã bị hần đánh gãy lời nói, khoe môi giật giật trước khí thế hùng hồn của hần, nam nhân khi quý vật gì nó lại biết có nguy cơ mất đi lại vô cùng đáng sợ a, như là lúc này chẳng hạn. Tinh Sát một bên nắm lấy tay Dịch Anh gương mặt loé sáng chắc

chấn nói thêm: “Thuộc hạ cũng thuận ý”

Bây giờ đổi lại thế bị động là Miêu Miêu, nàng thoảng ngẩn người nhìn cả bốn tên trước mặt, ai ai cũng giọng chắc nịch tuyên ngôn, bất quá chuyện nàng muốn kết hữu duyên đã thành công. Khoé môi mỉm cười mãn nguyện, đưa người mắt không buồn nhìn bọn hắn hỏi thêm, chăm chú ngược nhìn hai tỷ muội kia, lông mày thanh tú xếch lên hỏi thách thức: “Còn ý kiến các người thế nào, chẳng phải vừa rồi để các người tự quyết sao giờ hai nam nhân kia tuyên ngôn như thế, ta không có ý nài ép, tự các người định đoạt”

Dịch Anh và Dịch San bị cái nhìn xuyên thấu thoảng giật mình, lại nhìn bàn tay nắm chặt giữa họ, cõi lòng âm áp phút chốc hiển rõ ngay đáy mắt sung sướng kia, liền đồng thanh cúi đầu: “Mong phu nhân không từ chối”

Đến lúc này, Miêu Miêu không thể kìm nén mà sởn tóc trợn trào phúng ra ngoài, trong khi ánh mắt bọn họ lại vô cùng ngạc nhiên nhìn Miêu Miêu mặt không tự chủ ửng đỏ ngại ngùng. Cuối cùng mục đích “mai mối” cũng hảo thành toàn xong, chỉ còn tổ chức thành sự cho bọn họ là được, quyết nhẹ chút nước chảy xuôi mắt, hẳn giọng vài phần: “Hào hảo, ta tất nhiên không có ý ngăn cản nhất là tình ái nam nữ khó đoán. Ta sẽ bàn với Huyết Phong ngày đại sự của các người sau. Giờ thì vòng về Lang Vương thôi”

Nói xong, nàng đứng dậy cầm lấy túi dược liệu trong tay, hôm nay đi mua chút y dược cần chế, sẵn giữa đường lúc đó lại có hứng hỏi chuyện làm rõ, tưởng chừng như ngõ cụt ai để lại hết sức hoan hỉ vui mừng. Chuyển đạo chơi ngoài thành hôm nay xem ra cũng không công cốc, thu thập được chính là cảnh “xe duyên tình ái” kia được mỹ mãn bội phần.

-----,-----

Minh Hào âm trầm ngồi trên thượng duyệt chính sách, chợt thấy báo thư gần đó, đưa tay cầm xem thử là bút danh của Thái Hậu ý chỉ, không nghĩ ngợi liền xé phong xem nội dung bên trong

“Rầm” – cái bàn rung chuyển làm cuộn sách không trụ được rơi xuống, tay siết chặt phong thư bên trong đến cả nhàu nát khó tưởng, Minh Hào tức giận liền đập tay thốt: “Ám Dạ, người mau điều rõ cho ta. Kì này không xong luận người đứng về đây”

Ám Dạ phía dưới quỳ đợi lệnh, nghe thế sắc mặt trắng bệch không ít, chấp tay cáo lui phò theo y lệnh. Minh Hào thần sắc như ngọn lửa chích môi cháy hùng hực, ánh người toét vẻ nguy hiểm ngoan cường, đứng phắt dậy xé tan mảnh giấy còn trong tay. Cắn chặt môi mòng cay đắng, nghiền răng nghiền lợi từng chữ: “Thái Hậu, rốt cuộc người đang muốn làm gì. Tuyệt đối ta sẽ không thuận ý người thành thân cho bọn họ. Miêu nhi, duy chỉ có thể là của trẫm”-----,-----

“Huyết phong aaa...” – Miêu Miêu vừa bước đến cổng vương, thấy bóng dang nam nhân cao lớn lạnh lùng đợi nàng, bạc môi nở nụ cười ôn nhu. Miêu Miêu nhíp mắt cười như gió rạng rỡ chạy nhanh đến ôm thẳng vào vòng tay cứng rắn, dán chặt vào lòng âm áp săn chắc của Huyết Phong

Nàng quả nhiên thật nhớ hơi ấm của hắn rất nhiều a, cứ thế ôm mãi không buông, nét cười càng sâu không dứt, chu mỏ nũng nịu nói: “Phu quân a, ta thật nhớ người..”

Huyết Phong hôn nhẹ trán, liếc mắt dò xét thân thể Miêu Miêu không bị thương mới an tâm thở phào, hẳn cũng rất nhớ nhưng nương tử hắn a, vừa lúc nàng ra ngoài dù đã gật đầu thuận ý nhưng lòng vẫn thấp thỏm không yên, bảo bối kia thật hành hạ của đáy lòng như lửa đốt.

“Biết vậy sao còn không về sớm, ta không yên mới đứng chờ nàng từ đầu khắc chiều..” – giọng nói chân thành, Huyết Phong cũng đỡ lấy thân ảnh nhỏ nhắn lực đạo căng tăng ôm siết, hận là không thể để cả hai hoà tan vào nhau.

Miêu Miêu cao hứng cười híp mắt, Huyết Phong ngăn cản cả người, nương tử hắn thật là vũ khí giết người không dao, cư nhiên chỉ một chốc đã có thể khiến hắn cứng nhắc. Dẫn môi cười tươi nói, tay quàng qua cổ âu yếm: “Hào hảo ta biết phu quân lo cho ta lắm a, chuyện “bà mai” của ta rốt cuộc cũng thành toàn rồi a”

Huyết Phong mới dời mắt nhìn bọn thuộc hạ phía sau, bộ dáng tuy chặt vật vì đồng đồ nhưng xem ra ánh mắt kia lại ngập sùng hạnh phúc khó lường, khẽ mỉm cười ôn nhu nhìn Miêu Miêu: “Có duyên phận không cần nàng mai mối cũng sẽ sớm cầu thành, nương tử vì nháo nên thích nhúng tay vào, cả phu quân nàng cũng bỏ rơi cho được”

Thấy giọng hắn trách cứ, nàng liền chu mỏ bất mãn: “Ta không thúc đẩy sớm e là có qua thanh xuân họ cũng chẳng tiến bước nữa. Phu quân hiểu ta càng không được nhỏ nhen tị nạnh a”

Huyết Phong buồn cười lắc đầu, nhìn môi nàng càng thực đáng yêu khiến hắn muốn cắn một ngụm nuốt trôi, đưa tay cốc đầu nhẹ: “Nương tử đừng nào cứ yên vị bên cạnh ta đi, còn nữa nếu không muốn ta cắn nàng tốt nhất đừng dành mỏ chu thẳng lên trời như vậy.”

Miêu Miêu liền đưa tay bịt miệng lắc đầu, với trải nghiệm thực tế nàng hiểu là sau từ cắn đơn điệu ấy còn là bữa ăn hoành tráng đầy dòn nàng đến kịch liệt. Huyết Phong khẽ cười, tay trụ ngay hông nàng, quay sang nói với bọn họ: “Các người xong rồi thì cùng ta và phu nhân đến cung của Thái hoàng Thái Hậu”

Nghe thế, nàng liền muốn sụn rơi trong vòng tay hắn, đi cả nửa ngày trời nay bắt nàng cất nử bước thêm e là chẳng được đã gục, đầu gối nàng dạo này yếu bất thường lắm a. Quay sang Huyết Phong khấn khỉ: “Huyết Phong aa, chân tay ta mềm nhũn mất rồi, người đi đi ta thượng ngoan ngoan ở đây”

Huyết Phong nhủ chặt mày kiếm, rồi lại liếc xuống nhìn nàng, lòng thở dài ngao ngán hậu quả của việc nháo loạn đây mà. Bên cạnh lúc này bọn họ cũng đã tiến tới, cúi đứng sau người chinh thế” Thôi được, nàng mệt vậy nghỉ ngơi đi, ta sẽ cho Dịch Anh Dịch San ở lại “. Miêu Miêu sức sáng cả mắt, liền nhảy cẫng lên hôn chốc chốc vào má Huyết Phong, lợi dụng hắn còn đang cứng người không khỏi mỉm cười gian manh, liền chạy qua hai người họ kéo

xộc lòi bọn họ đi

Tinh Lâm và Tinh Sát đưa giao mắt nhìn hai nữ nhân của họ bị đoạt đi, lòng thoáng trống rỗng khó chịu, liền bị thanh âm lạnh lùng phía trước nhắc nhở: “Nếu nuôi tiếc như vậy còn không thành sự với người ta đi, vì Miêu Miêu đã đề hỏi ta qua việc này nên cũng nói các người rõ, thân là chủ thượng đi nữa cũng không có quyền định đoạt ngăn cách chuyện duyên tình, nương tử thuận ý thì ta cũng không phản đối”

Bọn hắn như trợn tròn mắt cực kì kinh ngạc, chủ thượng đang là giải thích với thuộc hạ sao, đây mắt loé tia cảm động khó nói, hai người liền cúi thấp người, khàng khải nói: “Đa tạ chủ thượng và phu nhân thuận ý, bọn thuộc hạ nguyện không hối hận”

Huyết Phong nhếch mép cười, giọng điệu này có vẻ rất giống hắn khi quyết định giữ Miêu Miêu bên mình, khẽ gật đầu hài lòng, phất tay cất bước ra ngoài cùng bọn hắn theo sau.

-----...-----

“Phu nhân...” – cả hai bị lôi kéo vào tuốt trong phòng thượng, Miêu Miêu nhanh nhẩu đẩy họ ngồi yên trên ghế, tay thuần thục rót miếng trà đậm vừa vặn ra ngoài đóng cửa chặt

Hai người còn nhìn nhau khó hiểu, thì đã thấy Miêu Miêu ngồi trước mặt cười hiêm, đưa tay xoa cảm tỏ vẻ suy đoán, người mắt loé sáng không ngừng di chuyển nhìn hai người họ, phút chốc liền đập tay trên bàn, ánh mắt chăm chú dò xét: “Nói ta nghe xem, các người từ khi nào có tình ý”

Bị cái đập bàn suýt lộn cả tìm ra ngoài, liền giật mình chột dạ lắp bắp nói: “Miêu nhi, cái này...”

Miêu Miêu vẫn quan sát lắng nghe, đợi cả nửa ngày mà họ vẫn nói chưa thành câu, chau mày buồn bực, nhếch cười châm chọc nói: “Hai vị rốt cuộc có nói không, hay là đề ta hỏi hai tên kia cho rõ hơn”

“Ách đừng đừng...” – cả hai xua tay từ chối, căng thẳng nhìn Miêu Miêu hồi lâu mới lên tiếng bộc bạch, Dịch Anh gãi đầu bối rối nói: “Là lúc ở tù lâu lần đầu gặp...”

Dịch San xe tay cúi mặt đỏ bừng nói: “Cũng là lúc ở tù lâu đó...”

Miêu Miêu liền lục lọi trí nhớ, nhớ ngay lúc bọn họ bốn mắt nhìn nhau thất thần, thì ra tiếng sát ái tình cũng có trên đời này nữa sao? Bọn họ yêu thầm cũng khá dữ dội, nàng phát giác nghi ngờ chỉ vừa lúc ở Tinh Túy Hào. Nàng gật đầu chậm hiểu, khẽ cười thích thú: “Ta hỏi thật, các người...chuyện đó...xảy...ra chưa” khuôn mặt bất giác cũng đỏ bừng, giọng chút run run tò mò hỏi

Dịch Anh và Dịch San ngượng ngùng hỏi: “Chuyện đó là chuyện gì?”

Miêu Miêu cắn môi, giọng ngẹn ngẹn khẽ nói: “Là...là.. giống cảnh bữa trước chúng ta xem trộm ấy”. Nàng nói ra lời này quả thật chai mặt không ít, đích thị tên yêu nghiệt kia đã lây lan qua nàng rồi

Lúc này hiểu rõ ý tứ, cả hai liền lắc đầu chắc nịch, mặt thoáng ửng hồng không tự chủ, liền nói: “Chúng ta chỉ trao thân khi cùng thành sự, và lại hai tên ấy cũng không gì tỏ diệu bộ muốn...”

“Phụtttt” – Miêu Miêu xuất huyết phun trào ngụm trà trong miệng vừa nhấp, quả là người cổ đại thật khép nép vách tường, nhưng suy xét lại quả nhiên họ nói không sai, xuất tường theo phu chính là cái ngàn vàng cũng bán giao. Bản thân Miêu Miêu lại bị cướp đoạt bởi tên yêu nghiệt cường gian kia rồi, vậy chẳng lẽ nàng nhảy bước theo tục rồi sao.

Thở dài ngao ngán, nhất là tên yêu nghiệt kia thế nào cũng rõ quy củ vậy mà càng cố tranh đoạt cường bạo ta, nghĩ đến Miêu Miêu cảm thấy mình chẳng còn chút diệu bộ oai phong nào, khẽ ho khan vài tiếng: “Vậy sao, ta nghĩ các người cũng sẽ sớm thôi, định ta và Huyết Phong sẽ cùng tổ chức thành sự cho hai người trước”

“Haaaa, phu nhân sao lại...” – Dịch San hốt hoảng liền nắm tay nàng nói, Dịch Anh cũng phụ họa đứng dậy chăm chú không tránh nét bàng hoàng trên mặt

Miêu Miêu cười xoa, bởi vì việc trì hoãn này Huyết Phong mới bức rức không cam lòng đem nàng đi ăn sạch không thương tiếc, khẽ lắc đầu trấn an bọn họ: “Tuổi thanh xuân không kéo dài đâu, hai tên kia ta chắc cũng rất nôn nóng, bầy là chủ nhân cũng phải lo hậu sự thoả đáng chứ”

Dịch Anh và Dịch San không nén nổi xúc động, vị phu nhân này quả thật tốt gấp trăm ngàn lần họ nghĩ, cả hai xông tới ôm chặt lấy Miêu Miêu giải tỏa, phía đuôi mắt của cả ba lưng chừng giọt sương ngập hạnh phúc. Miêu Miêu liền bị ôm mai phục không chút nhúc nhích, bất giác cũng khẽ cười hài lòng, đưa tay vuốt hai tâm lưng an ủi: “Xuất giá rồi cũng đừng quên ta, thời gian này hai người cứ hưởng thụ những gì đáng được có, thù hận tạm lánh sang một bên. Không ai sống mãi cứ vì oán hận, chút cảm xúc lẫn lộn mới tạo tư vị cuộc sống..”

Cả hai bồi hồi sụt sùi rung rung, lời của Miêu Miêu chỉ phải bọn họ càng chạnh lòng nghĩ đến nếu không phải người bọn họ gặp là Miêu Miêu thì chẳng biết sẽ rẽ sang hướng nào, cả hai lùi ra xa, cúi quỳ người kính cẩn nói: “Đa tạ phu nhân, lòng này tâm này nguyện thế nào cũng một chân một tay theo người suốt chặng còn lại”

Miêu Miêu bắt lấy tay cười đáp: “Hào hảo nhưng là các người có con rồi sẽ ra sao a, đến lúc có ngôi gia rồi các người hãy bảo trọng, chuyện của ta, ta tin Huyết Phong sẽ không thương tổn”

Hai người gật đầu đứng dậy, chủ thượng quả là có dũng khí giữ được phu nhân, ngay cả tình duyên hai người lại đang rất thuận lợi, tin rằng sẽ không xịch mích, bọn họ rất an tâm khoản này. Đêm đó đã không biết chuyện trời trăng dưới đất gì được họ lôi ra đem ra hàn huyên đến sập tối, cả bầu khí dường vẫn cứ lan truyền tiếng cười khanh khách của cả ba không dừng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không: Vé Du Hành Lỗi Thời Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.